

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

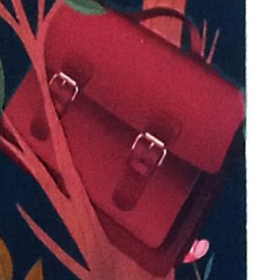
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NETFLIX
ORIJINAL
DİZİSİ

YEŞİLİN KIZI ANNE

EPHESUS

L. M. Montgomery

NETFLIX
ORIJINAL
DIZISI

ANNE

*Hayal kurmayı her şeyden çok seven Anne Shirley,
sizi kâh güldürüp kâh hüzünlendirecek unutulmaz
bir yolculuğa çıkarıyor.*

Matthew ve Marilla Cuthbert kardeşler kendilerine yardım edecek bir oğlan çocuğu evlat edinmeye karar verir. Ama ufak bir yanlış anlaşılma sonucu Green Gables'a renkli hayal gücü, büyük fikirleri ve hiç sevmediği kızıl saçlarıyla sevimli Anne Shirley gelir. Green Gables'a varır varmaz çiftliğin güzelliğiyle büyülenen ve hayaller kurmaya başlayan bu küçük kız, maceradan maceraya atılmaya başlar. Karşılaştığı herkesi zekâsı, mizahı ve bitmek bilmeyen heyecanı ile şaşırtır, eğlendirir ve etkiler. Bu sırada yaptığı hatalardan da ders çıkaran Anne; dostluğu, aile sevgisini ve büyümeyi öğrenir.

L. M. Montgomery'nin çok sevilen ve Netflix tarafından diziye de uyarlanan bu kitabı, sizleri Anne'in uçsuz bucaksız hayalleriyle bezenmiş dünyasını keşfetmeye davet ediyor.

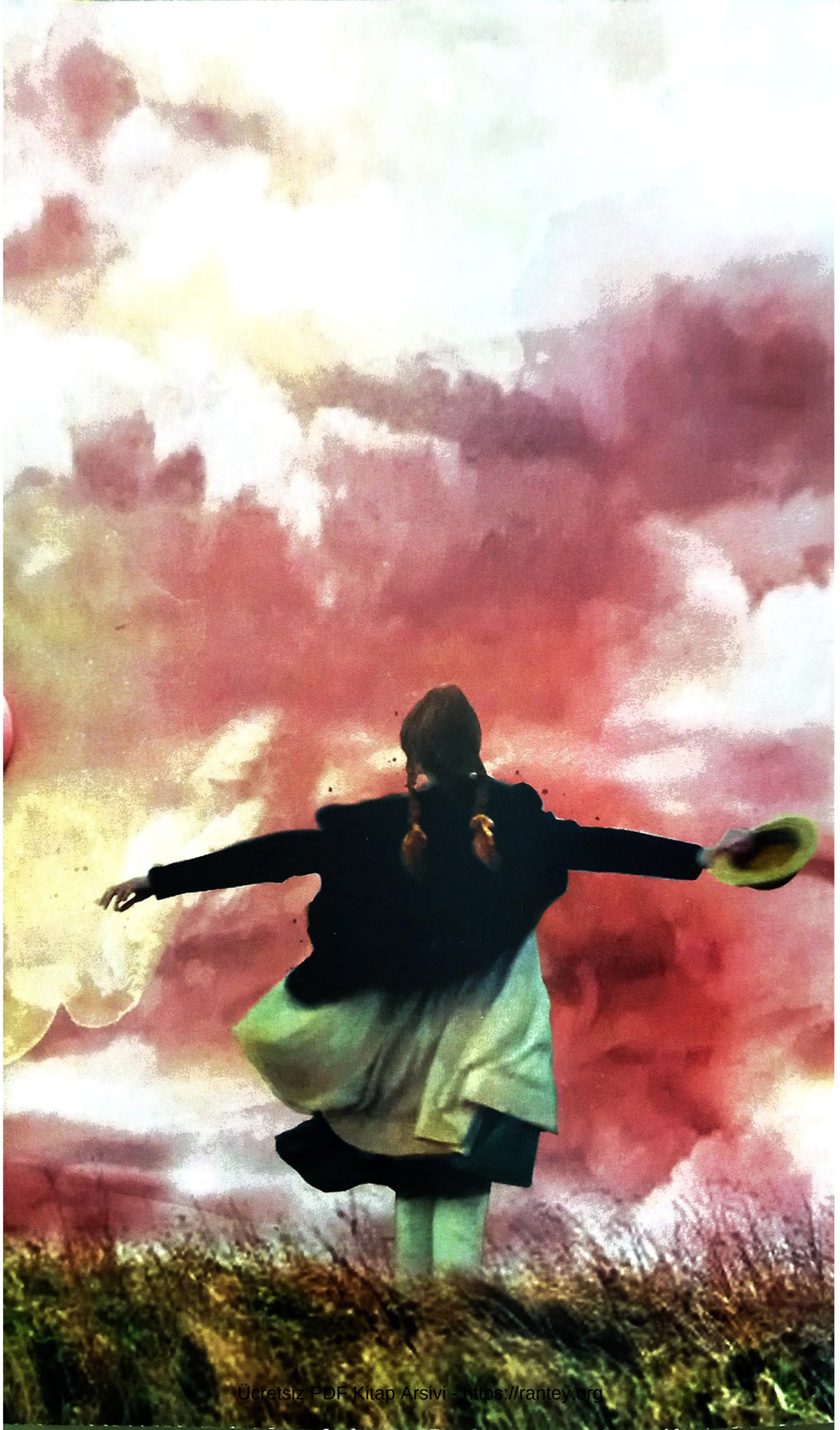
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayin
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

THG
0224105
SBH
0224105 SBH

Yeşilin Kızı
ANNE

YEŞİLİN KIZI ANNI

Original Adı: Anne of Green Gables #1

Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Nur Taşdöndüren

Düzeltili: Emirhan Başalan

Kapak Uygulama: Gürkan Ademir

Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Ağustos 2020

ISBN: 978-625-7077-15-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 613 17 33

Sertifika No: 46025

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5

Topkapı / İstanbul

Tel: 0 (212) 576 66 40

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20

Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 (212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Yeşilin Kızı **ANNE**

Çeviri
Çiğdem Köföncü

BÖLÜM 1

BAYAN RACHEL LYNDE ÇOK ŞAŞIRIR

Bayan Rachel Lynde, tam da Avonlea ana yolunun akça ağaçlar ve küpe çiçekleriyle bezeli bir boşluğa kıvrıldığı ve kaynağı eski Cuthbert arazisindeki ormanda bulunan dereye uzandığı yerde yaşıyordu. Burası yemyeşildi. Eskiden ormanın içinden çağlayarak inen bu dere önceleri çağlayanların ve gölcüklerin karanlık sırlarını saklayan ormanın içerisinden akar fakat Lynde's Hollow'a ulaştığında sessizleşir ve güzel, küçük bir nehre dönüşürdü. Bayan Lynde'in penceresi önünden bir kere bile edepsizce akmazdı. Bayan Lynde'in pencerenin kenarında oturup nehirden çocuklara kadar, önünden geçen her şeye keskin gözlerle baktığından haberi var gibiydi ve eğer kadın düzeni bozan bir şey görececek olursa bunun nedenini ve kaynağını öğrenmeden asla rahat edemezdi.

Avonlea'nin içinde ve dışında kendi işlerine bakmak yerine komşularının işlerine karışmayı seven pek çok insan yaşardı. Fakat Bayan Rachel Lynde hem kendi işine bakıp hem de etraftakilerin işine karışmayı becerebilen o yetenekli yaratıklardan biriydi. Saygı duyulan bir ev hanımıydı, işini her zaman iyi, hatta çok iyi yapardı. Dikiş Topluluğu'nu o "yönetir", Pazar Okulu'nun işleyişine o yardım ederdi. Ayrıca Kilise Yardım Derneği ve Yabancı Misyonerler Destek Derneği'nin de en güçlü üyesiydi. Tüm bunlara rağmen Bayan Rachel yine de mutfak penceresinin önünde saatlerce oturmaya vakit bulur, "pamuklu" yorgan örerdii. Şimdiye dek tam on altı tane örmüştü ki Avonlea'deki kâhya kadınlar bunu şaşkınlıklarını göstermeden söylemeye alışmıştı. Bayan Rachel, Hollow'u kesen anayolla hemen arkasından uzanan dik, kıvıltı tepesi keskin gözlerle de izlerdi. Avonlea üçgen şeklinde bir yarımada

olduğu ve iki tarafı suyla çevrili yerleşkenin tam ortası St. Lawrence Körfezi ile bölündüğü için oraya giren ya da çıkan herkes tepeli yoldan geçerdi. Böylece hiç kimse Bayan Rachel'ın her şeyi gören gözlerinden kaçamazdı.

Haziran başında bir öğleden sonra kadın yine orada oturuyordu. Pencereden içeriye giren güneş parlak ve sıcaktı; evin altındaki meyve bahçeleri pembe beyaz tomurcuklarıyla adeta bir gelin gibiydi. Bahçede uçan sayısız arının vızıltısı duyuluyordu. Thomas Lynde -çelimsiz, ufak tefek bir adamdı ve Avonlea'deki herkes ona "Rachel Lynde'in kocası" derdi- ahırın arkasındaki tepede bulunan araziye son lalelerini ekiyordu. Matthew Cuthbert de kendi lalelerini Green Gables'taki büyük kızıl derenin yanında bulunan tarlasına ekiyordu kesin... Dün akşam Carmody'de, William J. Blair'ın dükkânında Matthew'un Peter Morrison'a ertesi gün öğleden sonra lale ekeceğini söylediğini duyan Bayan Rachel, adamın şu anda lalelerini ektiğinden emindi. Elbette bunu Peter ona sorduğu için söylemişti çünkü Matthew Cuthbert hayatı boyunca kendisiyle ilgili bilgi paylaşmayı seven biri olarak tanınmamıştı.

Dahası bu yoğun günün öğleden sonra saat üç buçuğunda Matthew Cuthbert at arabasıyla tepeye doğru çıkmıştı. Üstüne en iyi takım elbiselerinden birini ve beyaz gömleğini giymişti ki bu da onun Avonlea'nin dışına çıktığının kanıtıydı. Arabasına koştuğu doru atından da epey uzak bir mesafeye gideceği belliydi. Peki, Matthew Cuthbert nereye ve niçin gidiyordu?

Eğer Avonlea'deki başka bir adam olsa Bayan Rachel bütün parçaları birleştirip her iki soruya da kolayca birer tahminde bulunabilirdi. Fakat evinden çok az çıkan Matthew'un sıradışı ve geçerli bir sebebi olmalıydı. Kendisi dünyanın en utangaç adamıydı, yabancıların arasına karışmaktan veya konuşmak zorunda kalacağı herhangi bir yerde bulunmaktan nefret ederdi. Matthew'un beyaz gömlekle takım elbise giyip at arabasına binmesi sık olan bir şey değildi. Bayan Rachel bunun nedenini tahmin edemeyeceğini fark edince öğleden sonraki tüm keyfi kaçtı.

“Çaydan sonra Green Gables’a gidip Marilla’ya uğrar ve onun nereye ve niçin gittiğini öğrenirim,” diye nihayet bir karar verdi değerli hanımefendi. “Genelde senenin bu vaktinde kasabaya gitmez ve asla birilerini ziyaret etmez. Eğer lale tohumu almak için gittiyse herhâlde böyle süslenip at arabasını almazdı. Doktora yetişiyormuş gibi hızlı da gitmiyordu. Dün gece onu böyle heveslendiren bir şey olmuş olmalı. Aklım tamamen karıştı. Matthew Cuthbert’ı bugün Avonlea’nin dışına çıkartan şeyin ne olduğunu öğrenmeden de rahat edemeyeceğim.”

Bayan Rachel çaydan sonra hazırlanıp çıktı. Yolu çok uzun değildi. Cuthbertların yaşadığı meyve bahçeleriyle kaplı büyük ev Lynde’s Hollow’dan bir kilometre yukarıdaydı. Uzun bir patika ile evin iyice uzakta olmasını sağlamışlardı. Matthew Cuthbert’ın babası da oğlu gibi utangaç ve sessiz biriydi. Evini ormanın içine, insanlardan mümkün olduğunca uzağa inşa etmişti. Green Gables adamın geniş arazisinin en ucuna kurulmuştu ve bugüne dek Avonlea’daki bütün evlerin sosyal anlamda birbirlerine yakın şekilde inşa edildiği ana yoldan bile zor görünüyordu. Bayan Rachel Lynde böyle bir yerde yaşamaya yaşamak bile demezdi.

“Bir insan burada anca barınmak için kalır,” dedi vahşi gül çalılıyla çevrili derin kök ve çimenlerin bulunduğu patikadan yukarıya doğru çıkarken. “Matthew ile Marilla’nın neden bu kadar garip olduklarına şaşmamak gerek. Ne de olsa burada kendi başlarına yaşıyorlar. Her ne kadar çok fazla da olsalar ağaçlar insana yarenlik edemez. Ben olsam insanlara bakmayı tercih ederim. Ama onlar hâllerinden memnunlar, belki de buna alışmışlardır. İrlandalıların dediği gibi insan vücudu her şeye alışır, asılmaya bile.”

Bunu söyledikten sonra Bayan Rachel patikadan Green Gables’ın arka bahçesine adım attı. Bu bahçe son derece yeşil, temiz ve değerliydi. Bir tarafında ulu ve ihtiyar söğüt ağaçları, öteki tarafındaysa ciddi görünüşlü karakavaklar uzanıyordu. Etrafta ne bir dal ne de bir taş göze çarpıyordu; aksi olsa Bayan Rachel mutlaka görürdü. Marilla Cuthbert’ın bahçeyi de evini süpürdüğü gibi sık

sık süpürdüğünü düşünüyordu. İnsan yere bir zerre kırıntı bile dökmeden yemek yiyemezdi ya.

Bayan Rachel kibarca mutfak kapısını çaldı, buyur edilince içeriye girdi. Green Gables'ın mutfağı hoş bir yerdi, ya da eğer hiç kullanılmamış bir rıhtımı andıran o tertemiz hâli olmasa hoş bir yer olabilirdi. Pencereleeri hem doğuya hem batıya bakıyordu. Arka bahçeye doğru bakan pencereden içeriye tatlı haziran güneşi doluyordu fakat doğuya bakan pencereden soldaki meyve bahçelerinde bulunan beyaz tomurcuklu kiraz ağaçlarına bakınca, hemen ardındaki nehre doğru uzanan ince huş ağaçlarını ve çevrelerini sarmış yeşil asmaları da görüyordunuz.

Marilla Cuthbert da ciddiye alınması gereken dünyada kendisini fazla neşeli ve sorumsuzmuş gibi gösteren güneş ışığından her zamanki gibi biraz sakınarak oturuyor ve yemek için hazırlanmış masanın önünde örgüsünü örüyordu.

Bayan Rachel kapıyı kapatmadan önce masadaki her şeyi aklına not etti. Masada üç tabak vardı, demek ki Marilla çaya Matthew'un getireceği üçüncü kişiyi bekliyordu. Ama tabaklar günlük tabaklardı ve masada sadece elma ile kek vardı, o yüzden beklenen misafir çok da mühim biri olmamalıydı. Fakat Matthew'un beyaz gömleği ve görkemli kısırağına ne demeliydi? Bayan Rachel'ın başı Green Gables'ın bu sıradışı sessiz ve gizemli hâlinden ötürü hafifçe dönmeye başlamıştı.

"İyi akşamlar Rachel," dedi Marilla ciddi bir tavırla. "Çok güzel bir akşam, öyle değil mi? Oturmaz mısın? Sizinkiler nasıl?"

Marilla Cuthbert ile Bayan Rachel arasında –belki de birbirlerine hiç benzemedikleri için– arkadaşlık denemeyecek farklı bir ilişki vardı daima...

Marilla uzun boylu, ince, yuvarlak hatları olmayan, açılı yüze sahip bir kadındı. Siyah saçlarının arasında birkaç kır saç teli görünüyordu. Saçlarını daima sıkı bir topuz yaparak toplar ve iki tel

saç tokasını sertçe topuzuna geçirirdi. Tecrübesi az, katı vicdanlı bir kadına benzerdi ki öyleydi de. Fakat ağzındaki çok hafif bir kıpırdanma kadının espri anlayışı olduğunu gösterir gibiydi.

“Hepimiz gayet iyiyiz,” dedi Bayan Rachel. “Aslında bugün Matthew’u giderken görünce ben senin iyi olmadığından korktum. Doktora gittiğini sandım.”

Marilla dudaklarını bilgiç bir ifadeyle büzdü. Matthew’un bu heyecanlı gidişinin komşusunu meraklandıracağına farkında olduğu için Bayan Rachel’in ziyaretini bekliyordu.

“Ah, hayır dün çok kötü bir baş ağrım vardı ama bugün gayet iyiyim,” dedi. “Matthew, Bright River’a gitti. Nova Scotia’daki yetimhaneden küçük bir oğlan çocuğu alıyoruz. Kendisi bu gece trenle geliyor.”

Eğer Marilla, Matthew’un Avustralya’dan gelen bir kanguru-yu karşılamak için Bright River’a gittiğini söylese Bayan Rachel bu kadar şaşırmasdı. Kadın beş saniye boyunca resmen kalakaldı. Marilla kendisiyle dalga geçmezdi ama Bayan Rachel neredeyse zorla öyle yaptığını düşünmek ister gibiydi.

“Sen ciddi misin, Marilla?” dedi kendine geldiğinde.

“Evet, elbette,” dedi Marilla sanki Nova Scotia’daki yetimhaneden bir oğlan çocuğu almak hiç duyulmamış bir şey değil de Avonlea çiftliklerinde her bahar yapılan olağan işlerden biriymiş gibi.

Bayan Rachel başına ciddi bir darbe almış gibi hissetti. Ünlem işaretleriyle düşünüyordu. Bir oğlan! Marilla ve Matthew Cuthbert bir oğlan çocuğu evlat ediniyor! Bir yetimhaneden! Dünya kesinlikle tersine dönüyor! Bu duyduğundan sonra bir daha hiçbir şeye şaşırmasdı! Hiçbir şeye!

“Böyle bir şey aklınıza nereden geldi?” dedi hiç onaylamayan bir tavırla.

Bunu kendisine danışılmadığı zamanlarda hep yapar ve yapılan şeyi onaylamadığını kuvvetli şekilde gösterirdi.

“Şey, aslında uzun süredir bu konu hakkında düşünüyorduk -hatta kış boyunca diyebilirim,” diye döndü Marilla. “Noel’den önce bir gün Bayan Alexander Spencer buraya geldi ve baharda Hopeton’daki yetimhaneden küçük bir kız çocuğunu evlat edineceğini söyledi. Kuzeni orada yaşıyor, Bayan Spencer da gittiğinde yetimhaneyi ziyaret edip her şeyi öğrenmiş. Biz de Matthew ile o günden beri bunu konuşuyorduk. Matthew artık yaşlanmaya başladı, biliyorsunuz altmış yaşında ve eskisi kadar çevik değil. Kalbi ona epey sorun çıkarıyor. Kiralık işçi çalıştırmanın ne kadar zor olduğunu siz de bilirsiniz. O aptal, yeni yetme Fransız çocuklarından başka kimseyi bulamıyoruz ve onlardan birini de işe alır almaz ya hırsızlık yapıyor ya da bir şeyler öğrendiğini sanıp yengeç konserve fabrikasında veya Amerika’da iş bulmak için ayrılmaya kalkıyor. Başta Matthew yerli bir çocuk alalım dedi ama ben kati şekilde ‘olmaz’ dedim. İyi olabilirler –olmadıklarını söylemiyorum– ama ‘Londra Caddesi’ndeki Araplar bana göre değil,’ dedim. ‘En azından burada doğmuş birini al. Zaten kimi alırsak alalım bizim için bir risk olacak. Ama Kanadalı birini alırsak hem içim rahat eder hem de geceleri daha iyi uyurum,’ dedim. Sonunda biz de Bayan Spencer’dan kendi kızını almaya gittiğinde bize de bir tane çocuk seçmesini istedik. Geçen hafta gideceğini duyduk. Bunun üzerine Carmody’deki Richard Spencer’ın tanıdıklarına bize zeki, tatlı, on ya da on bir yaşlarında bir erkek çocuğu getirmeleri için haber gönderdik. Bunun iş için en uygun yaş aralığı olduğuna karar verdik; işleri düzgünce yapmak için biraz yardım alabilecek kadar yaşlı ve ona düzgün bir eğitim verebilecek kadar genciz. Ona iyi bir yuva ve okul eğitimi vereceğiz. Bayan Alexander Spencer’dan bugün bir telgraf aldık; telgrafı postacı istasyondan getirdi. Bu akşam beş buçuk treniyle geleceklerini söylüyordu. Matthew da onu karşılamak için Bright River’a gitti. Bayan Spencer çocuğu orada indirecek. Tabii kendisi White Sands İstasyonu’na gidiyor.”

Bayan Rachel her zaman aklı başında konuşmasıyla övünürdü ama şu an bu inanılmaz haberleri aldıktan sonra aklı pek yerinde değildi. Yine de konuşmaya çalışacaktı.

“Marilla sana çok açık bir şekilde son derece aptalca bir şey yaptığınızı söylemeliyim. Riskli bir iş bu. Neyle karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz. Yabancı bir çocuğu evinize, yuvanıza getiriyor ama onun hakkında tek bir şey bilmiyorsunuz. Huyu nedir, ebeveynleri nasıl insanlardı ya da ileride nasıl birisi olacak bilmiyorsunuz. Daha geçen hafta gazetede bir adamla karısının adanın batısındaki yetimhaneden bir oğlan çocuğu aldıklarını ve o gece çocuğun evi yaktığını okudum. Hem de bilerek yakmış, Marilla! İnsanlar neredeyse yataklarında yanarak öleceklermiş. Evlatlık alınmış bir başka çocuğun da yumurtaları emdiğini duydum. Çocuğu bu huyundan bir türlü vazgeçirememişler. Eğer konuyla ilgili bana danışsaydınız -ki danışmadınız, Marilla- size bir an için bile böyle bir şeyi aklınızdan geçirmeyin derdim.”

Kadının bu sözleri Marilla’yı ne gücendirmiş ne de telaşlandırmışa benziyordu. Sakin bir şekilde örgüsünü örmeye devam etti.

“Söylediklerinde haklılık payı var elbette, Rachel... Benim de bazı tereddütlerim var. Ama Matthew bu konuda oldukça ısrarcıydı. Bunu gördüğüm için izin verdim. Matthew’un bir şeyi bu kadar çok istediği nadiren olur ve ben de onun isteklerini yerine getirmeyi hep vazifem olarak bildim. Hem dünyadaki her şeyin bir riski var. İnsanların kendi çocuklarının olması da bir risk, bütün çocuklar hep iyi insanlar olmuyor. Hem Nova Scotia adaya çok yakın. Yani çocuğu İngiltere ya da Amerika’dan almıyoruz. Bizden çok da farklı biri olamaz.”

“Umarım iyi olur,” dedi Bayan Rachel şüphelerinin altını çizen bir ses tonuyla. “Fakat Green Gables’ı yakar ya da kuyuya zehir filan atarsa sizi uyarmadığımı söyleme çünkü New Brunswick’te bunu yapan bir yetim çocuk olduğunu ve bütün ailenin acılar içinde kıvranarak öldüğünü duydum. Fakat bu olaydaki çocuk oğlan değil kızdı.”

“Biz kız çocuk almıyoruz,” dedi Marilla sanki kuyuya zehir atmak sadece kızların yapacağı bir işmiş de bir oğlan çocuğundan böyle bir şey yapması beklenemezmiş gibi. “Yetiştirmek için bir kız alma hayalim hiç olmadı. Bayan Alexander Spencer bunu neden yaptı merak ediyorum. Ama eğer kafasına koymuşsa bütün yetimhaneyi evlat edinmekten de çekinmezdi doğrusu.”

Bayan Rachel, Matthew aldığı yetim çocukla birlikte eve gelene kadar kalıp beklemek isterdi. Fakat gelişinin en az iki saat süreceğini düşününce kadın yolun sonundaki Robert Bellere gidip bu haberi vermeyi tercih etti. Bu kesinlikle sansasyon yaratacaktı ve Bayan Rachel sansasyonel haberlere bayılırdı. Kadının gitmeye hazırlandığını gören Marilla, kısmen rahatlasa da Bayan Rachel’in kötümser tavrı, Marilla’nın korkularını ve şüphelerini gün yüzüne çıkarmıştı.

“Olacak iş değil!” diye haykırdı araziden çıktıktan sonra Bayan Rachel. “Kesinlikle rüya görüyorum. O zavallı çocuk için çok üzgünüm. Matthew ile Marilla çocuklar hakkında hiçbir şey bilmez, buna rağmen çocuktan büyükbabası gibi bilge ve çalışkan olmasını bekleyecekler tabii çocuğun hayatında hiç büyükbabası oldu mu onu da merak ediyorum. Green Gables’ta bir çocuğun olduğunu düşünmek bile bana bir şekilde tuhaf geliyor çünkü orada daha önce hiç çocuk olmamıştı. Yeni ev inşa edildiğinde Marilla ile Matthew büyüktü. Zaten insan onlara bakınca acaba hiç çocuk oldular mı diye de düşünüyor. Orası hiçbir şekilde o yetim çocuğa uygun bir yer değil. Ben ona acıyorum zaten.”

Bayan Rachel vahşi güllere içindekileri böyle döktü ama eğer o an Bright River İstasyonu’nda sabırla bekleyen çocuğu görse acısı çok daha derin olurdu.

BÖLÜM 2

MATTHEW CUTHBERT
ÇOK ŞAŞIRIR

Matthew Cuthbert ile görkemli kısırağı Bright River'a kadar on üç kilometrelik yolu çok rahat bir şekilde aldılar. Burası güzel çiftliklerin, mis kokulu köknar ağaçlarının ve yeni tomurcuklanan vahşi eriklerin dallarından sarktığı hoş bir yoldu. Hava pek çok elma bahçesinden kalan tatlı kokuyla doluydu ve çayırılar morla inci gibi bembeyaz bir rengin karışımı olan sisli ufuk çizgisine doğru uzanıyordu. Bu sırada:

"Küçük kuşlar,

Sanki senede bir gün yaz gelmiş gibi şakıyordu."

Matthew için yolculuk gayet keyifliydi, yolda karşılaşp başıyla selam vermek zorunda kaldığı kadınları gördüğü zaman hariç. Prens Edward Adası'nda yolda karşılaştığınız herkese, tanısanız da tanımasanız da selam vermelisiniz.

Matthew, Marilla ve Bayan Rachel dışında tüm kadınlardan çekinirdi, bu gizemli yaratıkların kendisine güldüğünü düşünüp rahatsız hissedirdi. Garip bir görüntüsü olduğu için belki de böyle düşünmekte haklıydı. Biçimsiz bir vücudu, düşük omuzlarına değen uzun ve demir gibi kül rengi saçları ve yirmi yaşından beri hiç kesmediği gür, yumuşak, kahverengi sakalları vardı. Gerçi kırışan saçları hariç, yirmili yaşlarında da altmışındaki gibi görünüyordu.

Bright River'a vardığında etrafta trenden eser yoktu. Çok erken geldiğini düşünüp atını küçük Bright River Oteli'nin bahçesine bağladı ve istasyon binasına gitti. Uzun platform neredeyse bomboştı, görünürdeki tek canlı platformun en ucundaki taş yığınının üzerine oturmuş bekleyen bir kızdı. Matthew onun kız oldu-

ğunu zar zor anlayabildi ve yüzüne bile bakmadan yanından hızla geçti. Fakat kızın yüzündeki gergin ve bekleyiş dolu ifadeyi fark etmemesi çok zordu. Kız, oturmuş birini ya da bir şeyi bekliyordu. Sanki o an yapabileceği tek şey buymuş gibi sadece oturmuş belki beklediği şey ya da kişi gelir diye bekliyordu.

Matthew yemek için evine gitmek üzere hazırlanan ve bilet ofisini kilitleyen istasyon memurunun yanına gitti. Adama beş buçuk treninin ne zaman geleceğini sordu.

“Beş buçuk treni geldi ve yarım saat önce gitti,” diye cevap verdi ciddi görünümlü memur. “Fakat sizin için bir yolcu bırakıldı; küçük bir kız. Dışarıdaki taşların üzerinde oturuyor. Kendisine içerideki bekleme odasına girmesini söyledim ama bana sertçe dışarıda beklemeyi tercih ettiğini söyledi. ‘Burada hayal gücüm için daha güzel bir manzara var,’ dedi. Bence biraz garip bir kız.”

“Ben kız çocuğu beklemiyordum,” dedi Matthew şaşırarak. “Ben buraya bir oğlan çocuğu almaya geldim. Kendisi burada olmalı. Onu Nova Scotia’dan Bayan Alexander Spencer getirecekti.”

İstasyon memuru ıslık çaldı.

“Galiba bir hata olmuş,” dedi. “Bayan Spencer trenden o kızla indi ve kızı bana emanet etti. Sizin ve kız kardeşinizin onu bir yetimhaneden evlat edindiğini ve almaya geleceğinizi söyledi. Benim tüm bildiğim bu kadar. Ayrıca başka bir yetim filan da gelmedi.”

“Anlamıyorum,” dedi Matthew çaresizce. İçinden Marilla’nın bu durumu çözmesini umut ediyordu.

“Kızı sorgulasanız daha iyi olur,” dedi istasyon memuru umursamaz bir tavırla. “Eminim durumu gayet güzel açıklar. Çok geveze olduğunu söyleyebilirim. Belki de istediğiniz oğlan çocuklarından kalmamıştır.”

İyice acıkmış olan adam yürüyüp giderken Matthew da kendisine bir aslanı kafesine koymaktan bile daha zor görünen bir işle baş başa kaldı. Yabancı, yetim bir kızın yanına gidecek ve ona

niçin bir oğlan çocuğu olmadığını soracaktı. Matthew homurdanarak arkasını döndü ve kibarca platformdaki kızın yanına doğru yürüdü.

Kız yanından geçtiğinden beri onu izliyordu ve şu an gözlerini adamın üzerine dikmişti. Matthew ona bakmıyordu ve bakıyor olsa bile kızın nasıl biri olduğunu göremezdi ama sıradan bir gözlemci sadece şunları görebilirdi: On bir yaşlarında, çok kısa, çok dar ve sarıya kaçan grimsi çok çirkin bir elbise giymiş bir kız çocuğu. Kız soluk kahverengi bir denizci şapkası takmıştı ve şapkanın altından çok kalın, sıkıca sarılmış iki kıvrık örgü sarkıyordu. Yüzü küçük, beyaz, ince ve çilliydi. Ağzı da gözleri de çok büyüktü. Gözleri ışığa göre bazen yeşil, bazen gümüşü görünüyordu.

Sıradan bir gözlemci ancak bunları görebilirken, sıradışı bir gözlemci kızın sivri ve çıkık bir çenesi olduğunu, kocaman gözlerinin heyecan ve neşeyle parladığını, dudaklarının dolgun ve tatlı olduğunu, alnının geniş ve düz olduğunu görebilir; Matthew Cuthbert'in deli gibi korktuğu bu başıboş bırakılmış çocuğun içinde barındırdığı sıradışı ruhu gözlemleyebilirdi.

Buna karşılık Matthew onunla ilk konuşan kişi olacağı için acı çekiyordu. Adam yanına yaklaşıncı kız ayağa kalktı, bir eliyle eski moda ve yıpranmış hasır çantasının ince, kahverengi sapını kavradı. Diğer elini de adama uzattı.

"Sanırım siz Green Gables'tan Bay Matthew Cuthbert'siniz?" dedi son derece berrak ve tatlı bir ses tonuyla. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Gelmeyeceğinizi düşünüp korkmaya başlamıştım ve gelmenizi engelleyebilecek tüm olası şeyleri hayal ediyordum. Eğer bu gece beni almaya gelmezseniz yol kıvrımındaki şu büyük ve yabani kiraz ağacına tırmanıp geceyi orada geçirmeye karar vermiştim. Hiç korkmazdım üstelik beyaz tomurcukları ay ışığında parlayan vahşi bir kiraz ağacının tepesinde uyumak da çok güzel olurdu, sizce de öyle değil mi? Mermerden yapılmış salonlarda dolaştığınızı hayal edebildiniz, değil mi? Hem gece gelmeseniz bile sabah geleceğinizden emindim."

Matthew kızın minik elini çekinerek tutup tokalaştı ve o an ne yapacağına karar verdi. Bu parlak gözlü küçük çocuğa bir yanlışlık olduğunu söyleyemezdi, onu eve götürecekt ve bu işi Marilla'ya bırakacaktı. Zaten kız Bright River'da tek başına bırakılmazdı. Bir yanlışlık yapılmış olsa bile kızı güvenle Green Gables'a götürdükten sonra her şey çözüldü.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi utanarak Matthew. "Böyle gel. At şuradaki bahçede. Çantayı bana ver."

"Hayır, ben taşıyım," diye neşeyle cevap verdi çocuk. "Ağır değil. Bütün eşyayı aldım ama hiç ağır değil. Hem belli bir şekilde taşınmazsa sapı yerinden çıkıyor, o yüzden ben taşısam daha iyi olur çünkü tam olarak nasıl taşımam gerektiğini çok iyi biliyorum. Her ne kadar gece vahşi bir kiraz ağacının tepesinde uyumak çok güzel olsa da gelmenize çok sevindim. Uzun bir yolumuz var, öyle değil mi? Bayan Spencer on üç kilometre olduğunu söyledi. Araba yolculuklarına bayıldığım için bunu duyduğumda çok mutlu oldum. Ah, sizinle yaşamak harika olacak gibi. Daha önce kendimi hiçbir yere bu kadar yakın hissettiğim olmamıştı açıkçası. Hele yetimhane en kötüsüydü. Gerçi orada sadece dört ay kaldım ama bu bile yetti... Sizin bir yetimhanede kalmış bir yetim olduğunuzu sanmıyorum, o yüzden yetimhanede kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacağınızı düşünmüyorum. Hayal edebileceğiniz her şeyden daha kötü. Bayan Spencer böyle konuşmamın çok ayıp olduğunu söyledi ama ben terbiyesizlik etmek için söylememiştim. Bilmeden terbiyesizlik etmek çok kolay, öyle değil mi? Onlar iyi insanlardı... Anlarsınız işte, yetimhanedekiler. Ama bir yetimhanede hayal gücüne yetecek kadar manzara yok. Sadece diğer yetimlere bakabiliyorsunuz. Onlar hakkında bir şeyler hayal etmek oldukça ilginçti, mesela yanınızda oturan kızın aslında bir kontun kızı olduğunu hayal etmek. Zalim bir hemşire kızı bebekken ailesinden çalmış ve bunu itiraf edemedi ölmüş. Genelde geceleri yatağıma uzanır ve bu tip şeyler hayal ederdim çünkü gün içinde buna vaktim olmuyordu. Sanırım o yüzden bu kadar

zayıfım; çok sıskayım, değil mi? Bir deri, bir kemiğim. Kendimi sevimli ve toplu hayal etmek hoşuma gidiyor. Dirseklerimde gamzeler olduğunu da.”

Bunu söyledikten sonra hem nefessiz kaldığı hem de arabaya varmış oldukları için Matthew’un yol arkadaşı sustu. Köyden çıkıp hafif dik bir tepeden aşağı inene kadar tek kelime bile etmedi. Yolun bu kısmı yumuşak toprakla bölünüyordu, nehir kenarları tomurcuklanmış yabani kiraz ağaçlarıyla doluydu. Ağaçların incecik, beyaz dalları başlarından sadece birkaç metre üstünde sallanıyordu.

Çocuk elini kaldırıp arabanın kenarına sürtünen yabani bir erik dalını kopardı.

“Çok güzel değil mi? Bembeyaz tomurcuklarıyla nehir kenarından sarkan bu ağaç dalı size ne düşündürüyor?” diye sordu.

“Şey, bilmem,” dedi Matthew.

“Niye ki? Bir gelin gibi. Beyazlar içinde, harika bir duvak takmış bir gelini düşündürüyor elbette. Daha önce hiç görmedim ama gelinin neye benzediğini hayal edebiliyorum. Ben gelin olacağımı sanmıyorum hiç... O kadar çirkinim ki kimse benimle evlenmek istemez, tabii yabancı bir misyoner filan hariç. Sanırım yabancı bir misyoner fazla seçici olmaz. Fakat umarım bir gün ben de beyaz bir elbise giyerim. Bu benim hayatta en çok istediğim şey. Güzel elbiseleri çok seviyorum. Hatırladığım kadarıyla hiç güzel bir elbisem olmadı ama daima ileriye bakmak gerekir, öyle değil mi? Bu şekilde muhteşem giyindiğimi hayal edebiliyorum. Bu sabah yetimhaneden çıkarken çok utandım çünkü bu korkunç, çirkin elbiseyi giymek zorunda kaldım. Biliyorsunuz bütün yetimlerin bunları giymesi gerekiyor. Geçen kış Hopetonlu bir tüccar yetimhaneye bu kumaştan tam üç yüz metre bağışladı. Bazıları adamın kumaşı satamadığı için bağışladığını söylüyor ama ben adamın iyi yürekliliğinden bunu yaptığına inanıyorum, sizce de öyle değil mi? Trene binerken sanki herkes bana acıyarak ba-

kıyor gibi hissettim. Ama sonra işe koyulup üzerimde çok güzel, açık mavi ipek bir elbisenin olduğunu hayal ettim çünkü hayal ederken istediğiniz kadar değerli bir şey hayal edebilirsiniz. Bir de başımda çiçek ve tomurcukların olduğu kocaman bir şapka hayal ettim; altın bir saat ve çocuk eldivenleriyle botları da. Neşem anında yerine geldi ve adaya kadar keyifle seyahat ettim. Hatta gemide midem bile bulanmadı. Genelde Bayan Spencer'ınki bulanır ama bu sefer onun da bulanmadı. Gemiden düşmeyeyim diye bana göz kulak olmaktan mide bulantısı çekecek vakti kalmadığını söyledi. En küçük bir fırsatta hemen etrafta dolaştığımı söyledi ama iyi ki dolaşmışım, böylece midesi bulanmadı değil mi? Hem gemide görülmesi gereken ne varsa görmek istedim çünkü bir daha böyle bir fırsatım olamayabileceğini düşündüm. Ah, burada tomurcuklanmış daha bir sürü kiraz ağacı var! Bu ada şimdiye dek gördüğüm en tomurcuklu yer. Burayı daha şimdiden çok sevdim ve burada yaşayacağım için çok mutluyum. Hep Prens Edward Adası'nın dünyanın en güzel yeri olduğunu duymuş ve burada yaşadığımı hayal etmişimdir ama bunun gerçekleşeceğini asla beklemiyordum. Hayallerinizin gerçek olması çok güzel, öyle değil mi? Fakat şu kızıl yollar çok komik. Charlottetown'da trene binip kızıl yolların yanından hızla geçmeye başladığımızda Bayan Spencer'a bu yolların neden kızıl olduğunu sordum. O da bana cevabını bilmediğini ve Tanrı aşkına ona daha fazla soru sormamamı söyledi. Zaten bin tane sormuş olabileceğimi de ekledi. Bence de öyle ama soru sormadan nasıl öğrenebilirsiniz ki? Peki, bu yolları kızıl yapan şey nedir?"

"Şey, bilmem," dedi Matthew.

"Bu da bir ara keşfedilmesi gereken şeylerden biri. Burada keşfedilecek çok fazla şeyin olması sizce de muhteşem değil mi? Yaşadığım için mutluluk duymamı sağlıyor, dünya çok ilginç bir yer. Her şeyi bilsek bu kadar ilginç olmazdı, öyle değil mi? O zaman hayal gücü için hiç manzara kalmamış olurdu, değil mi? Ben çok mu konuşuyorum acaba? İnsanlar bana hep çok konuştuğumu

söylüyor. Konuşmasam sizin için daha mı iyi olurdu? Eğer isterseniz susarım. Her ne kadar zor olsa da istediğim zaman susabiliyorum.”

Oysa Matthew çok keyif alıyor ve buna kendisi de şaşırıyordu. Çoğu sessiz insan gibi konuşmayı kendi istekleriyle sürdüren ve ondan katılım beklemeyen konuşkan insanları severdi. Fakat küçük bir kızın yoldaşlığıyla eğleneceğini hiç beklemiyordu. Kadınlarla ilişkisi her açıdan yeterince kötüydü ama küçük kızlarla daha da betardı. Yanından ürkek bir şekilde geçerken sanki onlara tek bir kelime etmeye kalkarsa onu yiyecekmiş gibi yan gözle kendisine bakmalarına çok şahit olmuştu. Fakat bu çilli cadı çok farklıydı ve her ne kadar kendi yavaş zihni kızın hızlı ve enerjik zihnine ayak uydurma konusunda güçlük çekse de adam “kızın gevezeliğini sevdiğini” düşündü. Her zamanki gibi utangaç bir tavırla:

“Ah, istediğin kadar konuşabilirsin. Ben rahatsız olmam,” dedi.

“Buna çok sevindim. Sizinle iyi geçineceğimizi biliyorum. İnsanın konuşmak isterken konuşabilmesi ve çocukların dikkate alınmaması gerektiğinin söylenmiyor olması çok büyük bir rahatlık. Bana daha önce milyonlarca kez söylendi. Bir de büyük kelimeler kullandığım için insanlar bana gülüyor. Fakat büyük fikirleriniz varsa onları ifade etmek için büyük kelimeler kullanmanız gerekir, öyle değil mi?”

“Bence bu gayet mantıklı görünüyor,” dedi Matthew.

“Bayan Spencer dilimin pabuç kadar olduğunu söyledi. Ama gayet ufak bir dilim var.” Bayan Spencer arazinizin adının Green Gables olduğunu söyledi. Araziyle ilgili her şeyi sordum ona. O da bana evin çevresinin ağaçlarla kaplı olduğunu söyledi. O kadar mutlu oldum ki. Ben ağaçlara bayılırım. Yetimhanede etraflarında beyaz kafes gibi çalıların çevrili olduğu öndeki cılız bir iki tane dışında hiç ağaç yoktu. O ağaçlar da tıpkı yetimlere benziyordu. Onlara bakınca içimden hep ağlamak gelirdi. Onlara durmadan, ‘Ah sizi zavallı minik şeyler! Eğer çevrenizde başka ağaçların oldu-

ğu, köklerinizde yosun ve minik çan çiçeklerinin büyüdüğü, nehre yakın, dallarınızda kuşların şakıdığı büyük bir ormanda olsaydınız siz de büyürdünüz, öyle değil mi? Ama bulunduğunuz yeri değiştiremezsiniz. Nasıl hissettiğinizi çok iyi anlıyorum küçük ağaçlar,' derdim. Bu sabah onları bırakınca çok üzüldüm. İnsan bu tip şeylere çok bağlanıyor, öyle değil mi? Green Gables yakınlarında bir dere var mı? Bunu Bayan Spencer'a sormayı unuttum."

"Şey, evet evin alt tarafında bir tane var."

"Harika. Her zaman bir nehir kenarında yaşamayı hayal etmişimdir. Gerçi bunun gerçekleşeceğini hiç beklemezdim. Hayaller genelde gerçeğe dönüşmez, öyle değil mi? Gerçekleşselerdi güzel olmaz mıydı? Fakat şu an kendimi neredeyse mükemmel derecede mutlu hissediyorum. Tam olarak mutlu hissedemiyorum... Buna ne renk derdiniz?"

İnce omuzlarına düşmüş uzun ve parlak örgülerinden birini geriye itip Matthew'un gözlerinin önüne doğru tuttu. Matthew saç rengini tahmin etmeye pek alışık değildi ama bu durumda söylenecek şey gayet belliydi.

"Kızıl, öyle değil mi?" dedi.

Kız saçını adamın gözünün önünden çekerken sanki yıllardır içinde biriken acıyı atarmış gibi çok derin bir iç çekti.

"Evet, kızıl," dedi kederle. "Şimdi neden tam olarak mutlu hissedemediğimi anlamışsınızdır. Kızıl saçlı hiç kimse tam olarak mutlu olamaz. Başka şeyleri o kadar önemsemem; çillerimi, yeşil gözlerimi ya da sıskalığımı. Onları hayal gücümle yok edebiliyorum. Gül pembesi bir tenimin ve çok güzel yıldız gibi, mor renkli gözlere sahip olduğumu hayal edebiliyorum. Fakat bu kızıl saçları hayal gücümle yok edemiyorum. Elimden geleni yapıyorum. Kendi kendime, 'şu an saçlarım parlak siyah, bir kuzgunun kanatları kadar siyah' diyorum. Ama hep düpedüz kızıl olduklarını biliyorum ve bu yüreğimi incitiyor. Sanırım bu durum benim ömür

boyu en büyük üzüntüm olacak. Bir keresinde bir romanda ömür boyu çektiği bir acı olan bir kız okumuştum ama konu kızıl saçları değildi. Onun saçları sapsarı, kaşları kaymak taşı gibiydi. Kaymak taşı kaş ne demek? Bunun ne demek olduğunu hiçbir yerde bulamadım. Siz söyler misiniz?”

“Şey, korkarım söyleyemem,” dedi başı hafifçe dönmeye başlayan Matthew. Küçükken pikniğe gittiğinde bir başka arkadaşının onu atlıkarıncaya binmesi için ikna ettiği o anları hatırladı.

“Ah, anlamı her neyse çok güzel bir şey olmalı çünkü kız da ilahi bir güzelliğe sahipti. Hiç ilahi bir güzelliğe sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ettiniz mi?”

“Şey, etmedim,” diye çekinerek itiraf etti Matthew.

“Ben sık sık ederim. Eğer seçme şansınız olsa hangisini tercih ederdiniz? İlahi bir güzelliği mi, baş döndürücü bir zekâyı mı, yoksa melek kadar iyi biri olmayı mı?”

“Şey, ben... Ben tam olarak bilmiyorum.”

“Ben de. Hiç karar veremiyorum. Ama zaten hiçbirini olamayacağım için çok da fark etmez. Melek kadar iyi biri olamayacağım kesin. Bayan Spencer diyor ki... Ah, Bay Cuthbert! Ah, Bay Cuthbert! Ah, Bay Cuthbert!”

Bayan Spencer’in söylediği şey bu değildi, kız arabadan düşmemiş ya da Matthew enteresan bir şey yapmamıştı. Sadece bir dönemeçten geçip “Bulvara” gelmişlerdi.

Newbridge sakinlerinin “Bulvar” dedikleri bu sözde bulvar dört ya da beş yüz metre uzunluğunda ve yıllar evvel ihtiyar, garip bir çiftçinin diktiği elma ağaçlarıyla kaplı geniş ve kocaman bir alandı. Biraz ilerisinde kar gibi tomurcuklar uzandığı bir gölgelik vardı. Dalların üzerindeki gökyüzü mor bir alaca karanlığa bürünüyor ve hemen ötesinde resim gibi görünen gün batımı bir katedralin camındaki kocaman bir gülü andırıyordu.

Buranın güzelliği çocuğun nefesini kesmişe benziyordu. Arabadan eğildi, zayıf elleriyle sıkıca kapının kenarına tutundu ve yüzünü karşısında yayılan muhteşem beyazlığa doğru uzattı. Oradan geçip Newbridge'e inen uzun ve eğimli yoldan giderlerken bile kız ne kıpırdadı ne de konuştu. Mest olmuş bir şekilde batıdaki gün batımını izledi. Gözleri muhteşem manzaranın her detayını tarıyordu. Newbridge'e doğru yaklaşırken köpeklerin onlara havladığı, küçük çocukların merakla evlerinin penceresinden onları izlediği küçük bir köyden sessizce geçtiler. Beş kilometre yol kat etmiş olmalarına rağmen çocuk hâlâ konuşmuyordu. Enerjik şekilde konuşabildiği gibi isterse aynı şekilde sessiz kalabilmeyi başardığı da çok belliydi.

“Sanırım oldukça yorgun ve açsın,” dedi nihayet Matthew kızın bu uzun süren sessizliğinin düşünebildiği tek nedeninin bu saydıkları olabileceğini zannederek. “Ama fazla yolumuz kalmadı, sadece bir buçuk kilometre daha.”

Rüyasından derin bir iç çekerek uyanmış ve uzaklardaki yıldızlarda gezinen bir ruh gibi adama baktı.

“Ah, Bay Cuthbert,” diye fısıldadı. “Geçtiğimiz o yer, o beyaz yer neresiydi?”

“Sanırım Bulvar'ı kastediyorsun,” dedi Matthew birkaç saniye sonra. “Çok hoş bir yerdir.”

“Hoş mu? Ah, hoş doğru kelime değil bence. Güzel de öyle. Bu kelimeler orayı anlatmaya yetmez. Ah, orası harikaydı... Harika. Orası insanın hayallerinden bile daha büyük bir yerdi. Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum. Şuramı kapladı –bir elini kalbinin üzerine koydu– çok garip bir acı hissettirdi ama güzel bir acı. Daha önce böyle bir acı hissettiniz mi Bay Cuthbert?”

“Hiç hatırlamıyorum doğrusu.”

“Ben çok sık hissederim. Ne zaman son derece asil bir güzellik görsem hissederim. Fakat o muhteşem yere Bulvar denmemeli. O

ismin böyle bir anlamı yok. Oraya –bir düşün~~ey~~im - Zevkin Beyaz Yolu denmeli. Sizce de bu çok daha güzel ve yaratıcı bir ad değil mi? Ne zaman bir yerin ya da bir kişinin adını sevmesem hemen yeni bir ad hayal eder ve hep o ad ile anıldıklarını düşünürüm. Yetimhanede Hepzibah Jenkins adında bir kız vardı ama ben hep onu Rose De Vere diye hayal ettim. Başkaları oraya Bulvar diyebilir ama ben daima Zevkin Beyaz Yolu diyeceğim. Eve gerçekten bir buçuk kilometre mi kaldı? Hem seviniyorum hem üzülüyorum. Üzülüyorum çünkü bu yolculuk çok keyifliydi ve keyifli şeylerin bitmesi beni hep üzer. Gerçi sonrasında çok daha keyifli şeyler de gelebilir başımıza ama bundan asla emin olamayız. Genelde daha keyifli şeyler de gelmez zaten, benim tecrübelerim bu yönde. Fakat eve gideceğimizi düşününce mutlu oluyorum. Bilirsiniz şimdiye dek hiç gerçek bir yuvam olduğunu hatırlamıyorum. Gerçek bir yuvaya doğru yaklaştığımı düşününce yine içimde o güzel acı hissi uyanıyor. Ah, ne hoş değil mi?”

Bir tepenin üzerine doğru yol aldılar. Aşağıda kıvrımlı ve upuzun bir nehri andıran göl vardı. Gölün ortasındaki köprünün başında biriken kehribar renkli kum tepeleri biraz ilerdeki koyu mavi körfezi kapatıyordu. Su görkemli ve rengârenkti; çiğdem çiçekleri, güllerin nefes kesen gölgeleri ve sonsuz yeşillikle hiçbir isimle adlandırılmayacak kadar güzel öteki renklerin bir cümbüşü gibiydi. Köprünün altından akan su akçaağaç ve köknarların rüzgârlı gölgelerinin altından salınmaya devam ediyordu. Nehir kenarında oradan buradan uzanan beyaz erik dalları ayakucunda ilerleyen beyaz örtülü bir kızı andırıyordu. Nehrin ucundaki sazlardan bir kurbağa korosunun tatlı sesleri yükseliyordu. Beyaz çiçekler açmış elma bahçesinin ilerisindeki eğimli arazinin ucunda küçük, gri bir ev vardı. Hava henüz tam kararmasa da evin bir penceresinden bir ışık parlıyordu.

“Burası Barry’nin Gölü,” dedi Matthew.

“Ah, bu adı da sevmedim. Ben buraya... Bir düşün~~ey~~im... Parlak Sular Gölü diyeceğim. Evet, burası için doğru ad bu. Ür-

permenden anladım. Çünkü ne zaman bir yere tam anlamıyla yakışan bir ad bulsam ürperirim. Sizi ürperten şeyler var mı?”

Matthew uzun uzun düşündü.

“Şey, evet var. Salatalıkların dibinde dolaşan çirkin, beyaz solucanlar beni hep ürpertir. Onlara bakmaktan nefret ederim.”

“Ah, sanırım bu benim kastettiğim ürpermeyle aynı şey değil. Sizce olabilir mi? Solucanlarla parlak nehirler arasında pek fazla bir bağlantı yok, var mı? Peki, neden oraya Barry’nin Gölü diyorlar?”

“Sanırım o evde Bay Barry yaşadığı için. Mekânın adı Meyve Bahçesi Yamaçları. Eğer arkasındaki şu büyük çalılıklar olmasa buradan bakınca Green Gables’ı da görebilirdin. Ama önce köprüden geçip yola inmeliyiz yani bir kilometre filan kaldı.”

“Bay Barry’nin küçük kızları var mı? Yani çok küçük değil... Benim kadar.”

“On bir yaşlarında bir kızı var. İsmi Diana.”

“Ah!” dedi derin bir nefes alarak. “Ne kadar mükemmel ve güzel bir isim!”

“Şey, bilmem. Bence o isimde kötü bir inançsızlık var. Ben Jane, Mary ya da bunun gibi mantıklı bir ismi tercih ederdim. Ama Diana dünyaya geldiğinde ismini o zamanlar orada yaşayan okul müdürünün koymasını istediler, adam da kıza Diana ismini verdi.”

“Keşke ben de doğduğumda etrafta bir okul müdürü olsaydı. Ah, işte köprüye geldik. Şimdi gözlerimi sıkıca kapatacağım. Köprülerden geçmek beni daima korkutmuştur. Tam ortaya geldiğimizde birinin sudan çıkıp bizi bıçaklayacağını hayal etmeden duramıyorum. O yüzden gözlerimi kapatıyorum. Ama ortaya doğru geldiğimiz zaman açmam gerekiyor çünkü eğer köprü çökerse bunu görmek isterim. Amma da ses çıkartır! O yüksek sesli kısmı

hep sevmişimdir. Dünyada sevillecek bu kadar çok şeyin olması sizce de muhteşem değil mi? İşte geldik. Şimdi arkama bakacağım. İyi geceler sevgili Parlak Sular Gölü. Tıpkı insanlara dediğim gibi sevdiğim şeylere de daima iyi geceler dilerim. Bence onların da hoşuna gidiyor. Su sanki bana gülümsüyor.”

Köprünün başına gelip köşeyi döndüklerinde Matthew:

“Eve oldukça yaklaştık. İşte Green Gables şurada...” dedi.

“Hayır, söylemeyin,” diye nefes nefese bir hâlde sözünü kesti kız ve eliyle gözlerini kapattığı için adamın gösterdiği yeri de göremedi. “Ben tahmin edeyim. Doğru tahmin edeceğimden eminim.”

Gözlerini açıp etrafına baktı. Bir tepenin ucundaydılar. Güneş batılı biraz olmuştu ama loş ışıktaki arazi hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu. Batıda karanlık bir kilisenin ucu kadife çiçeğini andıran gökyüzüne doğru uzanıyordu. Hemen altında küçük bir vadi, vadinin biraz ilerisinde de üzerine düzenli bir şekilde yayılmış çiftliklerin bulunduğu hafifçe yükselen bir yamaç vardı. Çocuğun gözleri heyecanla bir çiftlikten diğerini taradı. Nihayet soldaki en uzak çiftliklerden birinin üzerinde durdu. Burası yoldan çok uzakta, çevresini saran ormanların arasındaki alaca karanlıkta hafifçe ve bembeyaz tomurcuklu ağaçların parladığı bir yerdi. Dupduru görünen güneybatıdaki gökyüzünün hemen altında kocaman, kristal beyazı bir yıldız yol gösteren ve umut vaat eden bir fener gibi parlıyordu.

“Şurası, öyle değil mi?” dedi işaret ederek.

Matthew neşeyle kısırağın dizginlerine vurdu.

“Evet, doğru tahmin ettin! Ama bence Bayan Spencer çok iyi anlattığı için anladın.”

“Hayır, anlatmadı... Gerçekten anlatmadı. Diğer yerler hakkında genelde söylediği şeyleri söyledi. Neye benzediği ile ilgili tam bir fikir edinemedim. Ama daha görür görmez orasının be-

nim yuvam olduğunu hissettim. Ah, sanki rüyada gibiyim. Biliyor musunuz, kendimi o kadar çok çimdikledim ki kolum dirseğimden itibaren mosmor olmuştur. Rüyada olduğumu sanıp dehşete kapıldım. Sonra da gerçek mi diye anlamak için kendimi çimdikledim ta ki bu bir rüya bile olsa elimden geldiğince uzun sürmesini istediğimi anlayana kadar; bunu anlayınca çimdiklemeyi bıraktım. Ama gerçekmiş ve neredeyse eve varmak üzereyiz.”

Derin bir iç çekip sessizliğe gömüldü. Matthew çok karışık duygular içindeydi. Kıza uzun süredir hasretini çektiği yuvanın burası olmadığını söyleyecek olan kendisi değil de Marilla olacağı için seviniyordu. Lynde's Hollow'dan geçtiler, etraf karanlıktı ama Bayan Rachel'in penceresinden tepeye doğru çıkıp Green Gables'a gittiklerini göreceği kadar karanlık değildi. Eve geldiklerinde Matthew yaklaşmakta olan olay yüzünden kendisinin de anlamadığı garip bir şey hissediyordu. Konu kendisinin ya da Marilla'nın bu hata yüzünden hissedecekleri şey değil, kızın yaşayacağı hayal kırıklığıydı. Kızın gözlerindeki parıltıyı gördüğünde kendisini bir şeyleri mahvedecekmiş gibi hissetti, tıpkı bir kuzuyu, bir buzağıyı ya da başka bir minik, masum hayvanı öldürmek zorunda kaldığı zaman hissettiği gibi.

Bahçe oldukça karanlıktı ve etrafını saran kavak yaprakları rüzgârda ipek gibi sallanıyordu.

“Rüyalarında konuşan ağaçları dinleyin,” dedi kız adam kendisini yere indirirken. “Çok güzel rüyalar görüyor olmalılar!”

Sonra “dünyadaki en değerli eşyalarının bulunduğu” hasır çantayı sıkıca tutup adamın peşinden eve doğru ilerledi.

BÖLÜM 3

MARILLA CUTHBERT ÇOK ŞAŞIRIR

Matthew kapıyı açarken Marilla ciddi bir tavırla öne doğru çıktı. Fakat çirkin elbiseli, uzun kıvılcık örgü saçları, hevesli ve aydınlık gözleriyle kaskatı duran o garip minik figürü görünce şaşkınlık içinde olduğu yerde kaldı.

“Matthew Cuthbert, bu kim?” diye haykırdı. “Oğlan nerede?”

“Oğlan filan yoktu,” dedi zavallı Matthew. “Sadece o vardı.”

Çocuğa bakıp başını sallarken ona adını sormadığını hatırladı.

“Oğlan yok muydu? İyi ama bir oğlan çocuğu olması gerekiyordu,” diye ısrar etti Marilla. “Bayan Spencer’den bize oğlan çocuğu getirmesini istedik.”

“Ama getirmemiş işte. Kızı getirmiş. İstasyon memuruna sordum ve onu eve getirmek zorunda kaldım. Nasıl bir hata yapılmış olursa olsun onu orada bırakamazdım.”

“İyi de bu epey yorucu bir iş olacak!” diye bağırdı Marilla.

Bu diyalog sırasında çocuk sessizliğini korudu; gözleri bir kadına bir adama kayıyor, tüm hisleri yüzünden okunuyordu. Bir anda konuşulanların ne anlama geldiğini fark etti. Kıymetli kilim çantasını yere bırakıp bir adım öne çıktı ve ellerini birleştirdi.

“Beni istemiyorsunuz!” diye haykırdı. “Beni oğlan çocuğu olmadığı için istemiyorsunuz! Bunu tahmin etmeliydim. Zaten beni hiç kimse istemedi. Her şey bu kadar güzel olduğu için hemen biteceğini tahmin etmeliydim. Kimsenin beni gerçekten istemeyeceğini tahmin etmeliydim. Ah, ben şimdi ne yapacağım? Gözyaşlarına boğulmak üzereyim!”

Gözyaşlarına da boğuldu. Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturup yüzünü kollarının arasına gömdü ve bağıra bağıra ağlamaya başladı. Marilla ve Matthew ocağın karşısından birbirlerine şaşkınlık içinde bakıyordu. İkisi de ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Nihayet Marilla mahcup bir tavırla bir adım öne çıktı.

“Şey, bunun için ağlamana gerek yok.”

“Evet, var!” Çocuk hızla başını kaldırınca gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü ve titreyen dudakları ortaya çıktı. “Eğer siz de bir yetim olsaydınız ve yuvanız olacağını sandığınız bir yere gelip sırf oğlan çocuğu olmadığınız için sizi istemediklerini duysaydınız siz de ağlardınız. Ah, bu şimdiye dek başıma gelen en trajik şey!”

Marilla’nın kaskatı yüz ifadesi uzun süredir kullanmadığı için paslanmış hafif bir gülümsemeye dönüşür gibi oldu.

“Tamam, artık ağlama. Seni bu gece kapı dışarı edecek değiliz. Biz bu olayı araştırana kadar burada kalacaksın. Adın ne?”

Çocuk bir an için tereddüt etti.

“Bana lütfen Cordelia der misiniz?” dedi heyecanla.

“Cordelia mı diyelim? Adın bu mu?”

“Hayır, tam olarak değil ama Cordelia diye çağırılmak çok hoşuma gidiyor. Çok seçkin bir isim.”

“Ne demek istediğini hiç anlamıyorum Peki, adın Cordelia değilse ne?”

“Anne Shirley,” diye aniden adı ağzından çıkıverdi, “ama ne olur bana Cordelia deyin lütfen. Zaten burada kısa bir süre kalacaksam, sizin için beni hangi adla çağırdığınız da çok fark etmez, öyle değil mi? Hem Anne hiç romantik bir isim değil.”

“Romantik değilmiş! Saçmalık!” dedi sevimsiz Marilla. “Anne gerçekten epey sade, güzel ve mantıklı bir isim. Utanmana hiç gerek yok.”

“Hayır, utanmıyorum” diye açıkladı Anne. “Sadece Cordelia’yı daha çok seviyorum o kadar. Hep ismimin Cordelia olduğunu hayal etmişimdir... En azından son yıllarda. Çünkü küçükken Geraldine olduğunu hayal ederdim ama artık Cordelia’yı daha çok seviyorum. Ama eğer bana Anne dersiniz lütfen sonunda E olacak şekilde telaffuz edin.”

Demliği alırken, “Nasıl telaffuz ettiğimin ne önemi var?” diye sordu Marilla yüzünde aynı paslı gülümsemeyle.

“Ah, çok önemi var. Böyle çok daha güzel duruyor. Bir adın telaffuzunu duyduğunuzda, zihninizde sanki kâğıda yazılıyormuş gibi hayal etmez misiniz? Ben ederim ve A-n-n çok kötü görünüyor. Ama sonunda E olan Anne olunca, ismimin Cordelia olması beni bir nebze avutuyor.”

“Çok iyi o zaman sonu E ile biten Anne, bize bu hatanın nasıl yapıldığını anlatır mısın? Biz Bayan Spencer’a bize bir oğlan çocuğu alması için haber gönderdik. Yetimhanede oğlan çocuğu yok muydu?”

“Ah, çok fazla var. Ama Bayan Spencer ısrarla sizin on bir yaşlarında bir kız çocuğu istediğinizi söyledi. Müdire de ona beni önerdi. Ne kadar sevindim bilemezsiniz. Sevinçten bütün gece uyuyamadım.” Anne duraksadı ve Matthew’a döndü. “Neden bana bir hata olduğunu söyleyip beni orada bırakmadınız? Eğer Zevkin Beyaz Yolu ile Parlak Sular Gölü’nü görmeseydim benim için durum bu kadar güç olmazdı.”

“Ne demek istiyor bu?” diye sordu Marilla, Matthew’a bakıp.

“O... O sadece yoldaki sohbetimizle ilgili bir şeyler söylüyor,” dedi Matthew çekinerek. “Ben gidip kısırağı ahıra koyayım Marilla. Döndüğümde çay hazır olsun.”

“Bayan Spencer seninle birlikte başka birini daha getirdi mi?” diye devam etti Marilla, Matthew çıkınca.

“Kendisi için Lily Jones’u aldı. Lily daha beş yaşında ve çok güzel. Kestane rengi saçları var. Eğer ben de çok güzel olsaydım ve kestane rengi saçlarım olsaydı beni yanınızda tutar mıydınız?”

“Hayır, biz Matthew’a çiftlikte yardım etsin diye bir oğlan çocuğu istiyoruz. Bir kız çocuğu bizim hiç işimize yaramaz. Şapkanı çıkart da çantanla birlikte onu da koridordaki masaya koyayım.”

Anne yavaşça şapkasını çıkarttı. Tam o sırada Matthew geldi ve hep birlikte yemeğe oturdular. Ama Anne yiyemedi. Boş boş ekmek ve tereyağı ile oynuyor, tabağının yanındaki cam kâsede duran elmadan azar azar yiyordu. Pek fazla bir şey yediği söylene-
mezdi.

“Hiçbir şey yemiyorsun,” dedi Marilla sertçe ve sanki bu çok ciddi bir eksiklikmiş gibi kızı süzdü. Anne iç çekti.

“Yiyemiyorum. Derin bir çaresizlik içindeyim. Siz derin bir çaresizlik içindeyken yemek yiyebilir misiniz?”

“Daha önce derin bir çaresizlik içinde olmadığım için bir şey diyemeyeceğim,” diye cevap verdi Marilla.

“Öyle mi? Peki, hiç derin bir çaresizlik içinde olduğunuzu hayal ettiniz mi?”

“Hayır, etmedim.”

“O hâlde nasıl bir şey olduğunu anlayacağınızı sanmıyorum. Epey rahatsız edici bir his. Tam yemeye çalışırken lokma boğazınıza takılıyor ve hiçbir şey yutamıyorsunuz, çikolatalı karamel bile olsa. İki yıl önce bir defa çikolatalı karamel yemiştım ve çok lezzetliydi. O zamandan beri rüyamda bir sürü çikolatalı karamel yediğimi görürüm ama tam yiyecekken uyanırım. Yemiyorum diye gücenmezsiniz umarım. Her şey aşırı derecede güzel ama ben yine de yiyemiyorum.”

“Sanırım yorgun,” dedi ahırdan döndüğünden beri hiç konuşmayan Matthew. “En iyisi onu yatağına götür, Marilla.”

Marilla, Anne'in yatağının neresi olacağını düşünüp duruyordu. Çok isteyip bekledikleri oğlan çocuğu için mutfakta bir kanep hazırlamıştı. Her ne kadar temiz ve düzenli olsa da oraya bir kızı koymak pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Fakat bu hamisiz kız için ayrı bir oda ayarlamak söz konusu bile olamazdı, o yüzden geriye sadece doğuya bakan çatı katındaki oda kalıyordu. Marilla bir mum yakıp Anne'den kendisini takip etmesini istedi. Emre sessizce uyan Anne koridordan geçerken masadan hasır çantasıyla şapkasını aldı. Koridor tedirgin edici derecede temizdi; kalacağı çatı katı daha da temiz görünüyordu.

Marilla elindeki mumu üç bacaklı, üç köşeli bir masaya bırakıp nevresimleri çıkarttı.

"Geceliğin vardır herhâlde?" diye sordu.

Anne başını salladı.

"Evet, iki tane var. Yetimhane müdiresi onları benim için yaptı. Çok darlar. Yetimhanede yeteri kadar eşyamız olmadığı için her şey dardır... En azından bizimki gibi fakir bir yetimhanede. Dar geceliklerden nefret ediyorum. Ama yakası dantelli, bol bir gecelik giydiğimi hayal edebilirim. Bu beni rahatlatıyor."

"O zaman çabucak üzerini değiştirip yat. Birkaç dakika sonra mumu almaya gelirim. Kendi kendine söndürmeni istemem. Yangın çıkartabilirsin."

Marilla gidince Anne dalgın dalgın etrafına bakındı. Beyaz duvarlar o kadar boştu ki kız duvarların kendi hâllerine acıdığını düşündü. Tam ortada duran el örgüsü bir paspas hariç zemin de boştu. Anne daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir köşede yatak duruyordu. Yüksek, eski moda bir yataktı. Dört tane kısa ve koyu renk direği vardı. Diğer köşede az evvel adı geçen üç bacaklı masa ve yanında şişman, kırmızı kadifeden bir yastık vardı. Sanki en maceraperest iğnelerin üzerine batmasını bekler gibiydi. Yastığın hemen üzerinde altıya sekiz santimlik küçük bir ayna asılıydı.

Masa ile yatağın ortasında pencere duruyordu. Üzerini buz beyazı muslin kumaştan yapılmış bir perde kaplamıştı. Pencerenin tam karşısında da bir lavabo vardı. Bu oda kelimelerle tarif edilemeyecek kadar katı bir havaya sahipti ve Anne'in tüylerini diken diken etti. Hıçkırarak eşyalarını çıkarttı ve dar geceliğini giyip yatağa girdi. Yüzünü yastığa gömdükten sonra yorganı başına kadar çekti. Marilla mumu almaya geldiğinde yere atılmış bir sürü giysi ve yatakta kendisi dışında odada başka birinin varlığını daha belli eden bir dağınıklık gördü.

Anne'in giysilerini yerden alıp güzelce katlayarak sarı bir sandalyenin üzerine yerleştirdi, sonra mumu aldı ve yatağa doğru gitti.

"İyi geceler," dedi garip ama tatlı bir ses tonuyla.

Anne'in beyaz yüzü ve kocaman gözleri yorganın altından irkilmiş gibi hüznle çıktı.

"Yaşadığım en kötü gece olduğunu bilirken bu geceye nasıl iyi dersiniz?" diye sitem etti.

Sonra yine görünmez oldu.

Marilla bulaşıkları yıkamak için yavaşça mutfağa indi. Matthew pipo içiyordu, demek ki tedirgindi. Çok nadiren piposunu kullanırdı. Marilla bu pis alışkanlığı görünce hemen yüzünü asardı çünkü. Ama bazı zamanlarda ve bazı mevsimlerde adamın canı çok ister ve Marilla da böyle düzgün bir adamın ara sıra duygularını yaşamasına izin vermek gerektiğini düşündüğü için sesini çıkartmazdı.

"Bu epey karışık bir durum," dedi kadın öfkeyle. "Kendimiz gitmek yerine haber gönderirsek işte böyle olur. Richard Spencer'in adamları mesajımızı bir şekilde yanlış iletmiş. Yarın birimizin gidip Bayan Spencer'ı görmesi gerektiği kesin. Bu kızın yetimhaneye geri gönderilmesi lazım."

"Evet, sanırım," dedi Matthew umarsızca.

“Sanıyor musun? Biliyor olmalısın!”

“İyi de o çok tatlı bir ufaklık, Marilla. Burada kalmaya o kadar hazırlanmışken geri göndermek çok kötü olur.”

“Matthew Cuthbert, herhâlde onu yanımızda tutmamız gerektiğini söylemiyorsundur!”

Eğer Matthew kararlı olduğunu ifade etse Marilla’nın şaşkınlığı bundan daha büyük olamazdı.

“Şey, tabii ki hayır... Sanırım... Tam olarak değil,” diye kekeledi Matthew ve rahatsız olmuş şekilde ne demek istediğini anlatmaya çalıştı. “Sanırım... Yani onu yanımızda tutacağımızı düşünmezler.”

“Bence de. Hem onun bize ne faydası olur ki?”

“Bizim ona bir faydamız olur,” dedi Matthew aniden ve beklenmedik şekilde.

“Matthew Cuthbert, sanki bu çocuk seni büyülemiş! Onu göndermek istemediğini gayet açık şekilde görebiliyorum.”

“Aslında çok ilginç bir ufaklık,” diye ısrar etti Matthew. “İstasyondan buraya gelene kadar nasıl konuştuğunu görmeliydin.”

“Ah, evet yeterince hızlı konuşabiliyor. Bunu kendim de gördüm. Zaten bu iyi bir özellik değil. Çok konuşan çocuklardan hiç hoşlanmam. Ben yetim bir kız istemiyorum, hem isteseydim bile böylesini seçmezdim. Hayır, kesinlikle geldiği yere geri gönderilecek.”

“Bana yardım etmesi için Fransız bir oğlan tutabilirim,” dedi Matthew. “Kız da sana yardım eder.”

“Benim yardıma ihtiyacım yok,” diye kısa kesti Marilla. “Ve onu burada tutmayacağım.”

“Tabii sen ne dersen o olur Marilla,” dedi Matthew ayağa kalkıp piposunu yerine koydu. “Ben yatmaya gidiyorum.”

Matthew yatmaya gitti. Marilla da bulaşıkları yıkadıktan sonra suratı asık bir şekilde yatmaya gitti. Ve üst katta, doğuya bakan çatı katındaki odada yalnız, yüreği sevgiye aç, kimsesiz bir çocuk uykuya dalana kadar ağladı.

BÖLÜM 4

GREEN GABLES'TA SABAH

Anne uyanıp yatakta oturarak şaşkın bir hâlde pencereden neşeli gün ışığının mavi gökyüzünün altındaki beyaz ve tüy gibi dalgaların üzerine vurduğunu gördüğünde hava çoktan aydınlanmıştı.

Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Önce çok güzel bir şey olmuş gibi tatlı bir ürperti hissetti, derken korkunç bir şekilde her şeyi anımsadı. Burası Green Gables'tı ve bir oğlan çocuğu olmadığı için onu istemiyorlardı!

Fakat sabah olmuştu ve evet penceresinin dışında tomurcuklarla dolu bir kiraz ağacı vardı. Zıplayarak yataktan yere atladı. Pencerenin kanadını itti... Kanat sanki uzun süredir açılmamış gibi zorla ve gıcırdayarak açıldı. Zaten o kadar sıkı kapatılmıştı ki çengelle tutturulmasına bile gerek kalmamıştı.

Anne dizlerinin üzerine oturup haziran sabahını izledi, gözleri neşeyle parlıyordu. Ah, ne kadar da güzel değil miydi? Burası harika bir yer değil miydi? Burada kalamayacaktı! Ama kaldığını hayal edebilirdi. Çünkü burada hayal gücüne yetecek kadar manzara vardı.

Dışarıda kocaman bir kiraz ağacı uzanıyordu. O kadar yakındaydı ki dalları eve değiyordu. Üzeri tomurcuklarla dolu olduğundan yaprakları zar zor görünüyordu. Evin iki yanında da büyük meyve bahçeleri vardı. Biri elma, diğeri kiraz ağaçlarından oluşuyordu. Onlar da tomurcuklarla doluydu ve çimenler karahindibalarla ışıldıyordu. Aşağı bahçedeki mor çiçeklerle dolu leylak ağaçlarının baş döndüren kokusu sabah rüzgârıyla birlikte pencereden içeriye doluyordu.

Bahçenin alt tarafında bereketli ve yemyeşil bir yonca tarlası uzanıyor, nehrin aktığı yere doğru kıvrılıyordu. Orada da bembeyaz dallar gökyüzüne yükseliyordu. Altlarında büyüyen eğrelti otları, yosunlar ve diğer odunsu şeyler vardı. Hemen ilerideki tepetüy gibi yemyeşil ladin ve köknar ağaçlarıyla kaplıydı. Evin gri duvarının bittiği yerdeki boşluktan Parlak Sular Gölü'nün diğer tarafı görünüyordu.

Soldaki büyük ahırların ilerisindeki yemyeşil tarlaların biraz ilerisinde masmavi denizin pırıltısı fark ediliyordu.

Anne'in güzelliklere düşkün gözleri bu manzarayı içine çeker gibi uzun uzun seyretti. Zavallı çocuk hayatı boyunca pek çok nahoş yerde bulunmuştu fakat bu manzara şimdiye dek hayal ettiği her şeyden bile daha güzeldi.

Etrafındaki güzellikte kaybolmuş bir vaziyette orada öylece oturdu ta ki omzuna değen bir elle irkilene kadar. Küçük hayalperest Marilla'nın geldiğini duymamıştı.

"Giyinme vakti," dedi Marilla ciddi bir sesle.

Marilla bir çocukla nasıl konuşulacağını tam olarak bilmediği için rahatsız oluyor, bu yüzden aslında hiç istemediği hâlde kaba ve kötü biriymiş gibi görünüyordu.

Anne ayağa kalkıp uzun bir iç çekti.

"Ah, bu harika değil mi?" dedi dışarıdaki güzel dünyaya elini sallayarak.

"Bu büyük bir ağaçtır," dedi Marilla. "Ve şahane çiçek açar ama meyveleri o kadar da iyi değildir. Küçük ve kurtlu olur."

"Ah, ben sadece ağacı kastetmedim; tabii o da güzel hatta ışıltılı şekilde güzel ve tomurcukları da öyle ama ben her şeyi kastettim. Bahçeyi, meyve ağaçlarını, nehri, ormanı yani şu kocaman, sevgili dünyayı. Siz de böyle bir sabahta dünyayı ne kadar çok sevdiğinizi düşünmez misiniz? Hem nehrin kahkahasını buradan

bile duyabiliyorum. Nehirlerin ne kadar neşeli şeyler olduğuna hiç dikkat ettiniz mi? Daima gülüyorlar. Hatta kışın buzun altından bile güldüklerini duydum. Green Gables'ın yakınında bir nehir olmasına çok sevindim. Belki de beni burada tutmayacağınız için bunun önemli olmadığını sanıyorsunuzdur ama önemli. Bir daha hiç göremeyecek olsam da Green Gables'ta bir nehir olduğunu hatırlamak hep hoşuma gidecek. Eğer burada bir nehir olmasaydı bir tane olması gerektiği hissi beni hep rahatsız edecekti. Bu sabah derin bir çaresizlik içinde değilim. Sabahları asla çaresizlik içinde olamam. Sabahların olması muhteşem bir şey değil mi? Ama çok üzgünüm. Demin istediğiniz çocuğun ben olduğumu ve burada sonsuza dek kalacağımı hayal ediyordum. Çok rahatlamıştım ama bir şeyleri hayal etmenin en kötü yanı hayal etmeyi bırakmak zorunda kalmaktır ve bu insanın canını çok yakar.”

“Hayalleri boş verip giyinsen ve hemen aşağı insen iyi edersin,” dedi Marilla araya girecek bir fırsat bulduğu an. “Kahvaltı bekliyor. Yüzünü yıka, saçlarını tara. Pencereyi açık bırak ve çarşafı katlayıp yatağın ucuna koy. Elinden geldiğince akıllı bir çocuk ol.”

Anne akıllı bir çocuk olup on dakika içinde güzelce giyinmiş, saçlarını tarayıp örmüş, yüzünü yıkamış ve ruhunda Marilla'nın tüm isteklerini yerine getirmiş olmanın verdiği bir rahatlıkla aşağıya indi. Fakat maalesef nevresimleri toplamayı unutmuştu.

Marilla'nın kendisi için koyduğu sandalyeye otururken, “Bu sabah oldukça açım,” dedi. “Dünya gözüme dün geceki gibi korkunç görünmüyor. Güneşli bir sabah olduğu için çok mutluyum. Ama yağmurlu sabahları da çok severim. Bence bütün sabahlar çok ilginç, sizce de öyle değil mi? Gün içinde neler olacağını bilmiyorsunuz, hem hayal gücü için de bir sürü manzara oluyor. Ama bu sabah yağmur yağmadığı için çok mutluyum çünkü güneşli günlerde neşelenmek çok daha kolay oluyor. İçimde iyi bir şey yaşayacağım ile ilgili güzel bir his var. Kendinizi tüm kederlerin içinden bir kahraman gibi galip çıkarken hayal etmek çok güzel ama bunları gerçekten yaşamak pek de hoş değil, öyle değil mi?”

“Tanrı aşkına dilini biraz tut,” dedi Marilla. “Küçük bir kız için çok fazla konuşuyorsun.”

Bunun üzerine Anne itaatkâr bir şekilde dilini öyle bir tuttu ki bu suskunluğu Marilla’yı sanki ortada doğal olmayan bir şey varmış gibi rahatsız etti. Matthew da dilini tuttu ama bu normaldi. O yüzden kahvaltı çok sessiz geçti.

Tahmin edileceği gibi Anne giderek daha çok soyutlanarak otomatik şekilde yemeğe, kocaman gözleri pencerenin dışındaki gökyüzünü görmeden bakmaya başladı. Bu Marilla’yı daha da gerdirdi. İçinden garip bir his bu tuhaf çocuğun bedeni buradayken, ruhunun hayal gücünün kanatlarına atlayıp bulutlar âleminde dolandığını söylüyordu. Kim etrafında böyle bir çocuk isterdi ki?

Evet, onca saçmalığa rağmen Matthew onu göndermek istemiyordu! Marilla adamın aynı dün geceki gibi bu sabah da bunu çok istediğini hissediyordu ve istemeye devam edeceğini de. Matthew’un yöntemi buydu işte; aklını bir şey koydu mu ısrarlı bir sessizlikle onu alana kadar devam ederdi, konuşsa bu kadar etkili olamayacak kadar on kat fazla bir ısrarla.

Kahvaltı sona erdiğinde hayal dünyasından çıkan Anne, bulaşıkları yıkamayı teklif etti.

“Bulaşıkları düzgün yıkayabilir misin?” diye şüpheyle sordu Marilla.

“Gayet güzel yıkarım. Gerçi çocuk bakmakta daha iyiyimdir. Bu konuda çok fazla tecrübem var. Burada bakacağım bir çocuğunuzun olmaması ne kötü.”

“Şimdikinden daha fazla bakacak çocuğum olmasını istediğimi hiç sanmıyorum. Sen zaten yeterince sorun oluşturuyorsun. Seninle ne yapacağız bilmiyorum. Matthew çok mantıksız bir adam.”

“Bence o çok sevimli biri,” dedi Anne sitem ederek. “Çok anlayışlı. Ne kadar çok konuştuğumu umursamadı bile... Hatta ho-

şuna gitmişe benziyordu. Onu görür görmez çok kibar, iyi yürekli olduğunu anladım.”

“İyi yüreklilikten kastın buysa bence ikiniz de yeterince şımarıksınız,” dedi Marilla burun kıvrarak. “Evet, bulaşıkları yıkayabilirsin. Sıcak su al ve tabakları güzelce kuruladığından emin ol. Öğleden sonra Bayan Spencer’ı görmek için White Sands’e gideceğim için, bu sabah yapacak yeterince çok işim var zaten. Sen de benimle geleceksin ve seninle ilgili ne yapabileceğimiz konusunda uzlaşacağız. Bulaşıkları yıkadıktan sonra yukarıya çıkıp yatağını yap.”

Marilla keskin gözlerle kızı izlerken Anne de bulaşıkları ustaca yıkadı. Daha sonra, her ne kadar tüylü yastıklara boğuşma sanatı konusunda yeterince bilgisi olmasa da yatağını başarıyla yaptı. Bir şekilde yapmış ve düzeltmişti. Sonra Marilla ondan kurtulmak için öğlen yemeğine dek dışarıya çıkıp eğlenmesini söyledi.

Anne heyecandan parlayan gözlerle kapıdan uçarak çıktı. Fakat tam eşiğe gelince durdu, geri döndü ve tekrar masaya oturdu. Sanki biri üzerine yangın söndürücü püskürtmüş gibiydi.

“Ne oldu şimdi?” dedi Marilla.

“Dışarıya çıkmaya cesaret edemiyorum,” dedi Anne dünyevi zevklerden elini eteğini çekmiş bir kurban gibi. “Eğer burada kalamayacaksam Green Gables’ı sevmemin hiçbir faydası yok. Ve eğer dışarıya çıkıp tüm o çiçekler, ağaçlar, meyve bahçeleri ve nehirle haşır neşir olursam elimde olmadan onları sevmek zorunda kalırım. Durumum zaten yeterince zor, daha da zorlaştırmayacağım. Dışarıya çıkmayı çok istiyorum sanki her şey beni çağırıyor, ‘Anne, Anne yanımıza gel. Anne, Anne oyun arkadaşı istiyoruz diyorlar’ ama çıkmasam daha iyi olur. Eğer onlardan kopartılacaksanız bir şeyleri sevmenizin hiçbir faydası olmaz, öyle değil mi? Üstelik bir şeyleri sevmemek de çok zor, değil mi? İşte burada yaşayacağımı düşündüğümde o yüzden bu kadar mutlu olmuştum. Sevecek çok şeyim olduğunu ve bana hiçbir şeyin engel olamayacağını düşün-

müştüm. Ama o kısacık rüya bitti. Artık kaderime boyun eğmem gerekiyor ve kaderime boyun eğmemekten korktuğumdan dışarıya da çıkmayacağım. Pencere pervazındaki o sardunyanın ismi nedir acaba?”

“O elma kokulu sardunyadır.”

“Hayır, o tip bir adı kastetmedim. Sadece ona sizin verdiğiniz adı kastettim. Ona bir ad koymadınız mı? O zaman ben bir tane koyabilir miyim? Ona... Bir düşünüyüm... Bonny olur... Buradayken ona Bonny diyebilir miyim? Ah, lütfen izin verin.”

“Tanrım, ne dersen de. Fakat bir sardunyaya ad koymak da neyin nesi?”

“Ah, sardunya bile olsa ben bir şeyleri adlandırmayı çok severim. Onları daha insansı yapıyor. Hem sardunyaya sardunyadan başka bir şekilde hitap etmemenin onun hislerini incitip incitmediğini nereden biliyoruz? Size sürekli kadın diye hitap etseler hoşunuza gitmezdi. Evet, ona Bonny diyeceğim. Bu sabah pencerenin önündeki kiraz ağacına da bir isim koydum. Çok beyaz olduğu için ona Karlar Kraliçesi adını verdim... Elbette, her zaman tomurcuk kaplı olmayacak ama öyle olduğunu hayal edebiliriz, değil mi?”

Kilere patates taşıyan Marilla, “Hayatımda bunun kadar tuhaf birini ne gördüm ne duydum,” diye mırıldandı. “Matthew’un dediği gibi oldukça ilginç bir kız. Daha şimdiden acaba birazdan neler anlatacak diye merak ediyorum. Tıpkı Matthew’a yaptığı gibi galiba bana da büyü yaptı. Dün gece yüzüme bakıp söylediklerinden anladım. Keşke o da öteki erkekler gibi olsaydı da bir şeyleri konuşarak çözebilseydik. Biri sana cevap verirse onunla tartışman mantıklıdır. Ama sadece yüzüne bakan bir adamla ne yapabilirsin ki?”

Marilla kilerdeki seyahatinden geri döndüğünde Anne elleri çenesinde, gözleri gökyüzünde yine hayallere dalmıştı. Marilla öğle yemeği masaya gelene dek kızı orada öylece bıraktı.

“Sanırım öğleden sonra kısırakla arabayı alabilirim Matthew?” dedi Marilla.

Başını sallayan Matthew dalgın şekilde Anne’e baktı. Bakışlarını bölen Marilla sertçe şöyle söyledi:

“White Sands’e gidip bu işi halledeceğim. Anne’i de yanımda götüreceğim, Bayan Spencer bir an evvel onu Nova Scotia’ya geri göndermek için gereken ayarlamaları yapacaktır. Çayını hazırlar, ineklerin sağılma vaktine kadar eve dönmüş olurum.”

Matthew hâlâ tek kelime etmeyince Marilla nefesini ve sözlerini boşa harcadığı hissine kapıldı. Cevap vermeyen bir adamdan daha sinir bozucu bir şey olamazdı, tabii cevap vermeyen kişi bir kadınsa o ayrı.

Matthew kısırağı arabaya bağlarken Anne ve Marilla da hazırlandı. Matthew bahçe kapısını açtı. Yavaşça dışarıya çıkarlarken Matthew ortaya şöyle bir şey söyledi:

“Creeqli Küçük Jerry Buote sabah buraya geldi. Ona yaz için kendisini işe almayı düşündüğümü söyledim.”

Marilla hiç cevap vermedi ama talihsiz kısırağı öyle bir kamçılardı ki böyle bir muameleye alışkın olmayan hayvan panik içinde açık araziye doğru koştu. At arabası hoplayarak ilerlerken Marilla arkasını döndü ve sinir bozucu Matthew’un çitlere yaslanmış, dalgın şekilde onlara baktığını gördü.

BÖLÜM 5

ANNE'İN HİKÂYESİ

“**B**iliyor musunuz?” dedi Anne kendinden emin bir biçimde, “Bu yolculuğun tadını çıkartmaya karar verdim. Eğer ciddi anlamda karar verirsiniz neredeyse her şeyden keyif alabileceğinizi tecrübe ettim. Tabii ki ciddi anlamda karar vermeniz gerekiyor. Yolculuğumuz sırasında yetimhaneye geri döneceğimi kesinlikle düşünmeyeceğim. Sadece yolculuğu düşüneceğim. Ah, bakın şurada erkenden açmış yabani bir gül var! Çok tatlı değil mi? Sizce de gül olduğu için mutlu değil midir? Güller konuşsa çok güzel olmaz mıydı? Eminim bize harika şeyler anlatırlardı. Sizce de pembe dünyadaki en büyüleyici renk değil mi? O rengi çok seviyorum ama o renkte giyinemiyorum. Kızıl saçlılar hayallerde bile pembe giyemez. Hiç küçükken kızıl saçlı olup büyüyünce saç rengi değişen bir tanıdığınız oldu mu?”

“Hayır, hiç olmadı,” dedi Marilla acımasızca. “Ve senin de başına böyle bir şey geleceğini sanmıyorum.”

Anne iç çekti.

“İşte bir umut daha söndü. *Benim hayatım gömülü umutlarla dolu bir mezarlık.* Bu cümleyi bir zamanlar bir kitapta okumuştum ve ne zaman hayal kırıklığına uğrasam kendimi rahatlatmak için tekrar ederim.”

“Bunun neresi rahatlatıcı hiç anlamadım doğrusu,” dedi Marilla.

“Neden mi? Çünkü kulağa çok güzel ve romantik geliyor yani kitaptaki kahraman benmişim gibi. Bilirsiniz işte. Ben romantik şeylere çok düşkünüm ve bir umut mezarlığı bir insanın hayal edebileceği kadar romantik bir şey, öyle değil mi? Hayal edebildi-

ğim için çok mutluyum. Bugün Parlak Sular Gölü'nden geçecek miyiz?"

"Eğer Parlak Sular Gölü'nden kastın Barry'nin Gölü ise, hayır bugün o tarafa gitmiyoruz. Sahil yolundan gideceğiz."

"Sahil yolu kulağa güzel geliyor," dedi Anne hayallere dalmış gibi. "Kendisi de o kadar güzel mi? Tam siz 'sahil yolu' derken zihnimde resmini canlandırdım, hem de bir anda! White Sands de güzel bir ad. Ama Avonlea kadar sevmedim. Avonlea çok güzel bir ad. Kulağa müzik gibi geliyor. White Sands'e ne kadar kaldı?"

"Sekiz kilometre. Bu arada madem konuşmaya bu kadar meraklısın bari bana kendinden bahset."

"Ah, kendim hakkımda bildiğim şeyler anlatmaya değmez," dedi Anne heyecanla. "Tabii eğer kendimle ilgili ne hayal ettiğimi anlatmama izin verirseniz sözlerimi çok daha ilginç bulursunuz."

"Hayır, hayallerinle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Sadece gerçekleri anlat. En baştan başla. Nerede doğdun ve kaç yaşındasın?"

"Geçen mart on bir oldum," dedi gerçeklere tutunmak zorunda kaldığı için derin bir iç çeken Anne. "Nova Scotia'daki Bolingbroke'ta doğdum. Babamın adı Walter Shirley idi ve kendisi Bolingbroke Lisesi'nde öğretmendi. Annemin adı Bertha Shirley idi. Walter ve Bertha çok güzel adlar değil mi? Ebeveynlerimin güzel isimleri olduğu için çok mutluyum. Mesela Jedediah adlı bir babamın olması çok kötü olurdu, öyle değil mi?"

"Bence bir insanın davranışları adından çok daha önemlidir," dedi Marilla kıza işe yarar bir ahlaki değer öğretmiş gibi hissedererek.

"Şey, bilmiyorum." Anne düşünceli görünüyordu. "Bir keresinde bir kitapta farklı bir adı olan gülün yine de çok tatlı koktuğunu okumuştum ama buna bir türlü inanamadım. Bir güle devedikeni ya da lahana dense yine de o kadar güzel olacağına inanmıyorum."

Sanırım babamın adı Jedediah da olsa o yine iyi bir adam olurdu ama eminim bir aksilik çıkardı. Şey, annem de lisede öğretmenmiş ama evlenince elbette öğretmenliği bırakmış. Bir koca zaten yeterince büyük bir sorumluluktur. Bayan Thomas ikisinin de çok küçük ve bir fare kadar fakir bir çift olduklarını söyledi. Bolingbroke'ta minicik, sarı bir evde yaşamışlar. O evi hiç görmedim ama binlerce kez hayal ettim. Sanırım yuvarlak camlarında hanımelleri, ön bahçede leylaklar ve çitin iç kısmında vadi sümbülleri vardı. Evet, bütün camlarda da ince perdeler. İnce perdeler eve bir hava katar. Ben o evde doğmuşum. Bayan Thomas benim şimdiye dek gördüğü en çirkin bebek olduğumu söyledi çünkü o kadar cılız ve minikmişim ki gözlerimden başka hiçbir yerim yok gibiymiş ama annem çok güzel olduğumu düşünüyormuş. Bence bir annenin düşüncesi, yerleri silmeye gelen fakir bir kadınınkinden daha iyidir. Sizce de öyle değil mi? Benimle bir şekilde tatmin olmasından mutluyum çünkü annem için hayal kırıklığı olsaydım buna çok üzülürdüm. Sonrasında çok uzun yaşamamış, anlarsınız işte. Ben üç aylıkken yüksek ateşten ölmüş. Keşke ona anne dediğimi hatırlayacağım kadar uzun yaşasaydı. Bence 'anne' demek çok tatlı olurdu, sizce de öyle değil mi? Babam yüksek ateşten dört gün sonra ölmüş. Böylece yetim kalmışım ve Bayan Thomas benimle ne yapacağını bilememiş. Görüyorsunuz ya, o zamanlar bile beni kimse istememiş. Bu benim kaderim olmalı. Annemle babam uzak diyarlardan geliyormuş ve yaşayan hiçbir akrabaları da yokmuş. Bayan Thomas ayyaş kocasına ve fakir olmalarına rağmen sonunda beni aldığını anlattı. Beni mamayla büyütmüş. Sizce mamayla büyütülenler başka şekilde büyütülenlerden daha mı iyi insanlar olur? Çünkü ne zaman yaramazlık yapsam Bayan Thomas beni mamayla büyüttüğü hâlde nasıl bu kadar şımarık olduğuma inanmadığını söylerdi... Sitem eder gibi. Bay ve Bayan Thomas, Bolingbroke'tan Marysville'e taşındı ve ben de sekiz yaşıma kadar onlarla yaşadım. Thomas ailesine çocuk bakımında yardım ettim; benden küçük dört çocuk vardı. İnanın onlara bakmak çok zordu. Sonra Bay Thomas bir trenin altında kalıp öldü ve

annesi çocuklarla Bayan Thomas'ı kendi yanına almayı teklif etti ama beni istemedi. Bayan Thomas bitik durumdaydı, o yüzden benimle ne yapacağını bilmediğini söyledi. Derken nehir kıyısından Bayan Hammond geldi ve çocuk bakmakta usta olduğumu görünce beni yanına aldı. Ben de nehir kıyısındaki ağaçların arasında bulunan minik bir evde onunla yaşamaya gittim. Çok ıssız bir yerd. Eğer hayal gücüm olmasa eminim orada yaşayamazdım. Bay Hammond oradaki küçük bir değirmeni işletiyordu. Bayan Hammond'ın sekiz çocuğu vardı. Üç kez ikiz doğurmuştu. Bebekleri severim ama üç defa ikiz doğurmak biraz fazla. Son ikizler de doğunca bunu Bayan Hammond'a sert şekilde dile getirdim. Onları kucağımda taşımaktan çok ama çok yorulmuştum. Nehir kenarında iki yıl Bayan Hammond ile birlikte yaşadım, derken Bay Hammond öldü ve Bayan Hammond hizmetçilik yapmayı bıraktı. Çocuklarını akrabaları arasında bölüştürüp Amerika'ya gitti. Kimse beni yanına almadığı için ben de Hopeton'daki yetimhaneye gitmek zorunda kaldım. Beni yetimhanede de istemediler, çok kalabalık olduklarını söylediler. Ama almak zorundalardı ve Bayan Spencer gelene kadar orada dört ay kaldım.”

Anne bu kez rahatlamış şekilde iç çekerek konuşmasını bitirdi. Belli ki istenmediği bir dünyada yaşadıkları hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyordu.

Kısağı sahil yoluna doğru çeviren Marilla, “Hiç okula gittin mi?” diye sordu.

“Çok sayılmaz. Geçen sene Bayan Thomas ile kalırken biraz gittim. Nehir kenarındayken okul bize çok uzaktı ve kışları yürüyerek gitmek çok zor oluyordu, yazın da tatil olduğundan sadece sonbahar ve ilkbaharda gidebildim. Ama tabii ki yetimhanedeyken gittim. Gayet iyi okuyabiliyorum ve bir sürü de şiir biliyorum. ‘Hohenlinden Savaşı’, ‘Flodden’den Sonraki Edinburgh’, ‘Rhine’nin Bingeni’ ve ‘Gölün Leydisi’ şiirlerinin çoğuyla James Thompson’ın ‘Mevsimler’ eserinin çoğunu. Siz de içinizi kıpır kıpır eden şiirleri sevmez misiniz? 5.sınıfların kitaplarında bir şiir var; ‘Polonya’nın

Düşüşü' diye; insanı çok heyecanlandırıyor. Tabii ki ben 5. sınıfta değildim, 4. sınıftaydım. Ama büyük kızlar bana okumam için kendi derslerindeki şiirleri ödünç verirdi."

"Şu kadınlar, Bayan Thomas ile Bayan Hammond, sana iyi davrandı mı?" diye sordu göz ucuyla Anne'e bakan, Marilla.

"A-a-a-h," diye kekeledi Anne. Duygusal minik suratı aniden kıpkırmızı oldu ve kaşlarının üzerine bir utanç ifadesi yerleşti. "Ah, öyle davranmak istediler... Bana mümkün olduğunca iyi ve güzel davranmak istediklerinden eminim. İnsanlar size karşı iyi olmak istediklerinde, olmadıkları için çok fazla üzülmezsiniz... Her zaman yani. Zaten başlarında uğraşacakları yeteri kadar dert vardı, bilirsiniz. Ayyaş bir kocanızın olması zaten çok yorucu bir şey, anlarsınız. Hem üç kez başarıyla ikiz doğurmak da epey yorucudur, sizce de öyle değil mi? Ama bana iyi davranmak istediklerinden kesinlikle eminim."

Marilla başka soru sormadı.

Sahil yolunda Anne derin bir sessizliğe büründü. Marilla da derin düşüncelere dalıp kırsığı sürmeye devam etti. Yüreğine aniden çocuğa karşı büyük bir acıma hissi yerleşti.

Ne fakir ne sevgisiz bir hayatı olmuştu... Angaryalarla, sefaletle ve ihmalle dolu bir hayat. Marilla için Anne'in hikâyesindeki satır aralarını okuyup gerçeği görmek çok da zor olmamıştı. Kızın gerçek bir yuva bulduğu için bu kadar sevinmesine şaşırırmamalıydı. Geri gönderilecek olması çok acıydı.

Ya Marilla, Matthew'un dediğini yapıp kızın kalmasına izin verse ne olurdu? Adam zaten buna hazırdı, üstelik çocuk iyi ve bir şeyler öğretilecek minik bir kıza benziyordu.

Çok konuşuyor, diye düşündü Marilla. Ama bu konuda eğitilebilir. Üstelik kaba ya da küfürlü konuşmuyor. Tıpkı bir hanımefendi gibi. Galiba ailesi iyi insanlarmış.

Sahil yolu ormanlık, vahşi ve ıssızdı. Sağ tarafta ruhları sanki uzun yıllardır körfez rüzgârından yorulmuş gibi görünen köknar

ağaçları kalın ve sertti. Sol tarafta dik ve kızıl renkli uçurumlar yola o kadar yakındı ki kısarak yanlışı bir adım atarsa diye, arkasındaki yolcular tedirgin oluyordu. Uçurumun dibinde dalgaların aşındırdığı kayalıklar ve kumla kaplı minik koylarda birer okyanus mücevheri gibi parlayan küçük çakıl taşları göze çarpıyordu. Deniz masmavi ve çok parlaktı. Tepesinde uçuşan martıların kanatları gün ışığında gümüşü ışıklar saçıyordu.

Uzun süreli sessizliğini çılgın gibi, kocaman açılmış gözleriyle bozan Anne, “Deniz çok harika, değil mi?” diye sordu. “Bir kere sinde Marysville’de yaşarken Bay Thomas bir ekspres trenle bizi on altı kilometre uzaklıktaki kumsala götürmüştü. Sürekli çocuklara bakmak zorunda kalmış olsam da her anından çok keyif almıştım. Orayı senelerce rüyalarımda görüp mutlu oldum. Fakat bu kumsal Marysville’deki kumsaldan daha güzel. Şu martılar muhteşem değil mi? Bir martı olmak ister miydiniz? Sanırım ben isterdim... Yani eğer bir kız olmasaydım. Sizce de şafak vaktinde uyanıp bütün gün o masmavi, güzel sulara dalıp çıkmak hoş olmaz mıydı? Sonra geceleri yuvaya geri dönmek? Ah, kendimi bunu yaparken hayal edebiliyorum. Şu tam ilerideki kocaman evin ne olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?”

“Orası White Sands Oteli. Bay Kirke işletiyor ama sezon henüz açılmadı. Buraya yaz için Amerikalılar geliyor. Bu kumsalın çok doğru bir tercih olduğunu düşünüyorlar.”

“Bayan Spencer’in evi olabileceğinden korktum,” dedi Anne homurdanır gibi. “Oraya gitmek istemiyorum. Bir şekilde bana her şeyin sonu olacakmış gibi geliyor.”

BÖLÜM 6

MARILLA KARARINI VERİR

Yine de beklendiği gibi oraya gittiler. Bayan Spencer White Sands Koyu'ndaki büyük, sarı bir evde yaşıyordu. Kapıyı açarken iyiliksever kadının yüzünde şaşkınlıkla karışık bir hoş geldiniz ifadesi vardı.

“Canlarım, canlarım,” diye haykırdı. “Bugün görmeyi beklediğim en son kişiler sizlersiniz ama sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim. Atını içeri alacak mısınız? Sen nasılsın Anne?”

“Olabildiğince iyiyim, teşekkür ederim,” dedi Anne hiç gülümsemeden. Yüzünü bir hayal kırıklığı kaplamış gibiydi.

“Sanırım kısarak dinlensin diye azıcık kalacağız,” dedi Marilla. “Fakat Matthew’a eve erken döneceğime söz verdim. İşin aslı Bayan Spencer bir yerde bir hata olmuş ve ben de bu hatanın sebebi çözmeye geldim. Matthew ile ikimiz yetimhaneden bize bir oğlan çocuğu getirmeniz için size haber yollamıştık. Ağabeyiniz Robert’tan size on ya da on bir yaşlarında bir oğlan çocuğu istediğimizi söylemesini rica etmiştik.”

“Marilla Cuthbert, neler söylüyorsun?” dedi Bayan Spencer şaşkınlık içinde. “O hâlde Robert neden kızı Nancy ile bana haber gönderip sizin bir kız çocuğu istediğinizi söyledi? Öyle değil mi Flora Jane?” dedi merdivenlerde beliren kızına doğru seslenerek.

“Kesinlikle öyle söyledi Bayan Cuthbert,” diye onayladı Flora Jane terbiyeli bir şekilde.

“Çok ama çok üzgünüm,” dedi Bayan Spencer. “Bu çok kötü ama kesinlikle benim hatam değil, görüyorsunuz Bayan Cuthbert.

Ben elimden gelenin en iyisini yaptım üstelik sizin talimatlarınıza uygun davrandığımı sanıyordum. Nancy'nin akli bir karış havada. Bu kafasızlığı yüzünden onu sık sık azarlamak zorunda kalıyorum.”

“Aslında bu bizim hatamızdı,” dedi Marilla pişmanlık içinde. “Biz bizzat sizin yanınıza gelmeliydik zira böyle önemli bir mesajı ağızdan ağıza iletme doğru bir şey olmadı. Her neyse, artık olan oldu. Şu an yapacağımız tek şey bu durumu düzeltmek. Çocuğu yetimhaneye geri gönderebilir miyiz? Sanırım onu geri alırlar, öyle değil mi?”

“Alırlar herhâlde,” dedi Bayan Spencer düşünceli şekilde. “Fakat onu geri göndermemiz gerekmiyor bence. Dün Bayan Peter Blewett buradaydı ve kendisine yardımcı olması için ona küçük bir kız göndermemi ne kadar çok istediğinden söz etti. Biliyorsunuz Bayan Peter'ın geniş bir ailesi var ve kendisine yardımcı olan birinin olmaması onu zorluyor. Anne onun için iyi bir seçenek olur. Kız çok kısmetliymiş doğrusu.”

Marilla kısmetin bu konuyla alakalı olduğunu düşünmüyor gibiydi. Şu an karşısına bu yetimden kurtulacağı iyi bir şans çıkmıştı ama bunun için kendisini hiç de şükretmeliymiş gibi hissetmiyordu.

Bayan Peter Blewett'in sadece görüntü olarak ufak tefek bir kadın olduğunun farkındaydı. Şirret suratlı, kemiklerinde bir dirhem et olmayan biriydi. Onun hakkında bir şeyler duymuştu. Bayan Peter'ın berbat bir işçi ve şoför olduğu söylenirdi, üstelik hizmetçi kızları kadının öfkesi ve vicdansızlığı hakkında korkunç şeyler anlatırdı ve yaramaz, terbiyesiz çocukları hakkında da. Marilla, Anne'i bu acımasız kadının yanına göndermek konusunda çok da emin değildi.

“O zaman ben gidip bu konuyu onunla konuşayım,” dedi.

“Şu an bahçeden içeriye Bayan Peter giriyor, şansa bak!” diye bağırdı Bayan Spencer konuklarını koridorda doğru geçirirken.

Havayı bir anda kuru bir soğuk kapladı, sanki uzun süredir kapalı duran koyu yeşil panjurlar ortamdaki havanın her zerreciğini yutmuş gibi. “Konuyu hemen burada halledecek olmamız büyük şans. Sandalyeye oturun Bayan Cuthbert. Anne, sen de şu sedirde otur ve lütfen kıpırdanma. Şapkalarınızı alayım. Flora Jane hemen gidip demliğin altını yak. İyi günler Bayan Blewett. Biz de tam gelişinizin ne kadar hoş bir tesadüf olduğundan söz ediyorduk. Sizi bu iki hanımla tanıştırayım. Bayan Blewett, Bayan Cuthbert. Lütfen bana bir saniye izin verin. Flora Jane’e çörekleri fırından çıkartmasını söylemeyi unuttum.”

Panjurları açan Bayan Spencer hızla ortadan kayboldu. Sessizce sofada oturan Anne, ellerini önünde birleştirmiş büyülenmiş gibi Bayan Blewett’e bakıyordu. Bu keskin suratlı, sert bakışlı kadının gözetimine mi verilecekti? Boğazına bir şeyin tıklandığını hissetti ve gözleri acımaya başladı. Bayan Spencer kıpkırmızı bir yüzle ve her türlü fiziksel, zihinsel ya da ruhsal sorunu güzelce çözüp halledebilecekmiş gibi bir iradeyle geri döndüğünde gözyaşlarını tutamayacağı için çok korktu.

“Görünüşe bakılırsa bu küçük kızla ilgili bir hata olmuş Bayan Blewett,” dedi kadın. “Ben Bay ve Bayan Cuthbert’in küçük bir kız çocuğunu evlat edinmek istediklerini sanıyordum. Bana öyle söylenmişti fakat istedikleri bir oğlan çocuğuymuş. O yüzden eğer dünkü kararınız hâlâ geçerliyse bence bu kız tam size göre.”

Bayan Blewett, Anne’i tepeden tırnağa süzdü.

“Kaç yaşındasın ve adın ne?” dedi.

“Anne Shirley,” diye korkuyla cevap verdi küçük kız adıyla ilgili herhangi bir imlâ hatasının altını çizmemeye dikkat ederek. “Ve on bir yaşındayım.”

“Hah! Pek bir şeye benzemiyorsun. Ama sıırım gibisin. Neden bilmem ama sıırım gibiler hep çok iyi oluyor. Eğer seni alırsam uslu bir kız olmak zorundasın... Uslu, zeki ve saygılı. Hakkını

vermeni ve bu konuda hata yapmamamı beklerim. Evet, sanırım onu sizden alabilirim, Bayan Cuthbert. Bebeğim çok huysuz ve ona bakmaktan çok yoruldu. Eğer isterseniz kızı hemen eve götürebilirim.”

Marilla, Anne’e baktı ve çocuğun sessiz, çaresiz ve solgun yüzünü görünce yüreği sızladı... Bir defa kaçmayı başardığı tuzığa yine düşmüş olan çaresiz, minik çocuğun solgun yüzüne. Marilla eğer bu ifadeyi görmezden gelirse vicdanının onu ölene dek rahat bırakmayacağını hissetti. Dahası Bayan Blewett’ten de hiç hoşlanmazdı. Bu denli hassas ve gergin bir çocuğu böyle bir kadının eline bırakmak! Hayır, bunun sorumluluğunu üstlenemezdi!

“Şey, bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Matthew ile ikimizin onu yanımızda tutmayı istemediğimizi söylemedim. Ben buraya sadece hatanın nereden kaynaklandığını öğrenmeye gelmiştim. Sanırım onu tekrar eve götürüp konuyu Matthew ile bir kez daha konuşsam iyi olur. Ona danışmadan herhangi bir şey yapmak istemiyorum. Eğer kızı tutmamaya karar verirsek onu yarın gece size gönderir ya da kendim bırakırım. Eğer getirmezsek bilin ki bizimle kalacaktır. Bu sizin için uygun mu, Bayan Blewett?”

“Uymak zorunda sanırım,” dedi kadın öfkeli şekilde.

Marilla’nın konuşması esnasında Anne’in yüzüne bir güneş doğdu. Önce o çaresiz ifade kayboldu, ardından bir umut ışığı belirdi ve gözleri sabah yıldızı gibi derin ve parlak bir hâl aldı. Çocuğun yüzü oldukça değişmişti ve bir saniye sonra yani Bayan Spencer ile Bayan Blewett dışarıya çıktıklarında, kız Marilla’nın yanına koştu.

“Ah, Bayan Cuthbert az evvel belki de sizinle birlikte Green Gables’ta kalabileceğimi mi söylediniz?” dedi nefes nefese fısıldayarak. Sanki yüksek sesle konuşursa bu muhteşem olasılığı yok edecekmiş gibi hissediyordu. “Gerçekten söylediniz mi yoksa ben hayal mi gördüm?”

“Eğer gerçek olanla olmayanı ayırt edemiyorsan hayal gücünü kontrol altına almayı öğrensen iyi olur Anne,” dedi Marilla kızarak. “Evet, az evvel söylediklerimi duydun. Ama henüz bir karar verilmedi, belki de sonunda seni Bayan Blewett’in almasını uygun buluruz. Belli ki sana benden daha çok ihtiyacı var.”

“Onunla yaşamaktansa yetimhaneye geri dönerim daha iyi,” dedi Anne heyecanla. “Kadın tıpkı bir cine benziyor.”

Marilla kızın böyle konuşmasını komik bularak hafifçe gülümsedi.

“Senin gibi bir kız hiç tanımadığı bir hanımefendi hakkında böyle şeyler söylememeli,” dedi sertçe. “Hemen gidip sessizce yerine otur ve dilini tutup uslu bir kız gibi davran.”

“Eğer beni yanınızda tutarsanız benden ne isterseniz olurum,” dedi yavaşça sofaya geri dönen Anne.

Akşamüzeri Green Gables’a geri döndüklerinde Matthew onları çimenlikte karşıladı. Marilla ta uzaktan adamın arabayı kolaçan ettiğini fark etti. Sebebini de çok iyi biliyordu. En azından Anne’i yanında geri getirdiğini görünce adamın yüzünde beliren rahatlatma ifadesine hazırlıklıydı. Fakat ahırın arkasındaki bahçede inekleri sağana dek ona tek kelime bile söylemedi. Sonra kısaca adama Anne’in hikâyesini ve Bayan Spencer ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

“O Blewett denen kadına köpeğimi bile vermem,” dedi Matthew kendisinden beklenmeyecek bir heyecanla.

“Ben de ona pek hayran olduğumu söylemem doğrusu,” diye itiraf etti Marilla. “Ama konu kızı yanımızda tutup tutmayacağımız Matthew. Ve sen bu konuda epey hevesli olduğuna göre sanırım ben de öyle olmalıyım. Ya da olmak zorundayım! Bunu o kadar çok düşündüm ki sanırım fikre alıştım. Sanki bu bizim görevimizmiş gibi gelmeye başladı. Asla bir çocuk büyütmedim, hele de bir kız çocuğu. Bu konuda berbat bir iş çıkartabilirim. Fakat elimden geleni yapacağım. Kısacası Matthew, kız bizimle

kalabilir.”

Matthew’un utangaç yüzü neşeyle parladı.

“Konuyu bu açıdan görmene ve aydınlanmış olmana sevindim Marilla,” dedi. “O çok ilginç bir küçük kız.”

“İşe yarar bir küçük kız deseydin daha anlamlı olurdu,” dedi Marilla somurtarak. “Fakat onu bu şekilde yetiştirmeyi görev edineceğim. Ve aklında bulunsun Matthew benim yöntemlerime karışmayacaksın. Belki yaşlı bir bekâr, çocuk yetiştirmeyi bilmiyor olabilir ama o kız yaşlı bir bekârdan bile daha bilgiç. O yüzden onu idare etmeyi bana bırakacaksın. Bu konuda başarısız olursam araya girebilirsin.”

“Tamam, o zaman Marilla, dilediğin gibi davranmakta özgürsün,” dedi Matthew kadına güvence vererek. “Fakat ona iyi davran ama fazla şımartma. Bence kendini sevdırırsen dilediğin her şeyi yaptırabileceğin türden bir kız o.”

Marilla adamın kadınlarla ilgili fikirlerini aşağılar gibi suratını asıp elinde kovalarla ahırdan çıktı.

Sütün içindeki kremayı karıştırırken, “Ona kalabileceğini bu gece söylemeyeceğim,” dedi. “O kadar heyecanlanır ki gözüne uyku girmez. Marilla Cuthbert, artık bu işin içindesin. Hiç yetim bir kızı evlat edineceğini tahmin eder miydin? Bu çok şaşırtıcı ama Matthew’un bu işe vesile olması kadar değil zira kendisi küçük kızlardan hayatı boyunca hoşlanmamıştır. Her neyse artık bu iyiliği yapmaya karar verdik bakalım sonunda neler olacak.”

BÖLÜM 7

ANNE DUA EDER

Marilla o gece Anne’i yatağına götürürken sertçe şöyle söyledi:

“Anne dün gece çıkarttığın bütün giysileri yere attığını fark ettim. Bu çok kötü bir alışkanlık ve buna asla izin veremem. Üzerinden çıkardıklarını güzelce katlayıp sandalyeye koy. Tertipli olmayan kızlar hiç işime yaramaz.”

“Dün gece aklım o kadar karışık ki giysilerimi düşünemedim,” dedi Anne. “Bu gece hepsini güzelce katlarım. Yetimhanede hep böyle yaptırırlar. Gerçi ben hemen yatağa girip sessizce hayal kuracağım diye çoğu zaman unuturum.”

“Eğer burada kalacaksan bunları hatırlaman gerekecek,” dedi Marilla. “Bak böyle katlayacaksın. Şimdi duanı et, sonra yatağa gir.”

“Ben hiç dua etmem ki,” dedi Anne.

Marilla dehşet ve şaşkınlık içinde kıza baktı.

“Nasıl Anne, ne demek istiyorsun? Sana hiç dua öğretilmedi mi? Tanrı küçük kızların dua etmesini ister. Sen Tanrı’nın kim olduğunu bilmiyor musun Anne?”

“Tanrı ezeli, ebedi, değişmeyen, bilge, güçlü, kutsal, adaletli, iyiliğin ve gerçeğin timsali olan ruhtur,” diye gözünü kırpmadan cevap verdi Anne.

Marilla rahatlamışa benziyordu.

“Çok şükür bir şeyler biliyormuşsun! Dinsiz biri değilmişsin.

Bunları nerede öğrendin?”

“Ah, yetimhanedeki Pazar Okulu’nda. Bize bütün ilmi hâli öğrettiler. Çok da hoşuma gidiyor. Bazı kelimeler çok güzel. *Ezelî, ebedî* ve *değişmeyen*... Bu çok yüce bir şey değil mi? Sanki büyük, kocaman bir org çalınıyor gibi geliyor kulağa. Buna tam olarak şiir denmez ama şiire çok benziyor, öyle değil mi?”

“Burada şiirden söz etmiyoruz Anne, dua etmekten söz ediyoruz. Her gece dua etmemenin çok korkunç ve kötü bir şey olduğunu bilmiyor musun? Korkarım ki sen çok kötü bir kızsın.”

“Eğer kızıl saçlarınız varsa kötü olmak iyi olmaktan çok daha kolay oluyor,” diye sitem etti Anne. “Kızıl saç olmayanlar bunun nasıl bir bela olduğunu bilmez. Bayan Thomas bana Tanrı’nın saçımı bilerek kızıl yaptığını söyledi, ben de o günden beri onu hiç takmıyorum. Hem zaten gece dua edemeyecek kadar yorgun oluyorum. İkiz çocuklara bakan birinden dua etmesi beklenmez, öyle değil mi? Yoksa siz edebileceklerini mi düşünüyorsunuz gerçekten?”

Marilla kızın din eğitiminin bir an evvel başlaması gerektiğine karar verdi. Belli ki kaybedecek vakit yoktu.

“Benim çatım altındayken dua etmek zorundasın Anne,” dedi.

“Tabii, eğer etmemi istiyorsanız ederim,” dedi Anne neşeyle. “Sizin söyleyeceğiniz her şeyi yaparım. Fakat bir seferliğine bana nasıl dua etmem gerektiğini anlatmanız lazım. Yattıktan sonra da ima edeceğim güzel bir dua hayal ederim. Şimdi düşündüm de, bu çok ilginç olacak.”

“Dizlerinin üzerine çök,” dedi Marilla utanarak.

Anne Marilla’nın yanında diz çöküp ciddi bir ifadeyle başını kaldırdı.

“İnsanlar dua etmek için neden diz çökmek zorunda? Eğer gerçekten dua etmek isteseydim size ne yapacağımı söyleyeyim. Or-

manın çok ama çok derinliklerindeki geniş bir alana gider ve tek başıma o harika, masmavi gökyüzüne yukarı, yukarı ve iyice yukarı doğru bakardım. Sonu olmayan maviliğine doğru. Sonra da duayı içimde hissederdim. Neyse, artık hazırım. Ne diyeceğim?”

Marilla hiç bu kadar utanmamıştı. Anne’e o çocuksu klasik duayı öğretmeye niyetliydi; “Şimdi uyumak için yatıyorum.” Fakat size daha önce de söylediğim gibi Marilla’nın içinde bir espi yeteneği vardı ki bu onda bir şeylerin yerine oturup oturmadığı hissini de geliştirmişti. Bir anda güzel bir çocukluk geçiren ve annesinin dizinin dibinde oturan biri için gayet kutsal olan bu basit ve kısa duanın, aslında Tanrı sevgisini insanlardan görmediği için hiç umursamayan yanındaki çilli minik cadıya uygun olmayacağı aklına geldi.

“Kendi kendine dua edebilecek kadar büyüksün Anne,” dedi sonunda. “Sadece sahip oldukların için Tanrı’ya şükredip Ona alçakgönüllü bir şekilde dileklerini ilet.”

Yüzünü Marilla’nın kucağına gömen Anne, “Elimden geleni yapacağım,” dedi. “Yüce Tanrım, kilisedeki rahipler böyle söylüyor, o yüzden özel bir dua ederken benim de böyle söylememin bir sakıncası yoktur, değil mi?” dedi bir an için başını kaldırıp.

“Yüce Tanrım sana Zevkin Beyaz Yolu, Parlak Sular Gölü, Bonny ve Karlar Kraliçesi için teşekkür ederim. Bunlar için sana gerçekten çok ama çok minnettarım. Şu an aklıma şükretmek için sadece bunlar geliyor. Dileklerime gelince o kadar çoklar ki hepsini tek tek saymam uzun sürer, o yüzden sadece en önemli olan iki tanesinden bahsedeceğim. Lütfen Green Gable’sta kalmama izin ver ve lütfen büyüdüğümde güzel bir kız olmamı sağla.

Saygılarımla,

Anne Shirley.”

“İşte bitti, güzel oldu mu?” dedi heyecanla ve ayağa kalktı. “Eğer düşünmek için vaktim olsaydı biraz daha süslerdim.”

Zavallı Marilla Anne'in bu sıradışı duasının saygısızlıktan değil sadece cahillikten kaynaklandığını bilmese olduğu yere yığılıp kalırdı. Çocuğu yatağa yatırdı ve içinden kıza hemen ertesi gün bir dua öğretmesi gerektiğini düşünüp elinde ışıkla odayı terk etti. Fakat Anne arkasından seslenip onu geri çağırdı.

“Şimdi aklıma geldi. Keşke, ‘saygılarımla’ yerine, ‘âmin’ deseydim, değil mi? Rahiplerin yaptığı gibi yani. Unuttum ama duanın bir şekilde bitirilmesi gerektiğini hissettim, ben de sıraya koyup öyle söyledim. Sizce fark eder mi?”

“Ben... Ben... Fark edeceğini sanmıyorum,” dedi Marilla. “Şimdi uslu bir çocuk gibi uyu bakalım. İyi geceler.”

“Size bu gece tertemiz bir vicdanla iyi geceler diyebilirim,” dedi Anne yastıklarına keyifle sarılarak.

Mutfağa geri dönen Marilla mumu sertçe masaya bırakıp Matthew'a baktı.

“Matthew Cuthbert, birinin o çocuğu evlat edinip bir şeyler öğretme vakti geldi. Neredeyse topyekûn kâfir olma yolunda. Bu geceye kadar hayatında hiç dua etmemiş olduğuna inanabiliyor musun? Yarın onu papaz evine gönderip *Gündoğumu* kitap serisini ödünç aldıracağım. Ve ben kendisine uygun kıyafetler hazırlar hazırlamaz hemen Pazar Okulu'na başlayacak. Yani bir sürü işim olacak gibi. Dertleri paylaşmadan bu dünyadan göçüp gidemeyiz ne de olsa. Şimdiye dek oldukça kolay bir hayatım oldu ama sanırım artık benim de vaktim geldi ve elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyor diye düşünüyorum.”

BÖLÜM 8

ANNE'İN YETİŞTİRİLME SÜRECİ BAŞLAR

Marilla kendince belli sebeplerden ötürü ertesi gün öğleden sonraya kadar Anne'e Green Gables'ta kalacağını söylemedi. Öğleden önce çocuğu çeşitli görevlerle meşgul edip, kız işlerini yaparken meraklı gözlerle onu fark ettirmeden izledi. Öğlen olduğunda Anne'in zeki ve kurallara uyan bir çocuk olduğuna karar vermiş, çalışmaya meraklı ve hızlı öğrenen biri olduğunu anlamıştı. En kötü yanı bir işin tam ortasında hayallere dalması ve her şeyi unutup azarlanarak ya da bir kaza sebebiyle dünyaya geri dönmesiydi.

Anne öğlen yemeğinin bulaşıklarını yıkamayı bitirdiğinde bir anda yüzünde en kötüsünü öğrenmeye hazır birinin kararlı ifadesiyle, Marilla ile yüzleştirdi. Minik bedeni tepeden tırnağa titriyordu. Yüzü kızarmış gözleri simsiyah olmuştu. Yavaş ve titrek bir sesle ellerini sıkıca birleştirip şöyle dedi:

"Ah, lütfen Bayan Cuthbert bana beni gönderip göndermeyeceğinizi söyler misiniz artık? Bütün sabah sabrettim ama artık daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum. Bu korkunç bir his. Lütfen söyleyin."

"Sana söylediğim gibi bulaşık bezini sıcak suya basmadın ama," dedi Marilla yerinden bile kıpırdamadan. "Daha fazla soru sormadan evvel hemen gidip dediğimi yap Anne."

Anne gidip bulaşık bezini halletti. Sonra tekrar Marilla'nın yanına dönüp meraklı gözlerle kadının suratını incelemeye başladı. "Şey," dedi açıklamayı daha fazla uzatmak için bir bahanesi kalmayan Marilla, "sanırım artık sana söylemeliyim. Matthew ile ben seni burada tutmaya karar verdik... Tabii eğer uslu bir kız olup nankörlük etmezsen. Ne oldu çocuğum, sorun ne?"

“Ağlıyorum,” dedi Anne şaşkınlık içinde. “Neden bilmiyorum ama olabildiğince sevinçliyim. Ah, aslında sevinç doğru kelime değil. Beyaz Yol ve kiraz çiçekleri için sevinçliydim, ama bu! Bu sevinçten çok daha öte bir şey. Çok mutluyum. Bayan Thomas bana lanetli olduğumu söylerdi ama bu muhteşem bir şey oldu. Yine de elimden geleni yapacağım. Ama neden ağladığımı bana söyler misiniz?”

“Sanırım çok heyecanlandığın ve yorulduğun için,” dedi Marilla. “Sandalyeye oturup sakinleşmeye çalış. Korkarım ağlaman da gülmen de çok kolay oluyor. Evet, burada kalabilirsin ve senin için doğru olan neyse onu yapmaya çalışacağız. Okula gitmen gerek ama tatile iki hafta kaldı. O yüzden eylülde yeniden açılana kadar şimdi okula gitmeye değmez.”

“Size ne diyeceğim peki?” diye sordu Anne. “Hep Bayan Cuthbert mı demeliyim? Yoksa size Marilla teyze diyebilir miyim?”

“Hayır, bana sadece Marilla diyebilirsin. Bayan Cuthbert denmesine alışık değilim, sinirimi bozuyor.”

“Ama Marilla demek çok büyük saygısızlık olur,” diye itiraz etti Anne.

“Eğer saygılı konuşmaya özen gösterirsen bence bunda hiçbir saygısızlık yok. Avonlea’daki genç, yaşlı herkes bana Marilla der. Rahip hariç. Sadece o Bayan Cuthbert der... O da aklına gelirse.”

“Ben size Marilla teyze demeyi çok isterim,” dedi Anne hevesle. “Benim ne bir teyzem ne de başka bir akrabam hiç olmadı. Hatta bir büyükannem bile. Böyle söylersem kendimi gerçekten size yakın hissederim. Size Marilla teyze diyemez miyim?”

“Hayır, ben senin teyzen değilim ve insanların kendilerine ait olmayan adlarla anılmalarını doğru bulmuyorum.”

“Ama teyzem olduğunuzu hayal edebiliriz.”

“Ben edemem,” dedi Marilla somurtarak.

“Siz hiç gerçekte olan şeyleri farklı bir şekilde hayal etmez misiniz?” diye kocaman gözlerle sordu Anne.

“Hayır.”

“Ah!” Anne derin bir içe çekti. “Ah, Bayan... Marilla, o kadar çok şey kaçırıyorsun ki!”

“Ben gerçekte olan şeylerin farklı şekilde hayal edilmesine inanmam,” dedi Marilla. “Tanrı bizi belirli koşulların içine soktuğunda bize onları hayal etmemizi söylemedi. Bunu söyleyince hatırladım, oturma odasına gidip, ayaklarının temiz olduğundan emin ol ve içeriye sinek girmemesine dikkat et, bana şömine rafının üzerindeki resimli rahleyi getir. Üzerinde *Dualar Kitabı* var ve bu öğleden sonra tüm vaktini onu okuyup yürekte anlamaya adayacaksın. Artık dün geceki gibi dua etmek yok.”

“Galiba çok gariptim,” dedi Anne özür dilercesine. “Ama daha önce hiç yapmamıştım ki. Herhâlde hayatında ilk kez dua eden birinden çok iyi dua etmesini beklemezsiniz, değil mi? Yattıktan sonra tıpkı size söz verdiğim gibi, muhteşem bir dua düşündüm. Neredeyse rahiplerinki kadar uzun ve şairaneydi. Ama inanabiliyor musunuz? Sabah uyandığımda tek kelimesini bile hatırlayamadım. Ne yazık ki onun kadar güzel bir tane daha dua bulamayacağım. Bir şeyi ikinci kez yapmak zorunda kaldığınızda hiç ilki kadar güzel olmuyor. Bunu fark etmiş miydiniz?”

“İşte sana fark etmen gereken bir şey Anne. Sana bir şey yapmanı söylediğim zaman karşımda dikilip konuşmak yerine, onu hemen yapmanı isterim. Şimdi git ve sana söylediğimi yap.”

Anne derhâl koridorun karşısındaki oturma odasına koştu ama geri dönmedi. On dakika sonra Marilla örgüsünü bırakıp yüzünde sert bir ifadeyle peşinden gitti. Anne’i iki pencerenin arasındaki duvarda asılı duran bir resme hiç kıpırdamadan bakarken buldu. Gözlerinde hülyalı bakışlar vardı. Elma ağaçlarının arasından süzülen beyaz ve yeşil gün ışığı asmalara vuruyor ve dünyada değilmiş gibi görünen bu küçük bedenin üzerine yansıyor.

“Anne, şu an aklından neler geçiyor?” dedi Marilla sertçe.

Anne sarsılarak dünyaya geri döndü.

“Bu,” dedi resmi işaret ederek, “İsa’nın Küçük Çocukları Kut-sayışı... O çocuklardan biri olduğumu hayal ediyordum. Şu köşede sanki kimseye ait değilmiş gibi tek başına duran mavi elbiseli kız aynı benim gibi. O olduğumu hayal ettim. Çok yalnız ve hü-zünlü görünüyor, sizce de öyle değil mi? Galiba annesi de babası da yok. Ama o da kutsanmak istemiş ve utanarak kalabalığın ara-sına karışmış. Hiç kimsenin kendisini fark etmemesini umuyor... O hariç. Kızın neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Kalbi hızla atıyor ve size burada kalıp kalamayacağımı sorarken tıpkı benimki gibi, elleri üşüyor olmalı. O’nun kendisini fark etmeyeceğinden korkuyor. Ama bence fark etmiş, öyle değil mi? Her şeyi hayal etmeye çalışıyordum... O’na iyice yaklaşıp kadar heyecanla so-kulduğunu, sonra O’nun kıza bakıp elini kızın saçına koyduğunu ve ah, kim bilir kız ne kadar sevinip heyecanlanmıştı! Fakat keşke ressam O’nu bu kadar kederli çizmeseymiş. Fark ettiyseniz bütün resimleri öyle. Ama ben O’nun bu kadar kederli görüldüğüne ya da çocukların O’ndan korktuklarına inanmıyorum.”

“Anne,” dedi Marilla neden kızın konuşmasını bölmediğini kendisi de merak ederek, “böyle konuşmamalısın. Bu saygısızlık olur, olumlu bir saygısızlık.”

Anne’in gözlerinde şaşkınlık belirdi.

“Şey, bana da saygısızlık gibi geldi ama saygısızlık etmek iste-medimden kesinlikle eminim.”

“Bence de etmedin ama bu tip şeyler hakkında bu şekilde ko-nuşmak pek alışılmış bir şey değil. Ayrıca seni bir şey alman için gönderdiğimde onu hemen bana getirmeli ve resimlerin önünde hayallere dalmamalısın. Bunu unutma. Şimdi hemen o rahleyi alıp mutfığa gel. Sonra da köşeye oturup o duayı yüreğinde hisse-derek güzelce ezberle.”

Anne yemek masasını süslemek için getirdiği bir vazo dolusu elma tomurcuğuna rahleyi dayadı. Marilla süslere baktı ama hiçbir şey söylemedi, ellerini çenesinin altına yerleştirdi ve birkaç dakika boyunca sessizce duayı çalışmaya başladı.

“Bunu sevdim,” dedi sonunda. “Çok güzel. Daha önce de duymuştum... Pazar Okulu’nun müdürünü bir keresinde bunu söylerken dinlemiştim. Ama o zaman hoşuma gitmemişti. Adamın çok çatlak bir sesi vardı ve homurdanır gibi dua ediyordu. Gerçekten de dua etmenin çok hoş bir görev olmadığını düşündüğünü hissettim. Bu bir şiir değil ama beni tıpkı bir şiir gibi etkiledi. ‘Cennetin yaratıcısı olan Babamızın kutsal ismi.’ Bu tıpkı bir şarkı sözüne benziyor. Ah, bana bunu öğretmeyi düşündüğünüz için gerçekten çok sevinçliyim Bayan... Marilla.”

“Güzel öğren ve dilini tut,” dedi Marilla kısa keserek.

Anne tomurcuk dolu vazoyu hafifçe yanına çekip pembe renkli çiçeklerden birine bir öpücük attı ve sonra tekrar sessizce çalışmaya devam etti.

“Marilla,” dedi birkaç dakika sonra, “sence Avonlea’de bir can arkadaşım olur mu?”

“Bir... Bir ne arkadaşı?”

“Can arkadaş, yakın bir dost... Bilirsin, ruhumu açabileceğim çok iyi ve bana uygun ruha sahip olan biri. Hayatım boyunca onunla tanışmayı hayal ettim. Tanışacağımı hiç sanmıyordum ama bir anda pek çok güzel hayalim gerçek oldu. Belki bu da olur. Sence bu mümkün mü?”

“Diana Barry, Orkide Yamacı’nda yaşıyor ve senin yaşlarında. Çok tatlı bir kızdır, belki eve gelince senin oyun arkadaşın olur. Şu an Carmody’deki teyzesini ziyarette. Gerçi hareketlerine dikkat etmelisin. Bayan Barry çok titiz bir kadındır. Diana’nın iyi ve terbiyeli olmayan hiç kimseyle oynamasına izin vermez.”

Anne ilgiyle parlayan gözlerini elma tomurcuklarının arasından Marilla’ya dikti.

“Diana nasıl biri? Saçları kızıl değil, değil mi? Ah, umarım değildir. Kızıl saçlarımın olması zaten yeterince kötüyken bir de can arkadaşımın kızıl saçlı olmasına katlanamam.”

“Diana çok güzel bir kızdır. Siyah gözleri, siyah saçları ve gül pembe yanakları var. Üstelik iyi kalpli ve zekidir ki bunlar güzellikten çok daha önemli şeyler.”

Marilla da en az *Harikalar Diyarı*’ndaki Düşes kadar ahlak kurallarına düşküncü ve çocuk yetiştiren birinin kesinlikle bu kurallara uygun davranması gerektiğine inanıyordu.

Fakat Anne ahlak kurallarını bir kenara bırakıp sadece keyifli olasılıklarla ilgileniyordu.

“Ah, güzel olmasına çok sevindim. Güzel olmanın yanı sıra -ki bu benim için asla mümkün değil- iyi biri olması önemli. Bayan Thomas’la yaşarken, kadının oturma odasında cam kapaklı bir kütüphane vardı ama içinde hiç kitap yoktu. Bayan Thomas orada en sık porselenlerini ve konservelerini saklardı, tabii saklayacak konservesi olduğunda. Kapaklardan biri kırıldı. Bay Thomas bir gece sarhoşken kırmıştı. Ama diğer kapak sağlamdı, ben de camdaki yansımama bakıp dolabın içinde yaşayan küçük bir kız olduğunu hayal ederdim. Ona Katie Maurice derdim ve onunla çok yakındık. Her saat başı onunla konuşur, özellikle de pazar günleri ve ona her şeyi anlatırdım. Katie hayatımı rahatlatan ve teselli eden biriydi. Dolap büyülüymüş gibi yapardık. Büyüyü bir tek ben biliyordum, o yüzden kapağı açıp Bayan Thomas’ın porselen ve konservelerinin yerine orada yaşadığını hayal ettiğim Katie Maurice’in yanına gidebiliyordum. Sonra Katie Maurice elimi tutuyor ve beni harika bir yere götürüyordu. Her yerde çiçeklerin, güneşin ve perilerin olduğu bir yere. Orada sonsuza dek mutlu yaşıyorduk. Bayan Hammond’ın yanına gittiğimde Katie Maurice’i orada bırakmak beni çok üzmüştü. O da aynı şeyi hissediyordu çünkü kapaktan eğilip beni öperek veda ederken bunu anlamıştım. Ağlıyordu. Bayan Hammondlarda kütüphane yoktu. Fakat evden biraz uzakta,

nehriñ hemen üzerinde uzun, yeşil küçük bir vadi vardı ve dünyanın en güzel yankısı orada yaşıyordu. Hiç yüksek sesle konuşmasan bile, söylediğin her kelimeyi geri yansıtırdı. Ben de onun Violetta adında küçük bir kız olduğunu hayal ettim. Çok iyi arkadaşlık ve onu da neredeyse Katie Maurice kadar çok seviyordum; o kadar değil ama neredeyse onun kadar, bilirsin. Yetimhaneye gitmeden bir gece önce Violetta'ya 'hoşça kal' dedim ve ah, o da bana üzüntülü bir sesle 'hoşça kal' dedi. Ona o kadar bağlanmışım ki yetimhanede hiç can dostumun olabileceğini hayal etmedim. Zaten orada hayal gücüne yetecek kadar manzara da yoktu."

"İyi ki yokmuş," dedi Marilla sertçe. "Bu tip şeyleri hiç onaylamıyorum. Sen hayallerine inanıyor gibisin. Böylesi saçmalıkları aklından çıkartman için gerçek bir arkadaşın olsa çok iyi olur. Fakat Bayan Barry sakın bu Katie Mauricelerini ya da Violettalarını duymasın yoksa hikâye anlattığını zanneder."

"Ah, anlatmam. Onlardan hiç kimseye bahsetmem zaten anıları benim için çok kutsaldır. Ama senin bilmen gerektiğini düşündüm. Ah, bak elma tomurcuğundan kocaman bir arı düştü. Yaşamak için ne güzel bir yer, bir elma tomurcuğu! Rüzgâr onu sallarken içinde uyumak ne hoş olur. Eğer bir kız olmasaydım çiçeklerin arasında yaşayan bir arı olmak isterdim."

"Daha dün martı olmak istiyordun," diye surat astı Marilla. "Bence sen çok gel git akıllısın. Sana o duayı ezberlemeni ve konuşmamani söyledim. Ama belli ki yanında seni dinleyecek biri olunca konuşmadan duramıyorsun. O yüzden şimdi odana çık ve duayı ezberle."

"Ah, çoktan ezberledim sayılır, sadece son mısra kaldı."

"Önemli değil, dediğimi yap. Odana git ve güzelce ezberleyip bitir. Çay için seni yardıma çağırana dek odanda kal."

"Arkadaşlık etmesi için elma tomurcuklarını da alabilir miyim?" diye sordu Anne.

"Hayır, odana çiçek dökülsün istemezsin. Zaten onları ağaçtan

hiç kopartmamalıydın.”

“Bana da biraz öyle geldi,” dedi Anne. “Onları kopartarak güzel hayatlarını iyice kısaltmak istemedim çünkü ben bir elma tomurcuğu olsam kopartılmak istemezdim. Ama dayanamadım. Sen bir şeye dayanamadığında ne yaparsın?”

“Anne, odana git dediğimi duymadın mı?”

Anne iç çekip evin doğusuna bakan çatıya doğru çıktı ve pencerenin önündeki sandalyeye oturdu.

“İşte, bu duayı artık biliyorum. Son mısrayı da yukarı çıkarken ezberledim. Şimdi bu odada bir şeyler hayal edeyim ki daima hayal olarak burada kalsınlar. Yerde üzeri pembe güllerle kaplı beyaz, kadife bir halı var. Pencerelede de pembe, ipek perdeler. Duvarlarda altın ve gümüş işlemeli goblenler asılı. Mobilyalar maundan. Hiç maun görmedim ama kulağa çok lüks geliyor. Bu üzeri muhteşem ipek yastıklarla kaplı bir kanepede. Yastıklar pembe, mavi, koyu kırmızı ve altın renkli ve ben asil bir şekilde üzerlerine uzanmışım. Duvarda asılı duran o muhteşem büyük aynadan kendi yansıma-mı görüyorum. Uzun boylu ve çok güzelim, beyaz dantelli bir gece elbisesi giymişim, göğsümde inciden yapılmış bir haç kolye takılı ve saçlarımda da inciler var. Saçlarım gece yarısı siyahı, tenim parlak ve fildişi renginde. Adım Leydi Cordelia Fitzgerald. Yok, değil, bu hiç gerçekçi olmadı.”

Dans ederek ayağa kalktı ve camdan yansımasına baktı. Solgun ve çilli yüzü, yeşil gözleri de ona bakıyordu.

“Sen sadece Green Gablesli Anne’sin,” dedi samimiyetle. “Ve ne zaman Leydi Cordelia olduğumu hayal etmeye kalksam seni tıpkı şu an olduğun gibi görüyorum. Ama Green Gablesli Anne olmak, yersiz yurtsuz Anne olmaktan milyon kat daha güzel, öyle değil mi?”

Öne doğru eğilip sevgiyle camdaki yansımasını öptü ve açık pencereden aşağıya baktı.

“Sevgili Karlar Kraliçesi, iyi günler. Size de iyi günler huş ağaç-

ları. Sana da iyi günler tepedeki gri ev. Diana can arkadaşım olacak mı çok merak ediyorum. Umarım olur ve ben de onu çok severim. Ama Katie Maurice ile Violetta'yı hiç unutmamalıyım. Unutursam çok incinirler ve kütüphanede yaşayan bir kızla yankı kızı bile olsalar hiç kimsenin duygularını incitmek istemem. Onları hatırlamayı ve her gün öpücük göndermeyi unutmamalıyım."

Parmak uçlarına yükselen Anne kiraz ağaçlarının arasından havaya birkaç öpücük gönderdikten sonra, elleri çenesinde yine hayaller alemine daldı.

BÖLÜM 9

BAYAN RACHEL LYNDE DEHŞETE DÜŞER

Bayan Rachel ona bakmaya geldiğinde Anne iki haftadır Green Gables'ta yaşıyordu. Fakat bu gecikmenin suçlusu adil olmak gerekirse, Bayan Rachel değildi. Green Gables'a son gelişinin ardından beklenmedik bir şekilde yakalandığı mevsimsel grip bu iyi hanımefendiyi evine hapsedmişti. Bayan Rachel genelde hastalanmaz, hastalananlardan pek hoşlanmazdı ama yakalandığı bu grip dünyadaki hiçbir hastalığa benzemediğinden Takdiri İlahi'nin kararı olduğuna yordu. Doktoru kapıdan çıkmasına izin verir vermez Matthew ile Marilla'nın yetimini görmeye koştu. Avonlea'de dolaşan her tür hikâye ve söylentiye de çok merak ediyordu.

Anne o iki haftanın her anının tadını çıkardı. Arazideki her ağacı, her çiçeği şimdiden öğrenmişti. Elma bahçelerinden uzanan yeşilliğin bir ormana çıktığını keşfetmiş, ormanın en ucundaki aşırı güzel nehri ve üzerindeki köprüyü, köknarları, yabani kiraz çalılarını, eğrelti otlarıyla dolu köşeleri, akçaağaç ve üvez ağaçlarının dallarıyla kaplı patikaları da keşfetmişti.

Hollow'daki su kaynağıyla arkadaş olmuştu; o muhteşem, buz gibi soğuk kaynakla. Kaynağın etrafı yumuşak, kızıl kum taşları ve büyük palmiyeleri andıran su mantarlarıyla çevriliydi. Biraz ilerisinde nehir ve onun üzerinde de kütükten yapılmış köprü vardı.

Anne o köprüden dans ederek geçiyor ve ormanla kaplı bir tepeye ulaşıyordu. Buradaki kalın ve uzun köknarlarla ladin ağaçlarının altında rengârenk çiçekler uzanıyordu. Hepsi de güzellik timsali on binlerce "çan çiçeği" ormandaki tomurcukların en utangaç ve en tatlı olanlarıydı. Birkaç soluk renkli ama havai yıldız çiçeğiye geçen seneki çiçeklerin ruhlarını andırırcasına aralarına

karışmıştı. Ağaçların arasındaki örümcek ağları birer gümüş gibi parlıyor, sık dokunmuş püskülleri sanki dostça bir konuşma yapıyormuş gibi görünüyordu.

Anne tüm bu muhteşem keşif gezilerini oynaması için izin verilen yarım saatlik arada gerçekleştiriyordu. Sonra da kendisini yarım kulakla dinleyen Marilla ile Matthew'a keşiflerini anlatıyordu. Matthew bundan kesinlikle şikâyetçi değildi hatta kızın bütün anlattıklarını sessiz, yüzünde hafif bir gülümsemeyle dinliyordu ama Marilla bu "sohbetin" devamına ancak çok ilgisini çeken bir konu olursa izin veriyor, onun dışında Anne'e dilini tutması için sertçe emirler veriyordu.

Bayan Rachel geldiğinde Anne dışarıda, meyve bahçesindeydi. Kadın kararlı şekilde kızıl akşam güneşinin altında titreyen çimenlerin içinden geçiyordu. Böylece bu iyi hanımefendi hastalığı hakkında baştan sona konuşabilecek, yaşadığı her acıyı ve ağrıyı keyifle Marilla'ya tarif edebilecek fırsatı yakalamıştı. Marilla onu dinlerken gribin bile bir bedelinin olduğunu düşündü. Detaylar artık iyice yormaya başladığında Bayan Rachel gelişinin gerçek sebebini açıkladı.

"Matthew ve senin hakkında bazı şaşırtıcı şeyler duyuyorum."

"Benim kadar şaşkın olamazsınız," dedi Marilla. "Ama artık bunu aşıyorum."

"Böyle bir hatanın olması çok kötü," dedi Bayan Rachel içtenlikle. "Onu geri gönderemediniz mi?"

"Gönderebilirdik ama göndermemeye karar verdik. Matthew onu çok sevdi. Ayrıca ben de sevdiğimi söylemeliyim... Gerçi bazı hataları olduğunun da farkındayım. Fakat ev şimdiden bambaşka bir hâl aldı. Gerçekten çok zeki bir ufaklık."

Marilla söze başladığında söylemesi gerekenden daha fazla şey söylediğini fark etti çünkü Bayan Rachel'in yüzündeki onaylama ifadesini görebiliyordu.

“Onu almanız büyük bir sorumluluk,” dedi hanımefendi kasvetli bir sesle, “özellikle de çocuklarla ilgili hiçbir tecrübeniz yokken. Sanırım onun hakkında çok fazla bilgin yok ve öyle bir çocuğun nasıl birine dönüşeceğini tahmin etmek de imkânsız. Ama cesaretini kırmak istemem, Marilla.”

“Cesaretim kırılmış gibi hissetmiyorum,” diye kuru bir sesle cevap verdi Marilla. “Ben bir şey yapmaya karar verirsem yaparım. Anne’i görmek istersiniz herhâlde. Çağırayım da gelsin.”

Anne meyve bahçelerinde gezinmiş olmasından kaynaklanan pırıl pırıl bir suratla koşarak içeriye girdi ama karşısında bu beklenmedik yabancıyı görünce kafası karıştı ve kapıda biraz durakladı. Yetimhaneden aldığı kısa, dar ve eski elbiseyle gerçekten çok garip görünen minik bir yaratığa benziyordu. Elbisenin altındaki sıska bacakları göze hiç de hoş görünmeyecek kadar uzundu. Çilleri her zamankinden daha belirgin ve çoktu, rüzgâr şapkasız saçlarını iyice karıştırıp bozmuş ve saçları hiç o an olduğu kadar kızıl görünmemişti.

Bayan Rachel Lynde’in ilk yorumu, “Seni görüntün için seçmemiş oldukları açıkça belli oluyor,” oldu. Bayan Rachel kaba ve korkusuzca konuşmakla övünen o meşhur insanlardan biriydi. “Bu kız felaket zayıf ve çirkin Marilla. Çocuk, gel buraya da sana bir bakayım. Zavallı şey, hiç böyle çil gören olmuş mudur acaba? Saçları da havuç gibi! Çocuk, sana buraya gel dedim.”

Anne “oraya geldi” ama tam olarak Bayan Rachel’in istediği şekilde değil. Bir hoplayışta mutfaktan geçip kadının önünde öfkeden kıpkırmızı olmuş bir suratla dikildi. Dudakları ve tepeden aşağıya kadar tüm vücudu titriyordu.

Ayağını yere vurup çatlak bir sesle, “Sizden nefret ediyorum,” dedi. “Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum!” Her seferinde ayağını daha sert vuruyordu. “Siz ne cüretle bana sıska ve çirkin dersiniz? Ne cüretle çilli ve kızıl saçlı olduğumu söylersiniz? Siz kaba, saygısız ve duygusuz bir kadınsınız!”

“Anne!” diye bağırdı Marilla şaşırarak.

Fakat Anne başı dik, gözleri öfkeden parlayarak ellerini yumruk yapmış, odadaki havayı kaplayan tutkulu bir soluk alıp verişle kadınla yüzleşmeye devam etti.

“Benim hakkımda ne cüretle böyle şeyler söylersiniz?” diye şiddetle tekrar etti. “Sizin hakkınızda böyle şeyler söylense ne hissederdiniz? Ya size şişman, hantal ve bir nebze bile hayal gücüne sahip olmayan biri olduğunuz söylenseydi? Bunları söyleyerek sizi incitmek umurumda bile değil! Hatta umarım incitmişimdir. Çünkü siz beni daha önce hiç incitilmediğim kadar kötü incittiniz. Hatta Bayan Thomas’ın ayyaş kocasından bile daha çok! Ve ben bunun için sizi asla affetmeyeceğim. Asla ama asla!”

Ayaklarını yere vurdu, vurdu. “Hiç böyle bir öfke görmedim doğrusu!” diye bağırdı Bayan Rachel dehşet içinde.

“Anne hemen odana çık ve ben gelene kadar orada bekle,” dedi Marilla konuşma gücünü zor da olsa yeniden toparlamayı başarak. Gözyaşlarına boğulan Anne koridora koştu ve kapıyı dışarıdaki verandanın duvarlarını sarsacak kadar büyük bir gürültüyle çarpıp merdivenlerden rüzgâr gibi çıktı. Yukarıdan gelen bir başka gürültü, evin doğuya bakan çatısındaki odanın kapısının da aynı şiddetle kapandığını anlatıyordu.

“Bu şeyi evine getirmiş olmandan ötürü sana imrendiğimi söyleyemeyeceğim Marilla,” dedi Bayan Rachel büyük bir ciddiyetle.

Marilla ağzını açıp özür dilemek istedi ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ağzından dökülen kelimeler daha sonra kendisini bile şaşırttı.

“Dış görünüşü hakkında ona böyle çirkin şeyler söylememelisin, Rachel.”

“Marilla Cuthbert, az evvel şahit olduğumuz o korkunç öfkeye rağmen bu kızı savunduğunu söyleme bana!” diyerek kızdı kadın.

“Hayır,” dedi Marilla yavaşça. “Onu kollamaya veya korumaya çalışmıyorum. Çok yaramazlık etti ve bu konuda onunla güzelce konuşmam gerek. Fakat onu mazur görmeliyiz. Çünkü neyin doğru, neyin yanlış olduğu hiç öğretilmemiş. Sen de onun üzerine çok gittin, Rachel.”

Marilla her ne kadar bunu yaptığına bir kez daha şaşırsa da son cümleyi vurgulamadan edemedi. Bayan Rachel gücendiğini belli eder bir vaziyette ayağa kalktı.

“Sanırım bundan sonra ağızımdan çıkanlara çok dikkat etmem gerekecek Marilla çünkü nereden geldiği belli olmayan yetimlerin duyguları her şeyden önce geliyormuş gibi görünüyor. Ah, hayır kızgın değilim, endişelenme. Eğer sana böyle hissettirdiysem çok üzgünüm. Zaten o çocukla başın yeterince belada. Fakat bana sorarsan -ki on çocuk büyütüp ikisini gömmüş olmama rağmen sormayacağını sanıyorum- o bahsettiğin ‘konuşmayı’ biraz sert yapmalısın. Bence böyle bir çocuk için en etkin dil o olur. Kızın öfkesi tıpkı saçları gibi. Her neyse, iyi akşamlar Marilla. Umarım her zaman yaptığın gibi beni yine sık sık görmeye gelersin. Fakat deminki gibi azarlanıp aşağılanacaksam benden bir daha buraya heyecanla gelmemi bekleme. Bu benim için yepyeni bir tecrübe çünkü.”

Bunu söyleyen Bayan Rachel hızla çıkıp uzaklaştı, tabii şişman bir kadının durmadan aksamasına hızla çıkmak denilebilirse. Marilla da son derece ciddi bir suratla evin doğu cephesindeki merdivenlere yöneldi. Yukarı çıkarken biraz sonra yapmak zorunda olduğu şey için rahatsızdı. Fakat demin gerçekleşen sahne onu hiç üzmemiş ya da dehşete düşürmemişti. Anne’in onca insan arasında Bayan Rachel Lynde’e bu tarz bir öfke gösterisinde bulunması ne büyük talihsizlikti! Derken Marilla bir anda Anne’in bu durumuna karşılık utanç değil büyük bir üzüntü hissettiğini fark etti. Onu nasıl cezalandıracaktı? Kendisiyle sert bir dille konuşmak -ki bunun etkisinin olmadığı zaten Bayan Rachel’in bütün çocuklarından belliydi- Marilla’ya göre değildi. Çocukların dövülmesi ge-

rektiğine inanmıyordu. Hayır, Anne'in az evvel sergilediği tavrın anlamını kavrayabilmesi için başka bir ceza yöntemi gerekiyordu. Marilla kızı yatakta yüzükoyun uzanmış ağlarken buldu. Çamurlu botlarını yerdeki minik halının üzerine çıkartmıştı.

"Anne," dedi kibarca.

Cevap yoktu.

"Anne," dedi biraz sert bir şekilde, "hemen o yataktan çık ve sana söyleyeceklerimi dinle."

Anne yataktan inip hemen yanındaki sandalyeye kıvrıldı. Yüzü ağlamaktan şişmiş, yanaklarında gözyaşı lekeleri oluşmuştu. Bakışlarını yere sabitledi.

"Ne kadar da güzel davrandın öyle. Anne! Kendinden utanmıyor musun?"

"Onun bana çirkin ve kızıl saçlı demeye hiç hakkı yoktu!" diye savunmaya geçerek ağladı Anne.

"Senin de ona bu denli öfkeyle konuşmaya hakkın yoktu Anne. Senden çok utandım... Gerçekten çok utandım. Senden Bayan Lynde'e iyi davranmanı istiyorum, beni utandırmanı değil. Bayan Lynde sırf sana çirkin ve kızıl saçlı dedi diye neden o kadar öfkelenildiğini anlamıyorum. Sen zaten kendin de bunları söylüyorsun."

"Ama benim söylememle başkalarından duymam arasında fark var," diye sızlandı Anne. "İnsan bir şeyi bilir ama başkalarının kendisi gibi düşünmüyor olmasını umar. Sanırım çok öfkeli biri olduğumu düşünüyorsun ama dayanamadım. Bana onları söylediğinde içimden bir şey yükselip boğazıma tıkanı sanki. Üzerine saldırmak zorundaydım."

"Kendini çok güzel tanıtmış oldun. Artık Bayan Lynde'in her yerde seninle ilgili anlatacak harika bir hikâyesi var... Üstelik anlatır da. Kontrolünü o şekilde kaybetmen berbat bir şeydi, Anne."

“Biri senin yüzüne karşı sıska ve çirkin dese nasıl hissedeceğini bir hayal et,” diye gözyaşları içinde yalvardı Anne. Marilla’nın aklına bir anı geldi. Bir teyzesinin diğerine şunu söylediğini duyduğunda çok küçük bir çocuktı: “Bu kadar kara ve çirkin bir çocuk olması ne acı.” Marilla elli yaşında olmasına rağmen o tatsız anı hâlâ hafızasından silememiştir.

“Bayan Lynde’in sana o sözleri etmesinin doğru olduğunu söylemiyorum Anne,” diye itiraf etti daha yumuşak bir ses tonuyla. “Rachel düşünmeden konuşur. Fakat senin davranışının hiçbir bahanesi yok. O bir yabancı, bir büyük ve benim misafirimdi... Bu üç sebep de ona saygılı olman için yeterlidir. Çok kaba ve kırıcıydın (bu sırada Marilla’nın aklına güzel bir ceza geldi) o yüzden yanına gidip öfken için çok üzgün olduğunu söylemeli ve seni affetmesini istemelisin.”

“Bunu asla yapamam,” dedi Anne kararlı bir şekilde somurarak. “Beni istediğin gibi cezalandırabilirsin Marilla. Beni içinde yılan ve farelerin olduğu rutubetli, karanlık bir zindana kapatabilir, bana sadece ekmek ve su verebilirsin. Bundan hiç gocunmam. Ama Bayan Lynde’den beni affetmesini isteyemem.”

“İnsanları karanlık ve rutubetli zindanlara kapatmak gibi bir alışkanlığımız yok,” dedi Marilla sertçe. “Özellikle de Avonlea’de bu tip zindanlar pek olmadığı için. Fakat Bayan Lynde’den özür dilemelisin yoksa bunu yapacağını söyleyene dek odanda kalırsın.”

“O zaman burada sonsuza dek kalırım,” diye homurdandı Anne. “Çünkü ona söylediğim şeyler yüzünden Bayan Lynde’den özür dileyemem. Bunu nasıl yaparım? Üzgün değilim ki. Seni kızdırdığım için üzgünüm ama ona söylediklerim için çok mutluyum. Beni çok tatmin etti. Üzgün değilsem üzgünüm diyemem, öyle değil mi? Hatta üzgün olduğumu hayal bile edemem.”

“Belki hayal gücün sabah daha iyi çalışır,” dedi çıkmak için ayağa kalkan Marilla. “Gece yaptıklarını güzelce düşünüp sabah aklını başına toplarsın. Eğer seni Green Gables’ta tutarsak uslu bir

kız olmaya çalışacağını söylemişti ama bu akşam hiç de öyle olmadığını söylemem gerek.”

Marilla zihninde endişe, ruhunda öfke ile Anne’i için için yanan bir hâlde odasında bırakıp yavaşça mutfığa gitti. Anne’e olduğu kadar kendisine de kızgındı çünkü Bayan Rachel’in o anki yüzünü ne zaman aklına getirse dudakları neşeyle yukarıya doğru kıvrılıyor ve kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

BÖLÜM 10

ANNE'İN ÖZRÜ

Marilla o akşam olayla ilgili Matthew'a hiçbir şey söylemedi fakat ertesi sabah Anne hâlâ inat etmeye devam edince kızın kahvaltı masasında olmamasından ötürü bir açıklama yapması gerekti. Marilla, Anne'in iğrenç davranışını anlaması için adamı etkilemek adına çeşitli vurgular yaparak tüm hikâyeyi Matthew'a anlattı.

"Oh olsun Rachel Lynde'e. O yaşlı kadın çok işgüzar bir dedikoducu," diye neşeyle yorum yaptı Matthew.

"Matthew Cuthbert, beni çok şaşırtıyorsun. Anne'in davranışının çok kötü olduğunu bilmene rağmen onun tarafını tutuyorsun! Onu hiç cezalandırmamam gerektiğini de söylersin sen!"

"Şey, hayır, tam olarak değil," dedi Matthew rahatsız bir biçimde. "Bence azıcık cezalandırılması şart. Ama çok üzerine gitme Marilla. Ona şimdiye dek neyin doğru olduğunun öğretilmediğini sakın unutma. Ona... Ona yiyecek bir şeyler vereceksin, değil mi?"

"Ne zaman insanları iyi davransınlar diye aç bıraktığımı gördün?" diye kızdı Marilla. "Düzenli olarak yemeğini yiyecek ama odasına taşıyacağım. Fakat Bayan Lynde'den özür dilemeyi kabul edene dek oradan çıkmayacak, konu kapanmıştır, Matthew."

Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri çok sessiz geçti çünkü Anne hâlâ direniyordu. Her yemekten sonra Marilla gayet dolu bir tepsiyi evin doğu tarafına taşıyıp içindekiler geri getirdi ama tepsidekilerin çok fazla tüketilmediği belli oluyordu. Matthew son tepsiye endişeli gözlerle baktı. Anne hiçbir şey yemiyor muydu?

O akşam Marilla inekleri arkadaki otlaktan getirmeye gittiğinde ahırların önünde takılarak evi gözetleyen Matthew bir hırsız gibi hemen içeri daldı ve sessizce yukarıya çıktı. Adam genelde evin mutfağı ve kendi yatak odası arasında dolanır, arada sırada rahip filan gelirse çay içmek için salona ya da oturma odasına geçerdi. Fakat evin üst katına Marilla'ya bahar temizliğine yardım etmek dışında hiç çıkmamıştı ve bu da en son dört yıl önceydi.

Parmak uçlarına basarak koridordan geçti ve çatı katının kapısında birkaç saniye bekledi. Sonunda kapıyı çalacak cesareti buldu ve hafifçe aralayıp içeriye bir göz attı.

Anne pencerenin yanındaki sarı sandalyede oturmuş bahçeye bakıyor ve bir şeyler homurdanıyordu. O kadar minik ve mutsuz görünüyordu ki Matthew'un yüreği eridi. Yavaşça kapıyı kapatıp parmak uçlarına basarak kızın yanına gitti.

Duyulmaktan korkar gibi, "Anne," diye fısıldadı. "Nasıl gidiyor Anne?"

Anne bitkin bir şekilde gülümsedi.

"Fena değil. Çok fazla hayal kurduğum için zaman hızlı akıyor. Tabii biraz yalnızım. Ama genelde yalnız olduğumdan bu duruma alışkınım."

Anne önündeki uzun mahkûmiyet yıllarını cesaretle bekliymiş gibi yeniden gülümsedi.

Matthew hiç vakit kaybetmeden buraya söylemeye geldiği şeyi hemen söylemesi gerektiğini düşündü yoksa Marilla'ya yakalana bilirdi. "Şey, Anne sence de şu işi bitirsen daha iyi olmaz mı?" diye fısıldadı. "Biliyorsun, öyle ya da böyle zaten yapacaksın çünkü Marilla oldukça kararlı bir kadındır. Oldukça kararlıdır Anne. Bence hemen dediğini yap ve bu işi bitir."

"Bayan Lynde'den özür dilemeyi mi kastediyorsunuz?"

"Evet... Özür dile... Yap şunu," dedi Matthew hevesle. "Konuşarak durumu yumuşatır. Söylemeye çalıştığım şey buydu işte."

“Sanırım sizi memnun etmek için bunu yapabilirim,” dedi Anne düşünceli bir tavırla. “Gerçi üzgünüm demek doğru olacak çünkü artık gerçekten üzgünüm. Ama dün gece hiç üzgün değildim. Bütün gece delirdim ama şimdi kafamda durum iyice netleşti. Delirdiğimi de gece üç kez uyanıp her seferinde çok öfkeli olmamadan anladım. Fakat bu sabah hepsi geçti. Artık hiç öfkeli değilim. Üstelik içimde büyük bir boşluk bile oldu. Kendimden çok utandım. Ama Bayan Lynde’e gidip bunları anlatmayı hiç düşünmedim. Çünkü çok aşağılayıcı olurdu. O yüzden ben de bunu yapmaktansa sonsuza dek odamda kapalı kalmayı tercih ettim. Ama yine de... Eğer gerçekten yapmamı istiyorsanız sizin için her şeyi yaparım.”

“Tabii ki istiyorum. Aşağısı sensiz çok sessiz. Haydi gidip olanları hallet... Haydi benim uslu kızım.”

“Tamam,” dedi Anne gücenmiş gibi. “Marilla gelir gelmez ona söylerim.”

“Çok güzel Anne, çok güzel ama sakın Marilla’ya bu konuda seninle konuştuğumu söyleme. Araya girdiğimi sanır ve bunu yapmayacağıma söz vermişim.”

“Vahşi bir at bile gelse ağzımdan sırrınızı alamaz,” diye söz verdi Anne. “Gerçi vahşi atlar insanın ağzından nasıl sır alabilir ki zaten?”

Fakat Matthew kendi başarısından korkmuş hâlde çoktan gitmişti. Hızla ahırın en uzak köşesine doğru koştu yoksa Marilla ondan şüphelenebilirdi. Marilla’ya gelince, kadın eve döndüğünde üst kattan “Marilla” diye bağırın sesi duyunca şaşırdı.

“Evet?” dedi koridordan.

“Öfkelenip kötü sözler söylediğim için üzgünüm ve gidip Bayan Lynde’den de özür dileyeceğim.”

“Aferin.” Marilla rahatladığını kesinlikle belli etmedi. Anne pes etmezse ne yapacağını düşünüp duruyordu zira. “Sütleri sağdıktan sonra seni aşağı indiririm.”

Sütleri sağdıktan sonra Marilla ile Anne biri zafer kazanmış havasında, diğeri yenilmiş ve yüzü asık şekilde çimenlikten yürüyorlardı. Fakat yarı yolda sanki biri büyü yapmış gibi Anne'in o kasvetli havası değişiverdi. Başını kaldırdı, gözlerini gün batımına dikti ve havayı derin derin içine çekti. Marilla bu değişime şaşır-mıştı. Bu, gücenmiş Bayan Lynde'in karşısına çıkıp özür dilemeye hazırlanan bir tövbekârın ruh hâline hiç benzemiyordu.

"Ne düşünüyorsun Anne?" diye sertçe sordu.

"Bayan Lynde'e ne söylemem gerektiğini hayal ediyorum," diye hülyalı şekilde cevap verdi Anne.

Bu yeterliydi ya da yeterli olmalıydı ama Marilla kendini cezası-nın boşa gideceğine dair tedirginlik hissetmekten alıkoyamıyordu. Anne'in bu denli büyülenmiş ve ışıltılı görünmemesi gerekirdi.

Anne büyülenmiş ve ışıltılı bir şekilde mutfak penceresinin önünde oturan Bayan Lynde'in yanına varana dek yürümeye devam etti. Derken ışıltısı bir anda yok oldu. Yüzünün her zerresinde kederli bir pişmanlık duygusu vardı. Daha tek kelime bile edilmeden Anne şaşkına dönmüş Bayan Rachel'in önünde diz çöküp yalvarır gibi ellerini uzattı.

"Ah, Bayan Lynde aşırı derecede üzgünüm," dedi titreyen bir sesle. "Hiçbir sözlükte kederimi ifade edecek bir kelime yok. Hayal etmeniz gerek. Size çok korkunç davrandım ve bir oğlan çocuğu olmadığım hâlde Green Gables'ta kalmama izin veren Matthew ile Marilla'nın sevgili dostunu üzdüm. Son derece kötü ve bencil bir kız gibi davrandım, cezalandırılmayı ve saygın insanlardan sonsuza dek dışlanmayı hak ediyorum. Doğruydum, söyledığınız her kelime doğruydum. Saçlarım kıvılcık, ben de çilli, sıska ve çirkin bir kıyım. Benim size söylediklerim de doğruydum ama onları asla söylememem gerekirdi. Ah, Bayan Lynde lütfen ama lütfen beni affedin. Eğer etmezseniz bu zavallı yetim kıyım ömür boyu keder içinde bırakırsınız, çok öfkeli bir kıyım olmasına rağmen bunu yapar mıydınız? Ah, eminim yapmazdınız. Lütfen beni affettiğinizi söyleyin Bayan Lynde."

Anne ellerini birleştirip başını ne eğdi ve kadının kararını bekledi.

Kızın samimiyetinde hiçbir hata yoktu... Sesinin her tonundan, her soluğundan bu gayet net anlaşılıyordu. Hem Marilla hem Bayan Lynde bunu fark etmişti. Fakat Marilla aslında Anne'in eğlendiğinin farkındaydı. Kadının karşısında alęalıp küçük düşme-miş, bu durumu bir oyuna çevirmişti. Peki, Marilla'nın verdiği cezanın ağırlığına ne olmuştu? Anne onu keyfe dönüştürmüştü.

Fakat iyi kalpli Bayan Lynde bu açıdan bakamadığından, ne yazık ki bunu görememişti. Kadın Anne'in samimi bir şekilde özür dilediğini düşünmüştü. Tüm fkesi aniden kayboldu ve bir şekilde yüzü de yüreği de yumuşadı.

"Tamam, ocuk tamam. Ayağa kalk," dedi içtenlikle. "Elbette seni affediyorum, hem zaten galiba ben de sana fazla yüklendim. Fakat ben düşünmeden konuşan biriyimdir. Söylediklerimi fazla ciddiye almamalısın. Saçlarının kıpkırmızı olduğunu inkâr edemem ama bir keresinde tanıdığım bir kız vardı, hatta onunla aynı okula gidiyorduk ve küçükken saçları tıpkı seninki gibi kızıldı. Ama büyüyünce rengi çok güzel bir kahveye dönüştü. Seninki de öyle olursa hiç şaşırmam, hem de hiç."

"Ah, Bayan Lynde!" Anne ayağa kalkarken derin bir i çekti. "Bana umut verdiniz. Sizin çok iyi bir insan olduğunuzu hissediyorum. Büyüyünce saçlarımın güzel bir kahverengiye dönüşeceğini bilsem, inanın her şeye katlanırdım. Sizce de güzel kahverengi saçları olan birinin iyi biri olması çok daha kolay olmaz mıydı? Peki, siz Marilla ile konuşurken ben çıkıp bahçenizdeki elma ağaçlarının altında duran şu bankta oturabilir miyim? Dışarıda hayal gücü için çok daha fazla manzara var."

"Tabii ki, koş git bakalım ocuk. Eğer istersen köşedeki beyaz haziran leylaklarından da bir buket toplayabilirsin."

Anne kapıyı yavaşça arkasından kapatırken Bayan Lynde de yakmak için bir gaz lambası aldı.

“Bu kız gerçekten çok garip bir ufaklık. Şu sandalyeyi al Marilla, şu an oturduğundan daha rahat. Zaten onu iş için gelen çocuğa ayırdım. Evet, bu kız gerçekten çok garip bir çocuk ama yine de onda iyi bir şeyler var. Matthew ile ikinizin onu geri göndermenize şaşırmıyorum artık ve senin için de üzülmiyorum. Bu kız iyi bir insana dönüşebilir. Kendini biraz tuhaf bir şekilde ifade ediyor gerçi... Birazcık... Sanki zorlanıyormuş gibi, bilirsin. Ama artık medeni insanlarla beraber yaşayacağından bunu da aşacaktır. Sanırım öfkesi de saman alevi gibi. Hemen parlayıp sönmüyor. Sinsi ya da intikamcı biri değil. Tanrı bizi sinsi çocuklardan korusun. Kısacası Marilla, ben bu kızı sevdim.”

Marilla evden çıktığında Anne mis gibi kokan meyve bahçesinden, elinde bir demet beyaz nergisle çıkageldi.

“Gayet güzel özür diledim, öyle değil mi?” diye gururla sordu çimenlikten geçerlerken. “Madem yapacağım, en doğru şekilde yapayım diye düşündüm.”

“Yeterince doğru şekilde yaptın,” diye yorumladı Marilla ve olanları hatırlayınca yine gülmek istediği için kendine kızdı. İçinden bir ses bu kadar iyi özür dilediği için Anne’i azarlaması gerektiğini söylüyordu ama bu çok saçma olurdu! O da sert bir şekilde şunları söyleyerek kendini rahatlatı:

“Umarım başka özörlere yol açacak durumlar yaratmazsın artık. Umarım öfkeni kontrol edebilirsin Anne.”

“Eğer insanlar bana dış görünüşümle ilgili çirkin şeyler söylemezse bu hiç de zor olmaz,” dedi Anne derin bir içe çekerek. “Ben başka şeylere pek kızmam ama saçlarım hakkında kötü şeyler duymaktan bıktım artık. Cinlerim tepeme çıkıyor. Sence de büyüdüğümde saçım güzel bir kahverengiye dönüşür mü?”

“Dış görünüşüne çok fazla kafa yormamalısın Anne. Sen çok kibirli bir kızsın ne yazık ki.”

“Çirkin olduğumu bilirken nasıl kibirli olabilirim?” diye itiraz etti Anne. “Ben güzel şeylere bayılırım ve aynaya bakıp karşımda

güzel bir şey görememekten nefret ediyorum. Beni çok üzüyor... Tıpkı çirkin bir şeye bakarken olduğu gibi. Güzel değil diye ona acıyorum.”

“Güzellik davranıştadır,” diye bir alıntı yaptı Marilla. “Bunu daha önce birileri bana söylemişti fakat bir türlü inanmadım,” diyerek elindeki nergisleri kokladı şüpheci Anne. “Ah, bu çiçekler çok tatlı değil mi? Bayan Lynde’in onları bana vermesi ne hoş. Artık Bayan Lynde’e hiç kızgın değilim. Özür dileyip affedilmek insana çok güzel bir rahatlık hissi veriyor, öyle değil mi? Yıldızlar bu gece çok parlak değil mi? Eğer bir yıldızda yaşayacak olsan hangisini seçerdin? Ben şu karanlık tepenin üzerindeki kocaman, beyaz olanı seçerim.”

“Anne, dilini tut,” dedi Marilla. Kadın Anne’in hızla değişen düşüncelerini takip etmekten yorulmuştu.

Kendi bahçelerine dönene dek Anne bir daha başka bir şey söylemedi. Onları genç eğrelti otlarının baharatlı kokusunu taşıyan hafif sert bir rüzgâr karşıladı. Uzaktaki gölgelerin arasından Green Gables’in mutfağındaki neşeli bir ışık onlara bakıyordu. Anne bir anda Marilla’nın yanına gelip kadının sertleşmiş elinden tuttu.

“Eve gitmek ve buranın evim olduğunu bilmek çok güzel,” dedi. “Green Gables’ı şimdiden çok sevdim ve daha önce hiçbir yeri bu kadar çok sevmemiştim. Hiçbir yer bana ev gibi gelmemişti. Ah, Marilla çok mutluyum. Şu an hemen dua edebilirim ve bu bana hiç zor gelmez.”

Avucunun içindeki o zayıf, minik elin dokunuşu Marilla’nın yüreğini ısıtıp neşelendirdi. Belki de daha önce hissetmediği o anelik duygusuydu bu. Bu yabancı hissin tatlılığı onu rahatsız etti. Derhâl sakinleşip eski hâline dönmek için kendisini toparlamalıydı.

“Eğer iyi bir kız olursan hep mutlu olursun Anne ve bunun için dua etmek de sana asla zor gelmez.”

“Ezberlediğin duaları söylemekle dua etmek tam olarak aynı şey değil,” dedi Anne düşünceli bir şekilde. “Ama ben şu ağaçların tepesinde esen rüzgâr olduğumu hayal edeceğim. Onlardan sıkılınca nazik bir şekilde aşağıdaki eğrelti otlarına indiğimi, oradan da Bayan Lynde’in bahçesine gidip çiçekleri dans ettireceğimi düşüneceğim. Sonra yonca tarlasının üzerinden esip Parlak Sular Gölü’ne gidecek ve onu pırıl pırıl dalgalarla donatacağım. Ah, rüzgârda hayal gücü için o kadar çok manzara var ki! O yüzden artık konuşmayacağım Marilla.”

“Çok şükür,” diye rahatlayarak derin bir nefes aldı Marilla.

BÖLÜM 11

ANNE'İN PAZAR OKULU İLE İLGİLİ İZLENİMLERİ

“Söyle bakalım onları nasıl buldun?” dedi Marilla.

Anne odada durmuş yatağın üzerindeki üç yeni elbiseye dikkatle bakıyordu. Biri Marilla’nın geçen yaz çok kullanışlı durduğu için bir seyyar satıcıdan aldığı renkli, çizgili kumaştan yapılmıştı. Bir diğeri kışın bir takas tezgâhından aldığı damalı saten kumaştandı. Diğeri de o hafta Carmody’deki bir dükkândan sipariş ettiği çirkin mavi renkli, desenli bir kumaştan dikilmişti.

Hepsini kendisi dikmişti ve hepsi birbirinin aynıydı. Bileklere kadar uzanan düz etekleri, en az beli ve eteği kadar dümdüz ve çok dar kolları vardı.

“Onları sevdiğimi hayal edeceğim,” dedi Anne dikkatle.

Alınan Marilla, “Hayal etmeni istemiyorum,” dedi. “Ah, demek elbiseleri sevmedin! Neleri var? Temiz ve yeni değiller mi?”

“Evet.”

“O zaman onları neden sevmedin?”

“Onlar... Onlar... Güzel değiller,” dedi Anne birdenbire.

“Güzel mi!” diye yüzünü buruşturdu Marilla. “Aklımı sana güzel elbise dikmekle yormadım. Sana güzelliği abartmayı sevmediğimi hemen söylemem gerek Anne. Bunlar iyi, uygun ve kullanışlı elbiseler. Hiçbirinde fırfır ya da dantel yok. Bu yazı çıkartman için hepsi de gayet uygun. Okula gitmeye başladığında çizgili olanla mavi desenli olanı giyersin. Saten olanı da kilisede ve Pazar Okulu’nda. Onları kirletmemeni ve temiz tutmanı istiyorum. O giydiğin dar ve eski şeyden sonra ne bulsan şükredersin diye düşünmüştüm.”

“Hayır, şükrediyorum,” diye itiraz etti Anne. “Ama hiç olmazsa bir tanesinin kollarını kabarık yapsaydın... Daha çok şükrederdim. Kabarık kollar şu an çok moda. Kabarık kollu bir elbise giymek beni çok heyecanlandırırdı Marilla.”

“O zaman heyecansız idare etmen gerekecek. Benim kabarık kola harcayacak kumaşım yok; çok gülünç görünüyorlar. Ben daha sade, daha kullanışlı olanları tercih ediyorum.”

“İyi ama bir tek ben sade giyineceğim için herkesin içinde gülünç görünen de ben olacağım,” diye homurdandı Anne.

“Bence de öyle! Şimdi bunları dikkatle dolabına as, sonra da oturup Pazar Okulu için dersine çalış. Bay Bell’den senin için bir dörtlük aldım. Yarın da okula gidiyorsun.” Bunu söyleyen Marilla hiddetle odadan çıkıp alt kata inerek gözden kayboldu.

Anne ellerini birleştirip elbiselere baktı.

“Keşke kabarık kollu beyaz bir tane olsaydı,” diye kendi kendine fısıldadı. “Bunun için çok dua ettim ama gerçekleşmesini beklemiyordum zaten. Tanrı’nın küçük bir yetim kızın elbisesiyle uğraşacak vakti olduğunu sanmıyorum. Bu konuda sadece Marilla’ya güvenmem gerektiğini biliyordum. Neyse ki bir tanesinin kar beyazı bir kumaştan, güzel dantelleri ve üç katlı kabarık kolları olduğunu hayal edebilirim.”

Ertesi sabah Marilla’nın başı o kadar ağrıyordu ki Pazar Okulu’na Anne ile birlikte gidemeyeceği belli oldu.

“Gidip Bayan Lynde’i çağırman gerekiyor Anne,” dedi. “O seni doğru sınıfa sokar. Lütfen düzgün davran. Sonrasında vaaz için kal ve Bayan Lynde’den sana bizim sıramızı göstermesini iste. Yanına şu bir senti de al. Lütfen insanlara dik dik bakıp fazla kıpırdanma. Eve geldiğinde yaptıklarınızı bana anlatmanı bekliyorum.”

Anne kusursuz bir şekilde ayağa kalktı ve son derece sert saten kumaştan yapılmış siyah beyaz elbisesini düzeltti. Elbise çok uzun

ve ince bedeninin her noktasını kapatacak şekilde dikilmişti. Şapkası küçük, düz, parlak ve denizci tarzındaydı. O da tıpkı elbise gibi dümdüz olduğundan Anne’i bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı ama kız gizli gizli şapkasında kurdele ve çiçekler olduğunu hayal etti. Daha sonra Anne ana yola ulaştığında yolun yarısını kaplayan altın renkli düğün çiçekleriyle görkemli yabani gülleri gördü ve hepsinden ağır bir taç yapıp, şapkasının üstüne koydu. Başkaları ne düşünürse düşünsün şapkanın bu yeni hâli Anne’i çok memnun etmişti. Kız hoplaya zıplaya giderken, bir yandan da gururla kafasındaki sarı pembe çiçeklerle süslü şapkasını tutuyordu.

Bayan Lynde’in evine geldiğinde kadının gitmiş olduğunu gördü. Yapabileceği başka bir şey olmadığı için de kiliseye tek başına gitti. Verandada toplanmış bir sürü küçük kız buldu. Çoğu beyazlar, pembeler ve maviler içindeki bu kızlar bir anda karşılarına çıkan bu sıradışı şapkalı yabancıya meraklı gözlerle bakmaya başladı. Avonleali küçük kızlar çoktan Anne ile ilgili bazı hikâyeler duymuştu. Bayan Lynde kızın çok sinirli olduğunu söylemiş, Green Gables’ta işçi olarak çalışan Jerry Buote isimli oğlan kızın tıpkı deliler gibi sürekli ya kendi kendine, ya ağaçlar ya da çiçeklerle konuştuğundan söz etmişti. Anne’e bakıp gizli gizli fısıldaşılar. Kimse ona dostça yaklaşmadı ve açılış egzersizleri bittiğinde Anne kendisini Bayan Rogerson’ın sınıfında buldu.

Bayan Rogerson yirmi yıldır Pazar Okulu’nda ders veren orta yaşlı bir hanımdı. Öğretme yöntemi dörtlükteki soruları sormak ve cevabı vermesi için dik dik kızlara bakıp bir tanesini seçmekti. Anne’e çok sık bakıyordu ve Anne de Marilla’nın sayesinde kadının sorularına anıdan cevap veriyordu ama soruları mı yoksa cevapları mı çabucak anladığı tartışılırdı.

Anne Bayan Rogerson’dan hoşlandığını sanmıyordu ve kendisini çok kötü hissetti. Sınıftaki diğer kızların elbiseleri kabarık kolluydu. Anne kabarık kol olmadan hayatın yaşamaya değer olmadığını hissetmeye başladı.

Anne eve dönünce Marilla, “Pazar Okulu nasıldı?” diye sordu. Anne çimenlikteyken şapkasındaki ağırlıklardan kurtulmuş olduğu için Marilla taktığı çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Hiç sevmedim. Korkunçtu.”

“Anne Shirley!” diye kızdı Marilla.

Anne derin bir iç çekip sallanan sandalyeye oturdu ve Bonny’nin yapraklarından birini öpüp yeni açan bir fulyaya el salladı.

“Ben yokken çok yalnız hissetmişlerdir,” diye açıkladı. “Pazar Okulu’na gelince... Bana söylediğin gibi çok düzgün davrandım. Bayan Lynde yoktu, o yüzden kiliseye kendim gittim. Başka bir sürü kızla birlikte içeri girip açılış egzersizleri devam ederken pencere yanındaki bir sıranın en köşesine oturdum. Bay Bell çok uzun bir dua etti. Eğer o pencerenin yanında oturmasaydım adam duasını bitirene kadar yorgunluktan ölürdüm herhâlde. Fakat pencere tam da Parlak Sular Gölü’ne bakıyordu, ben de gölü izleyip bir sürü şey hayal ettim.”

“Bunu kesinlikle yapmamalıydın. Bay Bell’i dinlemen gerekirdi.”

“Ama benimle konuşmuyordu ki,” diye itiraz etti Anne. “Tanrı ile konuşuyordu ama kendisi de pek ilgiliymiş gibi durmuyordu doğrusu. Bence Tanrı’nın çok uzakta olduğunu düşündüğü için böyle yaptı. Gölün üzerinden sarkan upuzun, bembeyaz çiçekli dallar vardı. Üzerlerine güneş ışığı vuruyordu. Oradan da suyun derinliklerine tabii. Ah, Marilla çok güzel bir rüyaya benziyordu! O kadar heyecanlandım ki, iki ya da üç kez ‘şükürler olsun Tanrım!’ dedim.”

“Umarım yüksek sesle dememişsindir,” dedi Marilla tedirgin bir şekilde.

“Hayır, hayır içimden dedim. Neyse, Bay Bell nihayet duasını bitirdi. Bana da Bayan Rogerson’ın sınıfına gitmem söylendi. Sınıfta dokuz kız daha vardı ve hepsi de kabarık kollu elbiseler giymişti. Ben de kendiminkinin kabarık kollu olduğunu hayal et-

meşe çalıştım ama yapamadım. Neden yapamadım? Oysa odada tek başımayken bunu çok kolay yapmıştım ama gerçekten kaba-
rık kollu elbiseler giyen diğer insanların yanında yapmam çok zor
oldu.”

“Pazar Okulu’nda elbisenin kollarını düşünmemelisin. Derse
katılman gerekir. Umarım öyle yapmışsındır.”

“Ah, evet ve bir sürü de soru cevapladım. Bayan Rogerson bana
çok fazla soru sordu. Bütün soruları bana sorması bence hiç de
âdil değildi. Benim de ona soracağım çok şey vardı ama canım
istemedi çünkü onunla iyi anlaşabileceğimizi sanmıyorum. Son-
ra bütün kızlar birer tefsiri ezberden okudu. Kadın bana da bir
tane bilip bilmediğimi sorunca ona bilmediğimi ama eğer isterse
‘Sahibinin Mezarındaki Köpek’i okuyabileceğimi söyledim. 3.sınıf
kitabındaki şiirlerden biridir. Tam anlamıyla dini bir şiir sayılmaz
ama o kadar hüznü ve melankoliktir ki olabilir diye düşündüm.
Ama kadın bana olmaz dedi ve gelecek haftaya on dokuzuncu tef-
siri ezberlememi söyledi. Ders sonrası o yoruma baktım. Muhte-
şemdi. Beni özellikle heyecanlandıran şu iki satırı oldu:

*“Katledilmiş bölüklerin düşmesi kadar hızlı gelecek,
Midian’ın o şeytani günü.”*

“‘Bölük’ ya da ‘Midian’ ne demek bilmiyorum ama kulağa çok
trajik geliyor. Haftaya bunu ezberden okumayı dört gözle bek-
liyorum. Hafta boyunca çalışacağım. Ders sonrası Bayan Roger-
son’dan bana sıranızı göstermesini rica ettim, çünkü Bayan Lynde
çok uzaklara gitmişti. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde otur-
dum, kitabın üçüncü bölümündeki vahiylerin ikinci ve üçüncü
ayetlerini okuduk. Çok uzundu. Eğer bir rahip olsam kısa ve vu-
rucu olanları seçerdim. Vaaz da çok uzundu. Galiba rahip ayete
uydurmaya çalışmış. Bana hiç ilginç gelmedi doğrusu. Adamın
sorunu fazla hayal gücünün olmaması. Onu pek dinlemedim.
Düşüncelerimin zihnimde dolanmasına izin verip şaşırtıcı şeyler
düşündüm.”

Marilla aslında kızın bu söylediklerinin kesinlikle kabul edilemez olduğunu bilse de anlattığı bazı şeyler o kadar doğrudu ki, özellikle de rahibin vaazı ve Bay Bell'in duaları hakkında kendisi de yıllardır yüreğinin derinliklerinde Anne'in anlattığı şeyleri hissediyordu. Fakat hiç belli etmemişti. Çünkü eğer belli ederse tüm o gizli düşüncelerinin bir anda görünür olabileceğinden ve boş konuşup herkes tarafından dışlanan birine dönüşeceğinden korkuyordu.

BÖLÜM 12

KUTSAL YEMİN VE SÖZ

Marilla çiçeklerle süslü şapka hikâyesini bir sonraki cuma gününe kadar duymadı. Bayan Lynde'in evinden döndü ve yanına gelmesi için Anne'i çağırdı.

"Anne, Bayan Rachel geçen pazar kiliseye şapkanda saçma sapan güller ve düğün çiçekleriyle gittiğini söyledi. Öyle bir şapkaya ne diye onları taktın? Herhâlde güzel görünen bir objeye benze-mişsindir!"

"Ah. Pembe ve sarının bana yakışmadığını biliyorum," diye söze başladı Anne.

"Zırvalama! Asıl saçmalık renkler değil, şapkana çiçek takman. Sen çok sinir bozucu bir çocuksun!"

"Elbiseye değil de şapkaya çiçek takmanın nesi saçmalık anla-mıyorum," diye karşı çıktı Anne. "Oradaki bir sürü kızın elbisesi-ne iğnelenmiş çiçek buketleri vardı. Ne farkı var?"

Marilla dikkatini dağıtıp konudan sapmamaya kararlıydı.

"Bana bu şekilde cevap verme Anne. Böyle bir şey yapman çok aptalcaydı. Bir daha böyle bir numara yaptığını sakın görmeye-yim. Bayan Rachel senin içeriye o şekilde girdiğini görünce yerin dibine girmiş. Artık çok geç olduğu için de çıkartmanı söylemek için yanına gelememiş. İnsanlar şapkanla ilgili çok kötü şeyler söy-lemişler. Tabii ki seni o şekilde kiliseye gönderdiğimi sanıp benim için de."

"Ah, çok üzgünüm," dedi Anne. Gözleri yaşarmaya başladı. "Bunu önemseyeceğin hiç aklıma gelmemişti. Güller ve düğün

çiçekleri o kadar tatlıydı ki şapkamda çok güzel duracaklarını düşündüm. Bir sürü kızın şapkasında yapay çiçekler vardı. Sanırım senin başına epeyce bela açacağım. Belki de beni yetimhaneye geri göndersen iyi olur. Gerçi bu çok kötü olurdu, bu duruma katlanabileceğimi hiç sanmıyorum. O zaman iyice biterim, görüyorsun zaten çok zayıfım. Ama yine de bu senin başına bela olmaktan iyidir.”

“Saçmalama,” dedi Marilla ve çocuğu ağılattığı için kendisine çok kızdı. “Seni kesinlikle yetimhaneye geri göndermek istemiyorum. Tek isteğim diğer kızlar gibi davranıp kendini komik duruma düşürmemen. Haydi, artık ağlama. Hem sana güzel haberlerim var. Bu öğleden sonra Diana Barry evine döndü. Gidip Bayan Barry’den bir etek deseni ödünç alacağım, eğer istersen sen de benimle gelip Diana ile tanışabilirsin.”

Anne ellerini birleştirip ayağa kalkarken yanakları hâlâ gözyaşlarıyla parlıyordu, kucağındaki bulaşık bezi kayıp yere düştü.

“Ah, Marilla çok korkuyorum. O an gerçekten geldi ve bu beni çok korkutuyor. Ya beni sevmezse? Bu hayatımın en trajik hayal kırıklığı olur.”

“Hemen endişelenme. Bir de sakın uzun cümleler kurma. Küçük bir kızın bu şekilde konuşması çok komik görünüyor. Bence Diana seni sevecek. Asıl sakınman gereken annesi. Eğer o seni sevmezse Diana’nın sevip sevmemesi hiç fark etmez. Eğer Bayan Lynde’e çıkıştığını ve kiliseye şapkanda düğün çiçekleriyle gittiğini duymuşsa senin hakkında ne düşünür bilmiyorum. Çok kibar ve uslu olmalı ve insanı ürküten o uzun konuşmalarını kesinlikle yapmamalısın. Tanrım, bu çocuk tir tir titriyor!”

Anne titriyordu. Yüzü solgun ve çok gergindi.

“Ah, Marilla eğer annesinin seni sevmeme ihtimali olan ve en yakın arkadaşın olmasını umduğun bir kızla tanışacak olsaydın sen de çok heyecanlanırdın,” dedi şapkasını almak için koşarken.

Nehirdeki kestirme yoldan geçip yeşil tepeye doğu tırmanarak Orkide Yamacı'na gittiler. Marilla mutfak kapısını çalınca Bayan Barry açmak için geldi. Uzun boylu, siyah gözlü ve siyah saçlı bir kadındı. Gergin dudakları vardı. Çocuklarına karşı çok katı davranmasıyla ünlüydü.

"Nasılsın Marilla?" dedi çok resmi bir tavırla. "İçeri gir. Sanırım bu da evlat edindiğin şu küçük kız olmalı?"

"Evet, bu Anne Shirley," dedi Marilla.

"E ile yazılıyor," diye yutkundu Anne. Heyecandan titriyor olsa da kendisini bu önemli konuyu vurgulamaktan alıkoyamadı.

Kızın söylediklerini duymamış gibi görünen Bayan Barry onlarla el sıkışıp nazikçe:

"Nasılsın?" dedi.

"Bedenim iyi ama ruhum darmadağın, teşekkür ederim hanımefendi," diye ciddi bir şekilde cevap verdi Anne. Sonra Marilla'ya gayet duyulabilecek bir şekilde, "Bu söylediklerimde insanı ürküten bir şey yoktu değil mi?" diye fısıldadı.

Diana kanepede oturmuş kitap okuyordu, misafirler içeri girince kız kitabı bıraktı. Annesininki gibi siyah gözleri ve saçları olan çok güzel bir kızdı. Gül pembesi yanakları ve galiba babasından aldığı neşeli bir yüzü vardı.

"Bu benim küçük kızım Diana," dedi Bayan Barry. "Diana, Anne'i dışarı çıkartıp ona çiçeklerini gösterebilirsin. O kitaba bakıp gözlerini yormandan iyidir. Çok fazla kitap okuyor," dedi Marilla'ya kızlar dışarıya çıkınca. "Babası ona arka çıktığı için ben de engel olamıyorum. Hep kitapların arasında. Bir oyun arkadaşı olmasına çok sevindim... Böylece belki daha çok dışarıya çıkar."

Dışarıda ihtiyar köknarların üzerine vuran tatlı güneş ışığında Anne ile Diana durmuş, bir sürü muhteşem leylakların arasından merakla birbirlerine bakıyorlardı.

Barrylerin bahçesi eğer şu an bu denli tedirgin olmasa Anne'in yüreğini hoplatacak kadar güzel bir sürü çiçekle doluydu. Çevresi uzun kavak ve köknarlarla çevriliydi, etraf muhteşem renklerde bir sürü güzel çiçekle kaplıydı. Son derece düzgün bir şekilde yapılmış açılı patikaların etrafı istiridye kabuklarıyla süslenmişti. Onları kırmızı kurdeleleri andıran eski moda çiçek yatakları kesiyordu. Bahçede kan kırmızısı güller, kıpkırmızı şakayıklar, beyaz ve mis kokulu nergislerle, tatlı İskoç gülleri, pembe, mavi, beyaz ve leylak renkli çiçek yatakları; hasekiküpeleri, şerit gibi kesilmiş çimenler ve naneler, mor renkli Âdem ve Havva çiçekleri, fulyalarla tüy gibi kibar, asil ve mis kokulu bir sürü yonca doluydu. Güneş ışığı beyaz misk çiçeklerinin üzerine vuruyordu. Burası güneşin dans ettiği, arıların vızıldadığı, rüzgârın neşeyle her şeye dokunarak estiği şahane bir bahçeydi.

"Ah, Diana!" dedi Anne sonunda ellerini çırpıp neşeyle fısıldayarak, "acaba beni... Can arkadaşın olabilecek kadar sevebileceğini düşünüyor musun?"

Diana güldü. Diana konuşmadan önce hep gülerdi.

"Neden olmasın?" diye dürüstçe cevap verdi. "Green Gables'a geldiğin için çok ama çok sevindim. Oynayacak birinin olması çok eğlenceli. Etrafta oynayabileceğim başka kız yok ve yeterince büyük kız kardeşim de yok."

"Sonsuza dek arkadaşım olacağına yemin eder misin?" diye hevesle ısrar etti Anne.

Diana şok olmuşa benziyordu.

"Yemin etmek çok kötü bir şeydir," dedi azarlar gibi.

"Hayır, hayır benim dediğim yemin öyle değil. Biliyorsun iki yemin şekli var."

"Ben sadece bir tane duydum," dedi Diana şüpheyle.

"Gerçekten bir tane daha var. Hiç de kötü bir şey değil hem. Sadece gönülden söz veriyorsun."

“O zaman olur,” dedi Diana rahatlayarak. “Nasıl yapılıyor?”

“Önce ellerimizi birleştirmeliyiz...” dedi Anne ciddiyetle. “Akan bir suyun kenarında olmamız gerek. Şu patikanın akan su olduğunu hayal et. Yemini önce ben tekrarlayacağım. Can arkadaşım Diana Barry’ye güneş ve ay birleşene dek sadık kalacağıma gönülden söz veririm. Şimdi sen de benim adımla koyarak söyle.”

Diana öncesinde ve sonrasında gülerek “yemini” tekrarladı. Sonra da:

“Sen çok sıradışı bir kızsın Anne. Sıradışı olduğunu daha önce duymuştum ama sanırım seni çok seveceğim.”

Marilla ve Anne eve dönerken Diana da köprüye kadar onlara eşlik etti. İki küçük kız kol kola girerek yürüdü. Köprüye geldiklerinde ertesi gün öğleden sonrayı birlikte geçireceklerine dair birbirlerine bir sürü sözler verip ayrıldılar.

“Sence Diana iyi biri mi?” diye sordu Marilla, Green Gables’ın bahçesine doğru giderlerken.

“Ah, evet,” diye iç çekti Anne ama Marilla’nın dalga geçtiğini anlamadı. “Ah, Marilla şu an ben Prens Edward Adası’ndaki en mutlu kıyım. Bu gece dualarımı çok içten edeceğime seni temin ederim. Diana ile birlikte yarın Bay Wiliam Bell’in huş ağacına bir oyun evi kuracağız. Kulübedeki kırık porselenleri alabilir miyim? Diana’nın doğum günü şubatta, benimki de martta. Sence de bu çok tuhaf bir rastlantı değil mi? Diana bana okumam için bir kitap ödünç verecek. Son derece mükemmel ve aşırı derecede heyecanlı bir kitap olduğunu söyledi. Ormanda bana pirinç leylaklarının yetiştiği bir yeri de gösterecek. Sence de Diana’nın çok hisli bakan gözleri yok mu? Keşke benim de hisli bakan gözlerim olsaydı. Diana bana *Fındık Vadisindeki Nelly* adlı bir şarkı söylemeyi öğretecek. Odama koymam için bana bir resim verecek. Çok güzel bir resim olduğunu söyledi... Açık mavi ipek bir elbise giyen çok hoş bir hanımefendinin resmiymiş. Ona da bir dikiş

makinesi satıcısı vermiş. Keşke benim de Diana'ya verecek bir şeyim olsaydı. Ben Diana'dan bir karış daha uzunum ama o benden çok daha şişman. Zayıf olmayı çok istermiş çünkü çok daha asil görünüyormuş ama korkarım beni rahatlatmak için böyle söyledi. Bir gün de kabuk toplamak için sahile gideceğiz. Köprü'nün altındaki suya Orman Perisinin Köpüğü adını koymaya karar verdik. Sence de bu çok seçkin bir ad değil mi? Bir keresinde bu ada sahip bir nehrin olduğuna dair bir hikâye okumuştum. Sanırım orman perisi bir çeşit yetişkin bir peri."

"Umarım sonsuza dek Diana'dan bahsetmezsin," dedi Marilla. "Bütün planlamalarında şunu sakın unutma Anne, sürekli oyun oynamayacaksınız. Önce işlerini yapman gerek."

Anne çok mutluydu ve Matthew sayesinde daha da mutlu oldu. Adam, Carmody'deki dükkândan yeni gelmişti ve Marilla'ya sert bir bakış atıp cebinden çıkarttığı küçük bir paketi Anne'e verdi.

"Çikolatalı şekerleri çok sevdiğini söylemiştin, ben de sana biraz çikolatalı şeker aldım," dedi.

"Hmm," diye surat astı Marilla. "Dişleri ve midesi için çok zararlı. Tamam çocuk, tamam bu kadar üzgün durma. Madem Matthew onları alıp getirmiş, yiyebilirsin ama keşke naneli şeker alsaymış. Onlar daha sağlıklı. Sakın hepsini aynı anda yemek için kendini zorlama."

"Hayır, hayır asla yapmam," dedi Anne hevesle. "Bu gece sadece bir tane yiyeceğim Marilla. Yarısını da Diana'ya verebilirim, değil mi? Çünkü eğer verirsem kalan yarısı bana iki kat daha tatlı gelir. Ona verecek bir şeyimin olması çok güzel."

Anne odasına gidince, "Çocuğun iyiliği için sana bir şey söyleyeceğim," dedi Marilla. "Açgözlü biri değil. Bir çocuk ne kadar yaramaz olursa olsun açgözlü olmaması beni çok mutlu eder. Tanrım daha geleli üç hafta oldu ama sanki hep buradaymış gibi hissediyorum. Onsuz burayı hayal bile edemiyorum. Bana sakın *'sana*

söylemiştim' der gibi bakma Matthew. Bunu bir kadının yapması bile zaten yeterince kötüyken, bir adamın yapması dayanılır gibi değil. Bu çocuğa sahip çıkmaya çok kararlıyım ve onu çok seviyorum ama sakın işleri berbat etme, Matthew Cuthbert.”

BÖLÜM 13

BEKLENTİ SEVİNCİ

“Anne’in dikiş dikme vakti geldi,” dedi önce saate sonra da her şeyin sıcaktan eridiği güneşli ağustos havasına bakan Marilla. “Diana ile oyun oynamaktan yarım saat gecikti, şimdi de dışarıdaki odun yığının başında Matthew ile konuşuyor ve tabii Matthew da onu bir avanak gibi hevesle dinliyor. Hayatımda hiç böyle akli başından gitmiş bir adam görmedim. Kız ne kadar çok konuşup saçmalarsa Matthew o kadar çok memnun oluyor. Anne Shirley, derhâl buraya gel. Beni duyuyor musun?”

Batı penceresinden kapıya doğru koşan ayak seslerinin hemen ardından parlak gözleri, pespembe yanakları ve bir kızıl nehir gibi arkasından sallanan örülmemiş saçlarıyla Anne hızla içeriye girdi.

“Ah, Marilla!” diye nefes nefese haykırdı. “Haftaya okulun pikniği var... Bay Harmon Andrew’un çiftliğinde olacak, tam Parlak Sular Gölü’nün yanında. Başkan Bayan Bell ve Bayan Rachel Lynde dondurma yapacaklar... Düşünsene Marilla... Dondurma! Şey, ah Marilla, ben de gidebilir miyim?”

“Zahmet olmazsa saate bakıver, Anne. Sana saat kaçta gelmeni söylemiştim?”

“İki... Ama bu piknik olayı sence de şahane değil mi Marilla? Gidebilir miyim lütfen? Ah, hayatımda daha önce hiç pikniğe gitmedim... Piknikleri hep hayal etmişimdir ama hiç...”

“Evet, sana saat ikide gelmeni söyledim. Ve saat üçe çeyrek var. Neden söylediğimi yapmadığını bilmek istiyorum, Anne.”

“Aslında yapmak istedim Marilla ama Idlewild’ın ne kadar muhteşem olduğunu bilemezsin. Tabii sonra da Matthew’a pik-

nikten bahsetmem gerekti. Matthew çok anlayışlı bir dinleyici. Lütfen, gidebilir miyim?”

“Idle her ne şeyse işte, oranın muhteşem görünümüne direnmeyi öğrenmelisin. Sana şu saatte gel dediğimde o saati kast ediyordumdur, yarım saat sonrasını değil. Ayrıca yolda durup anlayışlı dinleyicilerle sohbet de etmemelisin. Pikniğe gelince, elbette gidebilirsin. Pazar Okulu’nun öğrencisisin ve öteki kızlar giderken senin gitmene izin vermeyecek değilim.”

“Ama... Ama,” diye kekeledi Anne, “Diana giderken herkesin yanında bir sepet dolusu yiyecek götürmesi gerektiğini söyledi. Bildiğin gibi ben yemek yapamıyorum Marilla... Ve... Kabarık kollu elbise giymeden gidecek olmam da çok umurumda değil ama eğer sepetsiz gidersem kendimi çok küçük düşmüş hissederim. Diana bana bunu söylediğinden beri aklımdan çıkmıyor.”

“Daha fazla endişelenmene gerek yok o zaman. Ben sana bir sepet hazırlarım.”

“Ah, iyi kalpli Marilla. Ah, bana karşı ne kadar nazik ve iyisin. Ah, sana çok şey borçluyum.”

“Ah” ları bir kenara bırakan Anne kendini Marilla’nın kollarına attı ve kadının solgun yanağına ani bir öpücük kondurdu. Hayatında ilk kez bir çocuğun dudakları Marilla’nın yanağına dokunuyordu. Yine o tatlı heyecanla içi titredi. Anne’in bu içgüdüsel hareketine içten içe çok mutlu olmuştu. Herhâlde o yüzden sert bir şekilde şöyle söyledi:

“Şu öpücük saçmalığını bir an evvel bitir. Sana söylenen şeyi yapmanı istiyorum. Önümüzdeki günlerde sana yemek yapmakla ilgili birkaç ders de veririm. Fakat sen çok gelgit akıllı bir kızsın Anne, o yüzden başlamadan önce seni biraz daha sakın ve mantıklı görmek isterim. Yemek yaparken dikkatini toplamalı ve işin tam ortasında hayallere dalmamalısın. Şimdi hemen yama işine dönüp çaydan evvel kare şeklini yap ve bitir.”

“Yama yapmayı sevmiyorum,” dedi dikiş sepetini bulup derin bir iç çekerek oturan Anne. “Birazcık dikiş güzel bir şey ama bu işte hayal gücüne yetecek kadar manzara yok. Durmadan ilmek atıyor ama hiçbir yere varamıyorsun. Ama elbette Green Gablelı dikiş diken Anne olmayı, oyalanacak hiçbir şeyi olmayan yersiz yurtsuz Anne’e tercih ederim. Keşke yama yaparken de zaman Diana ile oynarken geçtiği gibi hızlı geçseydi. Ah, öyle güzel anlarımız oluyor ki Marilla. Gerçi hayal kurma kısmının çoğunluğunu benim süslemem gerekiyor fakat bunu becerebiliyorum. Onun dışında Diana her konuda mükemmel biri. Nehrin karşısında bizimkiyle Bay Barry’nin çiftliğinin tam ortasında kalan küçük araziyi bilirsin. Orası Bay William Bell’e ait ve tam köşede beyaz huş ağaçları var. Çok romantik bir yer. Diana ile oyun evimizi oraya kurduk, adına da Idlewild dedik. Çok şairane bir ad değil mi? Emin ol bu adı bulmak biraz zaman aldı. Adı düşüneceğim diye neredeyse bir gece boyunca hiç uyumadım. Sonra tam uykuya dalarken ilhamla aklıma geliverdi. Diana adı duyunca resmen büyülendi. Evimizi çok şık yaptık. Gelip görmelisin Marilla... Gelirsin değil mi? Oturmak için her yeri yosunla kaplı kocaman taşlarımız ve raf olarak kullanmak için de ağaçların arasına astığımız tahtalarımız var. Bütün tabaklarımızı o rafların üzerine koyduk. Tabii ki hepsi kırık ama kırık olmadıklarını hayal etmek dünyanın en kolay şeyi. Özellikle üzerinde kırmızı ve sarı renkte bir sarmaşık resmi olan bir tabak çok güzel. Onu salonda tutuyoruz, salonda bir de peri camımız var. Peri camı rüya kadar güzel. Diana onu kümeslerinin arkasındaki ormanda buldu. Camın üzeri gökkuşaklarıyla dolu, henüz büyümemiş küçük gökkuşakları gibi. Diana’nın annesi onun eski lambalarından kalan kırık bir parça olduğunu söyledi. Ama perilerin bir balo gecesinin ardından onu orada unuttuklarını hayal etmek daha eğlenceli, o yüzden ona peri camı diyoruz zaten. Matthew bize bir masa yapacak. Ah, Bay Barry’nin bahçesinin ortasındaki o minik, yuvarlak havuza Willowmere adını taktık. O adı Diana’nın bana ödünç verdiği kitaptan buldum. Çok heyecanlı bir kitaptı, Marilla. Kitaptaki kahramanın beş tane

sevgilisi vardı. Ben olsam bir tane yeterdi, sence? Çok güzel bir kadındı ve çok büyük olaylar yaşadı. Kolayca bayılabiliyordu. Ben de kolayca bayılmayı çok isterdim Marilla, sen istemez miydin? Çok romantik. Fakat çok zayıf olmama rağmen oldukça sağlıklıyım. Gerçi şişmanlamaya başladığımı düşünüyorum. Sence de öyle değil mi? Her sabah acaba gamze çıkmış mı diye dirseklerime bakıyorum. Diana dirseklerine kadar kolları olan yeni bir elbise diktiriyor. Piknikte giyecek. Ah, umarım hava haftaya çarşamba güzel olur. Yoksa o pikniğe gitmemi engelleyecek bir şey olursa yaşayacağım hayal kırıklığına nasıl katlanırım bilmiyorum. Her hâlde atlatırım ama ömür boyu bir yara gibi içimde kalır. Yıllar sonra yüz tane pikniğe gitsem bile fark etmez, bunu telafi edemezler. Parlak Sular Gölü'nde tekneler olacak... Ve sana söylediğim gibi dondurma. Daha önce hiç dondurma yemedim. Diana neye benzediğini anlatmaya çalıştı ama sanırım dondurma da hayal gücünün ötesindeki şeylerden biri.”

“Anne, on dakikadan fazladır konuşuyorsun,” dedi Marilla. “Çok merak ediyorum acaba on dakika boyunca dilini tutabilecek misin?”

Anne söylenildiği şekilde dilini tuttu. Ama hafta boyunca piknikten söz edip, piknik hayalleri kurdu ve pikniği düşündü. Cumartesi günü yağmur yağınca kız öyle bir gerildi ki, çarşambaya kadar yağmaya devam eder diye düşündü. Marilla kızın gerginliğini ona yeni dikiş görevleri vererek almaya çalıştı.

Pazar günü kiliseden eve dönerlerken Anne Marilla'ya, rahibin çarşamba günkü pikniği kürsüden duyurduğunu söylediğinde heyecandan buz kesildiğini anlattı.

“Başımdan ayakucuma kadar öyle bir ürperdim ki, Marilla! Sanırım o ana kadar pikniğin gerçekten yapılacağına inanmamıştım. Hayal gördüğümü sanıp korkuyordum. Ama rahip kürsüden bir şey söylerse, ona inanman gerekir.”

“Kendini çok fazla kaptırıyorsun Anne,” dedi Marilla iç çekerek. “Korkarım hayatında pek çok hayal kırıklığı yaşayacaksın.”

“Ah, Marilla bir şeyleri iple çekmek mutluluğun yarısıdır,” diye haykırdı Anne. “Onları belki elde edemeyebilirsin ama hiçbir şey seni onlara kavuşmayı hayal etme coşkusundan men edemez. Bayan Lynde, *‘beklentisi olmayanlar hayal kırıklığına uğramazlar,’* diyor ama bence hayal kırıklığına uğramaktan daha kötüsü, hiçbir beklentinin olmamasıdır.”

Marilla her zamanki gibi, o gün de kiliseye giderken ametist taşından yapılmış broşunu takmıştı. Onu takmamanın uygun olmayacağını düşünmüştü... En az İncil’ini ya da tespihini unutmak kadar kötü bir şeydi. O ametist broş Marilla’nın en değerli eşyasıydı. Denizci bir amcası dönüşünde onu annesine vermiş, annesi de onu Marilla’ya bırakmıştı. Eski moda, oval şeklindeki broşun etrafındaki ametist taşlara Marilla’nın annesinin bir tutam saçı sarılmıştı. Aslında Marilla ametistin kıymetini fark edecek kadar değerli taşlarla ilgili bir bilgiye sahip değildi ama broşu hep çok güzel bulmuş ve şık kahverengi saten elbisesinin üzerindeki boynunda yansıyan o mor, parlak rengini hiç göremese de, hep çok sevmişti.

Anne o broşu ilk gördüğünde hayran bakışlarla taşına bakmıştı.

“Ah, Marilla bu ne kadar zarif bir broş. Bunu takınca vaaza ve dualara dikkatini nasıl veriyorsun bilmiyorum. Ben olsam veremezdim. Bence ametist çok güzel bir taş. Eskiden elmasların da böyle olduğunu düşünürdüm. Yani çok uzun zaman önce, gerçek bir elmas görmeden önce. Ama onlar hakkında bir şeyler okuyup neye benzediklerini hayal ederdim. Onları pırıl pırıl parlayan, güzel, mor taşlar gibi düşünürdüm. Bir gün hanımefendilerin olduğu bir toplulukta gerçek bir elmas görünce o kadar hayal kırıklığına uğradım ki, ağladım. Elbette çok güzeldi ama benim hayalimdeki elmas o değildi. Broşu bir dakikalığına tutmama izin verir misin, Marilla? Sence ametist iyi menekşelerin ruhu olabilir mi?”

BÖLÜM 14

ANNE'İN İTİRAFI

Pazartesi akşamı piknikten önce Marilla endişeli bir yüzle odasından aşağı indi.

Lekesiz masada bezelyeleri soyup Diana'nın kendisine öğrettiği *Fındık Vadisindeki Nelly* şarkısını gururla söyleyen minik şahsiyetin yanına gidip, "Ametist broşumu gördün mü? Dün akşam kiliseden geldiğimizde onu iğne yastığıma taktığımı sanıyordum ama şimdi hiçbir yerde bulamıyorum," dedi.

"Sen bugün öğleden sonra Yardım Derneği'ne gittiğinde gördüm," dedi Anne yavaşça. "Tam odanın önünden geçerken broşun iğne yastığında takılı olduğunu gördüm, ben de içeriye girip baktım."

"Dokundun mu?" dedi Marilla sertçe.

"Evet," diye itiraf etti Anne. "Sadece nasıl duracağını görmek için çıkartıp göğsüme taktım."

"Böyle bir şey yapmaya hiç hakkın yoktu. Küçük bir kızın etrafı karıştırması çok yanlış. Odama hiç girmemeli ve sana ait olmayan bir broşa asla dokunmamalıydın. Onu nereye koydun?"

"Ah, odana geri bıraktım. Zaten bir dakikalığına takmıştım. Gerçekten niyetim etrafı karıştırmak değildi Marilla. İçeri girip broşu denememin yanlış bir şey olduğunu düşünmedim ama şimdi anlıyorum ve bir daha asla yapmayacağım. Benim iyi yanlarımdan biri de bu işte. Aynı yaramazlığı asla ikinci kez yapmıyorum."

"Onu geri koymadın," dedi Marilla. "O broş odanın hiçbir yerinde yok. Onu başka bir yere götürdün Anne."

“Geri koydum,” dedi Anne çabucak ama Marilla bunun çok şüpheli bir tepki olduğunu düşündü. “Fakat iğne yastığına mı taktım yoksa porselen tepsisine mi bıraktım onu hatırlamıyorum. Fakat geri koyduğumdan kesinlikle eminim.”

Adil olmaya karar veren Marilla, “Gidip yeniden bakacağım,” dedi. “Eğer o broşu geri koyduysan hâlâ oradadır. Ama eğer yoksa koymamışsın demektir. Bu kadar.”

Marilla odasına gidip her yeri güzelce aradı ve broşu bırakmış olabileceği her köşeye baktı ama mutfığa geri döndüğünde hâlâ bulamamıştı.

“Anne, broş yok. Onu son gören kişinin sen olduğunu kendin söyledin. Onunla ne yaptın? Bana hemen doğruyu söyle. Yoksa dışarı çıkarıp kayıp mı ettin?”

“Hayır, etmedim!” dedi Marilla’nın öfkeli gözlerine kararlı bir şekilde bakan Anne. “O broşu odandan hiç çıkartmadım, doğrusu bu. Eğer idama gidecek olsam bile -ki idamın tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum- bunu yapmazdım. İşte böyle, Marilla.”

“İşte böyle” lafını sadece samimiyetinin altını çizmek için söylemişti ama Marilla bunu bir savunma göstergesi olarak algıladı.

“Bana gerçekleri anlatmadığına inanıyorum Anne,” dedi sertçe. “Öyle olduğunu biliyorum. O yüzden bana bütün gerçeği anlatmaya hazır olmadan başka hiçbir şey söyleme. Şimdi odana git ve itiraf etmeye hazır olana kadar da oradan çıkma.”

“Bezelyeleri de götüreyim mi?” diye sordu Anne süklüm püklüm.

“Hayır, onları ben ayıklarım. Şimdi sana söylediğimi yap.”

Anne gidince Marilla akşam görevlerini çok huzursuz bir ka-fayla yaptı. Değerli broşu için endişeleniyordu. Ya Anne onu kaybettiyse? Üstelik aldığı hâlde inkâr etmesi ne kadar kötü bir şeydi, hem de bunu yaptığı bariz bir şekilde ortadayken? Bir de o kadar masum bir suratla yapmıştı ki bunu!

Daha önce fark etmemiş olsam neler olurdu bilmiyorum, diye düşündü sinirli bir şekilde bezelyeleri ayıklayan Marilla. “Elbette çalmadığını biliyorum. Ya oynamak için ya da hayal gücüne yardımcı olsun diye almıştır. Ama aldığı kesin çünkü anlattığı hikâyeye bakılırsa ben bu gece odaya çıkana kadar, oraya kendisinden başka hiç giren olmamış. Broş da ortada olmadığına göre onun aldığı kesin. Bence kaybetti ve cezalandırılmaktan korktuğu için söyleyemiyor. Yalan yanlış şeyler anlattığını görmek çok korkunç. Hatta öfke sorunundan bile daha korkunç. Güvenemediğin bir çocuğu evinde barındırmak da felaket bir sorumluluk. Sinsilik ve yalancılık... İşte bu iki özelliği gösterdi. O yüzden broştan çok buna üzüldüm diyebilirim. Keşke doğruyu söyleseydi o zaman bu kadar üzülmeydim.”

Marilla aralarda odasına gidip bütün akşam boyunca broşu aradı ama bir türlü bulamadı. Gece yatmadan evvel Anne’in odasını ziyarete gitmesinden de bir sonuç çıkmadı. Anne broş hakkında ısrarla hiçbir şey bilmediğini söyledikçe Marilla onun broşu aldığına daha çok ikna oluyordu.

Ertesi sabah hikâyeyi Matthew’a anlattı. Matthew çok şaşırdı ve aklı karıştı, Anne’e olan inancını bu kadar kolay yitiremezdi ama şartların kızın aleyhine olduğunu da itiraf etmeliydi.

“Şifonyerin arkasına düşmediğinden emin misin?” Önerbildiği tek tavsiye bu oldu.

“Şifonyeri çektim, çekmeceleri çıkarttım ve her köşeye dikkatle baktım,” oldu Marilla’nın cevabı. “Broş yok. Kız aldı ve bu konuda yalan söylüyor. İşte çirkin ama bariz gerçek bu Matthew Cuthbert ve bu durumla yüzleşsek iyi olur.”

“Peki, bu konuda ne yapacaksın?” diye çekinerek sordu Matthew. İçten içe kendisinin değil de Marilla’nın bu konuda bir şeyler yapacak olmasına da seviniyordu. Zira bu kez araya girmek gibi bir isteği yoktu.

“İtiraf edene dek odasında kalacak,” dedi Marilla ciddi bir tavırla ve aklına bir önceki olayda elde ettiği başarı geldi. “Sonra bakacağız. Belki de nereye koyduğunu söylerse broşu buluruz ama ne olursa olsun çok ciddi bir ceza almak zorunda, Matthew.”

“Evet, onu cezalandırman şart,” dedi Matthew şapkasına uzanarak. “Ben bu konuya karışmıyorum. Unutma, bunu sen kendin söylemiştin.”

Marilla herkes tarafından terk edilmiş gibiydi. Tavsiye almak için Bayan Lynde’e bile gidemezdi. Epey ciddi bir suratla evin doğu yakasına gitti ve gittiğinden daha ciddi bir suratla odadan çıktı. Anne inatla itiraf etmeyi reddediyordu. Broşu almadığı konusunda ısrarlıydı ve durmaksızın ağlıyordu. Marilla içinde bastırmakta güçlük çektiği bir acıma duygusu hissetti. Gece olduğunda kendi söylemiyle ‘dayak yemiş gibiydi’.

“İtiraf edene dek bu odadan çıkmayacaksın Anne. Kararını buna göre ver,” dedi sertçe.

“Ama piknik yarın Marilla,” diye ağladı Anne. “Beni oraya göndereceksin, değil mi? Öğleden sonra beni bırakırsın, değil mi? Daha sonra istediğin kadar burada kalırım. Ama o pikniğe gitmem gerek.”

“İtiraf edene kadar ne pikniğe ne de başka bir yere gidebilirsin, Anne.”

“Ah, Marilla!” diye haykırdı Anne.

Fakat Marilla odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Çarşamba sabahı hava bir pikniğe en uygun şekilde pırıl pırıl ve açıktı. Green Gables’ta kuşlar cıvıldıyor, tüm kapı ve camlara vuran rüzgâr leylakların mis kokularını etrafa saçıyor, odalarda ve koridorlarda azizlerin ruhları gibi dolaşıyordu. Huş ağaçları sanki Anne’in her zamanki sabah selamını izlermiş gibi evin doğu tarafına el sallıyorlardı. Fakat Anne penceresinde değildi. Marilla kahvaltısını götürdüğünde, çocuk ıslak gözler ve soluk bir tenle hiç konuşmadan yatağında oturmuş boşluğa bakıyordu.

“Marilla, itiraf etmeye hazırım.”

“Ah!” Marilla tepsisini bıraktı. Yöntemi bir kez daha işe yarmış ama bu başarı kadının içini acıtmıştı. “O zaman söyleyeceklerini dinliyorum Anne.”

Anne sanki öğrendiği bir dersi tekrar ediyormuş gibi, “Ametist broşu ben aldım,” dedi. “Aynı senin söylediğin gibi. İçeriye girdiğimde niyetim onu almak değildi. Fakat o kadar güzeldi ki Marilla onu göğsüme taktığımda içimde karşı konulamaz bir şey hissettim. Onu alıp Idlewild’a götürürsem muhteşem olur diye hayal ettim. Böylece Lady Cordelia Fitzgeraldçılık oynayabilirdim. Çünkü üzerimde gerçek bir ametist broş olursa Lady Cordelia Fitzgerald olduğumu hayal etmem çok daha kolay olurdu. Diana ile yaban güllerinden kolyeler yapıyoruz ama ametistin yanında yaban gülü nedir ki? Ben de broşu aldım, sen eve dönmeden geri koyarım diye düşündüm. Vakti uzatmak için onunla yol boyunca gezdim. Tam Parlak Sular Gölü’ne giden köprüden geçerken bir daha bakmak için broşu yakamdan çıkarttım. Ah, güneş ışığında nasıl da parlıyordu! Sonra köprüden eğilirken broş parmaklarımın arasından kayıp parlak suların içine düştü ve sonsuza dek Parlak Sular Gölü’nün derinliklerine gömüldü. Elimden gelen en iyi itiraf bu, Marilla.”

Marilla yüreğinin bir kez daha öfkeyle dolduğunu hissetti. Bu çocuk onun en değerli varlığı olan ametist broşunu alıp kaybetmişti. Buna rağmen karşısında oturmuş en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermeden yaptığı işi en ince detayına kadar anlatıyordu.

Sakin olmaya çalışarak, “Anne bu çok korkunç bir şey,” dedi. “Sen şimdiye dek gördüğüm en kötü kızsın.”

“Evet, sanırım öyleyim,” dedi Anne hipnoz olmuş gibi. “Cezalandırılmam gerektiğinin de farkındayım. Beni cezalandırmak senin görevin, Marilla. Lütfen hemen yapar mısın? Çünkü pikniğe aklımda hiçbir sorun olmadan gitmek istiyorum.”

“Hâlâ piknik mi diyorsun? Bugün pikniğe filan gitmiyorsun, Anne Shirley. Cezan bu. Üstelik yaptığın şeyin karşılığında hiç de ağır bir ceza sayılmaz.”

“Pikniğe gitmiyor muyum?” Anne ayağa fırlayıp Marilla’nın ellerine sarıldı. “Ama gideceğime söz vermiştin! Ah, Marilla o pikniğe gitmem gerek. Zaten bunun için itiraf ettim. Beni istediğin gibi cezalandır ama bunu yapma. Ah Marilla, lütfen ama lütfen pikniğe gitmeme izin ver. Dondurmayı düşün! Sen de biliyorsun ki bir daha dondurma yeme şansım hiç olmayabilir.”

Marilla taştan bir ifadeyle Anne’in ellerini itti.

“Boşuna yalvarma Anne. Pikniğe gitmiyorsun, son sözüm bu. Hayır, tek kelime daha etme.”

Anne kadının fikrini değiştirmeyeceğini fark etti. Ellerini birleştirip tiz bir çığlık atarak kendini yüzükoyun yatağına fırlattı. Sonra da hayal kırıklığı ve çaresizlik içinde hıçkırıya hıçkırıya ağlamaya başladı.

“Tanrım!” dedi Marilla odadan çıkarken. “Bence bu çocuk deli çünkü aklı başında hiçbir çocuk onun gibi davranmaz. Deli değilse de çok ama çok kötü biri. Ah, ne yazık ki Rachel en başından beri haklıymış. Ama kararımı çoktan verdim ve sonuna dek de arkasında duracağım.”

Çok kötü bir sabahtı. Marilla çılgınca iş yapmaya başladı. Yapacak başka bir şey bulamadığı için verandayı ve rafları sildi. Oysa ne verandanın ne de rafların silinmeye ihtiyacı vardı. Fakat Marilla yine de sildi. Sonra dışarıya çıkıp bahçeyi tırmıklamaya koyuldu.

Yemek hazır olduğunda merdivene gidip Anne’e seslendi. Merdivenin tepesinde yaş izleriyle kaplı, trajik bir surat belirdi.

“Yemeğe gel, Anne.”

“Ben yemek istemiyorum, Marilla,” dedi Anne hıçkırarak. “Hiçbir şey yiyemem. Kalbim çok kırıldı. Bir gün kalbimi kır-

dığın için vicdan azabı çekeceksin Marilla ama yine de seni affediyorum. O gün geldiğinde seni affettiğimi unutma. Fakat şimdi lütfen benden bir şey yememi isteme, özellikle de haşlanmış et ve sebze. İnsanın kalbi kırılmışken haşlanmış et ve sebze yemesi hiç romantik değil.”

Çok öfkeli olan Marilla mutfağa dönüp bütün olanları adalet duygusuyla Anne’e olan sevgisi arasında sıkışıp kalmış zavallı Matthew’a kusttu.

“Broşu almamalı ve bu konuda hikâyeler uydurmamalıydı Marilla,” diye hüüzünle homurdandı adam. Anne’in bu kriz durumuna hiç de uygun bulmadığı eti ve sebzelerini çatalıyla karıştırdı. “Ama o çok küçük... Çok da sıradışı bir çocuk. Bu kadar hazırlanmışken sence de onu pikniğe göndermemek çok sert bir ceza olmaz mı?”

“Matthew Cuthbert, sana çok şaşıyorum. Bence bu işten çok kolay sıyrıldı. Üstelik ne büyük kötülük yaptığının hiç de farkında değilmiş gibiydi... Zaten beni en çok endişelendiren şey de bu. Eğer gerçekten üzülse bu kadar kötü olmazdı. Hem sen de farkında değil gibisin. Durmadan onun için bahaneler üretiyorsun... Bunu görebiliyorum.”

“Ama o çok küçük,” diye çekinerek tekrar etti Matthew. “Bazı şeylere müsamaha gösterilmeli. Biliyorsun ki doğru dürüst yetiştirilmemiş.”

“Şu an yetiştiriliyor işte,” diye çıkıştı Marilla.

Bu çıkış Matthew’u ikna etmese de susturdu. O yemek çok keyifsiz geçti. Yemekteki tek eğlence işçi çocuk Jerry Buote idi ama Marilla çocuğun neşeli hâlini kişisel algılayıp buna da gücendi.

Tabakları yıkayıp, ekmeği mayalandıktan ve kümes hayvanları beslendikten sonra Marilla’nın aklına pazartesi öğleden sonra yardım toplantısından dönerken giydiği en güzel dantelli, siyah şalının üzerindeki ufak yırtık geldi.

Gidip onu dikecekti. Şal dolabındaki kutunun içindeydi. Marilla kutuyu çıkartırken asmalarına üzerine vuran güneş pencereden içeri doldu ve şalın üzerindeki bir şeye yansıdı... Mor ışıklar saçarak parlayan bir şeye. Marilla çılgık atarak o şeyi aldı. Bu, ametist broşuydu!

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlık içinde. "Ne demek oluyor bu? Broşum Barry'nin Gölü'nün dibinde değil, burada ve gayet de sağlam. O zaman o kız neden onu alıp kaybettiğini söyledi? Sanırım Green Gables lanetli. Pazartesi öğleden sonra şalımı çıkartıp bir dakikalığa şifonyere bıraktığım şimdi aklıma geldi. Sanırım broş şalın içine takılı kalmış. Aman Tanrım!"

Marilla elinde broşla evin doğu yakasına gitti. Anne ağlıyor ve pencerenin yanında suratı bir karış oturuyordu.

"Anne Shirley," dedi Marilla ciddi bir tavırla. "Az evvel broşumu siyah şalımın dantelinden sarkarken buldum. O yüzden bana bu sabah anlattığın safsatanın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum."

"İtiraf edene kadar beni burada tutacağını söyledin," dedi Anne yorgun bir şekilde. "Ben de pikniğe gitmek istediğim için itiraf etmeye karar verdim. Yatağa yatıp elimden geldiğince ilginç bir itiraf hazırladım. Unutmamak için de defalarca kez tekrarladım. Ama yine de pikniğe gitmeme izin vermedin yani tüm çabam boşa gitti."

Marilla kendisine rağmen yine de bir kahkaha atacaktı. Ama farkındalığı onu durdurdu.

"Anne, her şeyi uydurdun mu? Gerçi ben yanılmışım. Bunu şimdi görüyorum. Senden bir an bile şüphelenmemem gerekirdi. Elbette yapmadığın bir şeyi itiraf etmen doğru değildi... Hatta çok yanlıştı. Ama seni ben yönlendirmiş oldum. O yüzden sen beni affedersen, ben de seni affederim Anne ve yeniden başlarız. Şimdi hemen piknik için hazırlan."

Anne aniden fırladı.

“Ah, Marilla çok geç olmadı mı?”

“Hayır, saat daha iki. Zaten daha tam olarak toplanmamışlardır, yarım saatten önce çaya oturamazlar. Yüzünü yıka, saçlarını tara ve desenli elbiseni giy. Sana hemen bir sepet hazırlayacağım. Evde bir sürü yemek var. Jerry’den kısırağı hazırlayıp seni piknik alanına arabayla götürmesini isterim.”

“Ah, Marilla!” diye bağırdı Anne lavaboya uçarak. “Daha beş dakika önce keşke hiç doğmasaydım derken şu an bir melek bile yer değiştirmem!”

O gece Green Gables’a tarifi imkânsız bir neşeyle, çok yorgun ama çok mutlu bir Anne döndü.

“Ah, Marilla bugün *harikulade* bir gün geçirdim. Harikulade bugün öğrendiğim yeni bir kelime. Mary Alice Bell’in kullandığını duydum. Çok etkileyici değil mi? Her şey çok güzeldi. Muhteşem bir çay içtik, sonra Bay Harmon Andrews bizi Parlak Sular Gölü’nde sandalla gezdirdi... Her seferinde altı kişiyi aldı. Jane Andrews neredeyse düşecekti. Nilüferleri toplamak için eğilmişti, eğer Bay Andrews tam zamanında yakalamasa suya düşüp boğulabilirdi. Keşke onun yerine ben olsaydım. Neredeyse boğulacak olmak bence çok romantik bir deneyim olurdu. Anlatacak çok heyecanlı bir hikâyem olurdu. Dondurma da yedik. O dondurmayı tarif edecek kelime bulamıyorum Marilla, seni temin ederim olağanüstüydü.”

O akşam Marilla sepeti boşaltırken Matthew’a tüm hikâyeyi anlattı.

“Yaptığım hatanın farkındayım,” dedi samimi bir şekilde “ama bundan bir ders çıkarttım. Her ne kadar anlattığı şeyin yalan olduğunu bilsem de ‘Anne’in itirafını’ düşününce içimden gülmek geliyor. Fakat diğer türlü olsa çok daha kötü olurdu ve bir şekilde bunun sorumlusu benim. Bu çocuğu anlamak bazen çok zor oluyor. Fakat ben yine de iyi bir yetişkin olacağına inanıyorum. Kesin olan bir şey daha var, o kızın olduğu hiçbir evin neşesi sönmez.”

BÖLÜM 15

OKUL ÇAYINDA FIRTINA

“**N**e harika bir gün!” dedi Anne derin bir nefes çekerek. “Böyle bir günde yaşıyor olmak bile çok güzel bir şey değil mi? Henüz doğmadıkları için bu güzel günü kaçıran insanlara acıyorum. Elbette başka güzel günleri olacaktır ama asla bunun gibisini göremezler. Üstelik okula gitmek için de çok harika bir gün, öyle değil mi?”

“Bence yoldan gitmek daha güzel çünkü burası hem çok sıcak hem de çok tozlu,” dedi Diana ve yemek sepetine göz atıp eğer içindeki üç sulu, leziz ahududulu tart on kız arasında bölüşülürse herkese kaçır dilim düşeceğini hesaplamaya çalıştı.

Avonlea okulunun minik kızları yemeklerini hep yanlarında götürürlerdi ve üç ahududulu tartı tek başına yemek ya da sadece en yakın arkadaşınla paylaşmak bunu yapan kızın sonsuza dek “en kötü kız” olarak anılması anlamına gelirdi. On kız arasında paylaşılsa bile bu, bir kısmının yiyip diğer kısmının bakmasından çok daha iyiydi.

Anne ile Diana’nın okul yolu güzel bir yoldu. Anne, Diana ile birlikte bu okula gidiş gelişlerin hayal gücü ile bile geliştirilebileceğini düşünmüyordu. Fakat ana yoldan gitmek hiç de romantik değildi ama Âşıklar Yolu ile Söğütlü Yol’dan geçmek ve Menekşe Vadisi’nden yürümek, oradan da Huş Ağacı Patikası’na devam etmek kadar romantik bir şey yoktu.

Âşıklar Yolu Green Gables’in meyve bahçelerine açılıyor, oradan da çiftliğin ucundaki ormana dek devam ediyordu. İneklerin otlatıldığı ve kışın odun toplanan yer burasıydı. Anne Green Gables’a geldikten bir ay sonra buraya Âşıklar Yolu ismini vermişti.

“Burada âşıklar yürüdüğü için filan değil,” diye açıklamıştı Marilla’ya. “Ama şu an Diana ile mükemmel bir kitap okuyoruz ve o kitapta bir tane Âşıklar Yolu var. Bizim de olsun istedik. Hem sence de çok güzel bir ad değil mi? Çok romantik! İçinde âşıkların olduğunu hayal etmiyoruz, bilirsin. O yolu çok seviyorum çünkü dilediğin gibi bağırabiliyorsun ve etrafta sana deli diyecek hiç kimse olmuyor.”

Anne sabah tek başına Âşıklar Yolu’ndan yürümeye başlayıp ta köprüye kadar gidiyordu. Burada Diana ile buluşuyor sonra da iki küçük kız yapraklarla dolu akçaağaçların arasından yolu tırmanıyordu. “Akçaağaçlar çok dışa dönük oluyor,” dedi Anne, “durmadan hışırdayıp sana bir şeyler fısıldıyorlar.” Sonra paslanmış bir köprüye geliyorlar ve yoldan çıkıp Bay Barry’nin arka arazisinden geçerek Söğütlü Yol’a varıyorlardı. Söğütlü Yol’dan hemen sonra Menekşe Vadisi geliyordu... Burası Bay Andrew Bell’i kocaman ormanlarının içindeki küçük, yeşil bir gamzeye benziyordu. “Tabii ki şu an orada hiç menekşe yok,” dedi Anne Marilla’ya, “ama Diana baharda milyonlarcasının olduğunu söylüyor. Ah, Marilla onları gördüğünü hayal edebiliyor musun? Nefesim kesiliyor doğrusu. Oraya Menekşe Vadisi adını taktım. Diana benim hep güzel adlar bulduğumu söylüyor. Bir konuda zeki olmak çok güzel, öyle değil mi? Fakat Huş Ağacı Patikası’nı Diana buldu. Çok istedi, ben de izin verdim. Fakat eminim ben Huş Ağacı Patikası’ndan çok daha şairane bir ad bulabilirdim. Onun bulduğu adı herkes bulabilir. Fakat Huş Ağacı Patikası dünyadaki en güzel yerlerden biri, Marilla.”

Öyleydi de. Anne dışında oradan geçen diğer insanlar da böyle düşünüyordu. Biraz dar ve dolambaçlı bir patikaydı. Uzun bir tepeden dolaşıp doğruca Bay Bell’in bir elmasın kalbindeki gibi kumsursuz görünen zümrütlere benzer ormanına çıkıyordu. Etrafı ince ve genç huş ağaçlarıyla çevriliydi. Beyaz gövdeleri, kıvrak dalları vardı. Eğrelti otları, yıldız çiçekleri, vadideki vahşi leylaklar, kızıl püsküller ve güvercin dutları patikayı kaplıyordu. Havada daima

hoş baharatlı kokular ve cıvıldaayan kuşların sesleri olurdu. Tabii tepedeki ağaçların arasından esen rüzgârın kahkahası da. Eğer sessiz olursanız orada burada zıplayarak patikadan geçmeye çalışan tavşanlar görürdünüz... Hatta Anne ile Diana bir keresinde bir tane gördü. Vadi bitiminde patika ana yola bağlanıyor ve tam okula çıkan dik tepenin yamacına açılıyordu.

Avonlea okulu beyaz boyalı, alçak saçaklı ve geniş pencereci bir okuldu. İçindeki eski moda sıralar son derece işlevsel ve rahattı. Açılıp kapanabilen bu sıraların üzerinde tam üç neslin izlerini taşıyan baş harfleri ve çeşitli resimler kazılıydı. Okul binası yoldan gerideydi ve tam arkasında koyu renkli bir köknar ormanı ile sabahları tüm çocukların öğlene dek soğuk kalması için süt şişelerini koydukları bir nehir vardı.

Marilla eylülün ilk günü okula giderken Anne'in içinde pek çok gizli şüphe barındırdığını fark etti. Anne çok garip bir kızdı. Diğer çocuklarla nasıl anlaşacaktı? Hem okulda o dilini tutmayı acaba nasıl başaracaktı?

Fakat işler Marilla'nın korktuğundan çok daha iyi gitti. Anne o akşam eve çok heyecanlı bir hâlde döndü.

"Sanırım buradaki okulu seveceğim," dedi. "Gerçi öğretmen-den çok hoşlanacağımı sanmıyorum çünkü adam sürekli bıyıklarını kıvırıp Prissy Andrews'u süzüyor. Prissy bir yetişkin. On altı yaşında ve gelecek yıl Charlottetown'daki Queen's Academy'ye girmek için sınava hazırlanıyor. Tillie Boulter, öğretmenin kıza abayı yaktığını söyledi. Çok güzel bir teni var ve çok sık topladığı kıvırcık, kahverengi saçları. En arkadaki uzun sırada oturuyor, adam da dersin çoğunda gidip orada oturuyor... Güya kıza ders anlatıyormuş, öyle söylüyor. Fakat Ruby Gillis adamın kâğıda bir şeyler yazdığını ve Prissy'nin bunu okuyunca kıpkırmızı olup kıkırdadığını söyledi. Ruby Gillis bunun dersle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyor."

"Anne Shirley, sakın bir daha öğretmenin hakkında bu şekilde konuştuğunu duymayayım," dedi Marilla sertçe. "Okula öğretme-

nini eleştirmeye gitmiyorsun. Bence o sana bir şeyler öğretebilir ve senin işin de öğrenmek. Eve gelip öğretmen hakkında masallar anlatmanı istemediğimi de bilmelisin. Bunu kesinlikle doğru bulmuyorum. Uslu bir kız olacağını sanmıştım.”

“Çok usludum,” dedi Anne büyük bir özgüvenle. “Hatta senin de hayal edebileceğin gibi, hiç de zor değildi. Diana ile oturdum. Sıramız tam pencerenin yanında ve Parlak Sular Gölü’ne bakabiliyoruz. Okulda bir sürü tatlı kız var ve öğle arasında çok güzel oyunlar oynadık. Oyun oynayacak bir sürü kız arkadaşının olması çok güzel bir şey. Ama tabii ki en çok Diana’yı seviyorum ve daima da öyle olacak. Diana’ya hayranım. Diğerlerinden çok gerideyim, hepsi 5. sınıf seviyesindeler ama ben daha 4. sınıfım. Bence bu rezalet bir durum. Fakat hiçbirinin benimki gibi bir hayal gücü yok, bunu hemen anladım. Bugün okuma, coğrafya ve Kanada tarihi ile imlâ dersimiz vardı. Bay Phillips hecelememin hiç güzel olmadığını söyleyip üzeri çiziklerle dolu yazı tahtamı herkes görsün diye havaya kaldırdı. Çok mahcup oldum Marilla, bence bir yabancıya karşı çok daha nazik olmalıydı. Ruby Gillis bana bir elma verdi, Sophia Sloane de üzerinde ‘Seni evde ziyaret edebilir miyim?’ yazan çok tatlı pembe bir kart. Kartı yarın ona geri vereceğim. Tillie Boulter da tüm öğleden sonra boncuk yüzüğünü takmama izin verdi. Ben de çatı katındaki eski yastığın üzerinde duran incilerden kendime bir yüzük yapabilir miyim? Ha, Marilla bir de Jane Andrews bana Minnie MacPherson’ın kendisine Prissy Andrews’un Sara Gillis’e çok güzel bir burnumun olduğunu söylerken duyduğunu anlattı. Marilla bu hayatımda aldığım ilk iltifat ve kendimi nasıl tuhaf hissettiğimi hayal bile edemezsin. Marilla, gerçekten güzel bir burnum mu var? Bana doğruyu söyleyeceğini biliyorum.”

“Burnun idare eder,” diye kısa kesti Marilla. Aslında içten içe kızın muhteşem bir burnu olduğunu düşünüyordu ama bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu.

Bunlar tam üç hafta önce yaşandı ve sonrasında zaman sorunsuz akıp geçti. Ve işte şimdi bu serin eylül sabahında Anne ile

Diana Avonlea'deki en mutlu kızlar gibi Huş Ağacı Patikası'nda ilerliyordu.

"Sanırım Gilbert Blythe bugün okulda olacak," dedi Diana. "Yazın New Brunswick'teki kuzenlerini ziyarete gitmişti ve evine daha cumartesi gecesi döndü. Çok yakışıklı bir çocuk, Anne. Fakat kızlarla çok fazla uğraşüyor. Hayatlarımızı berbat ediyor."

Diana'nın ses tonu sanki hayatının berbat edilmesini edilmesine tercih ediyor gibiydi.

"Gilbert Blythe mı?" dedi Anne. "O isim Julia Bell'inki ile birlikte üzerinde 'Dikkat Edin' başlığı olan duvarda yazmıyor mu?"

"Evet," dedi Diana kafasını sallayarak. "Fakat Julia Bell'den hoşlandığını hiç sanmıyorum. O çilli kızla çarpım tablosunu çalıştım derken duydum."

"Ah, sakın bana çil deme," dedi Anne. "Bu kadar çok çilim varken kulağa hiç de hoş gelmiyor. Fakat duvara kızlar ve oğlanlarla ilgili böyle dikkat çeken yazılar yazılması bence çok aptalca. Acaba benim adımla bir oğlanınkiyle birlikte duvara yazma cüreti gösterecek olan çıkar mı, merak ediyorum. Tabii ki çıkmaz," deyip aceleyle cümlesini, "yani bunu yazacak biri," diye bitirdi.

Anne derin bir iç çekti. Adının duvara yazılmasını istemiyordu. Fakat böyle bir tehlikenin zaten olmayacağını bilmek de kendisini biraz utandırıyordu.

"Saçmalık," dedi siyah gözleri ve parlak saçları Avonlea okulunun erkeklerinin gönlünü yaktığı için adı duvarlara yarım düzine-den çok defa yazılmış Diana. "Bu sadece bir şaka. Hem adının o duvara asla yazılmayacağından bu kadar emin olma. Charlie Sloane sana ölüp bitiyor. Annesine... Üstelik de annesine ... Senin okuldaki en zeki kız olduğunu söylemiş. Bence bu güzellikten çok daha önemli."

"Hayır," değil dedi dibine kadar dişiliği tercih eden Anne. "Zeki olmaktansa güzel olmayı tercih ederdim. Üstelik Charlie

Sloane'dan da nefret ediyorum. Patlak gözlü çocuklara katlanamıyorum. Eğer biri adımı onunkiyle birlikte duvara yazacak olsa buna asla atlatamazdım, Diana Barry fakat sınıfın birincisi olmak güzel.”

“Bundan sonra sınıfınızda Gilbert da olacak,” dedi Diana. “Ve sana söyleyeyim o çocuk sınıfın birincisi olmaya çok alışıktır. On dört yaşında olmasına rağmen daha 4. sınıf seviyesinde. Dört yıl önce babası hastalanıp sağlığına kavuşmak için Alberta'ya gitmişti. Gilbert da onunla birlikte gitti. Orada üç yıl kaldılar ve bu sürede Gilbert okula hiç gidemedi. Sonra geri döndüler. Yani ona yetişmen çok kolay olmayacaktır Anne.”

“Çok sevindim,” dedi Anne çabucak “çünkü dokuz ve on yaşlarındaki küçük çocukların birincisi olmakla pek de gururlanmıyordum doğrusu. Dün ‘galeyan’ kelimesini hecelelemek için ayağa kalktım. Josie Pye beni geçti ama çaktırmadan kitabına baktı. Bay Phillips baktığını görmedi... Çünkü o sırada Prissy Andrews'a bakıyordu... Ama ben gördüm. Kızın yüzüne buz gibi bir bakış fırlattım, o da bir anda kıpkırmızı oldu ve kelimeyi tamamen yanlış heceledi.”

“O Pye denen kızlar çok kopya çekiyor,” dedi Diana ana yola çıkan çiti geçerlerken. “Gertie Pye dün resmen gelip süt şişesini nehirde benim olan yere koydu. Böyle bir şey olabilir mi? Artık onunla konuşmuyorum.”

Bay Phillips arka sırada oturmuş Prissy Andrews'un Latincesini dinlerken Diana Anne'e şöyle fısıldadı: “İşte koridorun tam karşısında oturan Gilbert Blythe. Bak bakalım da yakışıklı mı, değil mi gör.”

Anne hemen çocuğa baktı. Şansı vardı ki çocuk o sırada önünde oturan Ruby Gillis'in sarı örgülü saçlarını sıranın arkasına iğnелеmekle meşguldü. Uzun boylu, kahverengi, kıvırcık saçlı, çapkın ela gözleri ve dalga geçer gibi gülen ağzı olan bir oğlandı. Tam o sırada Ruby Gillis işleminin sonucunu öğretmene göstermek için

ayağa kalktı ve saçı kökünden kopuyormuş gibi acı bir çığlık attı. Herkes ona baktı. Bay Phillips öyle kötü baktı ki Ruby ağlamaya başladı. İğneyi hemen yok eden Gilbert son derece sakın bir ifadeyle önündeki tarih kitabını okumaya koyuldu ama ortalık yatıştığında tarifi imkânsız bir maskaralıkla Anne'e göz kırptı.

"Sanırım şu senin Gilbert Blythe yakışıklı bir çocuk," dedi Anne, Diana'ya. "Fakat bence fazla cesur. Yabancı bir kıza göz kırpmak hiç de hoş bir davranış değil."

Fakat öğleden sonra işler kızışmaya başladı.

Bay Phillips yine en arka sıradaki Prissy Andrews'a bir cebir problemini açıklıyordu. Diğer öğrenciler de ya elma yiyor ya fısıldaşıyor ya önlerindeki tahtalarına bir şeyler çiziyor ya da ellerindeki zıp zıpların ucundan tutmuş sallıyordu. Gilbert Blythe, Anne Shirley'nin kendisine bakmasını sağlamaya çalışıyor ama boşa vakit harcıyordu çünkü Anne o sırada sadece Gilbert Blythe'in değil Avonlea okulundaki tüm öğrencilerin varlığından habersiz gibiydi. Ellerini çenesinin altına koymuş Parlak Sular Gölü'nün masmavi manzarasını izliyordu. Çok uzaklardaki muhteşem bir hayal dünyasındaydı ve gözü kendi hayallerinden başka bir şey görmüyordu.

Gilbert Blythe bir kızın dikkatini çekmeye çalışıp başarısız olmaya hiç alışkın değildi. Bu kız ona bakmalıydı O kızıl saçlı, sivri çeneli ve o kocaman gözleri Avonlea okulundaki hiçbir kızın gözlerine benzemeyen Shirley denen kız.

Gilbert uzandı ve Anne'in uzun örgülerinden birini tutup çekerek, "Havuç! Havuç!" diye fısıldadı.

Anne ona hiddetle baktı.

Hatta bakmaktan fazlasını yaptı. Ayağa fırladı, parlak saçları darmadağın olmuştu. Gözlerinde yanan öfke yaşlara dönüşmeye başlayan Anne hiddetle ve çok içerlemiş bir ifadeyle Gilbert'a baktı.

“Sen iğrenç bir çocuksun!” diye haykırdı. “Bu ne cüret!”

Ve ardından... Küt! Anne, elindeki yazı tahtasını Gilbert’in kafasına geçirdi ve kırdı. Yazı tahtasını, Gilbert’in kafasını değil.

Avonlea okulunda böyle sahneler her zaman çok sevilirdi çünkü çok eğlenceliydiler. Herkes dehşetle karışık bir neşeyle, “Aaa!” dedi. Diana çığlık attı. Histerik davranışlara epey meyilli olan Ruby Gillis ağlamaya başladı. Tommy Sloane karşısındaki tabloya ağzı bir karış açık hâlde bakarken elindeki çekirgeleri elinden kaçırdı.

Bay Phillips ayağa kalktı ve elini sertçe Anne’in omzuna koydu.

“Anne Shirley, bu ne demek oluyor?” dedi öfkeyle. Anne hiç cevap vermedi. Bütün sınıfın önünde kendisine “havuç” dendiğini söylemek ona çok ağır geldi. Kekeleyerek cevap veren kişi Gilbert oldu.

“Benim hatamdı, Bay Phillips. Onunla dalga geçtim.”

Adam Gilbert’a dönüp bakmadı bile.

“Öğrencilerimden birinin bu denli öfkeli bir şekilde şiddet gösterisinde bulunması beni çok üzdü,” dedi adam sakın bir sesle. Sanki bu küçük ölümlülerin onun öğrencileri olması özlerindeki bütün kötülüğü kurutmaya yeter gibi konuşuyordu. “Anne, şimdi gidip tahtanın önündeki platforma çık ve tüm gün boyunca orada dur.”

Anne bu ceza yerine eline cetvelle vurulmasını tercih ederdi. Bembeyaz ve hayli gergin bir suratla öğretmenine itaat etti. Bay Phillips bir tebeşir aldı ve başının üzerindeki tahtaya bir şeyler yazmaya başladı.

“Ann Shirley çok asabi biri. Ann Shirley’nin öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerek,” sonra henüz okuma yazma bilmeyen hazırlık sınıfı seviyesindekiler de anlayabilsin diye yazdığını da bunu yüksek sesle okudu.

Anne bütün öğleden sonra tepesinde o efsane yazıyla tahtanın

önünde öylece dikildi. Ne ağladı ne boynunu büktü. İçindeki öfke hâlâ o kadar tazeydi ki tüm bu aşağılanmaya karşılık başını dik tutmasına neden oluyordu. Gücenmiş gözler ve öfkeden kıpkırmızı olmuş yanaklarla etrafa baktı ve Diana'nın sevimli bakışları, Charlie Sloane'un öfkeli baş sallayışları ve Josie Pye'in kötü niyetli gülümseyişiyle karşılaştı. Gilbert Blythe'a gelince, onun yüzüne bile bakmadı. Ona bir daha asla bakmayacaktı! Onunla asla konuşmayacaktı!

Okul bitince Anne başı dik şekilde dışarıya çıktı. Gilbert Blythe dış kapıda onun yolunu kesmeye çalıştı.

"Saçınla dalga geçtiğim için çok ama çok üzgünüm Anne," diye fısıldadı. "Çok ciddiym. Lütfen artık bana kızma."

Anne onu duymamış gibi, yüzüne bile bakmadan hızla yanından geçip gitti. Yolda yürürlerken Diana, "Bunu nasıl yaptın Anne?" diye sordu. Kıza yarı hayran, yarı sitemkârdı. Diana Gilbert'in yalvarmasına asla dayanabileceğini sanmıyordu.

"Gilbert Blythe'ı asla affetmeyeceğim," dedi Anne sertçe. "Üstelik Bay Phillips adımı E'siz yazdı. Âdeta bir demir, ruhuma saplandı, Diana."

Diana kızın ne söylediğini hiç anlamasa da kötü bir şey söylediğinden emindi.

"Gilbert'in saçınla dalga geçmesini bu kadar takmamalısın," dedi onu yumuşatmaya çalışarak. "O zaten bütün kızlarla dalga geçer. Mesela benim saçıma da çok siyah diye gülüyor. Hatta bana birçok kez karga dedi, üstelik onun daha önce hiç kimseden özür dilediğini de duymadım."

"Karga denmesiyle havuç denmesi arasında dağlar kadar fark var," dedi Anne onurlu bir şekilde. "Gilbert Blythe işkence edercesine duygularımı incitti, Diana."

Eğer başka bir şey olmasa olay daha fazla işkence çekilmeden sönüp bitebilirdi ama bir şeyler olduğunda onu hep başka şeyler

takip ederdi.

Avonlea öğrencileri genelde öğlen teneffüslerini Bay Bell'in tepedeki ladin tarlasında ve geniş otlagında sakız toplayarak geçirirdi. Buradan öğretmen'in kaldığı Eben Wright'ın evini de gözetlerlerdi. Bay Phillips'in telaşla evden çıktığını görünce hepsi birden okul binasına koştular ama aradaki mesafe üç kat fazla olduğundan okula nefes nefese bir hâlde ve yaklaşık üç dakika kadar gecikerek geldiler.

Ertesi gün Bay Phillips yine kasıla kasıla yürüyüp öğlen yemeği için eve gitmeden evvel herkesi geri döndüğünde sıralarında bulmak istediğini söyledi. Geç gelen cezalandırılacaktı.

Oğlanların hepsi ve kızların kimisi yine her zamanki gibi Bay Bell'in arazisine gitti. Niyetleri "çiğneyecek sakızlar" toplamaya yetecek kadar uzun bir süre orada kalmaktı. Fakat ladin ağaçları çok baştan çıkartıcıydı ve topladıkları sarı sakızları çiğnemek o kadar eğlenceliydi ki başıboş bir şekilde sakız toplamaya daldılar. Elbette her zamanki gibi onları kendilerine getiren şey Jimmy Glover'ın yaşlı bir ladin ağacının tepesinden, "Öğretmen geliyor," diye bağırması oldu.

Ağaca çıkmamış kızlar koşmaya başladı ve bir saniye bile gecikmeden okula tam vaktinde vardı. Vakitlerini ağaç tepesinde geçirmeyi tercih eden oğlanlarsa geç kaldı. Ve sakız bile toplamadığı hâlde arazinin en uzak köşesinde mutlu mutlu dolanan Anne de öyle. Beline kadar eğretili otlarının içine girmiş, kendi kendine şarkılar söylüyordu. Saçına vahşi pirinç leylakları takmıştı. Gölgelerin arasında dolaşan bir melek misali gezinirken okula en geç kalan da o oldu. Buna rağmen bir geyik gibi koştuğu için kapıda oğlanları yakaladı ve aralarına karışıp sınıfa daldı. Bu sırada Bay Phillips de şapkasını asıyordu.

Bay Phillips'in öğleden önceki enerjisi sönmüştü ve bir düzineden fazla öğrenciyi cezalandırmak istemiyordu ama sözünden dönmüş gibi olmamak için yine de bir şey yapması şarttı. Etrafa

baktı ve aradığı günah keçisinin Anne olduğunu düşündü. Kız nefes nefeseydi, saçında unuttuğu leylaklar aşağıya sarmış, üstü başı darmadağın olmuştu.

“Anne Shirley, madem oğlanlarla takılmayı bu kadar çok seviyorsun o zaman bu öğleden sonra seni bu zevkten mahrum bırakmayalım bari,” dedi dalga geçer gibi. “Saçındaki çiçekleri çıkart ve Gilbert Blythe’in yanına otur.”

Diğer oğlanlar kıkırdadı. Arkadaşına acıyan Diana kızın saçlarındaki çiçekleri çıkartmasına yardım etti ve hafifçe elini sıktı. Anne taş kesilmiş gibi öğretmene bakıyordu.

“Ne dediğimi duydun mu Anne?” dedi adam büyük bir ciddiyetle.

“Evet, efendim,” dedi Anne yavaşça. “Fakat şaka yaptığınızı düşünüyorum.”

“Seni temin ederim ki ciddiydim,” dedi tüm çocukların, özellikle de Anne’in nefret ettiği o alaycı tavrıyla. İnsanın tepesini attırıyordu. “Derhâl dediğimi yap.”

Bir an için Anne sanki öğretmene karşı çıkacakmış gibi durdu. Fakat bunun bir faydası olmayacağını fark edip başı dimdik ayağa kalktı, yürüdü, Gilbert Blythe’in yanına oturdu ve yüzünü kollarını arasına alıp sıranın üzerine kapandı. Göz ucuyla Anne’e bakan Ruby Gillis okuldan eve dönerken diğerlerine, “Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Kolları bembeyazdı ve üzerlerinde korkunç kırmızı noktalar vardı,” dedi.

Anne için bu her şeyin sonuydu. Bir düzine eşit derecede suçlu çocuk arasından seçilip tek cezalandırılanın kendisi olması zaten yeterince kötüyken, bir oğlanla oturtulması üstelik de bu oğlanın Gilbert Blythe olması dayanılmayacak kadar aşağılayıcıydı. Anne buna katlanamayacağına karar verdi ve çaba göstermesi bile bir işe yaramıyordu. Bütün ruhu utanç, öfke ve aşağılanma hissiyle dolmuştu.

Önce diğer öğrenciler onlara bakıp birbirlerini dürterek bir

şeyler fısıldadı ve güldüler. Ama Anne başını hiç kaldırmadı. Gilbert onlara hepsini yutacakmış gibi bakınca herkes kendi işine döndü ve kısa süre içinde Anne unutuldu. Bay Phillips tarih sınıfının dışarıya çıkmasını söylediğinde Anne de çıkmalıydı ama o hiç yerinden kıpırdamadı ve diğer sınıfı çağırmadan önce “Priscilla’ya” birkaç satır yazmakla meşgul olan Bay Phillips o sırada kafiyeler düşündüğü için kızı fark etmedi bile. Hiç kimsenin onlara bakmadığı bir sırada Gilbert sırasından aldığı ve üzerinde altın sarısı harflerle “çok tatlısın” yazan pembe, minik bir kalbi Anne’in kolunun altına sıkıştırdı. Bunu fark eden Anne doğruldu ve pembe kalbi parmaklarının arasına alıp yere attı, sonra da toz hâline gelinceye dek topuğuyla onu ezdi. Sonra çocuğa bakmaya zahmet bile etmeden yine eski pozisyonuna geri döndü.

Okul bitince Anne sırasına gidip içindeki her şeyi güzelce aldı. Kitaplarını, yazı tabletini, kalemını, mürekkebinin, din ve aritmetik kitabını topladı. Hepsini güzelce kırık tahtasının üzerine yerleştirdi.

“Bunları neden eve götürüyorsun Anne?” diye sordu Diana ana yola çıkar çıkmaz. Bu soruyu daha önce sormaya cesaret edememişti.

“Artık okula gelmeyeceğim,” dedi Anne. Diana bir çığlık attı ama Anne kıza bakınca arkadaşı onun son derece ciddi olduğunu anladı.

“Marilla buna izin verecek mi?” dedi.

“Vermek zorunda,” diye cevap verdi Anne. “O adamın olduğu okula bir daha asla gitmem.”

“Ah, Anne!” Diana ağlayacakmış gibi duruyordu. “Çok kötü-sün. Peki, ben ne yapacağım? Bay Phillips beni o korkunç Gertie Pye ile oturtacak... Bunu biliyorum çünkü kız şu an tek başına oturuyor. Lütfen geri gel Anne.”

“Senin için neredeyse her şeyi yaparım Diana,” dedi Anne ke-

derle. “Eğer sana faydası olacaksa etlerimi bile lime lime ederim. Ama bunu yapamam, o yüzden lütfen benden bunu isteme. Ruhumu incitiyorsun.”

“Kaçıracağın onca eğlenceyi düşün,” diye homurdandı Diana. “Nehir kenarında çok güzel, yeni bir ev yapacağız. Üstelik haftaya top da oynayacağız. Sen hayatında hiç top oynamadın ki Anne. Müthiş heyecanlı bir şey. Hem yeni bir şarkı da öğreneceğiz... Şu an Jane Andrews onu çalışıyor. Bir de haftaya Alice Andrews yeni bir menekşe kitabı getirecek. Hep birlikte kitabı nehir kenarında yüksek sesle okuyacağız. Sen yüksek sesle kitap okumaya bayılırsın Anne.”

Bunların hiç biri Anne’in içinde en ufak bir kıpırtı oluşturmamıştı. Kararını vermişti; Bay Phillips’in olduğu o okula bir daha asla gitmeyecekti. Eve döndüğünde Marilla’ya da aynısını söyledi.

“Saçmalık,” dedi Marilla.

“Hiç de saçmalık değil,” dedi Anne sitemli gözlerle Marilla’ya bakarak. “Anlamıyor musun Marilla? Resmen aşağılandım.”

“Aşağılanmışmış! Her zamanki gibi yarın yine okula gideceksin.”

“Yok, hayır.” Anne kibarca başını iki yana salladı. “Ben geri dönmüyorum Marilla. Derslerimi evde öğrenir ve mümkünse sürekli dilimi tutmaya çalışırım. Fakat seni temin ederim okula geri dönmeyeceğim.”

Marilla kızın minik yüzünde kararlı ve inatçı bir ifade gördü. Bu konuda başının ağrıyacağını fark etti ve başka bir şey söylememesinin daha mantıklı olacağına karar verdi. *Bu akşam gidip Rachel ile bu konuda görüşeceğim,* diye düşündü. Şu an Anne ile münakaşa etmemin hiçbir faydası yok. Çok bitkin ve üzgün. Eğer ona karşı çıkarsam bu konuda iyice inat edeceğinden eminim. Anlattıklarına bakılırsa Bay Phillips bu konuda haksızlık etmiş ama tabii bunu asla Anne’e söylemeyeceğim. Sadece Rachel ile konuşa-

cağım. O okula on çocuğunu da gönderdiğine göre bu konuda bir şeyler biliyordur. Zaten ben gidene kadar bütün hikâyeyi duymuş olur.

Marilla, Bayan Lynde’i her zamanki gibi neşeyle battaniye örerken buldu.

Biraz utangaç bir yüzle, “Sanırım neden geldiğimi biliyorsun,” dedi.

Bayan Rachel başını salladı.

“Anladığım kadarıyla Anne’in okulda koparttığı yaygarayla ilgili,” dedi. “Tillie Boulter ile eve giderken yolda karşılaştık. Bana o anlattı.”

“Anne ile ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Marilla. “Okula gitmeyeceğini söylüyor. Daha önce hiç bu kadar bitkin ve üzgün bir çocuk görmedim. Okula başladığından beri bir sorun çıkmasını bekliyordum aslında çünkü işler fazlasıyla iyi gidiyordu. Fakat Anne fazlasıyla inatçı biri. Bana ne tavsiye edersin Rachel?”

“Madem fikrimi sordun Marilla,” dedi Bayan Lynde içtenlikle, kadın fikrinin sorulmasına bayılırdı. “İlk başta onu biraz rahatlatırdım. Bay Phillips’in hatalı davrandığına inanıyorum. Ama tabii ki bu çocuklara söylenmez. Ve tabii ki dün o sinirli davranışından sonra Anne’i cezalandırmakta haklıydı. Fakat bugünkü ceza çok farklı. Hem ben sırf ceza olsun diye kızlarla oğlanların yan yana oturtulmasına karşıyım. Bu hiç uygun bir davranış değil. Tillie Boulter buna çok içerlemiş. Anne’in tarafını tutuyordu ve tüm öğrencilerin de böyle düşündüğünü söyledi. Anne bir şekilde öğrenciler arasında oldukça popüler olmuşa benziyor. Onlarla bu kadar iyi anlaşacağı hiç aklıma gelmezdi doğrusu.”

“O zaman evde kalmasına izin vermemin daha iyi olacağını düşünüyorsun?” dedi Marilla şaşkınlık içinde.

“Evet ve kendi isteyene kadar onu yeniden okula yollamazdım. Bunu dene Marilla, bak görürsün hafta içinde siniri geçecek ve

kendi isteğiyle okula geri dönecek. Ama hemen gitmesi için onu zorlarsan Tanrı bilir ne fırtınalar kopartır, bu defa çıkacak sorunların üstesinden bile gelemeyebilirsin. Bence ne kadar az yaygara çıkarsa, o kadar iyi olur. Hem zaten BU kadar kısa süre okula gitmemekle çok da şey kaçırmış olmaz. Bay Phillips hiç iyi bir öğretmen değil. Kesinlikle düzeni sağlayamıyor üstelik gözü Queen's Academy'ye hazırlanan o genç fistikten başkasını da görmüyor. Eğer amcası mütevelli heyetinde olmasa bir yıl bile bu okulda kalamazdı. Bu adaya ne zaman doğru dürüst bir eğitim sistemi gelecek hiç bilmiyorum.”

Bayan Rachel başını sanki eğitimin sisteminin başındaki kişi kendisi olsaydı işler çok daha iyi olurdu der gibi, iki yana salladı.

Marilla kadının tavsiyesine uydu ve okula gitmemekle ilgili Anne'e tek bir kelime dahi etmedi. Kız derslerine evde çalışıyor, ödevlerini yapıyor ve mor sonbahar akşamlarının serinliğinde Diana ile oynuyordu. Fakat yolda veya Pazar Okulu'nda Gilbert Blythe ile karşılaştığında çocuğun kendisini yatıştırmak için gösterdiği çabaları görmezden gelip buz gibi bir suratla yanından geçerek uzaklaşıyordu. Diana'nın ara bulma çabaları bile sonuç vermiyordu. Anne, Gilbert Blythe'tan hayatı boyunca nefret etmeye kararlıydı.

Gilbert'tan ne kadar nefret etse de Diana'yı çok seviyordu. O minicik, tutku dolu kalbinde sevgi ve nefret duygusu birbirine eşitti. Bir akşam Marilla elinde bir sepet dolusu elmayla meyve bahçesinden dönerken Anne'i evi doğu yakasındaki pencerenin önünde, alaca karanlıkta ağlarken buldu.

“Yine ne oldu Anne?” dedi.

“Konu Diana,” diye hıçkırdı Anne. “Diana'yı çok seviyorum Marilla, hatta onsuz yaşayamam. Fakat büyüdüğümüzde Diana'nın evlenip gideceğini ve beni bırakacağına adım gibi eminim. Ah, o zaman ne yapacağım ben? Kocasından nefret ediyorum... Hem de çok. Her şeyi hayal ettim... Düğününü, her şeyi işte...”

Diana kar beyazı bir gelinlik giymiş, duvak takmış ve bir kraliçe kadar güzel görünüyordu. Benim de üzerimde nedimesi olarak kabarık kollu, çok güzel bir elbise vardı fakat gülen yüzümün altında kırık kalbimi gizliyordum. Sonra da Diana'ya sarılıp hoşça ka-a-a-l..." Anne cümlesini bitiremeden korkunç bir hüzünle ağlamaya başladı.

Marilla yüzündeki ifadeyi gizlemek için hemen arkasını döndü ama bir faydası olmadı. En yakınındaki sandalyeye çöküp o sırada bahçeden geçen Matthew'u bile şok edecek şekilde kocaman bir kahkaha attı. Marilla'yı daha önce böyle gülerken görmüş müydü?

Marilla kendine gelir gelmez, "Anne Shirley, Tanrı aşkına henüz olmamış bir şey için kendine dert edineceksen edin. Ama hayal gücün çok fena çalışıyor, bunu bil," dedi.

BÖLÜM 16

DIANA'NIN ÇAYA DAVETİNİN TRAJİK SONUÇLARI

Ekim, Green Gables'ta çok güzel geçen bir aydı. Huş ağaçları tıpkı güneş gibi altın sarısı bir renge bürünür, meyve bahçelerinin hemen arkasındaki akçaağaçlar kıpkırmızı olur ve arazi boyunca uzanan yabani kiraz ağaçları koyu kırmızı ile bronz yeşilinin en tatlı tonlarıyla bezenirdi. Çayırılar bu renklerin karmaşası altında güneşlenirdi.

Anne etrafını saran bu renk cümbüşüne hayran oldu.

Bir cumartesi sabahı kucağı muhteşem ağaç dallarıyla dolu, dans ederek gelirken "Ah, Marilla," diye haykırdı, "ekim aylarının olduğu bir dünyada yaşadığım için o kadar mutluyum ki. Eylül'den kasım ayına geçseydik, ne kötü olurdu öyle değil mi? Şu akçaağaç dallarına bak. Senin de için ürpermiyor mu... Hatta birkaç kez? Odamı onlarla süsleyeceğim."

Estetik anlayışı pek gelişmemiş Marilla, "Dağınıklıktan başka bir şey değil," dedi. "Odanı dışarıdan getirdiğin şeylerle doldurup duruyorsun Anne. Oysa yatak odaları uyumak için yapılmıştır."

"Ah, bir de rüya görmek için, Marilla. Hem içinde güzel şeyle dolu bir odada daha güzel rüyalar görülür, bilirsin. Bu ağaç dallarını eski, mavi kavanoza yerleştirip masama koyacağım."

"O zaman lütfen merdivenlere yaprak filan düşürme. Bu öğleden sonra Carmody'deki Yardım Derneği toplantısına gideceğim ve karanlıktan önce dönmem pek mümkün görünmüyor Anne. Matthew ile Jerry'nin akşam yemeğini senin hazırlaman lazım ve lütfen son defasında yaptığın gibi yine masaya oturmadan evvel çayı koymayı unutma."

“Onu unutmam çok kötü olmuştu,” dedi Anne özür dilercesine. “Ama o akşam Menekşe Vadisi’ne ad arıyordum ve kafam bir sürü şeyle doluydu. Matthew çok kibardı. Birazcık bile surat asmadı. Çayı kendisi koydu ve demlenmesini bekleyebileceğimizi söyledi. Ben de beklerken ona çok güzel bir peri masalı anlattım, o yüzden hayıflanacak vakti olmadı. Çok güzel bir hikâyeydi, Marilla. Ama sonunu unuttuğum için kendim uydurmak zorunda kalmıştım ve Matthew uydurduğum kısmın neresi olduğunu anlayamamıştı.”

“Anne eğer gece yarısı kalkıp yemek hazırlasan bile Matthew bunu sorun etmez. Ama lütfen bu sefer yapman gerekeni yap. Çünkü yapmazsan aptal durumuna düşersin. Gerçi bunu senden istemekle doğru bir şey mi yapıyorum bilmiyorum ama dilersen öğleden sonra Diana’yı buraya çağırıp çayı birlikte içebilirsiniz.”

“Ah, Marilla!” Anne ellerini birleştirdi. “Ne kadar güzel olur! Bence sen de bir şeyleri hayal edebiliyorsun yoksa bunun özlemini uzun süredir çekiyor olduğumu anlayamazdın. Göze çok şık ve yetişkin işi gibi geliyor. Hem yanımda arkadaşım varken çayı demlemeyi unutmaktan da korkmam. Ah, Marilla güllü çay takımını kullanabilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz! Güllü çay takımımıymış! Sırada ne var acaba? O çay takımını rahibin ziyareti ya da dernek dışında asla kullanmadığımı biliyorsun. Eski kahverengi çay takımını çıkartırsın. Ama istersen içinde kirazları sakladığım küçük, sarı kabı açabilirsin. Ne zamandır kullanılmıyor... Artık kullanmaya başlasak iyi olur. Biraz meyveli pasta, kurabiye ve atıştırmalık da çıkartabilirsin.”

“Kendimi masanın başında oturmuş çay koyarken hayal edebiliyorum,” dedi Anne hülyalı bir şekilde gözlerini kapatarak. “Ve Diana’ya şeker alıp almadığını sorarken! Almadığını biliyorum ama tabii ki bilmiyormuş gibi yapıp soracağım. Sonra da bir dilim pasta ve biraz daha atıştırmalık alması için onu sıkıştırırım. Ah, Marilla bunu düşünmek bile muhteşem bir his. Geldiğinde

şapkasını koyması için onu boş odaya götürebilir miyim? Sonra da oturması için salona?”

“Hayır. Oturma odası ikiniz için de gayet uygun. Fakat geçen geceki kilise etkinliğinden kalma yarım şişe ahududu şurubu var. Oturma odasındaki dolabın ikinci rafında duruyor. İsterseniz onu içebilir, yanında da kurabiye yiyebilirsiniz. Limandaki gemiye patates götüreceği için Matthew çaya geç gelir.”

Anne bahçeye uçarak gidip Orman Perisinin Köpüğü’nden geçti ve ladin yatağından Orkide Yamacı’na gelip Diana’yı çaya çağırdı. Sonuç olarak tam Marilla, Carmody’ye giderken Diana üzerinde ikinci en iyi elbisesi ve tam da çaya davet edilen birinin giyinmesi gerektiği gibi giyinip eve geldi. Başka zaman olsa kapıyı bile çalmadan doğruca mutfığa girerdi ama bu kez gayet zarif bir şekilde ön kapıyı çaldı. Anne de ikinci en iyi elbisesini giymiş bir vaziyette ve oldukça zarif bir şekilde kapıyı açtı. Kızlar daha önce hiç tanışmamış gibi saygıyla el sıkıştı. Bu doğal olmayan seremoni Diana’nın şapkasını bırakması için evin doğu tarafındaki boş odaya götürülüp ardından on dakika boyunca parmak uçlarının üzerinde oturma odasında oturmasına dek sürdü.

Anne sanki daha o sabah Bayan Barry’yi son derece neşeli ve sağlıklı bir şekilde bahçede elma toplarken görmemiş gibi kibarca, “Anneniz nasıllar?” diye sordu.

“Çok iyi, teşekkür ederim. Sanırım Bay Cuthbert öğleden sonra Lily Sands’e patates götürdü?” dedi o sabah evden Matthew’un arabasıyla gelen, Diana.

“Evet. Bu sene patateslerimiz çok boldu. Umarım babanızın-kiler de öyledir.”

“Gayet bol, teşekkürler. Henüz elmalarınızın hepsini topladınız mı?”

“Ah, o kadar çoklar ki,” dedi Anne. Fakat aklına neredeyse unuttuğu bir şey gelince aniden ayağa fırladı. “Haydi, meyve bah-

çesine gidip biraz kırmızı elma toplayalım Diana. Marilla ağaçta kalanların hepsini toplayabileceğimizi söyledi. Marilla çok cömert bir kadın. Çayın yanında meyveli pasta ve kiraz da yiyebileceğimizi söyledi. Ama insanın misafirine ne ikram edeceğini söylemesi çok kibar bir davranış değil, o yüzden ne içmemize izin verdiğini söylemeyeceğim. A ve H ile başlıyor ve rengi koyu kırmızı, sadece bunu söyleyebilirim. Koyu kırmızı içeceklere bayılırım, ya sen? Diğer renklerden en az iki kat daha lezzetliler.”

Meyve yüklü dalları yerleri süpüren meyve bahçesi o kadar güzeldi ki minik kızlar vakitlerinin büyük bir kısmını orada geçirdi. Kırağının yeşil ve olgun sarı güneş ışığını birbirinden ayırdığı çimenli bir köşede, sonbahar güneşinin altında elma yiyip bol bol konuştular. Diana’nın Anne’e okulda olup bitenlerle ilgili anlatacak çok şeyi vardı. Gertie Pye ile oturmak zorunda kalmıştı ve bundan nefret ediyordu; Gertie sürekli kalemini ısırıyor ve Diana’nın kanını donduruyordu. Ruby Gillis bütün siğillerini Creekli Mary Joe’nun kendisine verdiği sihirli bir taşla yok etmişti. Siğilleri taşla ovman ve yeniay çıkınca taşı sol omzunun üzerinden arkaya atman gerekiyordu. Bu şekilde bütün siğiller yok oluyordu. Charlie Sloane’un adı Em White ile birlikte duvara yazılmıştı ve Em White buna fena hâlde kızmıştı. Sam Boulter sınıfta Bay Phillips’e “saygısızlık” yapmış, Bay Phillips de ona kemerle vurmuştu. Bunun üzerine Sam’in babası okula gelip Bay Phillips’e bir daha çocuklarına el sürmeye cüret bile etmemesini söylemişti. Mattie Andrews yeni kırmızı bir pelerinle üzerinde püskülleri olan mavi bir kemer almıştı. Havasından geçilmiyor, insanı sinir ediyordu. Lizzie Wright ise Mamie Wilson’la konuşmuyordu çünkü Mamie Wilson’ın ablası Lizzie Wright’ın ablasıyla küsmüştü. Herkes Anne’i çok özlemiş ve bir an evvel okula geri dönmesini istiyordu. Gilbert Blythe ise...

Fakat Anne, Gilbert Blythe ile ilgili hiçbir şey duymak istemedi. Telaşla ayağa fırlayıp eve gitmelerini ve ahududu şurubu içmelerini teklif etti.

Anne odadaki dolabın ikinci rafında şurubu bulamadı. Arayışını en üstteki rafa kadar sürdürdü. Sonunda şişeyi buldu ve bir repsiye yerleştirip bardaklarla birlikte masaya koydu.

“Lütfen istediğin kadar al, Diana,” dedi kibarca. “Ben şu an içmek istediğimi sanmıyorum. O elmalardan sonra midemde yer kalmadı sanırım.”

Diana kendisine bir bardak şurup doldurup koyu kırmızı rengine hayranlıkla baktı ve sonra şurubun hepsini içti.

“Bu ahududu şurubu çok güzelmiş Anne,” dedi. “Ahududu şurubunun bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

“Beğenmene çok sevindim. İstediyin kadar iç. Ben gidip ocağı yakayım. Ev işlerini yapmak zorunda olan birinin aklında pek çok sorumluluk oluyor, değil mi?”

Anne mutfaktan geri döndüğünde Diana ikinci ahududu şurubunu içiyordu ve Anne ile çok eğlendiği için üçüncü bardağa da hayır demedi. Bardaklar çok cömert, ahududu şurubuysa kesinlikle çok lezzetliydi.

“Şimdiye dek içtiğim en güzel şurup,” dedi Diana. “Bayan Lynde kendininkiyle çok övünür ama bu ondan bile güzel. Tadı kesinlikle onunkine benzemiyor.”

“Bence de Marilla’nın yaptığı ahududu şurubu Bayan Lynde’inkinden çok daha güzel olur,” dedi Anne sadakatle. “Marilla aşçılığıyla ünlüdür. Bana da öğretmeye çalışıyor ama seni temin ederim Diana bu çok zor bir iş. Kurallara uymak gerek. Yemek yapmak hayal gücüne izin vermiyor. Mesela son pasta yapışım da içine un koymayı unutmuşum çünkü o sırada ikimizle ilgili çok güzel bir hikâye düşünüyordum. Sen çiçek hastalığına yakalanmıştın ama ben cesur bir şekilde yatağının başından ayrılmayıp sana çok iyi baktım ve seni hayata döndürdüm. Ama çiçek hastalığı bana bulaştı. Öldüm ve mezarlıktaki kavak ağaçlarının altına gömüldüm, sen de mezarıma güller dikip onları gözyaşla-

rınla suladın ve hayatını senin için feda eden dostunu hiç ama hiç unutmادين. Ah, çok üzücü bir masaldı Diana. Pastayı karıştırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Ama un koymayı unuttunca pasta berbat oldu. Pasta için un çok önemli bir şey, bilirsin. Marilla çok kızdı ama sebebini biliyordum. Onun için tam bir baş belasıyım. Geçen haftaki puding sosuma da çok kızdı. Salı akşam yemekte için erikli puding yemiştik ve pudingin yarısıyla sosundan biraz arttı. Marilla bundan bir kez daha yiyecek kadar arttığını söyleyip üzerini örterek kiler rafına yerleştirmemi istedi. Elimden geldiğince kapatmıştım Diana ama kilere götürürken bir rahibe olduğumu hayal ettim, elbette bir Protestanım ama Katolik bir rahibe olduğumu hayal ettim, kırık kalbimi gömdüğüm elimdeki duvağı manastıra saklayacaktım. O an puding sosunun üzerini örtmek tamamen aklımdan çıktı. Ertesi sabah aklıma geldi ve hemen kilere koştum. Diana, sosun içinde ölü bir fare gördüğümde nasıl korktuğumu hayal bile edemezsin! Fareyi bir kaşıkla sosun içinden çıkartıp bahçeye attım sonra da kaşığı tam üç kez yıkadım. Marilla o sırada inekleri sağıyordu, gelince ona sosu domuzlara verebilir miyim diyecektim ama o geldiğinde ben kendimi ormanda gezinen ve ağaçları sarı kırmızı, ne renk isterlerse o renklere çeviren bir peri olduğumu hayal ediyordum. O yüzden puding sosu hiç aklıma gelmedi, Marilla da beni elma toplamaya gönderdi. O sabah Spencervale'dan Bay ve Bayan Chester Ross gelmişti. Biliyorsun çok stil sahibi insanlardır, özellikle de Bayan Chester Ross. Marilla bana seslenip yemeğin hazır olduğunu söyleyince bir baktım ki herkes masada. Elimden geldiğince kibar ve uslu olmaya çalıştım çünkü Bayan Chester Ross'un güzel bir kız olmasam da bir hanımefendi olduğumu düşünmesini istiyordum. Marilla'yı bir elinde erik pudingi, diğerinde ısınmış sosla gelirken görene dek her şey yolundaydı. Diana o an çok berbat bir andı. Bir anda her şeyi hatırladım ve ayağa fırlayıp 'Marilla o puding sosunu kullanma!' diye haykırdım. 'Sosun içinde boğulan bir fare vardı. Sana söylemeyi unuttum.' Ah, Diana yüz yıl yaşasam bile o korkunç anı asla unutmayacağım. Bayan Chester Ross bana öyle

bir baktı ki yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm. Kendisi mükemmel bir ev hanımıdır, kim bilir hakkımızda neler düşündü. Marilla alev gibi kızardı ama o an hiçbir şey söylemedi. Elindekileri geri götürüp yerine çilek ikram etti. Hatta bana da biraz verdi ama utançtan yutamadım bile. Sanki başımın içinde alevler var gibiydi. Bayan Chester Ross gittikten sonra Marilla beni fena hâlde azarladı. Ne oldu Diana, sorun nedir?”

Diana dengesiz bir hâlde ayağa kalktı, sonra yeniden oturup ellerini başına götürdü.

“Çok... Çok midem bulanıyor,” dedi garip bir sesle. “Hemen... Hemen... Eve gitmeliyim.”

“Hayır, çayını içmeden eve gitmeyi hayal bile etme,” diye telaşla haykırdı Anne. “Hemen getiririm... Hemen şimdi çayı koyup getiriyorum.”

“Eve gitmeliyim,” diye sersemce ama kararlı bir şekilde tekrar etti Diana.

“En azından sana yiyecek bir şeyler vereyim,” dedi Anne. “Biraz meyveli pastayla kiraz getirmeme izin ver. Biraz kanepeye uzan, kendini daha iyi hissedersin. Neren ağrıyor?”

“Eve gitmeliyim,” dedi Diana ve başka bir şey söyleyemedi. Anne gitmemesi için yalvarıyordu.

“Çayını içmeden giden bir misafir de hiç duymadım,” diye homurdandı. “Ah, Diana yoksa gerçekten çiçek hastalığına mı yakalandın? Eğer yakalandıysan inan bana gelip sana bakarım. Seni asla yüzüstü bırakmam. Ama keşke çaya kalsaydın. Neren ağrıyor?”

“Başım fena hâlde dönüyor,” dedi Diana.

Yürüyüşünden de çok belliydi. Anne gözlerinde hayal kırıklığından oluşan yaşlarla Diana’nın şapkasını aldı ve Barry bahçesinin çitlerine kadar kıza eşlik etti. Sonra yol boyunca ağlayarak Green Gables’a geri döndü ve ahududu şurubundan artan şışeyi

dolaba yerleştirip Matthew ile Jerry'nin çayını hazırladı. Fakat bütün hevesi kaçmıştı.

Ertesi gün pazardı ve yağmur gün batımından şafağa dek sürdüğü için Anne Green Gables'tan dışarıya adımını bile atamadı. Pazartesi öğleden sonra Marilla kızı bir şey götürmesi için Bayan Lynde'e yolladı. Fakat Anne çok kısa sürede geri döndü. Bahçeden uçarak gelirken gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Mutfaktan geçip kederli bir şekilde kanepeye kapandı.

"Ne oldu Anne?" diye şüphe ve endişeyle sordu Marilla. "Umarım yine Bayan Lynde'e saygısızlık yapmamışsındır."

Anne'den gözyaşı ve hıçkırıklar dışında hiçbir cevap gelmiyordu!

"Anne Shirley, sana bir soru sorduğumda cevap vermeni isterim. Hemen doğrul ve bana niçin ağladığını söyle."

Anne hüznle doğruldu.

"Bayan Lynde bugün Bayan Barry'yi görmeye gitmiş ama kadın çok kötüymüş," diye ağladı. "Cumartesi günü Diana'yı sarhoş ettiğimi ve onu eve berbat bir hâlde gönderdiğimi söylemiş. Benim çok ama çok kötü bir kız olduğumu ve bir daha asla Diana'nın benimle oynamasına izin vermeyeceğini söylemiş. Ah, Marilla kederden öleceğim."

Marilla son derece şaşkın bir vaziyette kıza baktı.

"Diana'yı sarhoş etmek mi?" dedi toparlanınca. "Anne sen mi yoksa Bayan Barry mi delirdi? O kıza ne içirdin ki?"

"Ahududu şurubu dışında hiçbir şey," diye hıçkırdı Anne. "Ahududu şurubunun insanı sarhoş edeceğini hiç düşünmedim Marilla... Diana gibi üç koca bardak içseler bile. Ah, bu tıpkı Bayan Thomas'ın kocasının yaptığına benziyor! Ama ben onu sarhoş etmek niyetinde değildim."

"Sarhoş etmekmiş!" dedi oturma odasındaki dolaba doğru giden Marilla. Rafın üzerinde görür görmez tanıdığı ve Bayan Barry

çok sert bulduğu için onaylamasa da Avonlea'deki herkesin kendisini bu konuda kutladığı üç yıllık ev yapımı Frenk üzümü şarap şişesini fark etti. Marilla aynı anda ahududu şurubunu Anne'e söylediği gibi bu dolaba değil de, aşağıdaki kilerin rafına koymuş olduğunu da hatırladı.

Elinde şarap şişesiyle mutfığa geri döndü. Yüzü tüm bunları biliyor olmasına rağmen asıktı.

"Anne, başını belaya sokmak konusunda tam bir dâhisin," dedi. "Gidip Diana'ya ahududu şurubu yerine şarap vermişsin. Aradaki farkı anlamadın mı?"

"Ben içmedim ki," dedi Anne. "Onu ahududu şurubu sandım. Çok ama çok misafirperver olmam gerekiyordu. Diana'nın midesi çok bulanınca eve gitmek zorunda kaldı. Bayan Barry de Bayan Lynde'e onun resmen sarhoş geldiğini söylemiş. Annesi sorun ne diye sorunca Diana aptal gibi gülüp saatlerce uyumuş. Annesi nefesini koklayınca sarhoş olduğunu anlamış. Dün de bütün gün korkunç bir baş ağrısı çekmiş. Bayan Barry bu konuda çok kararlı. Bunu bilerek yapmadığıma asla inanmaz."

"Bence kendisine ikram edilen şeyden üç bardak içecek kadar açgözlü olduğu için Diana'yı cezalandırsa daha iyi olurdu," diye kısa kesti, Marilla. "Ahududu şurubu bile olsa üç koca bardak onu yine hasta ederdi. Bu hikâye Frenk üzümü şarabı yaptığım için beni eleştirenlere çok iyi bir malzeme olacak, her ne kadar rahibin onaylamadığını öğrendiğim için üç senedir yapmıyor olsam da. Ben o şeyi hastalanırsak içeriz diye saklamıştım. Ağlama çocuğum ağlama. Bu duruma çok üzülmüş olsam da suçlusu kesinlikle sen değilsin."

"Ağlamam gerek," dedi Anne. "Çünkü kalbim çok kırıldı. Yıldızlar bile bana karşılar Marilla. Diana ile sonsuza dek ayrıldık. Ah, Marilla arkadaşlığımız üzerine yemin ederken bunun olabileceğini az da olsa hayal etmiştim."

“Saçmalama Anne. Hemen Bayan Barry senin hiçbir suçun olmadığını anlayınca bu konuda daha farklı düşünecektir. Sanırım aptalca bir şaka yaptığını filan zannetti. En iyisi akşamüzeri gidip ona olayın gerçeğini anlat.”

“Fakat Diana’nın incinmiş annesiyle yüzleşmeye cesaretim yok,” diye iç çekti Anne. “Keşke sen gitsen Marilla. Sen benden çok daha terbiyelisin, yani benden çok seni dinler.”

“Giderim,” dedi Marilla bunun daha doğru bir davranış olacağını onaylayarak. “Artık ağlama Anne. Her şey düzelecek.”

Marilla, Orkide Yamacı’ndan dönerken her şeyin düzeleceği konusundaki fikrini değiştirmişti. Anne onun geldiğini görünce kadını karşılamak için uçarcasına verandaya koştu.

“Ah, Marilla yüzünden anladığım kadarıyla konuşman hiçbir işe yaramamış,” dedi kederle. “Bayan Barry beni affetmedi mi?”

“Ah o Bayan Barry!” diye çıkıştı Marilla. “Onca anlayışsız kadının içinde şimdiye dek gördüğüm en anlayışsız o. Ona her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu, senin hiçbir suçun olmadığını söyledim ama kadın bana inanmadı. Üstelik yaptığım şarabı da eleştirip hiç kimseyi kötü etkilemez demiş olduğum hâlde tam tersini görmüş olduğunu söyledi. Ben de ona eğer bir yetişkin arka arkaya üç bardak içseydi bile sarhoş olmazdı ama eğer bunu benim çocuğum yapmış olsaydı açgözlülüğünden ötürü onu bir güzel paralırdım,” dedim.

Öfkeyle mutfağa dalan Marilla arkasında şaşkın, minik bir ruh bıraktı. Anne serin sonbahar akşamına doğru yürüdü ve oldukça kararlı ve ciddi bir tavırla batıdaki ormanın üzerinde hafifçe parlayan ay ışığının altında yatan yonca tarlasına doğru gitti. Kapının çalındığını duyan Bayan Barry karşısında dudakları bembeyaz, gözleri keskin bakan minik bir kız gördü.

Kadının yüzü gerildi. Bayan Barry çok güçlü önyargıları olan bir kadındı ve üstesinden gelmesi çok zor, buz gibi bir öfkesi vardı.

Ona göre Anne kötü bir kızdı ve Diana'yı sarhoş etmişti. O da küçük kızını böyle bir çocukla daha fazla görüştürmemek ve ondan korumak konusunda endişeli bir kararlılık içindeydi.

"Ne istiyorsun?" dedi sertçe.

Anne ellerini birleştirdi.

"Ah, Bayan Barry lütfen beni affedin. Ben... Ben... Diana'ya zararlı bir şey vermek istememiştim. Bunu nasıl yaparım? Kendinizi daha yeni evlat edinilmiş zavallı bir yetim kız gibi hayal edin. Dünyadaki tek en yakın arkadaşınızı bulmuştunuz. Onu bilerek zehirler miydiniz? Ben onu ahududu şurubu zannettim. Ah, lütfen Diana'nın artık benimle oynamasına izin vermeyeceğinizi söylemeyin. Çünkü bunu yaparsanız hayatımı kapkara bir bulutla kaplamış olursunuz."

İyi kalpli Bayan Lynde'in yüreğini anında yumuşatan bu tarz bir konuşma Bayan Barry'yi hiç ama hiç etkilemedi. Hatta onu daha da kızdırdı. Anne'in kullandığı büyük kelimelerden, dramatik jestlerden şüphelenip kızın kendisiyle dalga geçtiğini sandı. Bunun üzerine soğuk ve zalim bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ben senin Diana'nın arkadaşı olmaya uygun bir kız olduğunu düşünmüyorum. Eve gidip hareketlerine çeki düzen versen iyi edersin."

Anne'in dudakları titriyordu.

"Diana'yı son bir kez görüp onunla vedalaşmama izin veremeyecek misiniz?" dedi.

"Diana babasıyla birlikte Carmody'ye gitti," dedi kadın ve içeri girip kapıyı kapattı.

Anne çaresizlik içinde Green Gables'a geri döndü.

"Son umudum da tükendi," dedi Marilla'ya. "Bayan Barry'yi bizzat görmeye gittim fakat kadın beni aşağıladı. Marilla, bence o kadın iyi biri değil. Artık dua etmekten başka çarem kalmadı ama

Tanrı'nın bile Bayan Barry gibi sabit fikirli bir kadına bir şeyler yapabileceğini sanmıyorum."

"Anne böyle şeyler söylememelisin," dedi Marilla. Bir yandan da içinde giderek büyüyen kahkahayı bastırmaya çalışıyordu.

Fakat o gece tüm hikâyeyi, Matthew'a anlatırken Anne'in sözlerine kahkahalarla gülmekten kendini alıkoyamadı.

Fakat yatmadan evvel Anne'in yanına gidip kızın kendi kendine ağladığını görünce yüzüne pek de alışık olmadığı yumuşak bir ifade oturdu.

"Zavallı ufaklık," diye mırıldandı çocuğun ıslak yüzüne düşen lülelerinden birini okşayarak çekerken. Sonra eğilip yastığın üzerindeki kırmızı yanağını öptü.

BÖLÜM 17

YENİ BİR İLGİ ALANI

Ertesi gün öğleden sonra dikiş dikerken mutfak penceresinden eğilip dışarıya bakan Anne, Diana'nın gizemli bir şekilde Orman Perisi Köpüğü'nde dolandığını gördü. Bir anda evden fırladı ve gözlerinde umut dolu bir şaşkınlıkla arkadaşının yanına koştu. Fakat Diana'nın yüzünü görünce umudu bir anda yok olup gitti.

“Annen ikna olmadı mı?” diye haykırdı.

Diana suratını asarak başını iki yana salladı.

“Hayır ve bir daha seninle asla oynayamayacağımı söyledi Anne. Çok ama çok ağladım, ona bunun senin hatan olmadığını söyledim ama hiçbir işe yaramadı. Buraya gelip seninle vedalaşmama izin vermesi için öyle çok uğraştım ki. Bana sadece on dakikam olduğunu söyledi ve tam vaktinde geri dönmemi istedi.”

“Ama on dakika sonsuz bir veda için yeterli bir süre değil ki,” dedi Anne gözyaşları içinde. “Ah, Diana beni hiç unutmayacağına, en yakın dostların arasına ne girerse girsin gençlik arkadaşın olarak beni daima hatırlayacağına söz verir misin?”

“Kesinlikle veririm,” diye hıçkırdı Diana. “Bir daha başka bir can arkadaşım da olmayacak... İstemiyorum. Çünkü hiç kimseyi seni sevdiğim kadar çok sevemem.”

“Ah, Diana!” diye haykırdı Anne ellerini çırparak. “Beni seviyor musun?”

“Tabii ki seviyorum. Bunu bilmiyor musun?”

“Hayır.” Anne derin bir nefes aldı. “Tabii ki benden hoşlandığını biliyordum ama beni sevdiğini hiç düşünmemiştim. Diana

ben hiç kimsenin beni sevebileceğini düşünmedim ki zaten. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kimse de sevmedi. Ah, bu muhteşem bir şey! Senden ayrı kaldığım için kararan dünyama bir ışık oldu. Ah, bir kere daha söyle lütfen.”

“Seni çok seviyorum Anne,” dedi Diana. “Ve daima da seveceğim. Bundan emin ol.”

“Ben de seni daima seveceğim Diana,” dedi Anne elini uzatarak. “Birlikte son okuduğumuz hikâyede yazdığı gibi, yıllar boyunca senin anıların yalnız hayatımda bir yıldız gibi parlayacak. Diana, senden kalacak bir hazine olarak bana siyah saçlarından bir tutam verir misin?”

“Kesecek bir şeyin var mı?” diyerek Anne’in etkileyici sözlerinden ötürü daha da çok ağlayıp gözyaşlarını silen Diana.

“Evet, neyse ki önlüğümün cebinde dikiş makasım var,” dedi Anne ve nazikçe kızın saçlarından bir tutam kesti. “Elveda benim sevgili dostum. Yan yana yaşasak da bundan sonra birbirimiz için birer yabancı olacak olmamız ne büyük bir acı. Fakat yüreğim sonsuza dek sana sadık kalacak.”

Anne, Diana’nın arkasından gidene dek baktı, Diana ne zaman ona bakmak için arkasını dönse kederli bir suratla ona el salladı. Sonra bu romantik elvedadan hiç mi hiç teselli olmamış bir ruh hâliyle eve geri döndü.

“Her şey bitti,” diye bilgilendirdi Marilla’yı. “Bir daha asla başka bir arkadaşım olmayacak. Katie Maurice ve Violetta’dan ayrıldığım andan bile daha kötü durumdayım. Çünkü hayali bir arkadaş gerçek bir arkadaşın yerini asla tutmuyormuş. Diana ile su kaynağının orada çok etkileyici bir veda yaşadık. Sonsuza dek hafızama kazınacak. Aklıma gelen en zavallı kelimeleri kullanarak vedalaştım onunla. Diana bana saçından bir tutam verdi. Onu küçük bir keseye dikip sonsuza dek boynuma taşıyacağım. Çok uzun süre yaşayacağıma inanmadığım için lütfen kesenin de benimle

birlikte gömüldüğünden emin ol Marilla. Belki Bayan Barry beni huz gibi bir ölü olarak yatarken görünce yaptıkları için pişman olup Diana'nın cenazeme gelmesine izin verir."

"Bence konuşabildiğin sürece genç ölmekten korkmana pek gerek yok Anne," dedi Marilla suratını asarak.

Ertesi sabah Anne'in kolunda bir sepet dolusu kitapla odasından gelmesi Marilla'yı çok şaşırttı. Kızın dudakları kararlı bir biçimde büzülmüştü.

"Okula geri dönüyorum," dedi. "En iyi arkadaşım zalimce benden kopartıldığına göre, artık benim için hayatta geriye kalan tek şey orası. En azından okulda onu görüp ayrı kaldığımız günler için teselli bulabilirim."

"Derslerin ve ödevlerinle ilgili teselli bulsan daha iyi edersin," dedi bu gelişmeden çok memnun olan Marilla. "Okula geri döndüğüne göre umarım bir daha çocukların başında tahta kırmak gibi şeyler duymayız. Uslu ol ve öğretmenin sana ne diyorsa yap."

"Örnek bir öğrenci olmaya çalışacağım," diye onayladı Anne kederle. "Çok eğlenceli olacağını sanmıyorum. Bay Phillips, Minnie Andrews'un örnek bir öğrenci olduğunu söyledi ama o kızda hayal gücünden eser yok. Çok kasvetli ve kibirli biri ve hiçbir zaman eğleniyormuş gibi görünmüyor. Ama kendimi o kadar kötü hissediyorum ki belki bu bana pek zor gelmez. Yoldan gideceğim çünkü tek başıma Huş Ağacı Patikası'nda yürümeye dayanamam. Yoksa gözyaşlarına boğulurum."

Anne okulda çok güzel karşılandı. Oyunlardaki hayal gücünü çok özlemişlerdi, şarkı söylemesini, öğle saatinde kitapları o kendine has dramatik tarzıyla okumasını da öyle. Ahit okuma dersinde Ruby Gillis ona üç tane yeşil erik verdi. Ella May MacPherson muhteşem bir çiçek kataloğundan kestiği çok güzel bir hercai menekşesinin resmini hediye etti. Bu katalog Avonlea okulunun sıralarını süslemesiyle bilinirdi. Sophia Sloane ona çok şık

bir dantel dokuması öğretmeyi teklif etti, önlüklerin etrafında çok şık duruyordu. Katie Boulter ona içine arduaz suyu koydun diye bir parfüm şişesi verirken Julia Bell de açık pembe renkli bir parça kâğıda şunları yazdı:

*Alacakaranlık perdelerini indirip
Bir yıldızla iğnelediğinde
Ne kadar uzakta olsa da
Bir arkadaşın olduğunu hiç unutma.*

Anne o gece Marilla'ya, "Takdir edilmek çok güzel bir şey," diye iç çekti.

Onu tek "takdir edenler" kız öğrenciler değildi. Anne öğle molasından sonra sırasına geri döndüğünde Bay Phillips ona örnek öğrenci Minnie Andrews ile birlikte oturmasını söylemişti ve Anne sırasının üzerinde kocaman, lezzetli bir "çilek elması" buldu. Anne elmayı tam ısıracakken aklına Avonlea'de çilek elmalarının yetiştiği tek yerin Parlak Sular Gölü'nün diğer tarafındaki Blythelarin meyve bahçesi olduğu geldi. Anne elindeki elma sanki sıcak bir kömürmüş gibi hemen bıraktı ve ellerini mendiline silerek temizledi. Elma ertesi gün sabaha kadar hiç dokunulmamış bir şekilde sırasının üzerinde durmaya devam etti ama okulu süpüren ve ateşi yakmakla görevli olan küçük Timothy Andrews elmayı gördü ve hizmetlerinin karşılığı olarak bırakıldığını düşünüp bir güzel yedi. Normal bir kalem sadece bir sentken iki sente satılan Charlie Sloane'un muhteşem bir sarı kırmızı çizgili kâğıtla süslenmiş olan arduaz kalemi öğle yemeğinden sonra Anne'e gönderilmiş ve kız bunu son derece sevinçli bir şekilde kabul etmişti. Bu hediyeyle neşeyle kabul eden Anne karşılığında çocuğa içtenlikle gülümseyince Charlie bulutlara uçmuş ve dilbilgisi dersinde dikkati dağıldığı için pek çok hata yaparak okuldan sonra Bay Phillips tarafından kelimeleri yeni baştan yazması için sınıfta alıkonmuştu.

Fakat,

Sezar'ın Brütüs'ün büstü için yaptırdığı yarışma

Roma'nın en güzel evladını ona daha çok hatırlattığı, gibi Gertie Pye ile yan yana oturan Diana'dan en ufak bir selam bile almayan Anne de çok incindi.

Anne, "Bence Diana bana bir kerecik bile olsa gülümseyebilirdi," diye homurdandı o gece Marilla'ya. Fakat ertesi sabah Anne'in eline muntazam bir şekilde katlanmış küçük bir notla birlikte bir paket ulaştı. Paketi gönderen kişi şöyle yazmıştı:

"Sevgili Anne,

Annem okulda dahi seninle konuşmamamı veya oynamamamı söyledi. Bu benim suçum değil, lütfen bana kızma çünkü seni her zamanki gibi çok seviyorum. Sana tüm sırlarımı anlatmaya can atıyorum, seni çok özledim ve Gertie Pye'dan hiç hoşlanmıyorum. Sana kırmızı kâğıttan yeni bir kitap ayracı yaptım. Şu sıralar çok moda ve okulda sadece üç kız bu ayraçları yapmayı biliyor. Ayraca bakınca

Gerçek dostunu hatırla,

Diana Barry."

Anne notu okuyup ayracı öptü ve güzel bir cevap yazdı:

"Sevgili dostum Diana,

Tabii ki sana kızmıyorum çünkü annenin sözünü dinlemek zorundasın. Ruhlarımız irtibat hâlinde olabilir. Tatlı hediyeni sonsuza dek saklayacağım. Minnie Andrews çok hoş bir küçük kız -her ne kadar hayal gücü olmasa da- ama Diana gibi biriyle dost olduktan sonra Minnie ile yakın arkadaş olmam mümkün değil. Lütfen yazım hatalarımı bağışla çünkü dilbilgisi konusunda henüz çok ustalaşamadım ama epey geliştirdim.

Ölüm bizi ayırana kadar dostun olan,

Anne ya da Cordelia Shirley.

*NOT: Bu gece notunu yastığımın altına koyup uyu-
yacağım. A ya da C.S."*

Marilla, kız okula geri döndükten sonra daha fazla sorun yaşamasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Belki de Anne, "örnek" Minnie Andrews'tan bir şeyler kapmıştı; en azından artık Bay Phillips ile çok iyi geçiniyordu. Kendini tamamen derslerine veriyor ve hiçbir konuda Gilbert Blythe'dan geride kalmak istemiyordu. Aralarında bariz bir rekabet vardı. Bu durum Gilbert açısından çok iyi karşılanırken kin tutmasıyla ünlü Anne için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Anne nefreti de sevgi kadar yoğun yaşayan biriydi. Tabii ki okulda Gilbert ile rekabet ettiğini itiraf edecek değildi çünkü bunu yaparsa çocuğun görmezden geldiği varlığını kabul etmiş olurdu. Ama rekabet açıkça ortadaydı ve aralarında bir onur bayrağı dalgalanıyor gibiydi. Şu an Gilbert dil bilgisi dersinde birinciydi ama Anne ertesi gün kızıl örgülerini bir savuruşta onu yerle bir etti. Bir sabah Gilbert bütün matematik işlemlerini doğru yaptığı için ismi tahtaya onur listesinin en başına yazıldı. Ertesi sabah Anne ondalık sayılarla delicesine boğuşarak o günün birincisi oldu. Maalesef bir gün de berabere kaldıkları için isimleri tahtaya yan yana yazıldı. Bu isimlerinin duvara yazılması kadar kötüydü ve Gilbert bu durumdan çok memnun kalırken, Anne çok öfkелendi. Her ayın sonunda yapılan yazılı sınavların sonuçlarını beklemek daha da korkunçtu. İlk ay Gilbert üç puanla kızı geçti. İkinci ay Anne beş puanla onu yendi. Fakat Gilbert onu tüm okulun önünde tebrik edince Anne'in zafer duygusu yerle bir oldu. Çocuğun bu yenilgiden ötürü canı yansaydı Anne çok daha mutlu olurdu.

Bay Phillips çok iyi bir öğretmen olmayabilirdi ama zaten Anne gibi öğrenme konusunda aşırı derecede kararlı bir öğrenci herhangi bir öğretmenin sınıfında hızla ilerleme kaydedebilirdi. Dönem sonunda Gilbert da Anne de beşinci sınıfa geçti ve yeni "dersler"

almaya hak kazandılar. Latince, geometri, Fransızca ve cebir gibi. Geometri dersinde Anne büyük bir savaşıla burun buruna geldi.

“Bu çok ama çok zor bir ders Marilla,” diye homurdandı. “Ne başını ne sonunu asla kavrayamayacağımdan eminim. Bu derste hayal gücüne hiç yer yok. Bay Phillips bu derste şimdiye dek gördüğü en kötü öğrenci olduğumu söylüyor. Ama Gil... Şey yani diğer bazı öğrenciler bu konuda çok başarılı. Bu beni mahvediyor Marilla. Diana bile benden daha iyi anlıyor. Ama Diana’ya yenilmek beni üzmüyor. Şu an her ne kadar birbirimize yabancı gibi olsak da ona tarif edilemeyecek bir sevgiyle bağlıyım. Marilla, şu garip dünyada insan çok uzun süre kederli kalamıyor, öyle değil mi?”

BÖLÜM 18

KURTARICI ANNE

Bütün büyük olayların küçük ve basit olaylarla bir ilgisi vardır. İlk bakışta Kanadalı bir valinin Prens Edward Adası'na politik bir ziyaret düzenlemesinin Green Gables'ta yaşayan küçük Anne Shirley'nin talihiyle hiç alası yokmuş gibi görünmeyebilir. Ama vardı.

Vali ocakta gelmişti. Charlottetown'da büyük bir konuşma yaparak hem kendisini destekleyenlere teşekkür edecek hem de desteklemeyenlerin oylarını almaya çalışacaktı. Avonlea halkının büyük kısmı valinin tarafını tutuyordu hatta konuşmanın olacağı gece kasabadaki erkeklerin neredeyse hepsi ve kadınların da büyük bir çoğunluğu yaklaşık 50 kilometre uzaklıktaki Charlottetown'a gitmişti. Bayan Rachel Lynde de gidenlerden biriydi. Bayan Rachel Lynde siyasetle çok ilgiliydi ve her ne kadar karşı tarafı tutuyor olsa da bu politik yarışın onsuz sürdürülebildiğine inanamıyordu. O yüzden kocasını da alıp -zira Thomas o sırada ata göz kulak olurdu- kasabaya gitti. Marilla Cuthbert'ı da götürdü. Marilla da içten içe siyasetle ilgileniyordu ve valiyi yakından görme şansını kaçırmak istemedi. Ertesi gün geri dönene kadar eve göz kulak olmaları için Anne ile Matthew'u Green Gables'ta bıraktı.

Marilla ile Bayan Rachel kalabalıkta eğlenirken Green Gables'ın mutfağı da Anne ile Matthew'a kalmıştı. Eski Waterloo tipi ocakta ateş yanıyor, pencere pervazlarının kenarında mavi beyaz buz kristalleri parlıyordu. Matthew kanepede duran *Çiftçinin Avukatı* adlı dergiyi başını sallayarak okurken, Anne de o gün Jane Andrews'un kendisine ödünç verdiği kitabın raftan ona göz kırpmasına rağmen, masada oturmuş kararlı şekilde derslerine çalışıyordu. Jane ona kitabı okurken içinin birkaç kez ürperceğini ve

kendisini etkileyen kelimelerle karşılaşacağını söylemişti. Anne'in parmakları kızın söylediklerine bir an evvel ulaşmak için can atıyordu. Fakat şimdi bunu yapacak olursa yarınki zaferi Gilbert Blythe kazanırdı. Anne rafa arkasını dönüp kitabın orada olmadığını hayal etmeye çalıştı.

"Matthew, sen okula giderken geometri dersi gördün mü?"

"Şey, hayır görmedim," dedi Matthew irkilerek okuduğu şeyden başını kaldırıp.

"Keşke görseydin," diye iç çekti Anne. "Çünkü o zaman beni daha iyi anlayabilirdin. Eğer hiç görmediysen içinde olduğum durumu doğru dürüst anlayamazsın. Bu ders hayatımın üzerine bir kara bulut gibi çöktü. Bu derste tam bir mankafayım Matthew."

"Şey, bilmem," dedi Matthew yavaşça. "Bence sen her konuda iyisin. Bay Phillips geçen hafta Carmody'deki Blair'ın dükkânında bana senin okuldaki en zeki öğrenci olduğunu ve çok hızlı bir ilerleme kaydettiğini söyledi. 'Hızlı ilerleme' dedi. Teddy Phillips'in çok iyi bir öğretmen olmadığını söylerler ama sanırım fena değil."

Matthew, Anne'in "iyi" olduğunu söyleyen herkesi överdi.

"Eğer harfleri değiştirmese geometri ile aram daha iyi olurdu diye düşünüyorum," diye şikâyet etti Anne. "Her şeyi ilkin çok iyi kavriyorum ama sonra adam tahtaya kitaptakilerden daha farklı kelimelerle bir şeyler yazıyor ve aklım birden bire karışıyor. Bence bir öğretmen böyle bir şey yapmamalı, sence de öyle değil mi? Şu anda ziraat dersi görüyoruz ve en sonunda yolları kızıl yapan şeyin ne olduğunu öğrendim. Çok rahatladım. Acaba Marilla ile Bayan Lynde ne yapıyor? Bayan Lynde Kanada'nın köpeklerle gittiğini, işlerin tıpkı Ottawa'daki gibi yapılmaya başlandığını ve bunun seçmenler açısından kötüye işaret olduğunu söylüyor. Eğer biz kadınlara da oy hakkı verilse çok büyük ve güzel değişiklikler olur diyor. Sen kime oy veriyorsun, Matthew?"

"Muhafazakârlara," dedi Matthew. Zira muhafazakârlara oy vermek Matthew'un dininin bir parçasıydı.

“O zaman ben de muhafazakâрім,” dedi Anne kararlı bir tavırla. “Buna çok sevindim çünkü Gil... Çünkü okuldaki bazı çocuklar liberal. Sanırım Bay Phillips de liberal çünkü Prissy Andrews’un babası da öyle ve Ruby Gillis’in söylediğine göre bir kızdan hoşlanan bir erkek, daima o kızın babasının politik görüşüne ve annesinin dini görüşüne uyum sağlamalıymış. Bu doğru mu, Matthew?”

“Bilmem,” dedi Matthew.

“Sen hiç flört ettin mi Matthew?”

“Şey, sanmıyorum,” dedi hayatı boyunca böyle şeyleri aklına bile getirmeyen Matthew.

Anne ellerini çenesinin altına koydu.

“Çok ilginç bir şey olmalı, sence de öyle değil mi Matthew? Ruby Gillis büyüyünce kapısında bir sürü delikanlının sıraya gireceğini söylüyor, herkes ona deli olacakmış ve bence bu çok heyecanlı olurdu. O yüzden ben bir sürü değil, sadece doğru olan tek bir kişiyi tercih ederdim. Fakat Ruby Gillis bu konuda çok şey biliyor çünkü bir sürü ablası var, hem Bayan Lynde de Gillis kızlarının neredeyse kapışıldıklarını söylüyor. Bay Phillips neredeyse her akşam Prissy Andrews’u görmeye gidiyor, derslerine yardıma gittiğini söylüyor ama Miranda Sloane de Queen’s Academy’ye girmek için hazırlandığı ve çok aptal olduğu için Prissy’den çok daha fazla yardıma ihtiyacı olduğu hâlde adam akşamları hiç ona yardıma gitmiyor. Bu koca dünyada bir türlü anlayamadığım pek çok şey var, Matthew.”

“Ben de her şeyi yaşamadığım için anlayabildiğimi söyleyemem,” dedi Matthew.

“Sanırım artık derslerimi bitirmem gerek. Çünkü bitirene dek Jane’den ödünç aldığım yeni kitabın kapağını bile açmayacağıma dair kendime söz verdim. Ama bu çok kötü bir his Matthew, arkamı dönsem bile kitabın orada olduğunu net şekilde biliyorum.

Jane onu okurken çok ağladığını söyledi. Beni ağlatan kitapları çok seviyorum. Fakat galiba kitabı oturma odasına götürüp kavanoz dolabına kilitleyecek ve anahtarını da sana vereceğim. Ve eğer dizlerimin üzerine çöküp yalvarsam bile derslerimi bitirene kadar sakın bana o anahtarı verme Matthew. Zaten dayanamıyorum, en azından anahtarı alamazsam daha kolay dayanırım. Gidip kilerden kızıl kahve elma getireyim mi Matthew? Biraz kızıl kahve elma istemez miydin?”

Kızıl kahve elmayı hiç sevmeyen ama Anne’in onlara bayıldığını bilen Matthew, “Şey bilmem, isterim herhâlde,” dedi.

Tam Anne elinde bir tabak dolusu kızıl kahve elmayla kilerden çıkmıştı ki, dışarıdaki buzlu yoldan koşarak gelen ayak sesleri ile birlikte mutfak kapısı aniden açıldı ve bembeyaz bir yüzle Diana Barry nefes nefese içeriye daldı. Kız kafasına gelişigüzel bir şal sarmıştı. Çok şaşırان Anne elindeki tabakla mumu yere düşürdü ve hepsi birden kilerin merdivenine çarpıp kırılarak devrildi. Ertesi gün yağlı pislik yığınıını temizleyen Marilla iyi ki ev yanmadı diye şükretti.

“Ne oldu Diana?” diye haykırdı Anne. “Yoksa annen sonunda ikna oldu mu?”

“Ah, Anne çabuk gel!” dedi Diana gergin bir biçimde. “Minnie May çok hasta. Krup olmuş. Genç Mary Joe’nun söylediğine göre annesiyle babası kasabaya gittiği için doktor çağıracak kimse de yokmuş. Minnie May’in durumu çok kötü ve Genç Mary Joe ne yapacağını bilemiyor. Ve ah, Anne ben çok korkuyorum!”

Matthew tek kelime etmeden hemen kabanını ve şapkasını alıp Diana’nın yanından geçerek bahçenin karanlığında kayboldu.

“Carmody’den doktoru getirmek için kısırağı hazırlamaya gitti,” dedi telaşla şapkasını ve ceketini giyen Anne. “Söylemese de biliyorum çünkü Matthew ile ruhlarımız o kadar benziyor ki konuşmasa da onun düşüncelerini okuyabiliyorum.”

“Carmody’de doktoru bulacağını sanmıyorum,” diye hıçkırıldı Diana. “Doktor Blair’ın da kasabaya gittiğini biliyorum ve sanırım Doktor Spencer da gitmiştir. Genç Mary Joe daha önce krup hastası olan birini hiç görmediği için ne yapacağını bilmiyor. Bayan Lynde de yok. Ah, Anne!”

“Ağlama Di,” dedi Anne neşeyle. “Ben krup için ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Bayan Hammond’ın üç defa ikiz doğurduğunu unutuyorsun. Üç çift ikize bakınca insanın epey tecrübesi oluyor. Hepsi sık sık krup olurdu. Ben altıncökö şışesini hazırlayana kadar bekle... Sizin evde olmayabilir. Haydi gel.”

İki kız el ele tutuşup Âşıklar Yolu’ndan hızla geçerek hemen arkasındaki kestirme yolda bulunan araziye doğru yürüdü çünkü kar çok fazlaydı. Ayrıca Anne durumun romantizminin hiç farkında olmayan Minnie May için de çok üzülüyor ve bir kez daha bu romantizmi kendisi gibi iyi ruhlu olan arkadaşıyla paylaşıyor olmanın ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordu.

Gece çok soğuk ama berraktı. Yamaçlarda gümüş renkli karların gölgeleri, sessiz çimenlerin üzerini kaplayan gökyüzünde kocaman yıldızların pırıltısı, orada burada dallarındaki karları pudra gibi serpiştiren ağaçlar ve aralarından esen rüzgârın tatlı uğultusu vardı. Anne uzun zamandır ayrı kaldığı en yakın dostuyla birlikte tüm bu gizemin ve güzelliğin içinde dolaşmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu düşündü.

Üç yaşındaki Minnie May gerçekten çok hastaydı. Ateşler içinde ve hayli huzursuz bir şekilde mutfaktaki kanepede yatıyor, hırıltılı nefesi bütün evin içinde duyulabiliyordu. Dolgun ve geniş suratlı Fransız bir kız olan Genç Mary Joe kendisi evde yokken çocuklara göz kulak olsun diye Bayan Barry tarafından işe alınmıştı. Fakat kız şu an ne yapacağını bilmiyordu, çaresiz ve çok telaşlıydı.

Anne büyük bir beceri ve kararlılıkla işe koyuldu.

“Minnie May krup olmuş ve durumu kötü ama ben çok daha kötülerini gördüm. Önce bir sürü sıcak suyumuz olmalı. Diana

demlikte sadece bir fincanlık su var! İşte, doldurdum. Mary Joe sen de ocağa biraz odun at. Duygularını incitmek istemem ama eğer biraz hayal gücün olsaydı bunu akıl ederdin. Şimdi ben Minnie May'i soyup yatağına götürürken sen de yumuşak, ince giysiler bulmaya çalış Diana. İlk önce ona bir kaşık altıncökü vereceğim."

Minnie May altıncökünü içerken mızızlandı ama Anne o üç çift ikizi boşuna büyütmemiştir. O altıncökü iki küçük kızın hasta Minnie May'in başında sabırla çalıştığı o uzun ve endişe dolu gece boyunca birkaç kez daha içildi. Bu sırada Genç Mary Joe da elinden geleni yapıp ateşi sürekli harlıyor ve bir hastane dolusu kruplu bebeğe yetecek kadar çok su kaynatmaya devam ediyordu.

Doktor bulabilmek için Spencervale'a kadar gitmek zorunda kalan Matthew sonunda bir doktorla geri geldiğinde gece saat üçtü. Fakat artık yardım gerekmiyordu. Minnie May çok daha iyiydi. Derin bir uykudaydı.

"Neredeyse pes edecektim," dedi Anne. "Bir ara o kadar kötü oldu ki Hammond ikizlerinden bile beterdi. Boğulup öleceğini düşündüm. O şişedeki bütün altıncökünü son damlasına kadar içirdim ve son kaşık da bitince kendi kendime, Diana ya da Mary Joe'ya söylemedim çünkü zaten çok endişeli olduklarından onları daha da endişelendirmek istemedim ama duygularımı bir şekilde dışa vurmam gerekiyordu, o yüzden kendi kendime söyledim -bu son umudumdu ve korkarım işe yaramayacak- dedim. Ama yaklaşık üç dakika içinde balgamı attı ve hemen iyileşmeye başladı. Ne kadar rahatladığımı siz hayal edin doktor çünkü ben kelimelere dökemiyorum. Bilirsiniz bazen bazı şeyleri kelimelerle ifade edemez insan."

"Evet, bilirim," diye başını salladı doktor. O da Anne'e kelimelerle ifade edilemeyecek bir şeyler düşünüyormuş gibi bakıyordu. Fakat daha sonra düşüncelerini Bay ve Bayan Barry'ye kelimelerle ifade etti.

"Cuthbertların o kızıl saçlı küçük kızı çok ama çok zeki bir çocuk. Bebeğinizin hayatını kurtarmış zira ben yetişene kadar her

şey için çok geç olmuş olabilirdi. Kendi yaşında bir çocuğa göre çok yetenekli ve çok zeki biri. Olayı bana anlatırken onu görmeliydiniz. O gözleri daha önce hiç kimsede görmediğimi söyleyebilirim size.”

Anne muhteşem ve buz gibi soğuk bembeyaz kış sabahında eve geri dönerken gözleri uykusuzluktan ağırlaşmış bir şekilde uzun, beyaz çimenlikten geçip Âşıklar Yolu’nun ısıllı parlayan akça ağaçlarının arasından Matthew ile birlikte yine de heyecanla yürüyordu.

“Ah, Matthew sence de muhteşem bir sabah değil mi? Dünya sanki Tanrı’nın kendi zevki için hayal ettiği bir yere benziyor, öyle değil mi? Şu ağaçlar sanki onları bir üflemeyle uçacakmış gibi duruyor... Puf! Bembeyaz buzların olduğu bir dünyada yaşadığım için çok mutluyum, ya sen? Bir de Bayan Hammond’ın üç çift ikizi olduğu için çünkü eğer olmasaydı Minnie May için ne yapmam gerektiğini bilemezdim. Bayan Hammond sürekli ikiz doğurduğu için ona kızmıştım ama şimdi bunu yaptığımı çok üzülüyorum. Fakat Matthew, çok uykum var. Okula gidemem çünkü gözlerimi açamayacağımı biliyorum, çok sersem görünürüm. Fakat evde kalmaktan da nefret ediyorum çünkü Gil... Yani diğer öğrenciler sınıfta beni geçebilir. Yeniden ayağa kalkmak benim için çok daha zor olur ama zoru başarmak insanı daha çok tatmin etmez mi?”

“Şey, bence gayet iyi idare edersin,” dedi Anne’in minik, solgun yüzüne ve gözlerinin altındaki koyu halkalara bakan Matthew. “Doğruca yatağa gidip güzel bir uyku çek. Bütün işleri ben yaparım.”

Anne yatağına gidip deliksiz bir uyku çekti. Kış gününün bembeyaz öğleden sonrasına dek uzun uzun dinlendikten sonra eve gelip mutfakta örgüsünü ören Marilla’nın yanına indi.

“Ah, valiyi gördün mü?” diye iner inmez haykırdı. “Neye benziyordu, Marilla?”

“Adam görünüşü yüzünden vali olmadı,” dedi Marilla. “Acayip bir burnu var! Ama konuşabiliyor. Muhafazakâr olmaktan gurur duydum doğrusu. Bayan Lynde elbette bir liberal olduğu için onu pek beğenmedi. Yemeğin fırında Anne, eğer istersen kilerden kendine biraz yeşil erik de çıkartabilirsin. Acıkmışsındır. Matthew bana dün gecedен söz etti. Ne yapılacağını bilmen ne büyük bir şans. Ben daha önce hiç kruplu birini görmediğimden senin yaptığını asla yapamazdım doğrusu. Her neyse, yemeğini yiyene kadar konuşup yorulma. Yüzüne bakınca anlatacak bir sürü şeyin olduğunu görüyorum ama beklemeleri gerek.”

Aslında Marilla’nın da Anne’e anlatacağı bir şey vardı ama eğer hemen anlatırsa kızın heyecandan iştahını ve yemeğini tamamen unutacağını biliyordu. Kız yeşil eriklerini de bitirdikten sonra Marilla ona şunları anlattı:

“Öğleden sonra Bayan Barry geldi Anne. Seni görmek istedi ama ben seni uyandırmadım. Minnie May’in hayatını kurtardığını ve şu şarap olayında sana o şekilde davrandığı için çok üzgün olduğunu söyledi. Artık Diana’yı bilerek sarhoş etmediğini anladığını ve onunla yeniden arkadaş olabileceğinizi söyledi. Dün gece çok kötü nezle olduğu için eğer istersen bugün Diana’ya uğrayıp kapının önünde biraz görüşebilirsiniz. Şimdi Tanrı aşkına Anne Shirley, sakın havalara filan uçayım deme!”

Bu uyarı pek işe yaramışa benzemiyordu çünkü Anne büyük bir heyecan ve sevinçle ayağa fırladı. Ruhunda yanan ateş yüzüne yansıyordu.

“Ah, Marilla hemen gidebilir miyim? Yani tabakları yıkamadan? Geri döndüğümde yıkarım ama bu heyecan dolu anda kendimi tabak yıkamak gibi hiç de romantik olmayan bir işle oyalayamam.”

“Tamam, tamam haydi koş,” dedi Marilla. “Anne Shirley... Sen deli misin? Hemen gel ve üzerine bir şeyler giy. Tanrım sanki rüzgâra sesleniyorum. Ne şapka ne şal almadan çıktı. Meyve bahçesinde saçlarını savura savura nasıl da koşuyor, baksana. Soğuk-

tan hasta olmazsa iyidir.”

Anne karlı arazilerden dans ederek geçip mor renkli kış akşamında evine geri döndü. Uzakta, güneybatıda akşam yıldızları birer inci gibi parlıyor; soluk altın sarısı gökyüzü koyu kırmızı bir renge bürünmeye başlayarak vadinin bembeyaz yamaçlarına yansiyordu. Karlı tepelerden gelen atlı kızakların zilleri sanki buz gibi havada uçan cücelerin çanları gibi kulaklara değiyordu. Fakat çıkardıkları müzik sesi Anne’in dudaklarındaki ve yüreğindeki melodiler kadar tatlı değildi.

“Daha önce çok mutlu bir insan gördüğünü biliyorum Marilla,” dedi. “Şu an ben de çok mutluyum ve evet kızıl saçlarıma rağmen öyleyim. Şu an ruhum kızıl saçlarımin çok üzerinde. Bayan Barry beni öpüp ağladı ve çok üzgün olduğunu, bana olan borcunu asla ödeyemeyeceğini söyledi. Çok ama çok utandım Marilla. Ama oldukça kibar bir şekilde, ‘Size hiç gücenmedim Bayan Barry. Sizi Diana’ya zarar vermeye asla niyetim olmadığı konusunda bir kez daha temin ederim ve geçmişteki bu kötü olayı telafi edeceğime söz veririm,’ dedim. Sence de bu oldukça onurlu ve kibar bir konuşma olmamış mı Marilla?”

“Sanırım kadının içini rahatlattım. Diana ile çok güzel vakit geçirdik. Diana bana Carmody’deki halasından öğrendiğı yeni bir süs dikmeyi öğretti. Avonlea’de bunu ikimizden başka yapmayı bilen yok ve başkasına öğretmeyeceğimize de yemin ettik. Diana bana üzerinde güller olan çok güzel bir kart verdi. Bir de bir şiir mısrası yazıyordu:

“Eğer sen de beni seni sevdiğimi kadar seversen,

Ölüm dışında hiçbir şey ayıramaz ikimizi.”

“Bu çok doğru, Marilla. Okulda yeniden yan yana oturmak için Bay Phillips’ten izin alacağız. Gertie Pye de Minnie Andrews ile oturur. Çok şık bir çay içtik. Bayan Barry sanki gerçek bir misafirmişim gibi bana en iyi porselen takımını çıkarttı. İçim nasıl

ürperdi sana anlatamam. Daha önce hiç kimse benim için en iyi porselen takımını çıkartmamıştı. Meyveli ve ezmeli pasta yedik, bir de çörekle iki çeşit atıştırmalık daha vardı Marilla. Bayan Barry bana çay alır mıyım diye sorup, ‘tatlım, neden bisküvileri Anne’e uzatmıyorsun?’ dedi. Bir yetişkinmiş gibi davranılmak bile bu kadar güzelken herhâlde gerçek bir yetişkin olmak çok daha güzeldir Marilla.”

Hafifçe iç çeken Marilla, “Bundan pek emin değilim,” dedi.

“Şey, her neyse ben büyüdüğümde,” dedi Anne kararlı bir tavırla, “küçük kızlarla sanki onlar da birer yetişkinmiş gibi konuşacak ve kullandıkları büyük kelimelere asla gülmeyeceğim. Zira kendi tecrübelerimden bunun insanı nasıl incittiğini gayet iyi biliyorum. Çaydan sonra Diana ile birlikte bonbon yaptık. Fakat pek güzel olmadı sanırım çünkü ikimiz de daha önce hiç bonbon yapmamışız. Diana tabakları yağlarken ben de bonbonları karıştırdım ama sonra ocakta unutup hepsini yaktım. Sonra soğuması için dışarıya bıraktık ama kedi tabaklardan birinin üzerinden geçince onu çöpe atmak zorunda kaldık ama yaparken çok eğlendik. Eve dönerken Bayan Barry bana istediğim kadar sık gelebileceğimi söyledi. Diana da pencereden bakıp Âşıklar Yolu’na gidene kadar bana hep öpücük gönderdi. Seni temin ederim Marilla canım bu gece dua etmek, bu olayın onuruna çok özel bir dua etmek istiyor.”

BÖLÜM 19

KONSER, DÖNÜM NOKTASI VE İTİRAF

Bir şubat akşamı, “Marilla, bir dakikalığına Diana’yı görme-
ye gidebilir miyim?” diye odasından koşarak geldi Anne.

“Karanlık çöktükten sonra ne yapmaya gideceksin bilmiyorum,” diye kısa kesti Marilla. “Okuldan birlikte döndünüz, sonra yarım saat daha karların içinde durup sohbet ettiniz. Diliniz hiç durmadı. O yüzden onu niye bir daha görmek istediğini anlamıyorum.”

“Ama o beni görmek istedi,” diye yalvardı Anne. “Bana anlatacağı çok önemli bir şey varmış.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü az evvel penceresinden bana sinyal verdi. Yazı tahtalarımız ve mumlarımızla birbirimize sinyal gönderiyoruz. Mumu pencere pervazına koyup önünden yazı tahtasını geçirerek ışığı yakıp söndürüyoruz. Çok fazla yakıp söndürmek önemli bir şey olduğu anlamına geliyor. Bu benim fikrimdi, Marilla.”

“Eminim öyledir,” dedi Marilla. “Bu sinyal saçmalığı yüzünden bir dahaki sefere perdeleri de tutuşturursunuz siz.”

“Hayır, çok dikkat ediyoruz Marilla. Hem çok da ilginç. Mesela iki kez yapmak, ‘orada mısın?’ demek. Üç kez yapmak ‘evet’, dört kez yapmak ‘hayır’ anlamına geliyor. Beş kez yapmak da, ‘çabuk gel çünkü sana anlatacağım çok önemli bir şey var,’ demek oluyor. Diana az evvel beş kez sinyal verdi ve ben anlatacaklarını duymaya can atıyorum.”

“Daha fazla can atmana gerek yok,” dedi Marilla dalga geçerek. “Gidebilirsin ama on dakika içinde burada olman gerektiğini sakın unutma.”

Anne bunu unutmadı ve tam vaktinde geri döndü ama hiçbir ölümlünün Diana’nın önemli mesajını on dakikada dinlemek için nasıl bir çaba harcadığını anlaması mümkün değildi. Fakat en azından vaktini doğru kullanmıştı.

“Ah, Marilla ne düşünüyorsun? Biliyorsun yarın Diana’nın doğum günü. Annesi okuldan sonra onlara gidip gece orada kalabileceğimi söylemiş. Newbridge’den kuzenleri de kocaman bir atlı kızakla gelecek ve yarın geceki Münazara Kulübü konserine gidecekler. Eğer izin verirsen Diana ile beni de götürecekler. İzin verirsin, değil mi Marilla? Ah, çok heyecanlıyım.”

“O hâlde sakinleş çünkü gitmiyorsun. Evde, kendi yatağında uyuman çok daha iyi olur. Konsere gelince, tam bir saçmalık ve küçük kızların böyle yerlere gitmelerine izin verilmemesi en doğrusu.”

“Münazara Kulübü’nün oldukça saygın bir organizasyon olduğundan eminim,” diye yalvardı Anne.

“Öyle olmadığını söylemiyorum ama konserlere gidip geceyi dışarılarda geçirmeye başlamayacaksın. Bunlar çocuklara uygun şeyler değil. Bayan Barry’nin Diana’ya izin vermesine de çok şaşırdım doğrusu.”

“Ama bu çok özel bir durum,” dedi gözyaşları neredeyse boşalmak üzere olan Anne. “Diana’nın doğum günü senede sadece bir kere oluyor. Doğum günleri sıradan günlere benzemez Marilla. Mesela Prissy Andrews ‘Yat Borusu Bu Gece Çalmamalı’ yı ezberden okuyacak. Bu ahlaki değeri çok yüksek olan bir eserdir Marilla ve eminim onu dinlemek bana çok fayda sağlar. Hem koro en az ilahiler kadar güzel dört şarkı söyleyecek. Ah, Marilla hem rahip de katılacak. Evet, kendisi bir konuşma yapacak. Vaaz gibi bir şey olacak yani. Lütfen, gidemez miyim Marilla?”

“Söylediğimi duydun, öyle değil mi Anne? Şimdi hemen botlarını çıkart ve yatağına git. Saat sekizi geçti.”

“Bir şey daha var Marilla,” dedi son kalan nefesini de tüketen Anne. “Bayan Barry, Diana’ya ikimizin boş yatak odasında uyuyabileceğimizi söylemiş. Boş yatak odasında ağırlanacak olan küçük Anne’in ne kadar gururlanacağını bir düşünsene.”

“Bence boşuna gururlanma. Yatağa git Anne. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum.”

Anne gözlerinde yaşlarla yukarıya çıkarken bu konuşma sırasında bir kenarda uyumakta olan Matthew gözlerini açıp, “Marilla, bence Anne’in gitmesine izin vermelisin,” dedi.

“Hayır,” dedi Marilla. “Hem bu çocuğu yetiştiren hangimiz? Sen mi, ben mi?”

“Sen,” diye itiraf etti Matthew.

“O zaman işime karışma.”

“Hayır, işin karışmıyorum. İnsanın kendi fikrini beyan etmesi işe karışmak demek değildir. Ve bence Anne’in gitmesine izin vermen gerekir.”

“Sana kalsa benim Anne’in aya bile gitmesine izin vermem gerekir,” oldu Marilla’nın öfkeli cevabı. “Hepsi bu kadar olsaydı gece Diana’da kalmasına izin verirdim ama o konser planını hiç onaylamıyorum. Oraya gidip soğuktan hasta olacak, bu da yetmezmiş gibi kafası bir sürü saçmalıkla dolacak. O kadar heyecanlanır ki bir hafta yatıştıramayız. Ben o çocuğun durumunu ve onun için neyin daha iyi olduğunu senden daha iyi bilirim, Matthew.”

“Bence Anne’in gitmesine izin vermelisin,” diye sertçe tekrar etti Matthew. Tartışmak Matthew’un en iyi yaptığı şey değildi ama fikrine sıkı sıkıya bağlı olmak öyleydi. Marilla çaresizlik içinde derin bir nefes aldı ve sessizliğe gömüldü. Ertesi sabah Anne kahvaltı tabaklarını yıkarken, ahıra giden Matthew durup Marilla’ya:

“Bence Anne’in gitmesine izin vermelisin, Marilla,” dedi.

Marilla bir an için bağıracakmış gibi göründü ama sonra kaçınılmaz olanı kabul edip, “Başka türlü seni mutlu edemeyeceğine göre gitsin bari,” dedi.

Anne elinde ıslak bezle dışarı fırladı.

“Ah, Marilla. Lütfen o kutsal sözleri bir daha söyle.”

“Bence bir defa söylemek yeterli olur. Bu Matthew’un işi, ben sorumluluk almıyorum. Eğer yabancı bir yatakta yatarken ya da gecenin bir yarısı o sıcak o konser salonundan buz gibi havaya çıkarken bronşit olursan beni değil, Matthew’u suçlarsın. Anne Shirley, yerlere pis suları damlatıyorsun. Hiç böyle dikkatsiz bir çocuk görmedim doğrusu.”

“Ah, baş belası olduğumu biliyorum Marilla,” dedi Anne çekinerek. “Bir sürü hata yapıyorum ama yapmadığım onca hatayı da bir düşün. Okula gitmeden evvel sabunla yerleri ovarım. Ah, Marilla yüreğim o konsere gitmeye o kadar hazırdı ki... Hayatımda hiç konsere gitmedim ve okulda diğer kızlar bundan bahsedince kendimi çok dışlanmış hissettim. Sen benim neler hissettiğimi anlamadın ama görüyorsun işte, Matthew anladı. Matthew beni anlıyor ve anlaşılıyor olmak çok güzel bir şey, Marilla.”

Anne o sabah okuldaki derslerini yapacağı için çok heyecanlıydı. Gilbert Blythe onu dilbilgisi dersinde geçmiş ve aritmetikte de tozu dumana katmıştı. Aslında konser ve boş yatak odası heyecanı olmasa Anne kendisini çok aşağılanmış hissedirdi. Bay Phillips gibi sert bir öğretmeni kızdırmayı bile göze alarak Diana ile bütün gün hiç durmadan bu konu hakkında konuştular.

Anne eğer konsere gitmese doğmamış olmayı isteyecek kadar çok kötü hissedecekti çünkü o gün okulda konuşulan tek konu buydu. Avonlea Münazara Kulübü bütün kış boyunca iki haftada bir küçük bazı konserler vermişti. Ama bu seferki çok büyük olacaktı. Biletler kişi başı on sentti ve toplanan para kütüphaneye

başılanacaktı. Avonlea'nın gençleri haftalardır bu konser için hazırlanıyor, öğrenciler de gösteride görev alacak ağabey ve ablalarının yapacaklarını heyecanla bekliyordu. Okulda dokuz yaşından büyük herkesin bu konsere gitmesi bekleniyordu. Babası Marilla ile küçük kızların geceleri konsere gitmesinin hiç de doğru olmadığı fikrini paylaşan Carrie Sloane hariç. Carrie Sloane öğleden sonraki dilbilgisi dersinde sürekli ağlamış ve hayatın yaşamaya değer olmadığını söylemişti.

Anne için asıl heyecan okulun bitmesiyle birlikte başladı ve hızla artarak konser saatine kadar devam etti. "Mükemmel şık bir çayın" ardından Diana'nın üst kattaki minik odasında keyifle hazırlandılar. Diana Anne'in saçlarının önünü yeni bir kabartma tarzıyla bir güzel yaptı. Anne de Diana'nın fiyonklarını özel bir örgüyle hazırladı. Saçlarının arkasını da en az yarım düzine farklı şekle soktular ve en sonunda hazırlandılar. Anne'in yanakları kıpkırmızıydı, gözleri heyecandan parlıyordu.

Doğru, Anne kendisini düz siyah elbisesi ve Marilla'nın diktiği sıkı kollu, gri kabaniyle Diana'nın yanında biraz rüküş hissetmişti zira arkadaşının üzerinde şık, kürkten bir şapka ve minik bir ceket vardı. Fakat hayal gücü aklına tam zamanında geldi ve onu kullanabileceğini düşündü.

Sonra Newbridge'den Murrayler, yani Diana'nı kuzenleri geldi. Hepsi kocaman atlı kızağa dolmuş, üzerlerine kürkler giymişti. Anne de konser binasına gitmek üzere kızağa bindi ve atların altında kıtır kıtır ezilen saten gibi yumuşacık yollardan geçti. Gün batımı muhteşemdi, karlı tepelerle St. Lawrence Körfezi'nin koyu mavi suları şarap ve alevlerle karışmış büyük bir kâse dolusu inci ve safir taşlarına benziyordu. Uzaklardan gelen kahkaha sesleriyle kızağın çan sesleri her köşeden çıkıveren orman cücelerinin neşesini andırıyordu.

Diana'nın kürkünün altındaki eldivenli elini sıkan Anne, "Ah Diana," dedi, "çok güzel bir rüyada gibi değil miyiz? Ben her za-

manki gibi mi görünüyorum? Zira kendimi o kadar farklı hissediyorum ki, bunun görüntüme yansıdığını düşünüyorum.”

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi az evvel kuzenlerinden birinden bir iltifat aldığı için kendisi de iltifat etmek isteyen Diana. “Cildinin rengi çok güzel.”

O geceki program izleyiciler arasında en azından bir kişinin içini birkaç defa ürpertti. Anne, Diana’ya her ürpertinin diğerinden daha heyecan dolu olduğunu söyledi. Prissy Andrews üzerinde yeni pembe, ipekten elbisesi, yumuşacık boynundaki incileri ve saçlarında öğretmenin onun için kasabadan getirdiği söylenilerinin dolaştığı gerçek karanfillerle sahneye çıkıp, “o daracık merdivenleri tek bir günüşüğü bile görmeden zifiri karanlıkta tırmandı,” derken Anne’in tüyleri heyecandan ürperdi. Koro “Nazik Papatyalardan Çok Uzaklarda” şarkısını söylerken ise Anne tavana sanki meleklerle doluymuş gibi hayranlık içinde baktı. Sam Sloane “Dişi Kuşun Gevezeliği” performansını sergilerken yanında oturanlarla birlikte Anne de çok güldü. Sonra Bay Phillips Sezar’ın cesedi başındaki Mark Antony’nin nutkunu yürekleri delen bir ses tonuyla okurken, adam her cümlenin sonunda Prissy Andrews’a bakıyordu, Anne eğer Romalı bir vatandaş kendisine yolu açsa ayağa kalkıp alkışlamak istermiş gibi bir duyguyla adamı dinledi.

Programdaki sadece tek bir konu ilgisini çekmedi. Gilbert Blythe *Bingen am Rhein* şiirini okurken Anne de Rhoda Murray’nin kütüphaneden aldığı kitabı açıp çocuk şiirini bitirene dek onu okudu ve Diana’nın elleri çocuğu alkışlamaktan koparken Anne hiç kıpırdamadan, kaskatı oturup alkışların bitmesini bekledi.

Eve vardıklarında saat on birdi. Çok yorulmuşlar ama eve gelene dek büyük bir keyifle konserin güzelliğini konuşup durmuşlardı. Herkes uyuyordu. Ev karanlık ve sessizdi. Anne ile Diana parmak uçlarına basıp salona, oradan da boş yatak odasına açılan uzun ve dar başka bir odaya geçti. Yatak odası şöminede amber rengini almış alevlerden çıkan ısıyla aydınlık ve sıcaktı.

“Haydi, üzerimizi burada değişelim,” dedi Diana. “Oda çok sıcak ve çok güzel.”

“Çok harika vakit geçirmedik mi?” diye iç çekti Anne neşeyle. “Sahneye çıkmak çok güzel bir duygu olmalı. Bir gün bizden de sahneye çıkmamızı isterler mi sence, Diana?”

“Evet, tabii ki bir gün isteyeceklerdir. Hep büyük öğrencileri sahneye alıyorlar. Gilbert Blythe da çok sık çıkıyor ve kendisi bizden sadece iki yaş büyük. Ah, Anne nasıl onu dinlemiyormuş gibi yapabildin? *“Biri daha var ama kız kardeşim gibi değil,”* dizesini okurken sana baktı.”

“Diana,” dedi Anne. “Sen benim en yakın dostumsun ama senin bile adımı o şahısla yan yana anmana izin veremem. Yatmaya hazır mısın? Haydi, yarışalım. Bakalım yatağa ilk kim girecek?”

Bu teklif Diana’ya cazip geldi. İki beyaz gecelikli minik figür uzun odanın diğer ucuna doğru koşup aynı anda yatağa atladı. Sonra altlarında bir şey hareket etti ve sonra bağırmaya başladı. Biri boğuk bir sesle:

“Aman Tanrım!” diye haykırdı.

Anne ile Diana o yataktan inip o odadan nasıl çıktıklarını kendileri bile anlamadı. Tek bildikleri korku içinde ama parmak uçlarında hızla kaçıp üst katın merdivenlerine yöneldikleriydi.

Çenesi korkudan ve soğuktan titreyen Anne, “Ah! Neydi... Kimdi o öyle?” dedi.

“Josephine teyzemdi,” dedi Diana kahkaha atarak. “Ah, Anne o Josephine teyzemdi. Oraya nasıl geldiyse artık... Bize çok kızacak. Bu korkunçtu! Fakat bundan daha komik bir şey görmüş müydün, Anne?”

“Josephine teyze de kim?”

“Babamın teyzesi, kendisi Charlottetown’da yaşıyor. Çok yaşlı, yetmişli yaşlarında, onun bir zamanlar küçük bir kız olduğuna

inanamıyorum. Gelmesini bekliyorduk ama bu kadar erken geleceğini hiç tahmin etmemiştik. Çok sert ve tutucu biridir ve bu konuda fena hâlde azar işiteceğimizden eminim. Neyse, Minnie May'in yanında uyumamız gerekecek. Nasıl tekmeler bir bilsen."

Ertesi sabah Bayan Josephine Barry kahvaltıya gelmedi. Bayan Barry iki minik kıza nazikçe gülümsedi.

"Dün gece güzel vakit geçirdiniz mi? Siz gelene dek beklemek ve Josephine teyzenin geldiğini size haber verip üst katta uyumanız gerektiğini söylemek istedim ama o kadar yorulmuşum ki uyu-yakalmışım. Umarım teyzeni rahatsız etmemişsinizdir Diana."

Diana hiç cevap vermedi ama Anne ile birbirlerine muzipçe bakıp suçlu suçlu gülümsediler. Kahvaltıdan sonra Anne telaşla eve gittiği için öğleden sonra Marilla onu Bayan Lynde'e bir şey götürmesi için gönderene dek, Barrylerin evinde yaşanan rahatsızlıktan haberi bile olmadı.

"Demek dün gece zavallı Bayan Barry'nin korkudan ödünü koparttınız?" dedi Bayan Lynde sertçe. Fakat kadının gözleri parlıyordu. "Bayan Barry az evvel Carmody'ye giderken bana uğradı. Çok endişelenmiş. İhtiyar Bayan Barry bu sabah çok öfkeli uyanmış ve Josephine Barry'nin öfkesi çok fenadır, sana söyleyeyim. Diana ile hiç konuşmamış."

"Diana'nın suçu değildi," dedi Anne. "Benim suçumdu. Yatağa kadar yarışalım diye ben söyledim."

"Biliyordum!" dedi Bayan Lynde doğru tahminde bulunduğu için sevinerek. "O fikrin senin başının altından çıktığını biliyordum. Fakat epey soruna yol açmış işte. İhtiyar Bayan Barry bir aylığına gelmiş ama dün geceki olaydan sonra bir gece bile daha kalmayacağını ve yarın derhâl kasabaya geri döneceğini söylemiş. Eğer götürdülerse bugün gitmiş olmalı. Diana'nın müzik derslerinin parasını ödeyeceğine söz vermişti ama şimdi böylesine erkeksi bir kız için hiçbir şey yapmamaya karar vermiş. Barryler zor du-

rumda kalmıştır şimdi. Bu sabah o evde çok keyifsiz anlar yaşandığına eminim. İhtiyar Bayan Barry çok zengin olduğundan onu el üstünde tutarlardı. Tabii ki Bayan Barry bana bunlardan hiç söz etmedi ama ben insan doğasından çok iyi anlarım.”

“Ne kadar talihsiz bir kızım ben,” diye homurdandı Anne. “Hem kendi başımı hem de en iyi dostumun başını sürekli belaya sokuyorum. Üstelik de isteseler canımı bile vereceğim insanların. Neden böyle olduğunu bana açıklayabilir misinin Bayan Lynde?”

“Çünkü sen düşünmeden, içgüdülerinle hareket ediyorsun çocuk. Ondan oluyor. Hiç durup düşünmüyorsun... Aklına ne gelirse, anında yapıyor ya da söylüyorsun.”

“Ama bu en güzeli,” diye itiraz etti Anne. “İnsanın aklına çok heyecanlı bir şey geliyorsa onu yapmak zorundadır. Durup düşünürsek her şey berbat olur. Size hiç olmadı mı Bayan Lynde?”

Hayır, Bayan Lynde’e hiç olmamıştı. Başını sertçe iki yana salladı.

“Birazcık düşünmeyi öğrenmen gerek Anne. Bunun için çok uygun bir atasözü bile var: ‘Atlamadan önce önüne bak.’ Özellikle de yataklara.”

Bayan Lynde yaptığı bu basit şakaya çok güldü ama Anne sessizliğini korudu. Bu durumda hiç de gülecek bir şey göremiyordu çünkü ona göre bu hayli ciddi bir durumdu. Bayan Lynde’in evinden çıkıp doğruca Orkide Yamacı’nın yolunu tuttu. Diana onu mutfak kapısında karşıladı.

“Josephine teyzen çok kızmış, öyle değil mi?” diye fısıldadı Anne.

“Evet,” dedi Diana ve kıkırdayarak oturma odasının kapalı duran kapısına baktı. “Kadın öfkesinden deliye döndü Anne. Nasıl surat astı, bilemezsin. Bana şimdiye dek gördüğü en yaramaz kız olduğumu ve annemle babamın beni bu şekilde yetiştirdikleri için utanç duymaları gerektiğini söyledi. Bizde daha fazla kalama-

yacakmış. Benim de çok umurumdaydı. Fakat annemle babam umursadı.”

“Onlara neden benim suçum olduğunu söylemedin?”

“Sanki ben olsam yapmazdım, öyle mi? Ben ispiyoncu değilim Anne Shirley ve bu konuda ben de senin gibi suçluyum,” diye surat astı Diana.

“O zaman ben kendim söylerim.”

Diana kıza dik dik baktı.

“Anne Shirley... Sakın ha! Neden yapıyorsun bunu? Seni canlı canlı yer!”

“Zaten korkuyorum, beni daha çok korkutma,” dedi Anne. “Bir topun ağzına girmek bile beni bu kadar korkutmaz. Ama bunu yapmak zorundayım Diana. Olanlar benim hatamdı ve suçumu itiraf etmem gerek. Neyse ki epey prova yaptım.”

“İyi o zaman, kendisi odada. İstersen git. Ben cesaret edemem. Hem bunu yapmanın işe yarayacağına hiç inanmıyorum.”

Anne büyük bir cesaretle aslanın kafesine daldı... Yani oturma odasına doğru gidip hafifçe kapıyı çaldı. Sert bir ses, “girin” diye bağırdı.

İnce, sert ve kaskatı duran Bayan Josephine Prim ateşin başında ciddiyetle örgüsünü örüyor, altın çerçeveli gözlüklerinin arkasından insanın içini deler gibi bakıyordu. Tekerlekli sandalyesini çevirdi. Karşısında Diana’yı görmeyi bekliyordu ama onun yerine büyük bir korku ve çaresiz bir cesaretle karışık gözlerle kendisine bakan beyaz tenli bir kızla karşılaştı.

Kadın doğrudan konuya girerek, “Sen kimsin?” dedi.

“Ben Green Gables’tan Anne,” dedi ufak kız sesi titreyerek. Ellerini karakteristik bir jestle birleştirdi. “Eğer izin verirseniz size bir itirafta bulunmak için geldim.”

“Ne itirafı?”

“Dün gece yatakta üzerinize atlamamız benim suçumdu. Bunu ben teklif ettim. Eminim Diana’nın aklına ben söylemesem, böyle bir şey asla gelmezdi. Diana çok hanımefendi bir kızdır Bayan Barry. O yüzden onu suçlamamanız gerekiyor. Bu hiç adil değil.”

“Suçlamamam gerekiyor, öyle mi? Bence Diana da yatağa atlamakla o suçu sizinle paylaşmış oldu. Böyle saygın bir evde hiç de hoş olmayan davranışlar bunlar.”

“Ama biz sadece eğleniyorduk,” diye ısrar etti Anne. “Artık özür dilediğimize göre bence bizi affetmelisiniz, Bayan Barry. En azından Diana’yı affedip müzik derslerine devam etmesine izin verin. Diana müzik derslerine çok düşkündür Bayan Barry ve insanın çok istediği bir şeyi elde edememesinin ne demek olduğunu ben çok iyi bilirim. Eğer birine kızacaksanız bana kızın. Eskiden beri insanların bana kızmasına o kadar alışkınım ki bu durumu Diana’dan daha iyi kaldırabilirim.”

Kız konuşurken ihtiyar hanımefendinin gözlerindeki öfkenin çoğu silinmiş, bunun yerini muzip bir ilgi almıştı. Fakat yine de çok ciddi bir ses tonuyla:

“Sadece eğleniyor olmanız bir bahane değil. Ben küçükken küçük kızlar hiç böyle eğlenmezdi. Uzun ve yorucu bir seyahatten sonra öyle gürültüyle uyandırılmanın ve iki küçük kızın üzerinde zıplamalarının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Bilmiyorum ama hayal edebilirim,” dedi Anne heyecanla. “Eminim çok rahatsız edicidir. Ama bir de bizim açımızdan bakın. Hayal gücünüz var mıdır Bayan Barry? Eğer varsa lütfen kendinizi bizim yerimize koyun. O yatakta biri olduğundan haberimiz yoktu ve bizim ödümüzü koparttınız. Kendimizi çok kötü hissettik. Üstelik söz verilmiş olmasına rağmen o odada uyuyamadık. Eminim siz misafir odalarında uyumaya alışkınsınızdır ama bir de hiç böyle bir onura sahip olmamış, küçük bir yetim olduğunuzu hayal edin.”

İşte şimdi kadının gözlerindeki bütün öfke yok olmuştu. Hatta Bayan Barry gülüyordu. Mutfakta endişeyle bekleyen Diana kadının sesini duyunca rahat bir nefes aldı.

“Korkarım hayal gücüm biraz paslanmış... Uzun süredir kullanılmıyor da,” dedi kadın. “Sen de hâlden benim kadar iyi anlıyorsun. Her şey olaylara bakışımıza göre değişir. Gel otur şuraya da bana biraz kendinden söz et bakayım.”

“Çok üzgünüm ama yapamam,” dedi Anne ciddiyetle. “Bunu çok isterdim aslında çünkü siz oldukça ilginç bir hanımefendiye benziyorsunuz ve her ne kadar öyleymiş gibi görünmeseniz de çok iyi bir ruhunuz olduğunu düşünüyorum. Fakat eve, Bayan Marilla Cuthbert’in yanına dönmek zorundayım. Bayan Marilla Cuthbert beni düzgün bir şekilde yetiştirmek için evlatlık edinen çok iyi bir hanımefendidir. Benim için elinden geleni yapıyor ama işi çok zor. Yatağa zıpladığım için onu suçlamamalısınız ama gitmeden evvel bana Diana’yı affettiğinizi ve Avonlea’de istediğiniz kadar kalacağınızı söylemenizi çok arzu ederim.”

“Eğer sık sık gelip benimle sohbet edersen belki de dediğini yaparım,” dedi Bayan Barry.

O akşam Bayan Barry, Diana’ya gümüş bir bilezik verdi ve evin diğer fertlerine bavulunu boşalttığını söyledi.

“Şu Anne denen kızla daha çok görüşmek için biraz daha kalmaya karar verdim,” dedi dürüstçe. “Beni çok eğlendiriyor ve benim yaşıma gelmiş biri için eğlenmek çok da sık yapılan bir şey değil.”

Hikâyeyi duyan Marilla’nın tek yorumu, “Sana söylemiştim,” demek oldu. Tıpkı Matthew gibi konuşmuştu.

Bayan Barry bir aydan fazla bir süre Diana’da kaldı. Anne onu çok eğlendirdiğinden kadın her zamankinden daha uyumlu bir misafir olmuştu. Anne ile ikisi çok sıkı dost oldu.

Bayan Barry giderken şöyle söyledi:

“Anne kızım kasabaya geldiğinde beni ziyaret etmeyi unutma. Seni en şık boş yatak odamda konuk edeceğim.”

“Bayan Barry çok iyi bir ruha sahipmiş,” dedi Anne, Marilla’ya. “Ona bakınca insan böyle düşünmüyor ama öyleymiş işte. Tıpkı Matthew gibi onu da ilk bakışta biraz garip buluyor insan ama bir süre sonra asıl yüzünü görüyorsun. İyi ruhlu insanlar eskiden zannettiğim kadar az değilmiş. Dünyada bir sürü iyi insan olduğunu görmek muhteşem bir şey.”

BÖLÜM 20

İYİ BİR HAYALİN YANLIŞ SONUÇLANMASI

Green Gables'a bir kez daha bahar gelmişti. Hayli güzel fakat bir o kadar da kaprisli ve isteksiz Kanada ilkbaharı nisan ve mayıs ayları boyunca tatlı, taze ve serin günler yaymış; pembe gün batımları ile doğanın yeniden canlandığı mucize gibi günler yaşatmıştı. Âşıkler Yolu'ndaki akçağağaçlarda kırmızı tomurcuklar belirmiş, Orman Perisi Köpüğü'nü yemyeşil otlar sarmıştı. Bay Silas Sloane'un arazisinde alıçlar tomurcuklanmış, kahverengi yapraklarının altında pembe beyaz yıldızlar açmaya başlamıştı. Okuldaki kız ve oğlanların hepsi altın sarısı öğlen saatinde bir araya geliyor, ellerinde çiçek dolu sepetlerle mis gibi bir havada eve dönüyorlardı.

"Alıçların olmadığı yerlerde yaşayan insanlar için çok üzülüyorum," dedi Anne. "Diana belki oralarda daha güzel çiçekler vardır diyor ama alıçtan daha güzel bir şey olamaz, öyle değil mi Marilla? Diana bir de alıç çiçeğinin ne olduğunu bilmeyen biri, onun yokluğunu da çekmez diyor. Ama bence en üzücü olan da bu. Bence alıçların neye benzediğini bilmemek çok trajik bir şey olurdu Marilla ve tabii onların yokluğunu çekmemek. Ben alıçlar hakkında ne düşünüyorum biliyor musun, Marilla? Bence onlar geçen yaz ölen çiçeklerin ruhları ve burası da onların cenneti. Fakat bugün muhteşem vakit geçirdik Marilla. Öğlen yemeğimizi eski bir kuyunun dibindeki kocaman, yosunlarla kaplı bir yerde yedik... Çok romantik bir yerdi. Charlie Sloane kuyunun üzerinden atlaması için Arty Gillis'e meydan okudu ama Arty atlamadı çünkü buna cesaret edemedi. Okuldaki hiç kimse edemedi. Bu günlerde meydan okumak çok moda. Bay Phillips bulduğu bütün

alıçları Prissy Andrews'a verdi. Verirken kıza 'en tatlısı için en tatlı çiçekler' dediğini duydum. Bu cümleyi bir kitaptan aldığının farkındayım ama yine de bunu söylemiş olması adamın hayal gücü olduğunu gösterir. Bana da alıç verdiler ama ben reddettim. Sana kimin verdiğini söyleyemem çünkü o şahsın adını anmayacağıma dair yemin etmiştim. Alıçlardan süs yapıp şapkalarımıza taktık, eve dönme vakti gelince de ikişerli sıra hâlinde elimizde çiçeklerimizle, 'Tepedeki Evim' şarkısını söyleyerek yürüdük. Ah, çok heyecan vericiydi Marilla. Bay Silas Sloane'un bütün çocukları bizi görmek için yanımıza koştu. Yolda gördüğümüz herkes durup bizi izledi. Tam bir sansasyon yarattık."

"Ne kadar da şaşırdım! Saçma işler işte!" oldu Marilla'nın cevabı.

Alıçların ardından menekşeler geldi ve Menekşe Vadisi onlarla doldu. Anne okula giderken dikkatli adımlarla menekşelerin arasından geçip sanki kutsal topraklara basıyormuş gibi, tapınırcasına çiçeklere baktı.

"Bir şekilde," dedi Diana'ya, "buradan geçerken Gil... Birinin sınıfta beni geçip geçmemesini takmıyorum. Ama okula gelince her şey değişiyor ve bu durumu çok ama çok takıyorum. Sanki içimde bir sürü farklı Anne var. Bazen o yüzden böyle baş belası biri olduğumu düşünüyorum. Eğer sadece bir tane Anne olsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama o zaman da hiçbir şey böyle ilginç olmazdı."

Bir haziran akşamı meyve bahçeleri yine pembe tomurcuklarla dolu, kurbağalar Parlak Sular Gölü'nün başında tatlı şarkılarını söylerken ve hava yonca tarlalarından ve köknar ormanlarından gelen mis gibi kokularla doluyken Anne penceresinin önünde oturuyordu. Derslerini çalışıyordu ama hava kararmaya başlamıştı ve kitabı okumak zorlaştığı için gözlerini kocaman açmış, iyice eğilerek Karlar Kraliçesi'nin tomurcuklarla dolu dallarının arasından bakıyordu.

Gerekli birkaç düzenleme dışında Anne'in küçük odasından çok fazla değişmemişti. Duvarlar yine beyaz, yastıklar yine sert, sandalyeler her zamanki gibi sarı ve düzgündü. Buna rağmen odanın bütün karakteri değişmişti. Odanın her yerini capcanlı, varlığını belli eden bir kişilik kaplamıştı. Okul kitapları, elbiseler ve kurdeleler hatta masadaki çatlamış mavi kavanozda bile tomurcuklu elma ağaçlarının dalları vardı. Sanki uyuyan ya da uyanık olan tüm rüyalar görünür bir hâle bürünmüş ve bu çıplak odanın her yerini gökkuşağı ve ay ışığı ile doldurmuştu. Marilla elinde Anne'in yeni ütülenmiş okul önlükleriyle geldi. Önlükleri bir sandalyeye asıp iç çekerek oturdu. O öğleden sonra yine baş ağrısı tutmuştu, ağrı dinmiş olmasına rağmen kendi deyimiyle Marilla kendisini son derece "bitik" ve yorgun hissediyordu. Anne şefkat dolu gözlerle Marilla'ya baktı.

"Keşke senin yerine benim başım ağrısaydı Marilla. Senin için o ağrıya seve seve katlanırdım."

"Bence bana yardım edip dinlenmemi sağlamakla zaten elinden geleni yaptın," dedi Marilla. "Üstelik her zamankinden çok daha az hata yapıp işleri oldukça güzel hallettin. Elbette Matthew'un mendillerini kolalamana hiç gerek yoktu! Bir de çoğu insan turtayı fırına ısıtmak için koyar, yakmak için değil. Fakat belli ki bu senin pek tarzın değil."

Bu baş ağrıları Marilla'yı bir şekilde daha iğneleyici yapıyordu.

"Ah, çok üzgünüm. Fırına koyduğum turtaya şimdi sen söyleyin-ce aklıma geldi. Gerçi yemek masasında eksik bir şey olduğunu hissetmiştim. Bu sabah işleri bana devrettiğinde aslında oldukça dikkatliydim. Hiçbir şey hayal etmeyecek ve zihnimi gerçeklerden uzaklaştırmayacaktım. Turtayı fırına koyana kadar gayet iyiydi ama sonra kendimi bir kuleye hapsedilmiş bir prenses gibi hayal etmeye başladım. Yakışıklı bir şövalye kömür karası atıyla beni kurtarmaya geliyordu. İşte bu yüzden turtayı tamamen unuttum. Mendilleri kolaladığımın bile farkında değilim. Ütü yaparken de

aklımda hep Diana ile nehrin orada keşfettiğimiz yeni adaya bir ad bulmak vardı. Orası insanı büyüleyen bir yer, Marilla. Üzerinde iki tane akça ağaç var, nehir de tam etrafından akıyor. Sonunda aklıma oraya Victoria Adası demek geldi çünkü adayı tam Kraliçe'nin doğum gününde keşfettik. Diana da, ben de çok sadık insanlarız. Fakat turta ve mendiller için çok üzgünüm. Bugün fazlasıyla iyi olmak istedim çünkü bugün bir yıldönümü. Geçen yıl bugün ne olduğunu hatırlıyor musun Marilla?"

"Hayır, aklıma özel bir şey gelmiyor."

"Ah, Marilla bugün Green Gables'a geldiğim gün. Bunu asla unutmam. Bu benim hayatımın dönüm noktasıydı. Elbette senin için çok önemli olmayabilir. Tam bir yıldır buradayım ve çok mutluyum. Elbette bazı sorunlar yaşadım ama sorunsuz insan olmaz. Beni evlat edindiğin için pişman mısın Marilla?"

"Hayır, pişmanım diyemem," dedi bazen Anne gelmeden önce Green Gables'ta nasıl yaşadığına şaşırان Marilla, "Hayır, değilim. Eğer derslerini bitirdiysen, senden gidip Bayan Barry'ye uğramanı ve benim için Diana'nın önlük desenini ödünç almanı isteyeceğim."

"Ah... Ama... Hava çok karanlık," diye haykırdı Anne.

"Çok mu karanlık? Sadece alacakaranlık, Tanrım sanki daha önce karanlıkta hiç dışarıya çıkmadın!"

"Sabah erkenden giderim," dedi Anne heyecanla. "Şafak vaktinde kalkar giderim Marilla."

"Şu an aklında ne var, Anne Shirley? O deseni bu akşam önlüğüne dikmek için istiyorum. Bir an evvel git de işimizi vaktinde halledelim."

"O zaman yoldan giderim," dedi isteksizce şapkasını alan Anne.

"Hem yoldan gidip hem de yarım saati boşa mı harcayacaksın? Saçmalama!"

"Hayaletli Orman'dan gidemem Marilla," diye çaresizce hay-

kırdı Anne.

Marilla kıza dik dik baktı.

“Hayaletli Orman mı? Sen delirdin mi? Hayaletli Orman da neyin nesi acaba?”

“Nehrin oradaki ladin ormanı,” diye fısıldadı Anne.

“Saçmalık! Orada hayaletli orman diye bir yer yok. Bu saçmalıkları sana kim anlatıyor?”

“Hiç kimse,” diye itiraf etti Anne. “Diana ile ikimiz oranın hayaletli olduğunu hayal ettik. Buradaki her yer çok... Çok... Benzer. Biz de eğlenelim diye bunu uydurduk. Nisanda başladık. Hayaletli bir orman çok romantik Marilla. Karanlık olduğu için ladin ormanını seçtik. Ah, çok korkunç şeyler hayal ettik. Gecenin tam bu saatinde nehrin kenarında yürüyen beyaz bir kadın var, elini kolunu sallayıp ağlıyor. Ailede bir ölüm olunca ortaya çıkıyor. Bir de Idlewild’in köşesinden aniden karşına çıkan öldürülmüş küçük bir çocuğun ruhu var. Arkandan yavaşça yaklaşıp buz gibi parmaklarıyla eline dokunuyor... Of, Marilla düşününce bile ürperiyorum. Bir de patikada bir aşağı, bir yukarı yürüyen ve kafası olmayan bir adam var. Dalların arasından iskeletler geçiyor. Ah, Marilla hava kararınca o ormandan asla geçmem artık. Eminim ağaçların arasından beyaz şeyler uzanıp beni yakalar.”

Epey şaşkın bir hâlde kızı dinleyen Marilla, “Hiç böyle bir şey duymadım!” dedi. “Anne Shirley, şimdi sen bana kendi uydurduğun bu korkunç saçmalığa inandığını mı söylüyorsun?”

“Tam olarak inanmak denemez,” dedi Anne. “En azından gündüzleri inanmıyorum ama karanlık çökünce farklı oluyor Marilla. Çünkü hayaletler karanlıkta ortaya çıkar.”

“Hayalet diye bir şey yoktur Anne.”

“Hayır, var Marilla,” diye haykırdı Anne. “Onları gören insanlar tanıyorum. Üstelik hepsi de saygın insanlar. Charlie Sloane bü-

yükannesinin, bir gece büyükbabasını inekleri otlatırken gördüğünü söyledi. Hem de adam gömüldükten bir sene sonra görmüş. Bilirsin ki Charlie Sloane'un büyükannesi hikâyeler uyduracak bir kadın değil. O çok dindar biri. Ayrıca Bayan Thomas'ın babası bir gece elinde fenerle evine giderken kafa derisi soyulmuş bir adam görmüş. Onun ağabeyinin ruhu olduğunu ve kendisini dokuz gün içinde öleceği konusunda uyardığını söylemiş. Gerçi dokuz gün sonra ölmemiş ama o olaydan tam iki yıl sonra ölmüş. Yani görüyorsun işte, doğruyu söylüyormuş. Ruby Gillis de diyor ki..."

"Anne Shirley," diye sertçe sözünü kesti Marilla. "Bir daha asla bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum. Zaten başından beri hayal gücünle ilgili şüphelerim vardı ve eğer sonuçları böyle olacaksa bu tip şeylere asla izin veremem. Şimdi hemen Barrylere gidecek ve sana bir uyarı ve ders olması için, giderken o ormandan geçeceksin. Bir daha da ağzından hayaletli orman lafı çıktığını duymayayım."

Anne istediği kadar yalvarıp ağlayabilirdi... Ki korkusu çok gerçek olduğundan bunu yaptı da. Yanında hayal gücünü de götürdüğü için, gece karanlığında o ormandan geçmeye ölesiye korkuyordu. Ama Marilla kararlıydı. Titreyerek hayaletler gördüğünü söyleyen çocuğu su kaynağına kadar götürüp tek başına köprüyü geçmesini ve ağlayan kadınlarla, başsız adamların olduğu ormana doğru ilerlemesini emretti.

"Ah, Marilla nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?" diye hıçkırdı Anne. "Eğer beyaz bir şey beni yakalayıp kaçırса ne hissedersin acaba?"

"Riske gireceğim," dedi Marilla duygusuz bir ifadeyle. "Bilirsin dediğimi yaparım. Senin o hayaletler hayal eden hayal gücünü iyileştireceğim. Şimdi yürü bakalım."

Anne yürüdü. Köprüden geçerken ayakları birbirine dolandı. Ormana doğru uzanan korkunç ve loş patıkaya titreyerek bakıyordu. Anne o yürüyüşü hiç unutmadı. Hayal gücüne bu denli önem

vermeye tövbe etti. Etrafındaki bütün gölgelerden hayalindeki cüceler fırlıyor, soğuk ve derisiz ellerini kendilerini çağıran korku içindeki küçük kıızı yakalamak için uzatıyorlardı. Kahverengi toprak zeminden yukarıya doğru fırlamış bembeyaz bir dal Anne'in kalbine inecekti. Birbirine sürten iki ihtiyar ağaç dalının çıkarttığı sesler kızın alnından boncuk boncuk terler akmasına yol açtı. Karanlıkta tepesinde uçan yarasaların sesleri tuhaf yaratıkların kanat seslerine benziyordu. Bay William Bell'in arazisine ulaştığı anda sanki beyaz şeylerin oluşturduğu bir ordudan kaçarmış gibi hızla koştu ve soluk soluğa bir vaziyette Barrylerin mutfak kapısına vardı. O kadar nefessiz kalmıştı ki önlük deseni isterken kelimeler ağzından zorla çıktı. Diana o sırada evde olmadığı için oyalanma bahanesi de yoktu. Yani o korkunç geri dönüş yolculuğuyla derhâl yüzleşmek zorundaydı. Anne geriye dönerken gözlerini kapattı ve beyaz şeyler görmektense ağaç dallarının beynini deşme riskini almaya karar verdi. Nihayet köprüye vardığında rahatlayıp derin bir nefes aldı.

"Demek seni yakalayan bir şey olmadı?" dedi Marilla sert bir ifadeyle.

"Ah, Mar... Marilla," diye kekeledi Anne. Korkudan dişleri birbirine vuruyordu. "B-b-bundan s-s-so-sonra d-d-dai-daima her-her-herkesin g-g-geçtiği yol-yol-yolları ku-ku-kullanacağım."

BÖLÜM 21

PASTADAKİ TATLANDIRICI

“**T**anrım, Bayan Lynde’in de dediği gibi bu dünya merhabalar ve vedalardan ibaret,” dedi Anne tahtasını ve kitaplarını mutfak masasına bırakarak. Haziranın son günüydü, kız kıpkırmızı olan gözlerini ıpslak bir mendille sildi. “Marilla, okula bugün fazladan bir mendil daha götürmüş olmam ne büyük şans, öyle değil mi? İhtiyacım olacağını tahmin etmiştim.”

“Bay Phillips gidiyor diye iki mendili heba edecek kadar onu sevdiğini hiç bilmiyordum,” dedi Marilla.

“Onu çok sevdiğim için ağladığımı sanmıyorum,” dedi Anne. “Ben herkes ağladı diye ağladım. Ruby Gillis başlattı. Ruby Gillis daima Bay Phillips’ten nefret ettiğini söylerdi ama adam veda konuşmasını yapmak için ayağa kalktığı anda kız gözyaşlarına boğuldu. Sonra bütün kızlar sırayla ağlamaya başladı. Kendimi tutmaya çalıştım Marilla hatta Bay Phillips’in beni zorla Gil... Bir oğlanın yanına oturttuğu o günü hatırlamaya bile çalıştım ve tabii adımı E ile tahtaya yazdığını ve geometri dersinde şimdiye dek gördüğü en aptal öğrencinin ben olduğumu söyleyip hecelelememe gülüşlerini de. Korkunç ve alaycı tavırlarını da öyle ama bir şekilde kendimi tutamadım işte Marilla. Ben de ağlamaya başladım. Jane Andrews tam bir aydır Bay Phillips gideceği için ne kadar sevindiğini ve adam giderken gözünden tek bir yaş bile akmayacağını söylüyordu. Ama hepimizden daha çok ağladı hatta erkek kardeşinden mendil ödünç almak zorunda kaldı çünkü ihtiyacı olabileceğini düşünmemiş ve kendi mendilini getirmemişti. Ve elbette erkekler ağlamadı. Ah, Marilla yüreğim parçalandı. Bay Phillips çok güzel bir veda konuşması yaptı. Konuşmasına başlarken, ‘ayrılık vak-

ti geldi,' dedi. Çok etkileyiciydi. Onun da gözünde yaşlar vardı Marilla. Okulda onunla hakkında konuştuğum, onun resimlerini çizip dalga geçtiğim, Prissy ile ikisinin dedikodusunu yaptığım onca zaman için çok pişman oldum ve çok üzüldüm. İnan bana Minnie Andrews gibi örnek bir öğrenci olmayı çok isterdim. Kızın hiç böyle pişmanlıkları yok çünkü. Diğer kızlar eve dönerken yol boyunca ağladı. Carry Sloane beş dakikada bir, 'ayrılık vakti geldi,' deyip durdu. Tam neşelenecekken bunu duyup yine ağlamaya başladık. Kendimi çok ama çok üzgün hissediyorum Marilla. Ama önünde iki aylık tatili olan biri herhâlde kendisini çaresizliğin derin kuyularındaymış gibi hissedemez, değil mi? Üstelik istasyondan okula gelen yeni rahip ve eşiyle de tanıştık. Fakat Bay Phillips'in gidişine o kadar üzülyordum ki, yeni rahibe hiç ilgi gösteremedim. Nasıl gösterecektim? Fakat karısı çok güzel. Tam anlamıyla muhteşem güzellikte denemez tabii ki zira bir rahibin muhteşem güzellikte bir karısının olması kötü bir örnek olur. Bayan Lynde, Newbridge'deki rahibin karısının kötü bir örnek olduğunu söylüyor çünkü kadın son moda şeyler giyiyormuş. Bizim yeni rahibin eşi mavi ince kumaştan, kabarık kollu bir elbise giymişti. Şapkasında güller vardı. Jane Andrews bir rahip karısı için kabarık kolun abartılı olduğunu söyledi fakat ben kabarık kol özleminin ne demek olduğunu çok iyi bildiğimden hiçbir yorum yapmadım, Marilla. Hem kadın kısa zamandır rahip eşi, o yüzden hoş görülmesi gerekir. Öyle değil mi? Rahip evi hazırlanana kadar Bayan Lynde'de kalacaklarmış."

O akşam Bayan Lynde'in evine giden Marilla bir kış evvel kadından ödünç aldığı kilim desenini geri götürmek için gidiyor olsaydı, Avonlea halkının çoğunun gösterdiği zafiyeti paylaşıyor olurdu. Zira Bayan Lynde'in bir daha geri gelmesini beklemediği hâlde ödünç verdiği bir sürü şey o akşam nedense bir anda geri getirilmişti. Yeni bir rahip, dahası karısı olan bir rahip duygularını iki arada, bir derede yaşayan bu ufak ve sessiz kasaba halkının merakını cezbetmişti.

Anne'in hayal gücü eksik diye nitelendirdiği ihtiyar rahip Bay Bentley on sekiz yıldır Avonlea'nın papazıydı. Geldiğinde duldu ve kaldığı yıllar boyunca kendisine daima birilerinin yakıştırılmasına rağmen adam dul olarak kalmaya devam etti. Geçen şubatta görevinden istifa edişi bir hatip olarak eksiklikleri olmasına rağmen iyi kalpli, ihtiyar papazlarının varlığından son derece memnun olan Avonlea halkını üzdü. O günden sonra Avonlea kilisesi her pazar gelip çeşitli vaazlar veren pek çok farklı adayın ve "kaynağın" tadını çıkarttı. İsrail'deki anne ve babaların onayladıkları ya da onaylamadıkları bu adaylar hakkında kilisedeki Cuthbert sırasında sessizce oturan ince, kızıl saçlı, minik kızın da bir fikri vardı ve bu fikirlerini papazları dış görünüşleri ve şekilleriyle ilgili eleştiren Matthew ve Marilla ile sürekli paylaşıyordu.

"Bence Bay Smith olmaz Matthew," oldu Anne'in konuyla ilgili son fikri. "Bayan Lynde adamın hitabetinin çok zayıf olduğunu söylüyor ama bence asıl sorun, onun da tıpkı Bay Bentley gibi hiç hayal gücünün olmaması. Bay Terry'ninki de çok abartılı. Tıpkı benim Hayaletli Orman olayım gibi, o da hayal gücünü coşturuyor. Üstelik Bayan Lynde adamın ilahi bilgisinin yetersiz olduğunu söylüyor. Bay Gresham ise hem çok iyi hem de çok dindar bir adamdı ama kilisede çok fazla komik hikâye anlatıp herkesi güldürdü. Davranışı hiç münasip değildi ama papaz dediğin ağır davranır, öyle değil mi? Bay Marshall'ın çok çekici olduğunu düşündüm ama Bayan Lynde adamın evli olmadığını, hatta nişanlı bile olmadığını söyledi. Avonlea'de bekâr bir papaz olamazmış çünkü cemaatten birisiyle evlenmeye kalkarsa bu, toplum içinde soruna yol açabilirmiş. Bayan Lynde çok öngörülü bir kadın, öyle değil mi Matthew? Vaaz için Bay Allan'ı çağırmalarına çok sevindim. Onu sevdim çünkü vaazı çok ilginçti ve çok samimi şekilde dua ediyordu, yani alışkanlığı olduğu için değil de gerçekten yüreğinden hissederek. Bayan Lynde onun mükemmel olmadığını ama zaten senede yedi yüz elli dolar maaşla mükemmel birini beklememiz gerektiğini ve adamı sorguladığı için ilahi bilgisiyle doktri-

nin de gayet yeterli olduğunu söylüyor. Hem karısının ailesini de tanıyormuş. Hepsi çok saygın insanlarmış, ailedeki tüm kadınlar iyi birer ev hanımıymış. Bayan Lynde erkeklerin ilahiyat bilgilerinin tam, kadınların da iyi birer ev hanımı oldukları bir ailenin, bir rahibe yakışan bir aile olduğunu söylüyor.”

Yeni rahip ve karısı hâlâ balayında olan genç, güler yüzlü bir çiftti. İşleri ve hayatları hakkında son derece güzel ve tatlı bir heyecana sahiplerdi. Avonlea daha ilk günden onlara yüreğini açtı. Yaşlı, genç herkes büyük idealleri olan bu dürüst ve neşeli genç adamla rahip evinin yeni hanımı olan parlak ve nazik eşini çok sevdi. Anne Bayan Allan’a bayıldı. Bir iyi ruh daha keşfetmişti.

“Bayan Allan çok harika biri,” dedi bir pazar günü öğleden sonra. “Dersimize o girdi; müthiş bir öğretmen. Daha sınıfa girer girmez tüm soruları öğretmenin sormasının hiç de âdil olmadığını söyledi. Biliyorsun Marilla, ben de hep böyle düşünürüm. Ona istediğimiz kadar çok soru sorabileceğimizi söyledi. Ben soru sormakta çok ustayımdır, Marilla.”

Marilla’nın şakayla karışık yorumu, “Sana güveniyorum,” oldu.

“Ruby Gillis dışında hiç soru soran olmadı, o da bu yaz pazar okulu pikniği düzenlenecek mi diye sordu. Bence bu hiç de uygun bir soru değildi çünkü dersle alakası yoktu. Dersimiz aslan kafesindeki Daniel hakkındaydı ama Bayan Allan gülümseyip pikniğin olacağını söyledi. Bayan Allan’ın çok güzel bir gülümsemesi ve yanağında nefis gamzeleri var. Keşke benim de gamzelerim olsaydı, Marilla. Buraya ilk geldiğim günkü kadar zayıf değilim artık ama henüz gamzelerim yok. Olsaydı belki insanlar üzerinde iyi bir etki bırakırdım. Bayan Allan insanlar üzerinde daima iyi bir etki bırakmaya çalışmamız gerektiğini söyledi. Her şey hakkında çok güzel konuşuyor. Daha önce dinin hiç bu kadar neşeli bir şey olduğunu bilmezdim. Hep melankolik olduğunu düşünürdüm ama Bayan Allan öyle biri değil ve eğer onu gibi olacaksam ben de Hristiyan olmayı çok isterim. Asla Başmüfettiş Bell gibi olmak istemem.”

“Bay Bell hakkında böyle konuşman çok ayıp,” dedi Marilla sertçe. “Bay Bell çok iyi bir adamdır.”

“Ah, elbette öyle,” dedi Anne. “Ama hiç bunun keyfini çıkarıyor gibi görünmüyor. Eğer iyi biri olsaydım gün boyu dans edip şarkı söylerim çünkü iyi biri olmaktan mutluluk duyardım. Sanırım Bayan Allan şarkı söyleyip dans etmek için fazla yaşlı hem zaten bu davranışlar bir rahip eşine hiç yakışmaz. Ama Hristiyan olmaktan mutluluk duyduğunu ve dünyada tek o kalsa da bundan asla vazgeçmeyeceğini hissedebiliyorum.”

“Bence bir gün Bay ve Bayan Allan’ı çaya davet etmeliyiz,” dedi Marilla. “Burası hariç her yere gittiler. Bir bakalım. Önümüzdeki çarşamba onları ağırlayabiliriz. Ama sakın Matthew’a bundan söz etme yoksa bir bahane bulup o gün eve uğramaz. Bay Bentley’e alışkındı, onun gelmesinden rahatsız olmuyordu ama yeni biriyle tanışmak üstelik bir de adamın eşiyle tanışmak onu çok korkutur.”

“Bir ölü kadar sessiz olacağım,” dedi Anne. “Marilla, o gün pasta yapmama izin verir misin? Bayan Allan için bir şey yapmak istiyorum ve biliyorsun son günlerde çok güzel pastalar yapıyorum.”

“Katlı bir pasta yapabilirsin,” diye izin verdi Marilla.

Pazartesi ve salı günü Green Gables’ta büyük hazırlıklar yapıldı. Rahiple eşini çaya davet etmek çok önemli bir olaydı ve Marilla Avonlea’daki diğer ev kadınlarından aşağı kalmak istemiyordu. Anne heyecan ve mutluluktan uçuyordu. Salı akşamı Orman Perisinin Köpüğü’ndeki büyük, kızıl taşların üzerinde oturup ağaç dallarıyla suda gökkuşağı şekilleri yaparlarken Diana’ya hep bundan söz etti.

“Sabah yapacağım pasta ile Marilla’nın çay saatinden hemen önce yapacağı kabartma tozlu bisküviler dışında her şey hazır Diana. Emin ol Diana, son iki gündür Marilla ile çok ama çok çalıştık. Rahibin ailesini çaya davet etmek büyük bir sorumluluktur.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kilerimizi görmen lazım, aklın durur. Jöleli tavukla soğuk dil ikram edeceğiz. İki çeşit jölemiz var; sarı ve kırmızı. Ayrıca kremalı ve limonlu tart, vişneli tart, üç çeşit çörek ve meyveli pasta. Bir de Marilla'nın özellikle rahipler için sakladığı şu meşhur sarı eriklerinden tabii. Bir de daha önce söylediğim gibi sade kekle katlı pasta ve bisküvi. Yanlarına hem eski hem de taze ekmek çıkartacağız. Ne olur ne olmaz, belki rahipte hazımsızlık vardır taze ekmek yiyemiyordur diye. Bayan Lynde rahiplerin hazımsızlık çektiklerini söyledi ama bence Bay Allan bu işte daha yeni olduğundan böyle bir sorunu yoktur. Katlı pastam aklıma gelince her yanımda buz kesiyor. Ah, Diana ya güzel olmazsa? Dün gece rüyamda katlı pasta için beni kovalayan bir sürü cüce gördüm."

"Çok güzel olacak," diye onu rahatlattı Diana. Kendisi çok rahat bir dosttu. "Eminim iki hafta önce Idlewild'a getirdiğin o pasta kadar şık ve güzel bir pasta yapacaksın."

"Evet ama pastaların özellikle sen çok iyi olmalarını istediğinde, kötü olmak gibi berbat bir alışkanlıkları var," diye iç çekti Anne ve yerden bir dal alıp suya bıraktı. "Fakat sanırım içgüdülerime güvenmeli ve un miktarına dikkat etmeliyim. Ah, bak Diana ne güzel bir gökkuşağı! Sence biz gittikten sonra Orman Perisi gelip onu boynuna eşarp diye takar mı?"

"Orman Perisi diye bir şey olmadığını biliyorsun," dedi Diana. Diana'nın annesi Hayaletli Ormanı duymuş ve bu konuya çok kızmıştı. Sonuç olarak Diana'nın hayal kurması yasaklanmış, zarsız orman perileri bile olsa hayal ürünü şeylerden uzak durması istenmişti.

"Ama var olduğunu hayal etmek çok kolay," dedi Anne. "Her gece yatmadan evvel pencereden bakıp Orman Perisi gerçekten orada mı, aynasını almış saçlarını mı tarıyor diye merak ediyorum. Hatta bazı sabahlar yerde ayak izlerini bile arıyorum. Ah, Diana Orman Perisine inanmaktan vazgeçme lütfen!"

Çarşamba sabahı nihayet geldi. Anne çok heyecanlı olduğu için şafak vaktinde uyandı. Bir önceki akşam su kaynağının başında fazla kaldığından grip olmuştu ama hiçbir hastalık o sabahki önemli konularla ilgilenmesine engel olamazdı. Kahvaltıdan sonra pastasını yapmaya koyuldu. Nihayet fırının kapağını açtığı anda derin bir nefes aldı.

“Bu sefer hiçbir şey unutmadığımdan eminim Marilla. Sence kabarcak mı? Ya kabartma tozu iyi değilse? Yeni kutudakinden kullandım. Bayan Lynde bugünlerde kabartma tozlarının iyi çıkıp çıkmadığından emin olamıyoruz diyor çünkü her şeyin içinde katkı malzemesi konuluyormuş. Bayan Lynde devletin bu konuya el atması gerektiğini söylüyor ama Torylerin bunu yapacağı günleri asla göremeyeceğini de ekliyor. Marilla, ya bu pasta kabarmazsa?”

Marilla’nın olaya bakışı, “Pasta dışında daha bir sürü ikramımız var,” şeklinde oldu.

Buna rağmen pasta kabardı ve fırından oldukça hafif ve altın sarısı bir köpük gibi çıktı. Anne mutluluktan uçuyordu. İki katla pastanın arasına jöle sürdü ve Bayan Allan’ın pastasını yediğini, hatta bir dilim daha istediğini hayal etti!

“Tabii ki en güzel çay takımını kullanacaksın Marilla,” dedi. “Masayı yabani güllerle donatabilir miyim?”

“Bence bunların hepsi çok saçma,” diye suratını eğdi Marilla. “Bana göre önemli olan süslemeler değil, ikramdır.”

“Ama Bayan Barry kendi masasını süslemişti,” dedi Anne. “Ve rahip ona çok şık iltifatlarda bulundu. Masanın da en az ikramlar kadar göz doyurucu olduğunu söyledi.”

“Nasıl istersen öyle yap,” dedi Bayan Barry ya da bir başkasından altta kalmak istemeyen Marilla. “Lütfen masada tabak ve ikramlara yetecek kadar yer ayırmayı unutma.”

Anne masayı süslemeye başladı, sonuçta ortaya çıkan manzara Bayan Barry’nin masasını sollamıştı. Güller, yeşillikler ve kendine

ait estetik zevki de birleşince masa o kadar güzel görünüyordu ki rahiple eşi daha oturur oturmaz aynı anda masanın güzelliğine övgüler yağdırdı.

Marilla hafifçe gülümseyerek, “Anne’in işi,” dedi. Anne Bayan Allan’ın kendisini onaylar gibi gülümsediğini görünce, çok mutlu oldu.

Matthew da oradaydı ve bu partiye iyi niyetle davet edilmişti ama Anne onun neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Adam o kadar çaresiz ve utangaçtı ki Marilla sonunda onunla uğraşmayı bıraktı ama Anne Matthew’un elinden tutup onu başarıyla çay partisine getirdi. Adam şu an üzerinde en iyi takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle masada oturmuş rahiple gayet güzel sohbet ediyordu. Bayan Allan’a tek kelime etmedi ama herhâlde bu beklenen bir şeydi.

Sıra Anne’in pastasına gelene kadar her şey çok güzel gitti. Önüne sunulan pek çok ikramı yediği için Bayan Allan pastayı geri çevirdi ama Marilla, Anne’in yüzündeki hayal kırıklığını görünce gülümseyerek, “Ah, bu pastadan bir dilim almalısınız, Bayan Allen. Anne onu sizin için yaptı,” dedi.

“O hâlde tatmalıyım,” diye güldü Bayan Allan ve kendisine, eşine ve Marilla’ya pastadan üçgen şeklinde birer dilim kesti.

Pastasından bir parça alan Bayan Allan’ın yüzünde garip bir ifade belirdi; tek kelime etmeden ağzındaki lokmayı güzelce çiğneyip bitirdi. Kadının yüz ifadesini gören Marilla kendi pastasından aceleyle bir parça aldı.

“Anne Shirley!” diye haykırdı. “Bu pastanın içine ne koydun böyle?”

“Tarifte yazanları Marilla,” diye haykırdı Anne kederle. “Yoksa olmamış mı?”

“Bu berbat olmuş! Bay Allan sakın yemeyin. Anne, sen de bir tadına bak. Hangi tatlandırıcıyı kullandın?”

“Vanilyayı,” dedi Anne ve pastadan tattıktan sonra suratı utançtan kıpkırmızı oldu. “Sadece vanilya kullandım. Ah, Marilla kabartma tozu yüzünden olmalı. O konuda çok şüpheliydim zaten...”

“Kabartma tozuymuş! Çabuk bana kullandığın vanilya şişesini getir.”

Anne kilere koşup elinde içi kahverengi bir sıvı ve üzerinde “En İyi Vanilya” yazan sarı etiketli, minik bir şişeyle geri döndü.

“Aman Tanrım Anne, pastaya sakinleştirici merhem katmışsın. Geçen hafta merhem şişesini kırmıştım, içindekileri de vanilya şişesine boşalttım. Sanırım bu benim hatam, seni uyarmalıydım ama Tanrı aşkına Anne neden pastaya koymadan önce onu koklamadın?”

Anne çok utandı ve gözyaşlarına boğuldu.

“Kokusunu alamazdım çünkü gribim!” dedi ve odasına koşup yatağına kapanarak ağlamaya başladı.

Sonra merdivenlerde hafif bir ayak sesi duyuldu ve birisi odaya girdi.

Anne başını kaldırmadan, “Ah Marilla,” diye hıçkırdı. “Çok utandım. Bunu asla atlatamam. Mutlaka herkes duyacaktır çünkü Avonlea’de dedikodu çok hızlı yayılıyor. Diana bana pastamın nasıl olduğunu sorunca ona doğruyu söylemek zorunda kalacağım ve herkes beni sonsuza dek pastaya sakinleştirici merhem koyan kız olarak parmakla gösterecek. Gil... Okuldaki oğlanlar bana gülüp benimle dalga geçecekler. Ah, Marilla eğer içinde birazcık Hristiyanlık varsa sakın bu olaydan sonra bana gidip bulaşıkları yıkamamı söyleme. Öğretmenle eşi gidince yıkarım çünkü Bayan Allan’ın yüzüne bir daha asla bakamam. Belki de onu zehirlemeye çalıştığımı düşünecek. Ama sakinleştirici zehirli değildir. Zaten kullanılan bir şey... Ama tabii pastada değil. Bunu Bayan Allan’a da anlatırsın değil mi Marilla?”

“Bence yataktan inip kendin anlatsan daha iyi olur,” dedi tatlı bir ses.

Anne hızla doğrulunca yatağının ucunda kendisine gülen gözlerle bakan Bayan Allan’ı gördü.

“Güzel kızım, ağlamana gerek yok,” dedi Anne’in üzgün yüzünü görünce rahatsız olan kadın. “Bu herkesin yapabileceği komik bir hata sadece.”

“Ah, hayır ancak ben böyle bir hata yapabilirim,” dedi Anne suratını asarak. “Üstelik de o pastayı sırf sizin için çok güzel yapmak istemiştim Bayan Allan.”

“Evet, biliyorum canım. Ve emin ol bu nezaketini takdir ediyorum. Artık ağlama ve benimle aşağıya inip bana çiçek bahçeni göster. Bayan Cuthbert sana ait minik bir bahçen olduğunu söyledi. Çiçeklerle çok ilgiliyimdir, o yüzden bahçeni görmek isterim.”

Anne kadının kendisini teselli etmesine izin verdi ve onun ne kadar iyi bir ruha sahip olduğunu bir kez daha anladı. O andan itibaren merhemli pasta hakkında tek kelime daha edilmedi ve konuklar gittiğinde Anne o korkunç kazaya rağmen, akşam umduğundan daha çok eğlendiğini fark etti. Yine de derin bir iç çekti.

“Marilla, yarının henüz hiç hata yapılmamış yepyeni bir gün olduğunu bilmek sence de çok güzel değil mi?”

“Eminim bir sürü hata yaparsın,” dedi Marilla. “Zira hatasız bir gün geçirdiğini hiç görmedim Anne.”

“Evet, bunu ben de biliyorum,” diye itiraf etti Anne homurdanarak. “Ama benimle ilgili çok güzel bir şeyi hiç fark ettin mi, Marilla? Asla aynı hatayı iki kez yapmıyorum.”

“Hep yeni hatalar yaptığın için bunu fark etmemişim.”

“Ah, görmüyor musun Marilla? Bir insanın işleyeceği hataların bir sınırı olmalı, ben de o hataların sonuna geldiğimde hepsini aşmış olacağım. Bunu düşünmek içimi rahatlatıyor.”

“Neyse, gidip o pastaya domuzlara versen iyi olur. İnsanlara uygun değil, Jerry Boute bile o pastayı yiyemez,” dedi Marilla.

BÖLÜM 22

ANNE'İN ÇAYA DAVET EDİLİŞİ

“Gözlerin yuvalarından neden fırladı yine?” dedi Marilla, postaneden koşarak eve gelen Anne’e. “Yoksa yeni bir iyi ruh daha mı keşfettin?” Heyecan, Anne’i bir giysi gibi sarmıştı. Gözlerinin içi parlıyor, yüzünün her noktasından adeta fışkırıyordu. Tembel ağustos akşamını aydınlatan sarı güneş ışığının altında rüzgâr gibi dans ederek gelmişti.

“Hayır, Marilla. Ama şunu dinle. Yarın öğleden sonra rahip evinde çaya davetliyim! Bayan Allen postaneye benim için bir mektup bırakmış. Şuna bak, Marilla. ‘Bayan Anne Shirley, Green Gables.’ Bana ilk defa ‘Bayan’ diye hitap ediliyor. İçim heyecandan ürperdi! Bunu en değerli hazinelerimin arasında sonsuza dek saklayacağım.”

“Bayan Allan bana bütün Pazar Okulu sınıfını çaya davet edeceğini söylemişti,” dedi Marilla bu muhteşem olayı gayet soğuk bir şekilde karşılayarak. “Bu kadar heyecanlanmana gerek yok. Olaylara biraz sakın bakmayı öğren çocuk.”

Fakat Anne’in olaylara sakın bakması, tüm doğasını değiştirmesi demekti. Bütün “ilhamı, ateşi ve gençliği” sayesinde hayatın neşesini de, zorluğunu da çok yoğun yaşıyordu. Marilla bunu hissettiği için kızın adına endişeleniyordu zira hayattaki iniş çıkışların onun hassas ruhuna zarar vereceğinden korkuyor ve Anne’in hüznüleri de sevinçleri de eşit derecede yoğun yaşaması kadını üzüyordu. O yüzden Marilla Anne’i düzeltmeyi kendine görev edinmiş ve kızın nehirde dans ederek süzülen güneş ışığı gibi kırılğan olmaması için elinden geleni yapmaya karar vermişti. Fakat kendisini de üzümlere itiraf ettiği gibi, bu konuda çok da fazla yol

alamamıştı. Birinin ya da bir olayın yaşattığı hayal kırıklığı Anne’i “derinden etkiliyordu”. Öte yandan heyecanlı ya da sevinçli bir olay da kızın başını bir o kadar döndürmekteydi. Marilla bu küçük kızın daha düzgün ve sakin davranmasını sağlayabileceği konusunda neredeyse umudunu yitirmek üzereydi. Yine de Anne’i olduğu gibi sevdiğini asla inkâr edemezdi.

Anne o gece üzüntüden hiç konuşmadan yatağına gitti çünkü Matthew kuzeydoğudan esen rüzgâr yüzünden yarın havanın yağmurlu olacağını söylemişti. Evin etrafındaki ağaçların yaprakları çok hışırdıyor ve bu durum Anne’i tedirgin ediyordu ve başka zaman olsa neşeyle dinleyeceği körfezden gelen dalga sesleri garip ve yüksek sesli ritimleriyle özellikle yarın çok güzel olmasını istediği havanın fırtınalı geçeceğini haber veriyor gibiydi. Anne sabah hiç gelmeyecek diye düşündü.

Ama her şeyin bir sonu vardır, hatta rahip evine çaya davet edildiğiniz günden bir önceki gecenin bile. Matthew’un tahminlerine rağmen sabah hava çok güzeldi ve Anne’in heyecanı tepe noktasına ulaşmıştı. “Ah, Marilla bu sabah gördüğüm herkesi çok sevmek istiyorum,” diye haykırdı kahvaltı bulaşığını yıkarken. “Ne kadar iyi hissettiğimi bilemezsin! Bu hiç bitmese ne güzel olurdu! Her gün çaya davet edilsem, eminim örnek bir çocuk olurum. Fakat Marilla bu çok ciddi bir olay. Kendimi tedirgin hissediyorum. Ya düzgün davranmazsam? Biliyorsun daha önce rahip evinde hiç çaya davet edilmedim ve tüm nezaket kurallarını bildiğimden de pek emin değilim. Gerçi buraya geldiğimden beri Aile Kurumunun verdiği Nezaket Kuralları listesine çok sıkı çalışıyorum. Aptalca bir şey yapmaktan ya da yapmam gereken bir şeyi unutmaktan çok korkuyorum. Eğer bir şeyi çok istersen yardım almak sence nezaket kurallarına uygun bir davranış mıdır?”

“Sendeki sorun kendin hakkında çok fazla düşünüyor olman Anne. Sadece Bayan Allen’ı ve onun seveceği şekilde davranman gerektiğini düşünsen yeter,” dedi Marilla bir kez daha kıza bir hayat tavsiyesi vermeye çalışarak. Anne bunu hemen fark etti.

“Haklısın Marilla. Kendim hakkında bu kadar çok düşünmemeye çalışacağım.”

Anne ziyaretini hiçbir “nezaket kuralını” çiğnemededen bitirmeyi başardı ve mis gibi safran ve gül kokularıyla dolu yaz akşamında, son derece sevinçli bir şekilde eve geldi. Mutfak kapısındaki büyük, kızıl taş basamağa oturup yorgun başını Marilla’nın yumuşak kucağına koydu.

Geniş buğday tarlalarıyla ladin ormanlarından gelen rüzgâr kavak ağaçlarının arasından ıslık çalarak esiyordu. Meyve bahçesinin üzerinde ıslık ıslık bir yıldız parlıyor, ateşböcekleri dalların ve otların arasına girip çıkarak Âşıklar Yolu’nu aydınlatıyordu. Anne konuşurken onları izledi ve bir şekilde rüzgârın, yıldızların ve ateş böceklerinin bir araya gelip muhteşem güzellikte, büyümlü bir ritim yakaladığını düşündü.

“Ah, Marilla muhteşem vakit geçirdim. Kendimi şimdiye dek boşuna yaşamışım gibi hissettim ve bir daha rahip evine çaya davet edilmeyecek olsam da daima böyle hissedeceğim. Oraya vardığımda Bayan Allan beni kapıda karşıladı. Çok güzel, açık pembe, pamuklu bir elbise giymişti. Kolları dirseklerinde biten elbisenin üzerinde bir düzine fırfır vardı. Tıpkı bir melek gibi görünüyordu. Büyüdüğümde ben de rahip eşi olmak istiyorum Marilla. Hem rahipler dünyevi meselelere takılmadığı için bir rahip benim kızıl saçımı da umursamaz. Ama tabii rahip eşi olmak için çok iyi bir insan olmak gerekir, ben de öyle olmadığımından sanırım bunu düşünmemeye hiç gerek yok. Kimileri doğal olarak zaten çok iyi oluyor bilirsin, kimileri de olmuyor. Ben ikinci gruptanım. Bayan Lynde benim bir sürü doğuştan gelen günahım olduğunu söylüyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım asla doğal iyiler kadar başarılı olamam. Sanırım bu biraz geometriye benziyor. Ama sence de çok çabalamak önemli değil midir? Bayan Allan doğası gereği iyi olan insanlardan biri. Onu çok seviyorum. Bilirsin, daha görür görmez sevdiğin insanlar vardır. Tıpkı Bayan Allan ve Matthew gibi. Bir de Bayan Lynde gibi sevmek için çok çabaladığın insanlar. Ama

onları da sevmen gerektiğini bilirsin zira çok şey bilirler ve kilisede çok aktif çalışırlar ama bunu sürekli kendine hatırlatman gerekir, yoksa her an unutabilirsin. Çayda White Sands Pazar Okulu'ndan bir kız daha vardı. Adı Laurette Bradley'di ve çok tatlı bir kızdı. Tam olarak iyi bir ruh değildi, bilirsin ama yine de tatlıydı. Çok şık bir çay içtik ve tüm nezaket kurallarına uydum. Çaydan sonra Bayan Allan bize şarkılar çalıp söyledi hatta Laurette ile bana da şarkı söyledi. Bayan Allan iyi bir sesim olduğunu ve Pazar Okulu korosunda şarkı söylemem gerektiğini söyledi. Bunu düşününce içim nasıl ürperdi bilemezsin. Ben de Diana gibi koroda şarkı söylemeyi çok istiyordum ama bu onura asla nail olmayacağımdan çok korkuyordum. Bu gece White Sands Oteli'nde büyük bir konser olduğu için Laurette eve erken gitmek zorunda kaldı, ablası sahne alacakmış. Lauretta oteldeki Amerikalıların Charlottetown Hastanesi yararına, iki haftada bir konser verdiklerini söyledi. White Sands halkının çoğunu sahneye davet ediyorlarmış. Lauretta bir gün kendisinin de davet edilmesini beklediğini söyledi. Onu şaşkınlık ve heyecanla dinledim. O gidince Bayan Allan ile çok içten sohbet ettik. Ona her şeyi anlattım; Bayan Thomas'ı ve ikizlerini, Katie Maurice ve Violetta'yı, Green Gables'a gelişimi ve geometri ile ilgili yaşadığım sorunları. Bayan Allan bana kendisinin de geometride çok başarısız olduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musun Marilla? Bu beni nasıl cesaretlendirdi, bilemezsin. Tam ben çıkarken Bayan Lynde geldi ve tahmin et ne oldu Marilla? Mütevelli heyeti yeni bir öğretmen bulmuş, üstelik de bir kadın. İsmi Bayan Muriel Stacy. Çok romantik bir isim değil mi? Bayan Lynde daha önce Avonlea'de hiç kadın öğretmen bulunmadığını ve bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Fakat bence kadın bir öğretmenimizin olması muhteşem bir şey ve okulun açılmasını iki hafta daha nasıl bekleyeceğimi hiç bilmiyorum. Öğretmenimi görmek için sabırsızlanıyorum.”

BÖLÜM 23

ANNE'İN ONUR MESELESİ YÜZÜNDEN ÖLÜMLE YÜZLEŞMESİ

Anne iki haftadan daha uzun bir süre dayanmak zorunda kaldı. Merhemli pasta olayının üzerinde yaklaşık bir ay geçmiş olmasına rağmen arada da birkaç benzer sorun daha yaşadı. Mesela yeni sağılmış yağsız sütü domuzların kovası yerine kilerdeki yumaklarla dolu sepetin içine boşaltmak veya hiç de kayda değer olmayan hayaller kurduğu için nehrin üzerindeki köprüden geçmek yerine nehrin içine girmek gibi şeyler.

Rahip evindeki çaydan bir hafta sonra Diana Barry bir parti düzenledi.

“Küçük ve az kişinin katılacağı bir parti olacak,” dedi Anne Marilla’ya. “Sadece bizim sınıftaki kızlar.”

Çok güzel vakit geçirdiler ve partinin sonuna kadar hiç garip bir şey olmadı. Partinin sonunda kendilerini Barrylerin bahçesinde, oyun oynamaktan yorgun düşmüş bir hâlde ve akıllarında birkaç yaramaz düşünce dolanırken buldular. Bu durum “cesaret” olayına dönüştü.

O sıralarda “cesaret” olayı, Avonlea’daki çocukların en gözde eğlencesiydi. Önce oğlanlar arasında başlamış, kısa sürede kızlara da sıçramıştı. O yaz Avonlea’de “cesaret” oyunu oynayanların yüzünden meydana gelen bütün aptallıklar toplansa, bir kitap yazılırdı.

İlk olay Carrie Sloane’un Ruby Gillis’e ön kapıdaki ihtiyar söğüt ağacına tırmanma “cesareti” gösterip gösteremeyeceği ile başladı. Şişko ve yeşil kırkayaklardan ölümüne korkan ve yeni elbisesini yırtacak olursa annesinin kendisini mahvedeceğini söyleyen

Ruby Gillis sırf Carrie Sloane'u bozmak için söyleneni yaptı. Daha sonra Josie Pye, Jane Andrews'a sol ayağının üzerinde hiç durmadan zıplayarak tüm bahçeyi dolaşmaya cesaret edip edemeyeceğini sordu. Sağ ayağını bir kez bile olsa yere basmayacaktı. Jane Andrews söyleneni yapmaya çalıştıysa da üçüncü köşeyi dönerken pes etti ve yenildiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Josie zaferinin tadını çıkartamadan Anne Shirley kıza bahçeyi doğuya bağlayan çitlerin üzerinde yürümeye cesareti var mı diye sordu. Çit üzerinde "yürümek" hem yetenek, hem de zekâ isteyen bir şeydi. Zira daha önce bunu denememiş birisi için oldukça zor bir görev olabilirdi. Fakat bazı özellikleri eksik olsa da Josie Pye için çit üzerinde yürümek doğuştan gelen doğal bir yetenektir. Josie, Barrylerin çitlerinin üzerinde yürürken yüzünde bunun hiç de "cesaret etmeye değer" bir şey olmadığı ifadesi vardı. Diğer kızların çoğu çit üzerinde yürüyemediklerinden Josie'yi hayranlıkla tebrik etti. Zaferinin tadını çıkartan kız meydan okuyan gözlerle Anne'e baktı.

Anne kızıl örgülerini geriye attı.

"Bence alçak ve kısa bir çitin üzerinde yürümek hiç de o kadar harika bir şey değil," dedi. "Ben Marysville'de çatının kenarında yürüyen bir kız tanıyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi Josie. "Hiç kimsenin çatının kenarında yürüyebileceğine inanmam. Mesela sen yürüyemezsin."

"Öyle mi?" diye öfkeyle haykırdı Anne.

"Cesaretin varsa yap o hâlde," dedi Josie meydan okuyarak. "Sana Bayan Barry'nin mutfak çatısının kenarında yürüme cesaretin var mı diye soruyorum."

Anne'in suratı bembeyaz oldu ama yapılması gereken bir tek şey vardı. Eve doğru yürüdü. Mutfak çatısına dayalı duran merdivenin yanına gitti. Bütün beşinci sınıf kızları, "Aaaa!" dediler heyecan ve dehşetle karışık bir ses tonuyla.

“Sakın yapma Anne,” diye araya girdi Diana. “Düşüp ölürsün. Josie Pye’ı boş ver. Birine böyle tehlikeli bir şey yaptırmaya çalışmak hiç âdil değil.”

“Yapmam gerek, gururumu riske atamam. O çatının kenarında yürüyeceğim Diana ya da yürümeye çalışırken öleceğim. Eğer ölürsem inci yüzüğüm senin olsun.”

Anne büyük bir sessizlik içinde merdiveni tırmandı ve çatının kenarına gelip dengesini bularak yavaş yavaş yürümeye başladı. O kadar yüksekteydi ki başı dönüyordu ve çatı kenarında yürürken hayal gücü insana hiç de yardımcı olmuyordu. Yine de fırtınadan önce birkaç adım atmayı başardı. Sonra sallandı ve dengesini kaybedip güneşin ısıttığı çatıdan aşağıya doğru kayarak hemen yan taraftaki sarmaşığa tutundu... Her şey çok ani bir şekilde olup bitti ve korkunç bir çığlık sesi duyuldu.

Eğer Anne çatının diğer tarafından yuvarlanıp düşseydi Diana şu an kızın inci yüzüğünü miras olarak almış olurdu. Neyse ki diğer tarafa yani çatının verandaya uzanan ve yere çok daha yakın olan tarafına doğru kayıp düştü de daha ciddi bir sonuç ortaya çıkmadı. Yine de bütün kızlar dehşet içinde Anne’in yanına koştular. Ayakları yere bağlanmış gibi öylece donup kalan ve çılgınca ağlamaya başlayan Ruby Gillis dışında. Anne’in bembeyaz bir vaziyette, hiç kıpırdamadan yerdeki kiremit ve sarmaşık kalıntıları arasında yattığını gördüler.

Arkadaşının yanına kapanıp ağlamaya başlayan Diana, “Anne? Yoksa öldün mü?” diye haykırdı. “Ah, Anne, sevgili Anne ne olur bana bir şey söyle. Öldün mü, söyle bana?”

Kızların hepsi, özellikle de her ne kadar hayal gücü olmasa da gelecekte Anne Shirley’nin trajik ölümünden sorumlu kız olarak bilinmekten çok korkan Josie Pye, Anne sersemlemiş bir hâlde doğrulup, “Hayır Diana ölmedim ama sanırım bayıldım,” deyince çok rahatladı.

“Neren incindi?” diye hıçkırmaya başladı Carrie Sloane, “Anne neren?” Ama daha Anne ona cevap veremeden sahnede Bayan Barry belirdi. Anne ayağa kalkmaya çalışırken başı yine döndü ve acıyla tekrar yere düştü.

“Ne oldu? Nereni incittin?” diye bağırdı Bayan Barry.

“Bileğim,” dedi Anne. “Ah, Diana lütfen babanı bulup ondan beni eve götürmesini ister misin? Eve kadar yürüyemem. Jane bahçeyi bile tek ayak üzerinde zıplayarak dolaşamadı, herhâlde ben eve kadar tek ayağımın üzerinde zıplayarak hiç gidemem.”

Marilla, Bayan Barry ve Bay Barry ile arkalarından gelen kızların köprüden geçip kendisine doğru yaklaştıklarını gördüğünde meyve bahçesindeki yaz elmalarını topluyordu. Anne başını adamın omzuna yaslamış, kucağında geliyordu.

Marilla o an büyük bir aydınlanma yaşadı. Yüreğine bir bıçak gibi saplanan korku Anne’in kendisi için ne ifade ettiğini çok iyi anlamasını sağladı. Anne’den hoşlandığını itiraf etmeliydi... Hayır... Anne’e çok ama çok düşküncü. Korku içinde yamaçtan ona doğru koşarken Anne’in dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok sevdiği tek kişi olduğunu anlıyordu.

“Bay Barry, ne oldu ona?” diye haykırdı. Bembeyaz olmuş ve çok sarsılmıştı. Yıllardır aklı başında bir kadın olarak bilinen Marilla ilk defa bu şekilde kendini kaybediyordu.

Anne başını kaldırıp bu soruyu kendisi cevapladı.

“Korkma, Marilla. Çatının kenarında yürürken düştüm ve sanırım bileğimi burktum ama boynumu da kırmış olabilirdim Marilla. Lütfen olaya iyi tarafından bakalım.”

“O partiye gitmene izin verirken böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim,” dedi rahatladığı için artık öfkesini dizginlemeyen Marilla. “Lütfen onu buraya getirip kanepeye yatırın, Bay Barry. Tanrım çocuk neredeyse ölüyormuş!”

Bu doğru sayılırdı. Canı çok yanan Anne'in verilmiş sadakası vardı. Neredeyse ölebilirdi.

Buğday tarlasından koşarak gelen Matthew hemen doktoru almaya gitti. Doktor gelip kızı muayene ettiğinde durumun sandıklarından daha ciddi olduğu ortaya çıktı. Anne'in bileği kırılmıştı.

O gece Marilla kızın odasına gitti. Bembeyaz bir suratla yatağında yatan Anne onu tatlı bir sesle karşıladı.

"Benim için çok mu üzüldün, Marilla?"

Perdeleri kapatıp lambayı yakan Marilla, "Bu senin hatan," dedi.

"İşte tam bu yüzden benim için üzölmelisin," dedi Anne. "Çünkü zaten bunun benim suçum olması durumu güçleştiriyor. Eğer başkasını suçlayabilseydim çok daha rahatlamış olurdum. Ama Marilla ya birisi sana çatı kenarında yürüme cesaretin var mı deseydi, sen ne yapardın?"

"Ne derlerse desinler hiç umursamaz ve yerde kalırdım. Ne saçma bir şey bu!" dedi Marilla.

Anne derin bir iç çekti.

"Ama sen çok güçlü ve kararlı birisin, Marilla. Ben öyle değilim. Josie Pye benimle dalga geçerse buna dayanamam diye düşündüm. Yoksa hayatım boyunca benimle alay ederdi. Hem zaten cezamı fazlasıyla çektiğim için bence bana kızmamalısın, Marilla. Ne de olsa bu ciddi bir yaralanma, hem muayene ederken doktor da epey canımı yaktı. Altı ya da yedi hafta okula gidemeyeceğim. Yeni kadın öğretmeni kaçıracağım. Ben okula gidene kadar yeniliği filan kalmayacak. Hem Gil... Sınıftaki herkes beni geçecek. Ah, ben ne talihsiz bir kıyım. Ama bana kızmazsan tüm bunlara cesaretle katlanırım, Marilla."

"Tamam, tamam kızmadım," dedi Marilla. "Talihsiz bir çocuk olduğuna hiç şüphe yok ama dediğin gibi, sonuçlarına da katlanıyorsun. Haydi, biraz yemek yemeye çalış."

“Hayal gücümün olması çok büyük bir şans değil mi?” dedi Anne. “Bence bu günleri muhteşem bir şekilde atlamama yardım edecek. Sence hayal gücü olmayan insanlar kemiklerini kırınca ne yapıyordur, Marilla?”

Anne takip eden birkaç hafta boyunca hayal gücünün varlığına şükredecek birkaç şey daha yaşadı. Fakat tek güvendiği şey hayal gücü değildi. Bir sürü ziyaretçisi oldu. Her gün okuldan bir arkadaş elinde kitap ve çiçeklerle gelip, o gün okulda olanları Anne’e anlattı.

Ayağının yere ilk değdiği gün Anne, “Herkes bana karşı çok iyi ve çok nazikti,” dedi Marilla’ya. “Sürekli yatmak hiç hoş bir şey değil ama iyi bir yanı da var Marilla. Ne kadar arkadaşın olduğunu öğreniyorsun. Başmüfettiş Bell bile beni görmeye geldi ve kendisi gerçekten çok iyi bir adam. Tabii ki iyi bir ruh değil ama ben yine de onu seviyorum. Dua edişini eleştirdiğim için de çok üzgünüm. Artık onları içinden gelerek ettiğine inanıyorum, sadece içinden gelmiyormuş gibi söylemeye alışmış. Eğer başı birazcık belaya girmiş olsaydı bu tavrını değiştirirdi. Ona bu konuda güzel bir ipucu verdim. Ona kendi dualarımı ilginç bir hâle getirmek için ne kadar çok çabaladığımı anlattım. O da bana çocukken bileğini nasıl kırdığını anlattı. Başmüfettiş Bell’in bir zamanlar çocuk olduğunu düşünmek gerçekten çok garip. Bunu hayal edemediğime göre sanırım benim hayal gücümün bile sınırları var. Onu küçük bir çocuk gibi hayal etmeye çalıştığımda tıpkı Pazar Okulu’ndaki gibi gözlüklü ve kır bıyıklı ama daha küçük hâliyle hayal edebiliyorum. Ama Bayan Allan’ın küçük bir kız olduğunu hayal etmek daha kolay. Bayan Allan beni on dört defa görmeye geldi. Bunu gurur duyulacak bir şey değil mi, Marilla? Bir rahip karısı olarak bir sürü işi varken hem de! Çok da neşeli bir insan. İnsana asla bu senin suçundu demiyor ve bu durumdan bir ders çıkartarak çok daha iyi bir kız olmanı umut ediyor. Bayan Lynde de beni görmeye geldiğinde aynı şeyi söyledi. Ama bunu sanki daha iyi bir kız olmamı umduğu hâlde, olamayacakmışım gibi söyledi.

Josie Pye bile ziyaretime geldi. Onu mümkün olduğunca kibar karşıladım çünkü bence beni çatı kenarında yürüttüğü için çok üzgündü. Eğer ölseydim bu yükü ömrü boyunca taşıyacaktı. Diana çok sadık bir dost oldu. Zavallı yastığımı neşelendirmek için her gün beni görmeye geldi. Fakat yeni öğretmenle ilgili o kadar heyecanlı şeyler duydum ki tekrar okula gideceğim için çok mutluyum. Kızların hepsi onun çok tatlı biri olduğunu düşünüyor. Diana şimdiye dek gördüğü en güzel kıvrıcık ve sarı saçlara sahip olduğunu ve gözlerinin çok harika olduğunu söyledi. Çok da güzel giyiniyormuş ve elbisenin kolları Avonlea'deki herkesinkinden daha kabarıkmiş. Her cuma günü ezberden okuma yaptırıyor ve herkese bir rol veriyormuş. Ah, bunu düşünmek bile harika. Josie Pye bundan nefret ettiğini söyledi ama bunun sebebi Josie'nin çok az hayal gücünün olması. Bir sonraki cuma günü için Diana, Ruby Gillis ve Jane Andrews bir diyalog hazırlıyormuş. Adı da "Sabah Ziyareti" imiş. Cuma günü öğleden sonraları Bayan Stacy onları "arazi" günü için ormana götürüyor ve hep birlikte çiçekler, kuşlar ve otlar hakkında inceleme yapıyorlarmış. Her sabah ve her akşam fiziksel egzersizleri de varmış. Bayan Lynde hiç böyle bir şey duymadığını söyledi, bunların hepsi kadın öğretmenin başının altından çıkıyormuş. Fakat bence bu harika bir şey ve sanırım Bayan Stacy çok iyi bir ruh."

"Açıkça görülen bir şey daha var Anne," dedi Marilla. "Belli ki Barrylerin çatısından düşmen diline hiç zarar vermemiş."

BÖLÜM 24

BAYAN STACY VE ÖĞRENCİLERİNİN DÜZENLEDİĞİ KONSER

Anne okula geri dönmeye hazır olduğunda aylardan yine Aekimdi... Muhteşem bir ekim. Her yer kızıl ve altın sarısı renklere bürünmüştü. Sonbaharın ruhu vadilerdeki çiçeklere, güneş için diye çiy damlacıkları bırakıyor ve sabahları etrafa mis gibi kokular yayılıyordu. Etraf ametist, inci, gümüş, gül kırmızısı ve duman mavisi renklerle kaplıydı. Çiyeler o kadar yoğundu ki arazilerin hepsinin üzerinde sanki ince bir gümüş tabakası var gibiydi. Ormanlarda üzerlerine basarken çıtırdayan bir sürü kuru yaprak yığını görmek mümkündü. Huş Ağacı Patikası sarı bir gölgeliği andırıyordu, etrafını kaplayan otlar sararmış, hatta kahverengiye dönmüştü. Havada okula giden küçük kızların içine huzur veren tatlı bir şeyler vardı ve sümüklüböceklerin aksine, bu minik kızlar okula büyük bir istekle, hızlı hızlı gidiyordu. Diana ile birlikte o küçük, kahverengi sırada tekrar oturmak çok keyifliydi. Ruby Gillis'in başını sallaması, Carrie Sloane'un notlar yazıp göndermesi, arka sıradaki Julia Bell'in "çiğnemesi" için bir sakız uzatması da öyle. Anne kalemini açıp sırasındaki resimli kartları düzenlerken mutluluktan derin bir iç çekti. Hayat kesinlikle çok ilginçti.

Yeni öğretmenle birlikte kendisine dürüst ve yardımsever bir arkadaş daha bulmuştu. Bayan Stacy neşeli, sempatik bir genç kadındı. Öğrencilerinin dikkatini çekmekten mutlu oluyor; onların hem zihinsel hem de ruhsal anlamda içlerindeki en iyiyi çıkartmalarına yardım ediyordu. Anne bu muhteşem etkinin sayesinde tıpkı bir çiçek gibi açtı ve okulda yaptıklarıyla, yapacaklarını kendisini hayranlıkla dinleyen Matthew ile sürekli eleştiren Marilla'ya anlatmak için neşeyle eve geri döndü.

“Bayan Stacy’yi tüm kalbimle seviyorum, Marilla. Çok hanımefendi ve çok tatlı bir sesi var. İsmimi telaffuz ederken içgüdüsel olarak E ile söylediğini fark ettim. Öğleden sonra ezberden okuma yaptık. Keşke “İskoç Kraliçesi Mary” den yaptığım alıntıyı okurken sen de orada olup beni dinleyebilseydin. Bütün ruhumu katarak okudum. Ruby Gillis eve dönerken ‘bu babamın kolu için’ repliğinde ve ‘elveda kadınının yüreği’ repliğinde tüylerini diken diken ettiğimi söyledi.”

“İstersen ara sıra ezberlerini ahırda da yapabilirsin,” diye önerdi Matthew.

“Tabii ki yaparım,” dedi Anne. “Fakat çok iyi yapamayabilirim çünkü tüm okulun önünde okumak kadar heyecanlı olmaz. Yani senin tüylerini diken diken edemeyebilirim.”

“Bayan Lynde geçen cuma karga yuvalarını almak için oğlanları, Bellerin tepesindeki o kocaman ağaçlara tırmanırken gördüğünde tüylerinin diken diken olduğunu söyledi,” dedi Marilla. “Acaba bunu Bayan Stacy mi yaptırdı, merak ediyorum doğrusu.”

“Fakat doğa bilimi dersimiz için bir karga yuvası incelememiz gerekiyordu,” diye açıkladı Anne. “O gün arazi keşfindeydik. Arazi keşifleri muhteşem oluyor Marilla. Bayan Stacy her şeyi çok güzel açıklıyor. Arazi keşfimizle ilgili birer kompozisyon da yazıyoruz ve en güzellerini ben yazıyorum.”

“Ama kendi kendini övüp böbürlenmemelisin. Bırak da bunu öğretmenin söylesin.”

“Zaten söyledi, Marilla. Üstelik hiç de böbürlenmiyorum. Geometride bu kadar berbatken bunu nasıl yaparım? Gerçi artık biraz anlamaya başladım. Bayan Stacy çok net anlatıyor. Yine de geometride çok iyi olamayacağım ve emin ol bu alçakgönüllülüğümün bir göstergesi. Fakat kompozisyon yazmaya bayılıyorum. Bayan Stacy genelde konuları bizim seçmemize izin veriyor fakat önümüzdeki hafta çok önemli bir kişiyle ilgili bir kompozisyon

yazmamız gerek. Çok önemli biri olmak ve öldükten sonra hakkında kompozisyon yazılması harika bir şey değil mi? Ah, ben de çok önemli biri olmayı çok isterdim. Sanırım büyüdüğümde hemşire olup Kızıl Haçla birlikte savaş alanlarına bir elçi olarak gideceğim. Tabii eğer yabancı bir misyoner olarak gitmezsem. Bu çok romantik olurdu bence ama bir misyoner olmak için çok çok iyi olmak gerekir ve bu benim için epey büyük bir engel. Her gün fiziksel egzersizler de yapıyoruz. Böylece hem daha zarif oluyor hem de sindirim sistemimizi daha güzel çalıştırıyoruz.”

“Sindirim sistemiymiş!” dedi tüm bunların birer saçmalık olduğuna inanan Marilla.

Fakat tüm o arazi keşifleri ve cuma günü okumaları ya da fiziksel egzersiz dersleri Bayan Stacy’nin kasımında öne sürdüğü bir projenin gölgesinde kaldı. Bu proje Avonlea okulundaki tüm öğrencilerin Noel Gecesi konser salonunda bir konser düzenlemeleriydi. Elde edilecek gelirle okul bayrağı yaptırılacaktı. Bütün öğrenciler bu plan hakkında heyecanla konuştular ve program hazırlıkları derhâl başladı. Sahne alacak tüm öğrenciler tıpkı Anne Shirley gibi, çok heyecanlıydı. Fakat Marilla buna onay vermeyince kız tüm yüreği ve ruhuyla ona direndi. Marilla tüm bunların saçmalıktan başka bir şey olduğuna inanmıyordu.

“Aklınızı saçmalıklarla doldurmaktan ve derslerle geçirmeniz gereken vakti boşuna harcamaktan başka bir şey değil bu,” diye homurdandı. “Ben çocukların konser vermelerini ya da yarışmalarını hiç onaylamıyorum. Bu onları kibirli, şımarık ve sürekli dikkat çekmeye çalışan birine dönüştürür.”

“Ama bunun niçin yapıldığını bir düşün,” dedi Anne. “Bir bayrak vatanseverlik ruhumuzu temsil eder Marilla.”

“Saçmalık! Hiçbiriniz bunu vatanseverlik duygusuyla yapmıyorsunuz. Sizin tek istediğiniz eğlenmek.”

“Vatanseverlikle eğlenceyi birleştirmek yanlış bir şey mi? Konser düzenlemek tabii ki çok güzel bir şey. Tam altı tane koro olacak

ve Diana şarkısını solo olarak söyleyecek. Ben de iki diyalogda yer alacağım... ‘Dedikodu Baskısı Altındaki Toplum’ ve ‘Peri Kraliçe’. Oğlanlar da diyalog okuyacak. Üstelik iki de ezber konu yazmam lazım Marilla. Düşününce bile titriyorum ama tatlı bir titreyiş bu, yani heyecandan ürpermek anlamında. Gösterinin sonunda bir de tablomuz olacak... ‘İnanç, Umut ve Hayırseverlik.’ Diana, Ruby ve ben bembeyaz giysiler ve uçuşan saçlarımızla bu tabloda yer alacağız. Ben Umut olacağım. Ellerimi birleştirip, gözlerimi havaya dikerek duracağım. Ezberimi çatı katında çalışırım. Beni homurdanırken duyarsan sakın telaşlanma. Çünkü bir tanesinde çok fena homurdanmam gerekiyor ve artistik bir şekilde homurdanmak hiç de kolay bir şey değil Marilla. Josie Pye diyalogda istediği bölümü alamadı diye tüm gün somurttu. Peri kraliçe olmak istiyordu ama Josie kadar şişman bir peri olur mu? Çok komik doğrusu. Peri kraliçelerin incecik olmaları gerekir. Jane Andrews kraliçe olacak, ben de nedimelerinden birini canlandıracağım. Josie kızıl saçlı bir perinin de en az şişko bir peri kadar saçma olduğunu söyledi ama Josie’nin söylediklerini asla umursamayacağım. Saçlarımda bir sürü beyaz gül olması gerekiyor. Ruby Gillis bana terliklerini ödünç verecek çünkü benim terliğim yok. Bilirsin perilerin terliklerinin olması gerekir. Herhâlde bot giyen bir peri hayal edemezsin, öyle değil mi? Özellikle de bakır burunlu bir bot? Konser salonunu ladin ve köknar dallarıyla süsleyip aralarına kâğıttan güller koyacağız. İzleyiciler yerlerine oturduktan sonra sahneye ikişer ikişer çıkacağız, bu sırada Emma White da orgla bir marş çalacak. Ah, Marilla biliyorum bu konuda benim kadar hevesli değilsin fakat senin küçük Anneinin herkes tarafından fark edilmesini istemez misin?”

“Tek istediğim uslu durman. Bütün bu karmaşa bitip sen de sakinleşince çok sevineceğim. Aklın diyaloglar, homurtular ve tablolarla meşgulken şu an başka hiçbir şey yapacak durumda değilsin zaten. Fakat diline hiçbir şey olmaması tam bir mucize.”

Anne derin bir iç çekip arka bahçeye gitti. Yaprakları dökül-

müş kavak ağaçlarının üzerindeki elma yeşili gökyüzünde yeniay parlıyordu. Matthew odun kırmakla meşguldü. Anne bir kütüğün üzerine oturup onunla konser hakkında konuşmaya başladı. Karşısında kendisini onaylayıp takdir eden bir dinleyici olduğunu biliyordu.

“Sanırım bu oldukça güzel bir konser olacak ve eminim sen de rolünü gayet güzel oynayacaksın,” dedi kızın minik ve heyecanlı yüzüne bakıp gülümseyerek. Anne de ona gülümsedi. Bu ikisi çok iyi arkadaştı ve aslında Anne’in yetiştirilmesiyle hiçbir ilgisi olmasa da Matthew onun için sürekli şanslı yıldızlarına teşekkür ederdi. Kızı yetiştirmek Marilla’nın göreviydi, eğer bu görev Matthew’un olsaydı adam kıza olan zaafı ve görevi arasında sıkışıp kalırdı. Ama şimdi, Marilla’nın deyimiyle Anne’i “dilediği kadar şımartmakta serbestti”. Yine de bu hiç de fena bir anlaşma değildi. Zira biraz “takdir” de “çocuk yetiştirmek” kadar işe yarayan bir davranıştı.

BÖLÜM 25

MATTHEW'UN KABARIK KOL KONUSUNDAKİ ISRARI

Matthew kötü bir on dakika geçirmek üzereydi. Soğuk ve gri bir aralık akşamının alaca karanlığında mutfağa geldi ve tahta kutunun ucuna oturup ayağındaki ağır botları çıkarttı. O sırada Anne ile okul arkadaşlarının oturma odasında “Peri Kraliçe” oyununu çalıştıklarından haberi yoktu. Kızlar koridordan mutfağa geçip ve neşeyle gülerek sohbet etmeye başladı. Tahta kutunun arkasındaki gölgelere utangaç bir şekilde saklanmış Matthew’u görmediler. Adam bir elinde botu, diğer elinde keratası on dakika boyunca şapka ve montlarını giyerek konserden neşeyle bahseden kızları büyük bir şaşkınlıkla izledi. Anne de ıslıl ıslıl gözlerle kızların arasında duruyor ve en az onlar kadar eğleniyordu. Fakat Matthew bir anda kızın diğer arkadaşlarından daha değişik göründüğünü fark etti. Bu onu çok etkiledi, sanki kızın üzerinde hiç olmaması gereken bir şey vardı. Oysa Anne’in yüzü diğerlerinden çok daha parlak, gözleri çok daha ıslıl ıslıl ve yüz hatları çok daha güzeldi. Utangaç ve insanları doğru dürüst gözlemleyemeyen Matthew bile bu şeylere dikkat etmeyi öğrenmişti ama onu rahatsız eden fark bunlardan hiçbiri değildi. O zaman neydi bu?

Bu soru kızlar gittikten sonra da Matthew’un aklını çok kurcaladı. Anne kitaplarını almış, Matthew ile birlikte kol kola yarı donmuş çimenlerin arasından ilerlerken adam hâlâ aynı şeyi düşünüyordu. Bundan Marilla’ya söz edemezdi çünkü kadın suratını asıp gördüğü farkın muhtemelen Anne’in diğer kızlarda olmayan gevezeliği olduğunu söyler ve onlar sessiz kalmayı becerirken Anne’in bunu asla yapamadığını söylerdi. Matthew bunun faydası olmayacağını biliyordu.

Marilla ne kadar iğrense de o akşam bu konuyu piposunu yakıp çözmeye çalıştı. İki saatlik düşünme ve pipo içme sürecinin ardından Matthew sorununa bir çözüm buldu. Anne diğer kızlar gibi giyinmiyordu!

Matthew bu konuyu ne kadar çok düşündüyse, o kadar çok ikna oldu. Anne asla diğer kızlar gibi giyinmiyordu. Green Gables'a geldiği günden beri hem de. Marilla kıza daima düz, koyu renk ve aynı desende kıyafetler giydirdiyordu. Matthew modadan hiç anlamasa bile Anne'in giysilerinin kollarının kesinlikle diğer kızlarınkine benzemediğini fark etti. O akşam gördüğü kızları bir daha düşündü. Hepsi de kırmızı, mavi, pembe ve beyaz giysiler giymişti. Marilla'nın kıza neden sürekli böyle koyu renk ve düz giysiler giydirdiğini merak etti.

Tabii ki bunda bir sorun yoktu zira Marilla en iyisini bilirdi. Hem onu yetiştiren kişi Marilla'ydı. Fakat belki de araya biraz yapıcı bilgelik serpiştirilebilirdi. Hem çocuğun hiç olmazsa bir tane-cik güzel bir elbisesinin olmasında hiçbir sakınca yoktu... Diana Barry'nin sürekli giydiği elbiseler gibi bir tane. Matthew kıza bir tane elbise almaya karar verdi, zaten Noel'e iki hafta kalmıştı. Güzel, yeni bir elbise harika bir hediye olurdu. Rahatlayan Matthew derin bir nefes aldı ve piposunu kaldırıp yatmaya gitti. Bu sırada Marilla da evi havalandırmak için bütün kapıları açtı.

Ertesi sabah Matthew hemen Carmody'ye elbiseyi almaya gitti. Bu işi bir an evvel halledip rahatlamalıydı. Çile çekmesinin bir anlamı yoktu. Matthew da bazı şeyleri takas etmeden, parayla satın alabilirdi. Fakat konu bir kız çocuğuna elbise almak olunca satıcıların insafına kaldığının da farkındaydı.

Uzun uzun düşündükten sonra Matthew William Blair'inki yerine Samuel Lawson'ın dükkânına gitmeye karar verdi. Aslında Cuthbertlar daima William Blair'a giderdi çünkü orada hem kiliseye hem de muhafazakâr gruba uygun şeyler satılırdı. Ama adamın iki kızı da sürekli müşterileri bekletir ve insanlar bu du-

rumdan çok sıkılırdı. Matthew normalde ne istediğini tam olarak bildiği için onlarla başa çıkardı ama şu an biraz fikre ihtiyacı vardı, o yüzden tezgâhın arkasında kendisine doğru fikir verecek birilerinin olması gerekiyordu. O da Samuel ya da oğlunun kendisini beklediği Lawsonların dükkânına gitti.

Harika! Matthew, Samuel'in kendisine bir kadın tezgâhtar tuttuğunu bilmiyordu. Kız adamın karısının yeğeniydi. Üstelik çok da iş bilen bir gençti. Saçlarını aşırı derecede kabartmıştı. Gözleri kocaman ve kahverengiydi. Kocaman bir gülümsemesi vardı. Çok şık giyinmiş ve ellerinin her hareketinde şingirdayarak parlayan birkaç tane de bilezik takmıştı. Matthew kızı görünce çok şaşırdı, hele o kocaman bilezikler Matthew'un başını döndürmeye yetti.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Cuthbert?" dedi iki eliyle heyecanlı ve hevesli bir şekilde tezgâha vuran Bayan Lucilla Harris.

"Sizde şey... Şey... Şey... Tırmık var mı?" diye kekeledi Matthew.

Bayan Harris şaşırmışa benziyordu zira aralık ortasında tırmık isteyen bir adam insanı gerçekten şaşırtırdı.

"Sanırım bir, iki tane kalmıştı," dedi. "Ama hepsi üst kattaki depoda. Gidip bakayım." Kız yukarı çıkınca Matthew da son bir çabayla kendini yatıştırma fırsatı buldu.

Bayan Harris elinde tırmıkla geri dönüp neşeyle Matthew'a, "Başka bir şey var mı Bay Cuthbert?" diye sordu. Matthew bütün cesaretini toplayıp cevap verdi: "Şey... Madem... Sordunuz ben biraz da tohum... Alayım... Bakayım."

Bayan Harris bu adama garip dendiğini duymuştu ama şu an adamın garip değil tam anlamıyla deli olduğunu düşünüyordu.

"Tohumları yalnızca ilkbaharda satıyoruz," diye açıkladı. "Şu an elimizde hiç yok."

"Ah, tabii... Tabii... Doğru söylüyorsunuz," diye kekeledi mutsuz Matthew. Çıkmak için kapıya yöneldi. Fakat tam çıkacak-

ken tırmığın parasını ödemediğini hatırlayıp geri döndü. Kadın kendisine para üstünü verirken yine cesaretini toplayıp son bir hamle daha yaptı.

“Şey... Eğer çok sorun olmayacaksa... Şey ben... Şeker... Şekerlere de ... Bakmak isterim.”

“Kahverengi mi, beyaz mı?” dedi Bayan Harris sabırla.

“Ah... Şey... Kahverengi,” dedi Matthew utanarak.

“Şurada bir fıçı var,” dedi Bayan Harris bileziklerini sallayarak. “Elimizdeki tek çeşit bu.”

“Ben... Ben... Dokuz kilo alayım,” dedi alnı boncuk boncuk terleyen Matthew.

Matthew normal hâline döndüğünde evin yolunu yarılamıştı. Farklı bir dükkâna gitmenin sonucu olarak korkunç bir deneyim yaşadığını düşündü. Eve ulaştığında tırmığı alet kulübesine sakladı ama şekeri Marilla’ya götürdü.

“Kahverengi şeker mi?” diye bağırdı Marilla. “Bu kadar çok almanın sebebi neydi? Kiralık işçilerin yulaf lâpası ve meyveli pastası dışında bu şekeri asla kullanmadığımı bilirsin. Jerry gitti, pastamı yapalı da çok oldu. Ayrıca bu hiç güzel bir şeker değil, hem sert hem de koyu renkli. William Blair genelde böyle şeker satmaz.”

“Ben... Belki bir gün işe yarar dedim,” dedi Matthew iyi bir bahane bularak.

Matthew asıl çözüme kavuşturmak istediği konu ile ilgili düşününce bunu bir kadının halletmesi gerektiği sonucuna vardı. Marilla söz konusu bile olamazdı çünkü Matthew kadının projesini anında yerle bir edeceğinden emindi. Geriye bir tek Bayan Lynde kalıyordu, zira Matthew, Avonlea’daki başka hiçbir kadından tavsiye isteyemezdi. Derhâl Bayan Lynde’in yanına gitti ve bu iyi kalpli hanımefendi söz konusu sorunu zavallı adamın ellerinden devralıverdi.

“Anne’e vermen için sana bir elbise mi seçeyim? Kesinlikle seçerim. Yarın Carmody’ye gideceğim, elbiseye de bakarım. Aklında özel bir şey var mı? Hayır mı? Tamam, o zaman ben kendi zevkime göre seçerim. Bence güzel, zengin bir kahverengi Anne’e çok yakışır. William Blair yeni kumaşlar getirmiş ve hepsi de çok güzel. Elbiseyi ben dikeyim mi? Çünkü Anne kumaşı görürse sürpriz bozulur. Tamam, yaparım. Hayır, benim için asla sorun olmaz. Dikiş dikmeye bayılırım. Anne ile ikisi bir elmanın iki yarısı gibi olduklarından elbiseyi yeğenim Jenny Gillis’in üzerine göre dikerim.”

“Size çok borçlandım şimdi,” dedi Matthew. “Ama... Şey... Bilmiyorum da... Sanırım bugünlerde elbiselerin kolları eskiden olduğu gibi değil. Yani bu elbisenin kollarının yeni tarza uygun dikilmesini çok isterim.”

“Kabarık mı? Tabii ki. Sen hiç endişelenme Matthew. Son moda dikerim,” dedi Bayan Lynde. Matthew gittikten sonra kendi kendine, “O zavallı çocuğun bir kez olsun düzgün bir şey giydiğini görmek beni çok mutlu edecek. Marilla kızı saçma sapan giydiriyor üstelik bunu ona defalarca kez söylememe rağmen. Gerçi Marilla tavsiye istemediği için dilimi de tutmam lazım ne de olsa kendisi çocuk yetiştirme konusunda benden çok daha fazla şey bildiğini sanıyor. Ama hep böyle olur zaten. Çocuk büyüten insanlar her çocuğa uygun tek bir yetiştirme tarzı olmadığını çok iyi bilir. Oysa bilmeyenler her şeyin Üçlü Kural gibi sade ve net olduğunu zanneder. Üç şartı yerine getirirsen sonuç doğru çıkar. Fakat aritmetik canlılar için olmadığından Marilla Cuthbert burada hata yapıyor. Sanırım Anne’i bu şekilde giydirerek kızın alçakgönüllü biri olmasını sağlamaya çalışıyor ama bu onu daha kıskanç ve uyumsuz biri yapar. Eminim çocuk kendi giysileriyle diğer kızların giysileri arasındaki farkı biliyordur fakat Matthew’un bile bunu fark etmesi! Adam altmış yıllık uykusundan sonunda uyanıyor sanırım,” dedi.

Marilla iki hafta boyunca Matthew’un bir şeyler çevirdiğini fark etmişti. Fakat Bayan Lynde Noel Arifesi’nde yeni elbiseyi getirene kadar ne olduğunu tahmin edemedi. Marilla olayı gayet iyi karşı-

ladı çünkü Bayan Lynde'in diplomatik açıklamasına çok inanmıştı. Kadın eğer elbiseyi Marilla dikecek olursa Anne'in bunu fark edeceğini ve Matthew'un sürprizin bozulmasından korktuğu için elbiseyi kendisinin diktirdiğini anlattı.

“Demek Matthew'un iki haftadır gizli gizli yapmaya çalıştığı ve uğruna sürekli sırtarak dolaştığı şey buymuş,” dedi biraz sert, biraz yumuşak bir edayla. “Bir aptallık peşinde olduğunun farkındaydım. Bence Anne'in yeni bir elbiseye ihtiyacı yok çünkü bu kış ona tam üç tane kalın, güzel elbise diktim. Fazlası tamamen şımarıklık olur. Şu kollara harcanan kumaştan bir elbise daha çıkar. Anne'i şımartıp durma, Matthew. Zaten oldukça kibirli bir kız çocuğu. Neyse umarım sonunda tatmin olur zira buraya geldiğinden beri o aptal kollar için hasret çekiyor. Gerçi bir kere söyledikten sonra bir daha hiçbir şey söylemedi. Bu kabarık kollar da gittikçe daha kabarık ve saçma bir hâl almaya başladı, artık balon kadar büyük yapıyorlar. Önümüzdeki yıl bunları giyenler kapılardan geçemeyecek.”

Noel sabahı dünya çok güzel ve bembeyazdı. Çok soğuk bir kış olmuş ve herkes yeşil bir Noel geçirmeyi dört gözle beklemişti ama o gece Aveonlea'nin üzerine yumuşacık karlar yağdı. Anne buz tutan penceresinden dışarıya mutlu gözlerle bakıyordu. Perilli Orman bembeyaz tüylerle kaplanmış gibi muhteşemdi; huş ve vişne ağaçları inci tanelerini andırıyor, beyaza bürünmüş çimenler karlı çiy tanelerinin altında kalmışa benziyordu. Havada muhteşem bir serinlik vardı. Anne, sesi Green Gables'ta çınlaya çınlaya şarkı söyleyerek merdivenlerden aşağı indi.

“Mutlu Noeller Marilla! Mutlu Noeller Matthew! Çok güzel bir Noel değil mi? Her yer beyaz olduğu için çok mutluyum. Başka türlü bir Noel göze hiç de gerçek gibi görünmüyor, öyle değil mi? Yeşil Noelleri hiç sevmem çünkü yeşil değil de iğrenç bir kahverengi ve gri oluyor. İnsanlar neden onlara yeşil diyor? Bu... Bu... Matthew bu benim için mi? Ah, Matthew!”

Matthew sessizce elbiseyi paketinden çıkartıp güya hiç umursamıyormuş gibi demliği dolduran ama yan gözle ve biraz da ilgiyle kendilerini izleyen Marilla'ya bakarak kıza gösterdi.

Anne elbiseyi alıp sessizce inceledi. Ah, ne kadar da güzeldi. Tamamen ipekten yapılmış çok harika, yumuşak bir kahverengiydi. Eteğinde fırfır ve süsler vardı, beli son moda şekilde dikilmişti, boynunda da ince dantel fırfırları vardı. Ya kolları? Kraliçelerinki gibi görkemliydi! Dirseklere kadar uzuyordu ve iki şişkin, kabarıklık üzerinde kahverengi ipek kurdeleler vardı.

“Bu senin Noel hediyen, Anne,” dedi Matthew utangaç bir şekilde. “Şey... Anne, elbiseyi beğenmedin mi? Şey...”

Anne'in gözleri aniden yaşlarla doldu.

“Beğenmek mi? Ah, Matthew!” Anne elbiseyi sandalyenin üzerine koyup ellerini çırpı. “Matthew bu muhteşem bir elbise. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Şu kollara bak! Galiba çok mutlu bir rüyadayım!”

“Neyse, haydi kahvaltı edelim,” diye araya girdi Marilla. “Anne bence bu elbiseye ihtiyacın yoktu ama Matthew madem almış, ona gözün gibi bak. Bayan Lynde senin için bir saç kurdelesini de bıraktı. Elbiseyle uyumlu, kahverengi bir kurdele. Haydi, şimdi gel de masaya otur.”

“Kahvaltıyı nasıl yapacağım bilmiyorum,” dedi Anne heyecanla. “Bu denli heyecanlı bir anda kahvaltı gözüme çok sıradan görünüyor. Elbiseye bakarak gözümü doyurmayı tercih ederim. Kabarık kolların hâlâ moda olmasına çok seviniyorum. Zira ben giyemeden modası geçecekmiş gibi geliyordu. Daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ayrıca Bayan Lynde'in kurdeleyi vermesi de çok hoşuma gitti. Bunun karşılığında çok uslu bir kız olmam gerektiğini hissediyorum. Bu tıpkı şu an örnek bir kız olmadığım için üzgünüm ama gelecekte mutlaka olacağım dediğim anlardan birine benziyor. Ama insanın içinde karşı konmaz

bir heyecan uyanınca uslu olmaya çalışmak epey güçleşiyor. Fakat yine de bundan sonra elimden gelenin daha fazlasını yapmaya çalışacağım.”

Sıradan kahvaltı sona erince Diana üzerinde kıpkırmızı, uzun ve kemerli paltosuyla nehrin üzerindeki köprüde belirdi. Anne onu karşılamak için koşarak yamacı geçti. “Mutlu Noeller Diana! Ah, bu harika bir Noel. Sana göstermem gereken muhteşem bir şey var. Matthew bana harika kolları olan çok güzel bir elbise hediye etti. Bundan daha güzelini hayal bile edemezdim.”

“Benim de sana verecek bir şeyim var,” dedi Diana nefes nefese. “İşte. Josephine teyze bize içinde bir sürü şey olan kocaman bir kutu gönderdi. Bu da sana. Aslında dün gece getirecektim ama kutu çok geç geldi, ben de artık karanlıkta Hayaletli Orman’dan geçemiyorum diye gelemedim.”

Anne kutuyu açıp içine baktı. Önce üzerinde “Anne için, Mutlu Noeller” yazan bir kart buldu. Sonra bir çift çocuk terliği gördü. Boncuklu ve saten fiyonkları olan ıslıl ıslıl bir terlikti bu.

“Ah,” dedi Anne. “Diana bu çok fazla. Sanırım rüya görüyorum.”

“Ben buna kısmet derim,” dedi Diana. “Artık Ruby’nin terliklerini ödünç almana gerek yok ve bu büyük bir kısmet çünkü onlar sana iki numara büyüktü ve terlikleri şıkırdayan bir peri çok kötü görünürdü. Gerçi Josie Pye buna çok sevinirdi. Bu arada Rob Wright geçen geceki provadan sonra eve Gertie Pye ile birlikte dönmüş. Daha önce hiç böyle bir şey duymuş muydun?”

Bütün Avonlea öğrencileri o gün çok heyecanlıydı çünkü konser binası süslenecek ve son prova yapılacaktı.

Konser akşam yapıldı ve çok başarılı geçti.

Küçük salon çok kalabalıktı, bütün öğrenciler performanslarını başarıyla sergiledi ama sahnenin asıl yıldızı Anne oldu. Kıskanç gözlerle kendisini izleyen Josie Pye bile bunu inkâr edemezdi.

“Ah, muhteşem bir akşam olmadı mı?” diye iç çekti Anne her şey bitip Diana ile birlikte karanlık, yıldızlı gökyüzünün altında evlerine doğru yürürken.

“Her şey çok iyi gitti,” dedi Diana. “Sanırım on dolar filan topladık. Bu arada Bay Allan Charlottetown gazetelerine konserimizin haberlerini göndermiş.”

“Ah, Diana gerçekten de adımızı gazetede görecektir miyiz? Bunu düşünmek bile heyecandan içimi ürpertiyor. Solon çok ama çok mükemmeldi Diana. Seninle çok gurur duydum. Kendi kendime, ‘sahnedeki bu muhteşem kız benim en yakın dostum,’ dedim.”

“Senin performansın da yeri göğü inletti Anne. Özellikle o hüznü kısımları muhteşemdi.”

“Ah, o kadar gergindim ki Diana. Bay Allan beni sahneye çağırdığında oraya nasıl çıktım hiç bilmiyorum. Sanki üzerimde milyonlarca göz vardı ve bir an için başlayamayacağımı sandım. Sonra güzel, kabarık kollarımı düşündüm ve bu cesaretimi toplamamı sağladı. Konuşmaya başladığımda sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kendimi bir papağan gibi hissettim. Eğer odamda o kadar ezber çalışmasaydım bunu asla başaramazdım. Güzel homurdandım mı?”

“Evet, hem de çok güzel homurdandın,” dedi Diana.

“Oturduğumda ihtiyar Bayan Sloane’un gözyaşlarını sildiğini gördüm. Birinin yüreğine dokunduğumu görmek inanılmazdı. Bir konserde yer almak çok romantik, öyle değil mi? Asla unutulmayacak bir anı oldu.”

“Oğlanları de çok iyi değil miydi?” dedi Diana. “Gilbert Blythe kesinlikle muhteşemdi. Anne, bence Gil’e çok kötü davranıyorsun. Lütfen anlatmama izin ver. Peri diyaloglarından sonra sahneden koşarak indiğinde saçındaki güllerden biri yere düştü. Gil’in gülü alıp göğüs cebine koyduğunu gördüm. Çok romantik biri olduğuna göre herhâlde bu hoşuna gider.”

“O şahsın yaptığı hiçbir şey beni ilgilendirmiyor,” dedi Anne suratını asarak. “Onu düşünerek vakit harcamıyorum Diana.”

O gece, yirmi yıldır ilk kez bir konsere giden Marilla ve Matthew, Anne yattıktan sonra bir süre mutfak ateşinin başında oturdu.

“Bence minik Anne ötekiler kadar başarılıydı,” dedi Matthew gururla.

“Evet, öyleydi,” diye itiraf etti Marilla. “Çok parlak bir çocuk, Matthew. Üstelik çok da güzel görünüyordu. Bu konser olayına karşı çıkmakla hata etmişim çünkü hiçbir zararı yokmuş. Her neyse, bu gece Anne ile gurur duydum ama bunu ona söylemeyeceğim.”

“Ben de çok gurur duydum ve yatağına gitmeden önce bunu ona söyledim,” dedi Matthew. “Onun için neler yapabileceğimizi düşünmemiz gerek Marilla. Sanırım ilerleyen zamanlarda Avonlea Okulu’ndan daha fazlasına ihtiyacı olacak.”

“Bunu düşünmek için daha vakit var,” dedi Marilla. “Martta on üç yaşına girecek. Gerçi bu gece kocaman bir kız olduğunu görmek beni çok şaşırttı. Bayan Lynde ne olur ne olmaz diye elbiseyi biraz uzun dikmişti, bu da Anne’in boyunu çok uzun göstermiş. Zaten çok hızlı öğrenen bir çocuk. Sanırım onu Queen’s Academy’ye göndermemiz gerekecek. Ama bir ya da iki yıl daha bu konudan ona hiç söz etmeyelim.”

“Evet ama düşünmemizin bir zararı olmaz,” dedi Matthew. “Zira böyle şeyleri etraflıca düşünmek gerekir.”

BÖLÜM 26

HİKÂYE KULÜBÜ'NÜN OLUŞUMU

Avonlea öğrencilerinin sakinleşip tekdüze yaşamlarına geri dönmeleri biraz zor oldu. Özellikle Anne'in haftalardır yaşadığı o muhteşem heyecandan sonra Anne'in gözüne her şey çok düz, çok sıradan görünüyordu. Acaba konserden önceki o sessiz ama keyifli günlerine geri dönebilecek miydi? İlk başta, Diana'ya bunu yapabileceğini sanmadığını söyledi.

Sanki elli yıl öncesinden söz ediyormuş gibi, "Diana bundan sonra hayatımın eski günlerdeki gibi sessiz ve sakin olmasına dayanamayacağımdan eminim," dedi yüzünü asarak. "Belki de bir süre sonra alışırım ama korkarım ki konserler insanların gündelik hayatlarını mahvediyor. Marilla ne kadar akli başında bir kadın. Akli başında biri olunca bunlarla baş etmek çok kolay oluyordur sanırım ama yine de ben akli başında biri olmayı istemezdim çünkü onlar hiç romantik değiller. Bayan Lynde benim asla akli başında biri olma tehlikemin olmadığını söylüyor ama bilemezsin. Daha şimdiden kendimi yeterince akli başında hissetmeye başladım bile. Ama belki yorgun olduğumdandır. Dün gece hiç uyuyamadım. Yatağımda uzanıp durmadan konserin hayalini kurdum. Bu olayların en muhteşem yanı da bu... Onları hatırlamak çok güzel oluyor."

Yine de Avonlea Okulu o eski, sıkıcı günlerine ve eski alışkanlıklarına geri döndü. Elbette konser geride bir sürü iz bırakmıştı. Sahnede tartışan Ruby Gillis ve Emma White artık yan yana oturmuyordu. Üç yıllık arkadaşlıkları sona ermişti. Josie Pye ile Julie Bell üç boyunca hiç "konuşmadılar" çünkü Josie Pye, Bessie Wright'a Julia Bell'in sahnede konuşurken tıpkı bir tavuk gibi gıdıkla-

dığını söylemişti. Bessie de bunu Julia'ya anlattı. Sloaneların artık Bellerle hiç işi kalmamıştı çünkü Beller herkese Sloaneların programda çok fazla rol kaptıklarını söylemiş, Sloanelar de Bellerin yeterli kapasiteye sahip olmadıkları için az rol aldıklarını belirtmişti. En sonunda Charlie Sloane Moody Spurgeon MacPherson ile tartışmıştı çünkü Moody Spurgeon Anne Shirley'nin performansından sonra iyice havaya girdiğini söylemişti. Kızın kardeşi Ella May bütün kış boyunca Anne Shirley ile "konuşmadı". Bayan Stacy'nin küçük krallığında yaşana bu ufak sorunlar dışında her şey normal ve sorunsuz ilerliyordu.

Kış mevsimi yavaş yavaş bitti. Bu kış sıradışı bir şekilde hafif geçmiş Anne ile Diana neredeyse her gün okula Huş Ağacı Patikası'ndan gitmişti. Anne'in doğum gününde patikadan yavaş yavaş giderlerken bir yandan etrafı izliyor, bir yandan da hararetle sohbet ediyorlardı. Çünkü Bayan Stacy onlardan "Ormanda Bir Kış Yürüyüşü" konulu bir kompozisyon yazmalarını istemişti. Bu yüzden çevrelerini iyi gözlemlemeleri gerekiyordu.

"Düşünsene Diana, bugün tam on üç yaşına bastım," dedi Anne şaşkın bir sesle. "Genç biri olmaya başladığıma inanamıyorum. Bu sabah uyandığımda her şeyin gözüme farklı görünmesi gerektiğini hissettim. Sen bir aydır on üç yaşındasın o yüzden sanırım benim kadar heyecanlı değilsindir. Hayatı çok daha ilginç kılıyor sanki. İki yıl içinde iyice büyümüş olacağım. Kocaman kelimeler kullanırken artık hiç kimsenin bana gülmeyeceğini düşünmek bile içimi rahatlatıyor."

"Ruby Gillis on beşine basar basmaz bir sevgilisi olacağını söylüyor," dedi Diana.

"Ruby Gillis sevgiliden başka bir şey düşünmüyor ki," dedi Anne küçümseyerek. "Biri adını duvara yazınca güya çok kızmış gibi yapsa da aslında çok seviniyor. Fakat sanırım bunu söyleyerek merhametsizce konuşmuş oldum. Bayan Allan asla merhametsizce konuşmamamız gerektiğini söyler ama insanın ağzından bir anda

çıkıveriyor, öyle değil mi? Mesela Josie Pye hakkında konuşurken merhametsiz laflar etmeden duramıyorum. O yüzden ben de o kızıdan hiç bahsetmiyorum. Bunu fark etmişsinizdir. Elimden geldiğince Bayan Allan gibi olmaya çalışıyorum çünkü bence o mükemmel biri. Bay Allan da böyle düşünüyor. Bayan Lynde adamın karısına taptığını ama bir rahibin bir ölümlüyü bu derece sevmesini hiç de doğru bulmadığını söylüyor. Fakat Diana rahipler de insandır ve onlar da herkes gibi günah işler. Geçen pazar günü Bayan Allan ile günahlar hakkında çok ilginç bir konuşma yaptık. Zaten konuşmak için pazar günlerine yakışır birkaç konu var ve bu da onlardan biri. Mesela benim günahım çok fazla hayal kurup görevlerimi unutmam. Bunun üstesinden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama artık on üç olduğuma göre belki daha kolay başarabilirim.”

“Dört yıl sonra saçlarımızı kabartabileceğiz,” dedi Diana. “Alice Bell daha on altısında ama saçlarını kabartıyor. Bence bu çok saçma. Ben on yedi olana kadar bekleyeceğim.”

“Eğer burnum Alice Bell’inki gibi yamuk olsa bunu asla...,” dedi Anne “ama bir dakika! Yapmazdım demeyeceğim yoksa çok merhametsiz bir laf etmiş olurum. Bir de kızın burnunu kendi burnumla kıyasladım. Buna kibir denir. Galiba uzun zaman önce burnuma aldığım iltifat yüzünden burnumu fazla düşünür oldum. Ama bu beni çok rahatlatıyor. Ah, Diana bak! Şurada bir tavşan var. Orman kompozisyonumuzu yazarken bunu unutmayalım. Bence ormanlar yazın olduğu gibi, kışın da çok güzeller. O kadar beyaz ve durgunlar ki sanki uyuyor ve güzel rüyalar görüyor gibiler.”

“Vakti gelince o kompozisyonu nasılsa yazarım,” diye iç çekti Diana. “Ormanlar hakkında yazmayı becerebilirim ama pazartesi vermemiz gereken yazı çok fena. Bayan Stacy aklımızdan bir hikâyeye uydurup yazmamızı istedi!”

“Neden? Bu bebek işi,” dedi Anne.

“Senin için öyle çünkü senin hayal gücün var,” diye surat astı Diana. “Ama hayal gücün olmadan doğsaydın ne yapardın? Bence sen o kompozisyonu da bitirdin?”

Anne hâlinden memnun olduğunu belli etmeyip sanki kendisini kötü hissediyormuş gibi başını salladı.

“Geçen pazartesi akşamı yazdım. Adı, *Kıskanç Rakip* ya da *Bö-lünmemiş Ölüm*. Marilla’ya okudum ama bana saçmalıktan başka bir şey olmadığını söyledi. Sonra Matthew’a okudum, o beğendi. Ben böyle eleştirileri seviyorum işte. Hüzünlü ve tatlı bir hikâye oldu. Yazarken bir çocuk gibi ağladım. Cordelia Montcomery ve Geraldine Seymour adlı iki güzel genç kızla ilgili. Kızların ikisi de aynı köyde yaşıyor ve birbirlerini büyük bir bağlılıkla seviyorlar. Cordelia muhteşem bir esmer; saçları gece yarısı siyahı, gözleri akşam karanlığı gibi parlak. Geraldine ise kraliçe gibi bir sarışın. Saçları altın sarısı, gözleri kadife moru.”

“Daha önce hiç mor gözlü birini görmedim,” dedi Diana şüpheyle.

“Ben de ama öyle olduğunu hayal ettim. Sıradışı bir şey olsun istedim. Geraldine’nin kaymaktaşı gibi kaşları var. Kaymaktaşı gibi kaşın ne olduğunu öğrendim. On üç yaşında olmanın avantajlarından biri de bu işte. On iki yaşındakinden çok daha fazla şey biliyorsun.”

“Peki, Cordelia ile Geraldine’e ne oluyor?” diye sordu kızların kaderini merak eden Diana.

“On altı yaşına kadar birlikte, güzellikler içinde büyüyorlar. Derken köylerine Bertram De Vere diye biri gelip Geraldine’e âşık oluyor. Geraldine arabasındayken atı kaçınca adam onun hayatını kurtarıyor ve kız bayıldığı için onu tam beş kilometre boyunca kucığında, evine kadar taşıyor çünkü anlarsın işte, kızın arabası parçalanıyor. Evlilik teklifini tam olarak hayal edemedim çünkü hiç böyle bir tecrübe yaşamadım. Ruby Gillis’e sordum çünkü

bence o bu tip konularda tam bir otorite. Ne de olsa bir sürü ablası evlendi. Ruby bana Malcolm, Andres ablası Susan'a evlenme teklif ederken, kendisinin de kilere saklanıp onları gözetlediğini anlattı. Malcolm'un Susan'a, babasının çiftliği ona bıraktığını söylediğinden söz etti. Çocuk sonra ablasına, "Bu sonbahar evlenmemize ne dersin aşkım?" demiş. Susan da ona, "Evet... Hayır... Bilmiyorum... Bir düşüneyim," diye cevap vermiş ve sonra çabucak nişanlanmışlar. Fakat bence bu hiç de romantik bir evlilik teklifi olmamış, o yüzden ben de elimden geldiğince düzgün bir şekilde hayal etmeye çalıştım. Çok duygusal ve şairane bir şey yapmaya çalıştım. Bertram dizlerinin üzerine çöküyor gerçi Ruby Gillis artık öyle şeyler yapılmadığını söyledi. Her neyse, Geraldine adamın teklifini tam bir sayfa uzunluğunda bir konuşma yaparak kabul ediyor. Emin ol o konuşmayı yazarken epey zorlandım. Tam beş kez silip yazdım ve son hâline en müthiş eserim diyorum. Bertram kıza pırlanta bir yüzükle yakut bir kolye veriyor ve balayı için Avrupa'ya gideceklerini zira kendisinin çok ama çok zengin biri olduğunu söylüyor. Fakat sonra önlerine bazı engeller çıkıyor. Cordelia da gizli gizli Bertram'a âşıkmiş; Geraldine ona nişanlandıklarını anlatınca kız deliye dönüyor. Özellikle de pırlanta yüzükle yakut kolyeyi görünce. Geraldine'e duyduğu tüm sevgi korkunç bir nefrete dönüşüyor ve onun Bertram'la evlenmesine asla izin vermeyeceğine yemin ediyor. Fakat yine Geraldine'nin arkadaşımı gibi davranıyor. Bir akşam nehirde çılgın bir akıntı varken köprüünün üzerine konuşurlarken yalnız olduklarını zanneden Cordelia, "Ha ha ha!" diye bir kahkaha atıp Geraldine'i köprüden itiyor. Fakat Bertram her şeyi görüyor ve "Kıymetli Geraldinem, seni derhâl kurtaracağım," diyerek koşarak nehre atlıyor. Ama yüzme bilmediğini unutuyor ve birbirlerinin kollarında boğularak ölüyorlar. Kısa süre sonra cansız bedenleri kıyıya vuruyor. İkisi de aynı mezara gömülüyor ve çok dokunaklı bir cenazeleri oluyor Diana. Bence bir hikâyenin düğünle değil de cenazeyle bitmesi çok daha romantik. Cordelia'ya gelince, kendisi pişmanlıktan deliriyor ve bir tımarhaneye kapatılıyor. İşlediği suçun bedeli bence çok şairane oldu."

“Ne kadar harika!” diye iç çekti tıpkı Matthew’un eleştirisi gibi tepki veren Diana. “İnsanın içini heyecandan ürperten şeyleri nasıl böyle uydurduğuna bir türlü inanamıyorum Anne. Keşke benim hayal gücüm de seninki kadar geniş olsaydı.”

“Eğer geliştirirsen olur,” dedi Anne neşeyle. “Aklıma bir plan geldi Diana. Haydi, ikimiz bir hikâye kulübü kurup kendi kendimize hikâyeler yazalım. Sen kendi başına yazmayı başarana kadar ben sana yardım ederim. Biliyorsun, hayal gücünü geliştirmen gerek. Bayan Stacy de öyle söylüyor. Sadece doğru yoldan gitmeliyiz. Ona Hayaletli Orman’dan söz ettim ama o konuda yanlış yoldan gittiğimizi söyledi.”

İşte hikâye kulübü böyle doğdu. Başta sadece Diana ve Anne vardı. Kulübe Jane Andrews, Ruby Gillis ve hayal gücünü geliştirmek isteyen bir iki kişi daha katılınca kulüp kısa süre içinde büyüdü. Kulübe oğlanların alınması yasaktı, gerçi Ruby Gillis onları alırlarsa daha heyecanlı olacağını söylemişti ve her üyenin her hafta bir hikâye yazması gerekiyordu.

“Çok ama çok ilginç,” dedi Anne Marilla’ya. “Her bir kızın yazdığı hikâyeyi yüksek sesle okuması gerekiyor, sonra hep birlikte üzerinde konuşuyoruz. Hepsini saklayıp çocuklarımıza okutacağız. Hepimiz takma isimlerle yazıyoruz, mesela benim takma ismim Rosamond Montmorency. Kızların hepsi oldukça iyi yazıyor. Ruby Gillis biraz duygusal. Hikâyelerine çok fazla aşk meşk koyuyor ve bilirsin az olması çok olmasından daha iyidir. Jane hiç koymuyor çünkü yüksek sesle okuduğunda kendini aptal gibi hissediyormuş. Jane’in hikâyeleri aşırı mantıklı. Diana da kendisinininkilere çok fazla cinayet koyuyor. Genelde karakterlerle ne yapacağını bilemiyor, onlardan kurtulmak için de öldürüyormuş. Genelde hangi konuda yazmaları gerektiğini onlara ben söylüyorum ama zaten kafamda milyonlarca fikir olduğu için, bu bana hiç de zor gelmiyor.”

“Bence bu hikâye yazma işi saçmalığın daniskası,” diye surat astı Marilla. “Aklınızı saçmalıklarla doldurup derslerinize ayırma-

nız gereken vakti boşa harcıyorsunuz. Hikâye okumak yeterince kötü zaten, siz bir de oturup onları yazıyorsunuz.”

“Fakat hepsini ahlaklı şekilde yazmaya çok dikkat ediyoruz Marilla,” diye açıkladı Anne. “Bu konuda çok ısrarcıyım. Bütün iyiler ödüllendirilip bütün kötüler uygun şekilde cezalandırılıyor. Bunun büyük bir etki yarattığından eminim. Ahlak çok önemli bir şey. Bay Allan da öyle söylüyor. Hikâyelerimden birini ona ve Bayan Allan’a okudum, ikisi de ahlaki değerlerin muhteşem olduğunu söyledi. Ama yanlış yerlerde güldüler. Ben insanların ağlamasını daha çok seviyorum. Mesela Jane ile Ruby acıklı kısımlara geldiğimde hep ağlıyor. Diana Josephine teyzesine kulübümüzü anlattığı bir mektup yazmış. O da hikâyelerimizin bazılarını kendisine yollamamızı istemiş. Biz de en güzel dört hikâyemizin birer kopyasını ona yolladık. Bayan Josephine Barry bize mektup yazıp hayatında hiç bu kadar komik şeyler okumadığını söyledi. Bu bizi biraz şaşırttı çünkü hikâyelerin hepsi çok acıklıydı ve neredeyse karakterlerin tamamı ölüyordu. Ama Bayan Barry’nin onları sevmesi hoşuma gitti. Demek ki kulübümüz bu dünyada iyi bir şeyler yapabiliyor. Bayan Allan her konuda hedefimizin bu olması gerektiğini söylüyor. Ben de gerçekten bunu hedeflemeye çalışıyorum ama eğlenirken sık sık bunu unutuyorum. Umarım büyüdüğümde birazcık da olsa Bayan Allan’a benzerim. Sence bunun bir reçetesi var mıdır, Marilla?”

“Olmadığına eminim,” oldu Marilla’nın cesaret veren cevabı. “Bayan Allan’ın küçükken senin gibi aptal ve unutkan bir kız olmadığına da eminim.”

“Hayır, ama şu an olduğu gibi iyi biri de değilmiş,” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Bana kendisi anlattı. Küçük bir kızken çok yaramaz olduğunu söyledi, başını sürekli belaya sokarmış. Bunu duyunca çok cesaretlendim. Başkalarının çok yaramaz olduğunu duyunca cesaretlenmem kötü bir şey mi, Marilla? Bayan Lynde öyle olduğunu söylüyor. Bayan Lynde ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, eskiden yaramaz olduğunu söyleyen birini dinlediğinde

hep şok olurmuş. Mesela bir keresinde bir rahibin çocukken teyzesinin kilerinden çilekli tart çaldığını anlattığını duymuş ve bir daha o rahibe asla saygı duymamış. Ama ben hiç öyle hissetmiyorum. Bence bunu itiraf etmesi büyük bir erdem, üstelik bu tip şeyler yapan küçük çocuklar içinde çok cesaret verici bir örnek. Onlar da belki büyüdüklerinde birer rahip olabilir. Bayan Lynde'in yerine ben olsam böyle hissederdim, Marilla."

"Şu an benim hissettiğimse Anne," dedi Marilla, "hâlâ o buluşmaları yıkamamış olman. Çene çalarken yarım saat harcadın. Önce çalışmayı, sonra konuşmayı öğren."

BÖLÜM 27

KIBİR YÜZÜNDEN ÇEKİLEN EZİYET

Nisan akşamı geç saatte yardım toplantısından eve yürüyerek dönen Marilla kışın bittiğini ve ilkbaharın en yaşlı ve en hüzünlü şeylerle birlikte aynı zamanda en genç ve en neşeli şeyleri de getirdiğini sevinçle fark etti. Marilla duygu ve düşüncelerini pek irdilemezdi. Muhtemelen Yardım Derneği'ni ve bağış kutusunu ya da vestiyer odasına alacağı yeni halıyı hayal ediyordu. Ama tüm bu duygular aslında altında kıvrıl arazilerin soluk mor bir renge dönen gökyüzünde batmakta olan güneşle olan muhteşem uyumu, nehrin ilerisinde uzanan sivri ve keskin köknar ormanları, ahşap bir havuzu çevreler gibi görünen akçaağaçların yaprakları ile uyanmaya ve nabzı yeniden atmaya başlayan dünyanın birer yansımasıydı.

Sevgi dolu gözlerle Green Gables'ı izledi. Ağaçların arasından sızan gün ışığı pencerelere çarpıyor ve tüm görkemiyle ışıldıyordu. Nemli toprakta adım adım ilerleyen Marilla, Anne, Green Gables'a gelmeden önce bu tatsız yardım toplantılarına gitmeyi çok sevdiğini ama şimdi sımsıcak ateşin yandığı, çay için kurulan şık bir sofranın olduğu evine gittiği için çok mutlu olduğunu düşündü.

Fakat Marilla mutfığa girdiğinde ateşin sönmüş olduğunu gördü. Etrafta Anne'den eser yoktu. Rahatsız olan kadın hayal kırıklığına uğradı. Anne'e çayı saat beşte hazır etmesini söylemişti ama şimdi acele edip hemen en güzel ikinci elbisesini çıkartmalı ve Matthew tarladan dönmeden evvel yemeği hazırlamalıydı.

"Eve dönünce Bayan Anne'i hallederim," dedi kendi kendine ve gereğinden fazla bir çabayla çıraları kesip ateşi yaktı. Matthew gelmiş köşede sabırla çayını bekliyordu. "Hep Diana ile bir yerlere gider. Ya hikâye yazar ya diyalog ezberler ya da başka saçmalıklar

peşinde koşar. Bir kere bile görevlerini vaktinde yapmak aklına gelmez. Biraz aklını başına getirmek lazım. Bayan Allan'ın onun şimdiye dek gördüğü en parlak ve en tatlı çocuk olduğunu söylemesi umurumda bile değil. Parlak ve tatlı olabilir ama akli saçmalıklarla dolu ve karşımıza nelerle çıkacağını asla kestiremiyoruz. Bir saçmalık bitiyor, başka biri başlıyor. Ama işte! Ben de Rachel Lynde'in bugün yardım toplantısında konuştuğu ve beni delirttiği gibi konuşuyorum. Bayan Allan Anne'e arka çıkınca çok sevindim. Zira herkesin önünde Rachel'a kötü bir şey söyleyeceğimi anladı. Anne'in pek çok hatası olabilir ve ben de hiçbirini inkâr etmiyorum ama onu yetiştiren benim, Rachel Lynde değil. Ceb-rail burada yaşasa kadın onda bile bir sürü hata bulurdu! Ama Anne'in de bu öğleden sonra evde durmasını söylediğim hâlde evi bu şekilde bırakıp gitmesi hiç hoş değil. Yine de tüm hatalarına rağmen Anne'in asla asi ve güvenilmez bir çocuk olduğunu düşünmüyordum. Fakat şu an bu yaptığı biraz öyle olduğunu gösteriyor ve bunun için çok üzgünüm."

"Şey, bilmem," dedi oldukça sabırlı ve sakin kalan ama açlıktan bitap düşen Matthew. Marilla'nın sözünü kesmemesi ve dilediği gibi konuşmasına izin vermesi gerektiğini yoksa anlamsız bir tartışmaya girip uğraştığı işi ertelemek zorunda kalacağını çoktan öğrenmişti. "Belki de onu çok sert yargılıyor olabilirsin, Marilla. Sözünü dinlemediğinden emin olana kadar ona güvenilmez biri dememelisin. Belki de bu yaptığının bir açıklaması vardır... Anne açıklama yapmak konusunda çok usta bir çocuk."

"Ona evde kalmasını söyledim ama burada değil," diye çıkıştı Marilla. "Bence bu durumu çok zor açıklar. Elbette onun tarafını tutacağımı biliyordum Matthew. Ama onu ben yetiştiriyorum, sen değil."

Yemek hazır olduğunda hava kararmıştı ve Anne'den hâlâ eser yoktu. Ne telaşla köprüden geçiyor ne de nefes nefese bir hâlde görevlerini unuttuğunu hatırlayıp Âşıklar Yolu'ndan eve doğru koşuyordu. Marilla suratı asık bir hâlde bulaşıkları yıkayıp kal-

dırdı. Sonra bir mum yakıp kilere indi. Hemen ardından Anne'in odasına çıkıp mumu masasına bıraktı. Arkasını döndüğü an yüzünü yastıklara gömmüş, yatağında yatan Anne'i gördü.

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Sen uyuyor muydun Anne?"

"Hayır," diye boğuk bir cevap geldi.

"Hasta mısın peki?" dedi Marilla endişeyle ve yatağın yanına gitti.

Anne sanki kendisini sonsuza dek ölümlülerin gözlerinden saklamak istermiş gibi başını iyice yastığa gömdü.

"Hayır ama Marilla lütfen git ve bana bakma. Çaresizliğin derinliklerindeyim ve sınıfta kim öne geçmiş, kim en iyi kompozisyonu yazmış ya da Pazar Korosu'nda en iyi kim şarkı söylüyor artık umurumda bile değil. Böyle ufak şeylerin artık hiçbir önemi yok çünkü bir daha asla bir yere gidebileceğimi sanmıyorum. Kariyerim sona erdi. Lütfen Marilla git ve bana bakma."

"Daha önce hiç böyle bir şey duyan olmuş mudur acaba?" dedi olanları bilmek için can atan Marilla. "Anne Shirley, senin neyin var böyle? Ne yaptın? Derhâl kalk ve anlat. Hemen diyorum! Söyle bakayım, ne oldu?"

Anne itaatle yere indi.

"Saçıma bak, Marilla," diye fısıldadı.

Marilla elindeki mumu kaldırıp sırtına kadar inen dağınık saçlarına baktı. Kesinlikle çok garip görünüyorlardı.

"Anne Shirley, sen saçına ne yaptın? Yeşil olmuş!"

Yeşil denebilse yine iyiydi... Bu daha çok koyu, çirkin, bronz bir yeşildi. Kızıl saçlarından kalan tutamlar oradan, buradan sarkıyor ve Anne'in saçlarına daha tuhaf bir görüntü veriyordu. Marilla daha önce hayatında hiç şu an gördüğü kadar garip bir şey görmemişti.

“Evet, yeşil oldu,” diye homurdandı Anne. “Hiçbir şeyin kızıl saç kadar kötü olamayacağını sandım ama şimdi yeşil saçlı olmanın bundan on kat daha kötü olduğunu anladım. Ah, Marilla bir bilsen nasıl perişanım.”

“Bunu nasıl düzeltirim bilmiyorum ama öğreneceğim,” dedi Marilla. “Şimdi hemen mutfığa gel... Burası çok soğuk... Ve bana ne yaptığını anlat. Arada sırada tuhaflıklarını bekliyorum ama son iki aydır hiçbir şey yapmamıştın. O yüzden yeni bir olay yaşayacağımızdan emindim. Şimdi anlat bakalım, saçına ne yaptın?”

“Boyadım.”

“Boyadın mı? Saçını mı boyadın? Anne Shirley, saç boyamanın çok kötü bir şey olduğunu bilmiyor musun?”

“Evet, biraz kötü bir şey olduğunu biliyorum diye itiraf etti Anne. “Ama kızıl saçtan kurtulmaya değer diye düşündüm. Ama bedelini ödedim Marilla üstelik bu durumu telafi etmem için artık çok daha fazla uslu durmam gerekecek.”

“Peki,” dedi Marilla alaycı bir tavırla. “Ben saçımı boyamaya değer diye düşünseydim, en azından doğru dürüst bir renge boyardım. Yeşile boyamazdım.”

“Ben de yeşile boyamak istemedim Marilla,” diye itiraz etti Anne. “Yaramazlık yaptıysam herhâlde bir amacım olduğu için yaptım. Adam bu boyanın saçımı çok güzel, kuzguni bir siyaha dönüştüreceğini söyledi... Hatta bana garanti etti. Onun sözünden nasıl şüphe edebilirdim, Marilla? İnsanın sözünden şüphe edilmesinin nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Hem Bayan Allan elimizde kanıt olmadığı sürece hiç kimsenin yalan söylediğinden şüphelenmememiz gerektiğini söyler. Ama artık kanıtım var... Yeşil saç herkesin için yeterince sağlam bir kanıt olur sanırım. Ama o zaman bunu bilmiyordum ve adamın söylediği her söze tam olarak inandım.”

“Kim söyledi? Sen kimden söz ediyorsun?”

“Öğleden sonra buraya gelen seyyar satıcıdan. Boyayı ondan aldım.”

“Anne Shirley, ben sana kaç kere o İtalyanları eve sokma dedim? Buraya gelmeye cesaret bile etmemeleri gerekir. Onlara yüz vermemeliydin.”

“Hayır, eve sokmadım. Söylediklerini hatırladım ve ben dışarıya çıktım. Kapıyı arkamdan güzelce kapatıp kaldırımında sattığı şeyleri inceledim. Hem adam İtalyan değildi. Alman Yahudisiydi. İlginç şeylerle dolu kocaman bir kutusu vardı ve bana karısı ile çocuklarını Almanya’dan buraya getirmek için çok çalıştığını söyledi. Onlar hakkında o kadar duygulu konuşuyordu ki yüreğim titredi. Ona yardımcı olmak için bir şey almak istedim. Derken bir anda boya şişesini gördüm. Satıcı bana o boyanın saçları kuzguni siyaha dönüştürdüğünü garanti etti, hem yıkayınca da çıkmıyormuş. Bir anda kendimi çok güzel, kuzguni siyah saçlarla gördüm ve bu hisse karşı koyamadım. Ama boyanın fiyatı yetmiş beş sentti ve benim sadece elli sentim vardı. Sanırım seyyar satıcı çok iyi kalpli biriydi çünkü bana elli sente satmayı kabul etti. Ben de aldım ve adam gider gitmez hemen uyguladım. Talimatlarda yazdığı gibi eski bir fırçayla sürdüm. Bütün şişeyi kullandım ama Marilla saçımın rengini görünce bunun yaramazlığımın korkunç bedeli olduğunu anladım. Çok pişman oldum, o andan beri de pişmanım.”

“Umarım bundan iyi bir sonuç çıkartırsın,” dedi Marilla sertçe. “Kibrin gözünü kör etmiş, Anne. Bunun için ne yapmak gerektiğini Tanrı bilir. Sanırım ilk önce saçlarını güzelce yıkamalı ve işe yarayacak mı diye bakmalıyız.”

Anne saçlarını sabunla güzelce ovarak yıkadı ama hiçbir fark olmadı. Seyyar satıcı boyanın yıkanarak çıkmadığını söylerken belli ki doğruyu söylemişti ama diğer sözlerinde aynı dürüstlüğü görmek pek de mümkün değildi.

“Ah, Marilla ne yapacağım ben?” dedi Anne gözyaşları içinde. “Bununla asla yaşayamam. İnsanlar diğer hatalarımı bir şekilde

unuttu. Merhemli pastayı, Diana'yı sarhoş etmemi ve Bayan Lyn-de'e bağırmamı... Ama bunu asla unutmazlar. Benim saygın biri olmadığımı düşünecekler. Josie Pye çok gülecek! Marilla, Josie Pye ile yüzleşmem! Ben Prens Edward Adası'ndaki en mutsuz kızım."

Anne'in mutsuzluğu bir hafta sürdü. Bu süre zarfında hiçbir yere gitmeyip saçını her gün şampuanladı. Bu sırrı bir tek Diana biliyordu ve hiç kimseye söylemeyeceğine, bunun aralarında kalacağına söz vermişti. Sözünü de tutuyordu. Hafta bitiminde Marilla kararlı bir tavırla şöyle söyledi:

"Bunun hiçbir faydası yok Anne. Çok inatçı bir boyaymış. Saçlarının kesilmesi lazım, başka çaresi yok. Bu saçlarla dışarıya çıkamazsın."

Anne'in dudakları titrese de Marilla'nın haklı olduğunun farkındaydı. Derin bir iç çekip makası almaya gitti.

"Lütfen bir an önce kes Marilla. Kes de bitsin. Ah, yüreğim parçalanıyor. Bu hiç de romantik değil. Kitaptaki kızlar saçlarını ya hastalandıkları ya da para bulmak için sattıklarında kesiyor ve eğer bunlar için kestiriyor olsaydım eminim ben de umursamazdım. Ama saçını korkunç bir renge boyattığın için kestiriyor olmak hiç de güzel bir şey değil, öyle değil mi Marilla? Sen keserken sürekli ağlayacağım. Bana çok trajik geliyor çünkü."

Anne ağladı ama daha sonra aynaya bakmak için üst kata çıkınca çaresizlik içinde sustu. Marilla işini olması gerektiği gibi yapmıştı ve saçları mümkün olduğunca kısa kesmesi gerekiyordu. Sonuç hiç de iç açıcı olmamıştı. Anne aynanın yansıyan yüzünü ters çevirdi.

"Saçlarım uzayana kadar bir daha asla kendime bakmayacağım," diye öfkeyle haykırdı.

Sonra birden aynayı çevirdi.

"Hayır, bakacağım. Yaramazlığım için pişman olacağım. Odaya her girdiğimde kendime bakıp ne kadar çirkin olduğumu gö-

receğim. Başka şeyler hayal etmeye de çalışmayacağım. Onca şey varken saçımınla böbürlenecek olduğum asla aklıma gelmezdi ama şimdi bunu yapmış olduğumu fark ediyorum. Her ne kadar kızıl da olsa saçlarım çok gür, uzun ve kıvrıkcıktı. Galiba burnuma da bir şeyler olacak.”

Anne’in kısa saçları ertesi pazartesi okulda epey olay oldu fakat neyse ki hiç kimse saçını kesmesinin asıl sebebini anlayamadı. Hatta kendisine mükemmel bir korkuluğa benzediğini söyleyen Josie Pye bile.

“Josie bana bunu söylediğinde ona hiç cevap vermedim,” dedi Anne baş ağrısından kanepede uzanan Marilla’ya. “Zira bunun da cezamin bir parçası olduğunu ve sabırla katlanmam gerektiğini düşündüm. Aslında korkuluğa benzetilmek çok kötü bir şey, ona cevap vermeyi çok isterdim. Ama vermedim. Onun yerine Josie’ye kötü kötü baktım ve sonra onu affettim. İnsanları affedince kendini çok erdemli hissediyorsun, öyle değil mi? Bu olaydan sonra artık tüm enerjimi iyi biri olmak için kullanacağım ve bir daha asla güzel olmaya çalışmayacağım. Elbette iyi biri olmak, güzel biri olmaktan çok daha önemli. Bunu biliyorum ama bazen insan bildiği şeye bile inanmakta zorlanıyor. Marilla ben de tıpkı sen, Bayan Allan ve Bayan Stacy gibi iyi biri olmak ve büyüyünce seni gururlandırmak istiyorum. Diana saçım uzamaya başladığında başıma tek tarafında fiyonk olan siyah, kadife bir kurdele takmamı söylüyor. Çok şık olurmuşum. Ben bu aksesuara saç kurdelesini diyeceğim çünkü bu daha romantik. Çok mu konuşuyorum Marilla? Başını ağrıttıyor muyum?”

“Başım artık daha iyi. Gerçi öğleden sonra çok kötüydü. Bu baş ağrılarım gittikçe kötüleşiyor. Doktora görüneceğim. Gevezeliğine gelince, sanırım artık alıştığım için beni hiç rahatsız etmiyor.”

Aslında Marilla bunu söylerken Anne’in konuşmasından çok hoşlandığını anlatmaya çalışıyordu.

BÖLÜM 28

TALİHSİZ ZAMBAK KIZ

“**T**abii ki Elaine sen olmalısın Anne,” dedi Diana. “Ben asla orada yatmaya cesaret edemem.”

“Ben de,” dedi Ruby Gillis ürpererek. “İki ya da üç kişi olup dik dursak sorun olmaz. Hatta o zaman eğlenceli bile olur ama ölü taklidi yaparak öylece yatmak... Bunu kesinlikle yapamam. Korkudan gerçekten ölürüm.”

“Elbette çok romantik olurdu,” diye sohbete katıldı Jane Andrews. “Ama ben kıpırdamadan duramam. İki de bir nerede olduğumu görmek için kafamı kaldırıp bakarım. Çok mu uzağa sürüklendim diye merak ederim. Bu da sahnenin etkisini mahveder, biliyorsun Anne.”

“Ama kızıl saçlı bir Elaine çok saçma görünür,” diye homurdandı Anne. “Ölü gibi yatıp süzülmekten korkmuyorum ve Elaine olmayı da çok isterim ama bu çok saçma olur. Elaine’in Ruby olması lazım çünkü hem çok güzel hem de uzun ve sarı saçları var. Biliyorsunuz, ‘Elaine’in sarı saçları suda dalgalanıyordu,’ diyor. Hem Elaine zambak kız. Kızıl saçlı biri zambak kız olamaz ki.”

“Senin ten rengin de Ruby’ninki kadar açık,” dedi Diana dürüstçe. “Hem saçların da kestikten sonra eskisinden çok daha koyu renk oldu.”

“Ah, gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sevinçle haykırdı Anne. “Ben de arada sırada böyle düşünüyorum ama öyle olmadığını söylerler diye korktuğum için başkasına sormaya cesaret edemiyorum. Sence artık kumral olmuş muyumdur, Diana?”

“Evet ve bence saçların gerçekten çok güzel,” dedi Anne’in kısa ve kıvrıkcık saçlarına hayranlıkla bakan Diana. Artık saçında tek tarafında fiyonk olan siyah, kadife bir kurdele de vardı.

Orkide Yamacı’nın üst kısmındaki gölün kenarındaydılar. Gölün üzerinde balıkçılar ve ördek avcılarının kullandığı küçük, ahşap bir platform vardı. Ruby ve Jane Diana ile vakit geçirmek için buraya gelmiş, Anne de onlarla oynamak için kendilerine eşlik etmişti.

Anne ile Diana yaz tatilinin çoğunluğunu bu gölün kıyısında oynayarak geçiriyordu. Idlewild artık geçmişte kalmıştı çünkü Bay Bell bahar ayında otlığının arkasındaki ağaçları acımasızca kesmişti. Anne üzüntüsünden oturup ağlamış fakat hemen ardından hızla düzelmişti çünkü Diana’nın da dediği gibi artık on üç yaşında, büyük kızlardı ve neredeyse on dörtlerine basacaklardı. Dolayısıyla artık böyle çocukça şeylerle oynamaları çok saçmaydı. Hem gölün çevresinde oynayacak çok daha muhteşem şeyler vardı. Mesela köprüde balık tutmak harikaydı. Bazen de Bay Barry’nin ördek avlamak için kullandığı altı düz, minik kayığıyla gölde geziyorlardı.

Elaine’i canlandırmak Anne’in fikriydi. Bir önceki kış okulda Tennyson’ın şiirlerini öğrenmişlerdi. Eğitim Bakanı Prens Edward Adası’ndaki okulların İngilizce derslerinde bu yazarın işlenmesini istemişti. Şiirlerin içindeki anlamı çözebilmek için didik didik incelemişler; zambak kız ile Lancelot ve Guinevere ile Kral Arthur onlara çok gerçek gelmeye başlamıştı. Hatta Anne içten içe Camelot’ta doğmamış olmaktan büyük üzüntü duyuyordu. O günler bu günlerden çok daha romantikmiş diyordu.

Anne’in planını heyecanla kabul ettiler. Kızlar eğer sandalı kıyıdan göle doğru iterlerse akıntıyla birlikte sürükleneceğini ve köprünün altından geçip sonunda gölün kıvrıldığı başka bir kıyıya vuracağını keşfetmişlerdi. Genelde bunu yapıyor ve aynı sonucu alıyorlardı, o yüzden Elaine oyunu için bundan daha uygun bir şey olamazdı.

“Tamam, ben Elaine olurum,” dedi Anne umursamazmış gibi ama aslında başrolü oynayacağı için çok mutluydu. Zira oyunculuk yeteneğinin bu role çok uygun olduğunu ve bunu başarabileceğini hissediyordu. “Ruby, sen Kral Arthur; Jane, sen Guinevere; Diana, sen de Lancelot olmalısın. Ama önce erkek kardeşler ve babayı oynamalısınız. O ihtiyar, aptal uşağı oynayamayız çünkü kayıkta biri yatarken diğerine yer kalmaz. Kayığı siyah kumaşla kaplamamız lazım. Diana, annenin eski siyah şalı bunun için çok uygun olur.”

Siyah şal geldi. Anne şalı kayığa serip içine yattı. Gözlerini kapatıp, ellerini de göğsünde birleştirdi.

Dalların gölgesinde hiç kıpırdamadan yatan, beyaz tenli minik kıza bakan Ruby Gillis, “ah, gerçekten ölü gibi görünüyor,” diye gergin bir şekilde fısıldadı. “Bu beni çok korkutuyor kızlar. Sizce bu rolü oynamak doğru bir şey mi? Bayan Lynde rol yapmanın çok kötü bir şey olduğunu söylüyor.”

“Ruby, Bayan Lynde’den bahsetmemelisin,” dedi Anne sertçe. “Bu her şeyi mahveder çünkü bu sahne Bayan Lynde’in doğumundan yüzyıllar önce gerçekleşti. Jane, bu durumu sen hallet çünkü Elaine öldü ve ölü bir kızın konuşması çok aptal görünüyor.”

Jane olayı ele aldı. Altınla kaplı kumaşları yoktu ama sarı Japon krepinden yapılmış eski bir piyano örtüleri vardı ve bu muhteşem bir aksesuardı. Elaine’in ellerinin arasına beyaz bir zambak koyamadıklarından uzun, mavi bir iris çiçeği koydular. Sahne çok güzel görünüyordu.

“Artık hazır,” dedi Jane. “Şimdi onu kaşlarından öpmeliyiz. Diana sen, ‘sonsuz dek elveda kardeşim’ diyeceksin. Ruby, sen de ‘elveda tatlı kardeşim,’ diyeceksin. İkiniz de mümkün olduğunca üzgün olun. Anne, Tanrı aşkına, sen de biraz gülümse. Biliyorsun, ‘Elaine gülümser gibi yatıyordu.’ Hah, bu daha iyi oldu. Şimdi kayığı itin.”

İtilen kayık olması gerektiği gibi hızla ve biraz da sarsılarak suda ilerlemeye başladı. Diana, Jane ve Ruby kayığın akıntıya kapılmasını bekledikten sonra köprüye ulaşmak ormandan geçip yola çıkarak koştular zira Lancelot, Guinevere ve Kral Arthur'un zambak kızı karşılamak için hazır durumda beklemeleri gerekiyordu.

Yavaşça suda süzülen Anne birkaç dakikalığına bu romantik durumun tadını çıkarttı. Derken hiç de romantik olmayan bir şey oldu ve kayık su almaya başladı. Birkaç saniye içinde Elaine ayağa kalkıp bezi topladı ve içeriye suyun dolduğu kocaman deliğe şaşkınlıkla bakmaya başladı. Kıyıda iterlerken kayığın altı fena hâlde sürtmüş olmalıydı. Bu delik öyle açılmıştı. Anne bunu bilmiyordu ama birkaç saniye sonra içinde bulunduğu tehlikenin farkına vardı. Kayık kıyıya vuramadan su alıp batacaktı. Kürekler neredeydi? Kıyıda kalmıştı!

Anne hafif bir çığlık attı fakat onu duyan olmadı. Dudakları bile bembeyaz kesilmişti yine de kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. Tek bir şansı vardı... Sadece tek bir şansı.

"Çok ama çok korktum," diye anlattı ertesi gün Bayan Allan'a. "Kayığın köprüye doğru sürüklenmesi yıllar sürmüş gibi geldi, içindeki su her geçen saniye daha da yükseliyordu. Yürekten dua ettim Bayan Allan ama dua ederken gözlerimi kapatmadım çünkü Tanrı'nın beni sadece kayık kıyıya yaklaşıp ve ben atlarsam kurtarabileceğini biliyordum. Biliyorsunuz suda eski ağaç kütükleri oluyor, üzerlerinde de bir sürü yosun var. Çok doğru bir şekilde dua ettim ama etrafı kolaçan etmem gerektiğinin de farkındaydım. Sadece, 'Sevgili Tanrım lütfen bu kayığı bir kütüğün yanına yaklaştırsın, gerisini ben hallederim,' dedim. Bunu defalarca tekrarladım. O şartlar altında insanın aklına süslü dualar etmek gelmiyor. Ama benim duam duyuldu çünkü bir dakika sonra kayık bir kütüğe çarptı. Ben de eşarpla örtüyü omzuma atıp hemen kütüğün üzerine çıktım. Bayan Allan o yosun kaplı kaygan kütüğün üzerindeydim sonunda ve hiçbir yere gitme şansım yoktu. Hiç de romantik bir pozisyonda değildim ama o an bunu düşünmedim

bile. Su dolu bir mezardan kaçarken insanın aklına romantiklik filan gelmiyor. Hemen şükrettim ve tüm dikkatimle kütüğe sıkıca tutunmaya çalıştım zira karaya ıslanmadan ulaşabilmem için birinin yardım edeceğine güvenmek zorundaydım.”

Kayık köprüünün altından süzülüp gölün ortasında battı. Aşağı kıyıda bekleyen Ruby, Diana ve Jane kayığın gözlerinin önünde battığını görünce Anne’in de kayıkla birlikte gölün dibine indiğini sandılar. Bir an için bembeyaz kesilmiş bir vaziyette, korkudan hiç kıpırdamadan öylece kalakaldılar. Derken tüm güçleriyle çığlık atmaya ve ormana doğru deli gibi koşmaya başladılar. Dönüp köprüye bile bakmadan yolu geçtiler. Çaresizce kütüğe tutunan Anne bağırarak koşan arkadaşlarını gördü. Birazdan yardım gelecekti ama o sırada pozisyonu hiç de rahat değildi.

Zavallı zambak kıza her biri bir saat gibi uzun gelen dakikalar geçti. Neden kimse gelmiyordu? Kızlar nereye gitmişti? Hepsi tek tek kaybolmuştu galiba! Hiç kimse gelmeyecekti galiba! Artık çok yorulmuştu ve kütüğe daha fazla tutunamayacaktı! Anne altında süzülen kötü, yeşil derinliğe baktı. Uzun ve yağlı dalgalar saçarak kıpırdayan suyu görünce ürperdi. Hayal gücü aklına bir sürü korkunç olasılık getirmeye başladı.

Artık kol ve bileklerindeki ağrıya daha fazla dayanamayacağını düşünürken Gilbert Blythe, Harmon Andrews’un kayığıyla köprüünün altından kendisine doğru gelmeye başladı!

Başını kaldıran Gilbert korku ama öfke dolu, kocaman gri gözlerin kendisine baktığını görünce çok şaşırdı.

“Anne Shirley! Sen oraya nasıl çıktın?” diye haykırdı.

Cevabı bile beklemeden kayığı hemen kütüğün yanına çekti ve elini uzattı. Yapacak bir şey yoktu. Anne, Gilbert Blythe’in eline yapıştı, kayığa inip öfkeyle oturdu. Islak kollarından sular dökülüyordu. Bu şartlar altında insanın iyi görünmesi aşırı derecede güçtü!

Kayıklara asılan Gilbert, “Ne oldu, Anne?” diye sordu. “Elaine oyunu oynuyorduk,” diye kurtarıcısının yüzüne bile bakmadan, sert bir şekilde cevap verdi Anne. “Benim de Camelot’taki saltanat sandalında... Yani kayıkta süzülmem gerekiyordu. Fakat kayık su almaya başladı, ben de kütüğe tırmandım. Kızlar yardım çağırma-ya gitti. Beni karaya götürme nezaketinde bulunur musun?”

Gilbert karaya doğru kürek çekerken kendisine hiç yüz vermeyen Anne sonunda kıyıya ulaştı.

Arkasını dönerken, “Sana çok borçlandım,” dedi. Ama Gilbert da kayıktan inmiş ve elini kızın koluna koymuştu.

“Anne,” dedi telaşla. “Bana bak. İkimiz arkadaş olamaz mıyız? O gün saçınla dalga geçtiğim için çok ama çok üzgünüm. Amacım seni kızdırmak değildi, sadece şaka yapmıştım. Hem zaten üzerinden çok zaman geçti. Bence şu an saçların inanılmaz güzel... Gerçekten öyle. Haydi, arkadaş olalım.”

Anne bir an için tereddüt etti. Tüm o öfkесinin altından yeni ama çok garip bir farkındalık belirdi. Gilbert’ın kestane rengi gözlerindeki o yarı utangaç, yarı hevesli bakışı görmek çok güzeldi. Kalbi hızla çarptı. Fakat çocuğa beslediği o eski kırgınlık bu duygularını bastırmasına neden oldu. Hafızasından iki yıl önceki o kötü anı geçti. Sanki olay daha dün yaşanmış gibiydi. Gilbert ona “havuç” demiş ve kızı tüm okulun önünde küçük düşürmüştü. Her ne kadar yetişkinlerin gözünde gülünecek bir şey olsa da Anne’in kırgınlığı görünüşe bakılırsa zaman içinde ne yumuşamış, ne de azalmıştı. Gilbert Blythe’dan nefret ediyordu! Onu asla affetmeyecekti!

“Hayır,” dedi soğuk bir tavırla. “Seninle asla arkadaş olmam ve olmak da istemiyorum Gilbert Blythe.”

“Tamam!” Gilbert yanakları öfkeden kızarmış hâlde geri çekildi. “Ben de sana bir daha asla arkadaş olalım demem Anne Shirley. Benim de umurumda değil!”

Hızlı ve öfkeli bir şekilde küreklere asılarak uzaklaşırken Anne de akçaağaçların altındaki otluk alana doğru yürüdü. Başını dimdik tutmasına rağmen içinde garip bir pişmanlık hissi vardı. Hatta Gilbert'a farklı cevap vermiş olmayı bile istiyordu. Elbette çocuk onu fena hâlde aşağılamıştı ama yine de Anne, oturup güzelce ağlamanın kendisini rahatlatacağını düşündü. Zaten yaşadığı olay yüzünden çok korkmuş ve gerilmiş olduğundan şimdi ani bir sinir boşalması yaşıyordu.

Patikanın yarısına geldiğinde hızla göle doğru koşan Jane ve Diana ile karşılaştı. Orkide Yamacı'nda hiç kimseyi bulamamışlardı. Bay ve Bayan Barry evde yoktu. Ruby Gillis yine ağlama krizine girmiş ve kendini toparlaması için onu arkada bırakmışlardı. Bu sırada Jane ile Diana da Hayaletli Orman'dan geçip Green Gables'a gitmek için nehre doğru koşmuştu. Fakat orada da kimseyi bulamamışlardı. Marilla Carmody'e, Matthew da arkadaki tarlada hasatları biçmeye gitmişti.

Anne'i görünce ağlayarak boynuna atlayan Diana, "Ah, Anne!" diye bağırdı. "Ah, Anne... Senin... Boğulduğunu sandık... Ve... Kendimizi... Katil gibi hissettik... Çünkü... Çünkü Elaine olmanı... Biz istemiştik... Ruby ağlama krizine girdi... Ah, Anne oradan nasıl kurtuldun?"

"Kütüklerden birine tırmandım," dedi Anne bitkin bir hâlde. "Gilbert Blythe, Bay Andrews'un kayığıyla gelip beni karaya çıkarttı."

"Ah, ne iyi yapmış! Çok romantik!" dedi sonunda konuşacak kadar kendini toparlayan Jane. "Herhâlde bu olaydan sonra artık onunla konuşursun."

"Tabii ki konuşmayacağım," dedi bir anda eski ruh hâline dönen Anne öfkeyle. "Bir daha da asla 'romantik' kelimesini duymak istemiyorum, Jane Andrews. Bu kadar korktuğunuz için çok üzgünüm kızlar. Hepsi benim suçum. Şanssız bir yıldızın altında doğduğumdan emin çünkü ne yapsam ya kendimi ya da en sevdi-

ğim arkadaşlarımın başını belaya sokuyorum. Babanın kayığı gitti Diana ve sanırım artık gölde oynamamıza asla izin verilmeyecek.”

Anne’in tahmini dünyanın en güvenilir tahminlerinden daha doğru çıktı. Barryler ve Cuthbertlar olanları duyduktan sonra çok büyük tepki gösterdi.

“Sen hiç mantıklı hareket etmeyecek misin, Anne?” diye gürledi Marilla.

“Ah, evet sanırım edeceğim Marilla,” diye iyimser bir cevap verdi Anne. Güzelce ağlamak onu rahatlattığı ve sinirlerini yatıştırdığı için yeniden eski neşeli hâline geri dönmüştü. “Bence mantıklı hareket etme olasılığı eskisine göre şimdi çok daha yüksek.”

“Bu nasıl olacak hiç anlamıyorum,” dedi Marilla.

“Bugün yeni ve çok kıymetli bir ders aldım, Marilla. Green Gables’a geldiğimden beri bir sürü hata yaptım ve her hata beni daha büyük bir hata yapmaktan korudu. Mesela ametist broş olayında bana ait olmayan şeyleri karıştırmamam gerektiğini öğrendim. Hayaletli Orman hatasında hayal gücümü zapt etmeyi öğrendim. Merhemli pasta olayında yemek yaparken çok daha dikkatli olmam gerektiğini anladım. Saçımı boyamak beni kibirli olmaktan vazgeçirdi. Artık saçımı da burnumu da hiç düşünmüyorum... En azından çok nadiren düşünüyorum. Bugünkü hatam da beni fazla romantik olmak konusunda tedavi etti. Avonlea’de romantik olmaya çalışmanın hiçbir faydası olmadığı sonucuna vardım. Herhâlde yüzlerce yıl önce Camelot şehrinde romantik olmak çok daha mümkün ve kolaydı ama artık romantizm takdir edilen bir şey değil. Çok yakında bu konuda epeyce ilerleme kaydetmiş olduğumu göreceğine eminim, Marilla.”

“Umarım ben de emin olurum,” dedi Marilla şüphyle.

Marilla dışarı çıkınca köşesinde sessizce oturan Matthew elini kızın omzuna attı.

“Romantizminden sakın vazgeçme, Anne,” diye utangaç şekilde fısıldadı. “Azı iyidir ama çoğu kötüdür. O yüzden az da olsa romantik ol Anne, az da olsa.”

BÖLÜM 29

ANNE'İN HAYATINDA YENİ BİR DÖNEM

A nne arka otlağa götürdüğü inekleri Âşıklar Yolu'ndan geri getiriyordu. Bir eylül akşamıydı ve her yer batmakta olan yakut renkli güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Çimenlik arazinin çeşitli yerleri akşam güneşinin altında henüz aydınlıkken akçaağaçların altında kalan çoğu kısım kararmaya başlamıştı. Etraf şarap gibi berrak, mor bir sisle kaplıydı. Rüzgârlar artık sert esmeye başlamıştı. Akşamları ağaç yapraklarının arasından eserken çıkarttığı melodiler dünyanın en tatlı müziği gibiydi.

İnekler ağır ağır ilerlerken Anne de arkalarından hayal kurarak geliyordu. Bir yandan da önceki kış İngilizce dersinde öğrendikleri ve Bayan Stacy'nin onlara can-ı yürekten ezberlettiği Marmion'ın savaş şarkısını söylüyordu. Şarkının heyecanlı dizeleri ve sözleri Anne'i coşturmuştu.

Geçilmesi imkânsız karanlık ormanlardaki

O inatçı okçular ellerinden geleni yapıyordu

Dizelerine gelince durup gözlerini kapattı. Böylece o kahramanları gözünde daha güzel canlandırabilecek ve o anı tam anlamıyla yaşayabilecekti. Gözlerini yeniden açtığında Barrylerin arazisine açılan çitten kendisine doğru gelen Diana'yı gördü. Kız o kadar ciddi görünüyordu ki Anne hemen önemli bir haber getireceğini anladı. Fakat çok meraklı görünüp kızın hevesini kırarak ona ihanet etmek istemedi.

“Çok güzel bir akşam,” dedi Diana. “Ama sana çok önemli haberlerim var, Anne. Tahmin et bakalım. Üç hakkın var.”

“Charlotte Gillis sonunda kilisede evlenecek ve Bayan Allan kiliseyi bizim süslememizi istedi,” diye haykırdı Anne.

“Hayır. Charlotte’ın sevgilisi bunu onaylamıyor çünkü henüz kilisede evlenen hiç kimse olmadı hem böyle yaparlarsa düğünden çok cenazeye benzeyeceğini düşünüyor. Böyle düşünmesi ne kötü zira çok eğlenceli olabilirdi. Bir daha tahmin et.”

“Jane’in annesi doğum günü partisi yapmasına izin verdi?”

Siyah gözleri heyecanla dans eden Diana başını iki yana salladı.

“Aklıma başka bir şey gelmiyor,” dedi Anne çaresizce. “Yoksa geçen geceki vaazdan eve dönerken Moody Spurgeon MacPherson seni mi gördü? Gördü mü?”

“Görmemiş olsa iyi olur,” diye öfkeyle bağırdı Diana. “Görmüş olsaydı bile bu durumla asla övünmezdim! Korkunç yaratığın teki o! Tahmin edemeyeceğini biliyordum. Annem bugün Josephine teyzemden bir mektup aldı. Teyzem önümüzdeki salı onunla birlikte kasabadaki fuara katılmamızı istiyor. Nasıl ama?”

“Ah, Diana,” diye fısıldadı Anne ve güç almak için en yakınındaki bir akçaağaca yaslandı. “Gerçeği mi söylüyorsun? Fakat korkarım Marilla bana izin vermez. Böyle saçmalıkları istemediğini söyler. Jane geçen hafta beni çift koltuklu arabalarıyla White Sands Otel’deki Amerikan konserine davet ettiğinde de böyle söyledi. Ben gitmek istedim ama Marilla benim de, Jane’in de evde kalıp derslerimize çalışmamızın daha iyi olacağını söyledi. Büyük hayal kırıklığı yaşadım Diana. O kadar kalbim kırıldı ki yatarken dua bile etmedim. Ama sonra pişman oldum ve gece yarısı kalkıp dua ettim.”

“Sana ne diyeceğim,” dedi Diana, “Marilla’dan izni annem ister. O zaman gitmene izin verir ve eğer verirse hayatımızın en güzel anlarını yaşarız Anne. Daha önce hiç fuara gitmedim ve diğer kızların bu konuda konuştuklarını duyunca canım çok sıkılıyor. Jane ile Ruby iki kere gitmiş ve bu yıl yine gidiyorlar.”

“Gidip gidebileceğimi öğrenene dek bunu düşünmeyeceğim,” dedi Anne kararlı bir şekilde. “Çünkü düşünürsem ve gidemezsem hayal kırıklığına uğrarım, o zaman katlanmam çok zor oluyor. Ama eğer gidersem de çok sevinirim çünkü yeni kabanım o zaman kadar hazır olur. Marilla yeni bir kabana ihtiyacım olmadığını düşünüyordu, eski kabanımın bir kış daha beni gayet iyi idare edeceğini söyledi. Yeni bir elbisenin beni tatmin etmesi gerekiyor-muş. Elbise çok güzel Diana. Deniz mavisi ve son moda dikilmiş. Marilla artık bütün elbiselerimi son moda dikeyor çünkü Matthew’un Bayan Lynde’e yaptırmasını istemediğini söylüyor. Bu beni çok mutlu ediyor çünkü elbiselerin modaya uygunsa iyi bir insan olman çok daha kolay oluyor. En azından benim için öyle. Fakat doğuştan iyi olan insanlar için bunun bir fark yarattığını sanmıyorum. Ama Matthew yeni bir kabanım olması gerektiğini söyledi, bunun üzerine Marilla da çok güzel, mavi bir kumaş aldı ve Carmody’deki gerçek bir terzi tarafından dikiliyor. Cumartesi gecesi bitmiş olacak ve ben de pazar günü kendimi kilisede yeni kabanım ve şapkamla hayal etmek istemiyorum çünkü ne yazık ki böyle şeyleri hayal etmek doğru bir davranış değil. Ama elimde olmadan aklıma geliveriyor. Şapkam çok güzel. Carmody’ye gittiğimiz gün Matthew aldı. Hani şu altın renkli şerit ve püskülleri olan minik, mavi, kadife şapkalardan. Senin yeni şapkan da çok şık ve çok güzel Diana. Geçen pazar seni kilisede yeni şapkanla görünce en yakın dostum olduğun için gurur duydum. Sence giysilerimiz hakkında bu kadar çok şey düşünmemiz yanlış mı? Marilla bunun çok günah olduğunu söylüyor. Fakat bence çok ilginç bir konu, öyle değil mi?”

Marilla, Anne’in kasabaya gitmesine izin verdi ve haftaya salı kızları kasabaya Bay Barry’nin götürülmesi kararlaştırıldı. Charlottetown elli kilometre uzakta olduğundan ve Bay Barry aynı gün gidip geri dönmek istediğinden sabah erkenden yola çıkmaları gerekiyordu. Fakat Anne bu durumdan çok memnundu ve salı sabahı şafak vaktinden önce uyandı. Pencereden bakınca o gün

havanın çok güzel olacağını anladı çünkü Hayaletli Orman'ın tepesindeki berrak gökyüzü bulutsuz ve gümüş renkliydi. Ağaçların arasından Orkide Yamacı'ndan gelen ışık görünüyordu. Demek ki Diana da uyanmıştı.

Matthew ateşi yakarken Anne de giyindi ve Marilla aşağıya inmeden evvel kahvaltıyı hazırladı. Fakat kendisi kahvaltı edemeyecek kadar heyecanlıydı. Kahvaltının ardından süslü şapkasıyla yeni ceketini giydi ve nehri geçip Orkide Yamacı'na doğru heyecanla ilerledi. Bay Barry ile Diana onu bekliyordu. Hemen yola çıktılar.

Uzun bir yolculuk olmasına rağmen kızlar her anından çok keyif aldı. Sabahın erken saatinde buğday tarlalarının üzerine vuran kızıl güneş ışığının altında, sisli yollardan ilerlemek çok zevkliydi. Tertemiz ve serin havada duman mavisini ince bir sis tabakası vadilerin üzerinden tepelere doğru süzülüyordu. Bazen yol kırmızı meyvelerin açmaya başladığı akçağaçlarla dolu ormanlara kıvrılıyor, bazen de Anne'in içini tatlı bir korkuyla ürperten köprülere açılıyordu. Bazen bir rıhtımın kenarından geçiyorlar, bazen gri balıkçı teknelerinin yanından ilerliyorlardı. Daha sonra yeniden tepelere doğru çıkıp masmavi gökyüzünün görüldüğü kıvrımlı arazilerde yol alıyorlardı. Kasabaya varıp Beechwood'a ulaştıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Burası şık ama eski bir malikâneydi. Ağaçlar ve yeşil bahçe cüceleriyle caddeden geride duran bina adeta inziyaya çekilmiş gibiydi. Bayan Barry onları keskin siyah gözlerinde neşeli bir pırıltıyla kapıda karşıladı.

"Sonunda beni görmeye gelebildin, Anne," dedi. "Tanrım, ne kadar büyümüşsün sen! Boyun beni geçmiş ve eskisinden çok daha güzel görünüyorsun. Ama eminim bunu zaten biliyorsundur."

"Hayır, bilmiyordum," dedi Anne neşeyle. "Eskisi kadar çilli olmadığımı biliyorum ve bunun için çok şükrediyorum ama başka bir gelişme olduğunu umut etmeye bile cesaretim yoktu doğrusu. Öyle olduğunu düşünmenize çok sevindim, Bayan Barry." Bayan Barry'nin evi Anne'in daha sonra Marilla'ya anlattığı gibi, "muhte-

şem görkemli” mobilyalarla döşenmişti. Bayan Barry onları salon-
da bırakıp yemeğe bakmaya gidince, iki küçük köylü kızı odanın
güzelliğinden büyülenmişti adeta.

“Burası tıpkı bir saraya benzemiyor mu?” diye fısıldadı Dia-
na. “Daha önce Josephine teyzenin evine hiç gelmemiştim ve bu
kadar muhteşem olduğunu hiç bilmiyordum. Keşke Julia Bell de
görebilseydi... Annesinin salonuyla çok hava atıyor.”

“Kadife halı,” diye iç çekti Anne. “İpek perdeler! Ben böyle
şeyleri hep hayal ederdim Diana ama biliyor musun, bunların ya-
nında kendimi pek rahat hissetmiyorum. Bu odada bir sürü muh-
teşem şeyle dolu fakat hayal gücü için yeterince manzarası yok.
Fakir olunca insan böyle teselli buluyor... Hayal kurabileceğin
daha çok şeyin oluyor.”

Kasaba ziyaretleri Anne ve Diana’nın yıllar boyunca asla unu-
tamayacakları bir anı olmuştu. İlk günden son güne kadar her şey
muhteşemdi.

Çarşamba günü Bayan Barry onları fuar alanına götürdü ve
bütün günü orada geçirdiler.

“Muhteşemdi,” diye anlattı Anne daha sonra Marilla’ya. “Hiç
bu kadar ilginç bir şey hayal etmemiştim. En ilginç hangisiydi
gerçekten bilmiyorum. Sanırım en çok atları, çiçekleri ve el işlerini
sevdim. El yapımı dantel yarışmasını Josie Pye kazandı. Onun adı-
na çok sevindim. Sevindiğime de çok sevindim çünkü bu benim
gelişiyor olduğumu gösterir. Josie’nin başarılarına sevinmem sence
de bunu göstermez mi Marilla? Gravenstein elma yarışmasında
Bay Harmon Andrews ikinci oldu, domuz yarışmasındaki birinci-
lik ödülünü ise Bay Bell aldı. Diana bir Pazar Okulu müfettişinin
domuz yarışmasında birincilik ödülü almasının aptalca bir şey ol-
duğunu söyledi ama ben nedenini anlamıyorum. Sen anladın mı?
Daha sonra dua ederken aklına hep bu gelecekmiş, öyle söyledi.
Clara Louise MacPharson resim dalında ödül aldı, ev yapımı pey-
nir yarışmasındaysa Bayan Lynde birinci oldu. Yani Avonlea gayet

güzel temsil edildi, sence de öyle değil mi? Bayan Lynde o gün fuardaydı ve tüm o yabancıların arasında onun tanıdık yüzünü görene dek kendisini bu kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Orada binlerce insan vardı Marilla. Kendimi inanılmaz derecede önemsiz hissettim. Bayan Barry at yarışlarını görmemiz için bizi büyük hipodroma götürdü. Bayan Lynde gelmedi. At yarışının kumar olduğunu ve bir kilise üyesi olarak bu tip şeylerden uzak durup, örnek teşkil etmesinin görevi olduğunu söyledi. Ama orada o kadar çok insan vardı ki bence Bayan Lynde'in yokluğu hiç fark edilmedi. Gerçi sanırım ben de at yarışlarına çok sık gitmem çünkü gerçekten çok büyüleyiciler. Diana o kadar heyecanlandı ki kızıl atın kazanacağına dair benimle on sentliğine bahse girmek istedi. O atın kazanacağını hiç sanmasam da teklifini reddettim çünkü Bayan Allan'a her şeyi anlatmak istiyordum ve bunu anlatmak hiç de hoş olmaz diye düşündüm. Zira bir rahibin eşine anlatamayacağın bir şeyi yapmak her zaman kötüdür. Hele bir de rahibin eşi arkadaşınsa. Hem bahse girmediğime de çok sevindim çünkü kızıl at kazandı. Girseydim on sent kaybedecektim. Yani görüyorsun işte iyi şeyler yapınca karşılığını alıyorsun. Balonla uçan bir adam gördük. Ben de balona binmeyi çok isterdim Marilla, heyecanlı olurdu. Bir de falcı bir adam gördük. Adama on sent verince küçük bir kuş sana falının yazdığı bir kâğıt veriyor. Bayan Barry Diana ile bana on sent verip fallarımızı okuttu. Benim falımda esmer, çok zengin biriyle evlenip denizaşırı bir yerde yaşayacağım yazıyordu. Sonrasında gördüğüm tüm esmer adamlara dikkatle baktım ama hiçbirini pek umursamadım, hem zaten daha benim için çok erken. Ah, bu asla unutulmayacak bir gündü, Marilla. Gece yorgunluktan uyuyamadım. Bayan Barry söz verdiği gibi bizi misafir odasında ağırladı. Çok şık bir odaydı, Marilla. Ama misafir odasında uyumak hiç de düşündüğüm gibi bir şey değilmiş. Büyümenin en kötü yanı da bu işte ve ben bunu fark etmeye başladım. Çocukken çok istediğin şeyler onları elde ettiğinde gözüne hiç de o kadar muhteşem görünmüyor."

Çarşamba günü kızlar parkta bir gezi yaptı ve akşam da Bayan Barry onları önemli bir primadonnanın şarkı söylediği Müzik Akademisi'ndeki bir konsere götürdü. Anne'e göre o akşam oldukça parlak ve keyifliydi.

"Ah, Marilla tarifi imkânsız bir geceydi. O kadar heyecanlandım ki konuşamadım desem herhâlde nasıl bir gece olduğunu anlayabilirsin. Büyük bir sessizlik içinde öylece oturdum. Madam Selitsky çok güzeldi. Beyaz saten bir elbise giymiş, pırlantalar takmıştı. Fakat şarkı söylemeye başladığında başka hiçbir şey düşünemez oldum. Ah, neler hissettiğimi sana anlatamam. Artık iyi biri olmak gözüme o kadar da zor görünmüyor. Yıldızlara bakınca hissettim bunu. Gözlerim yaşlarla doldu ama hepsi de mutluluk gözyaşlarıydı. Konser bitince çok üzüldüm ve Bayan Barry'ye bir daha sıradan hayatıma nasıl geri döneceğimi bilemediğimi söyledim. O da bana eğer sokağın karşısındaki lokantaya gidip birer dondurma yersek belki faydası olur dedi. Söylediği şey o an bana çok yavan gelse de dondurmayı yedikten sonra aslında doğru olduğunu anladım. Dondurma çok lezzetliydi Marilla ve gece saat on birde orada oturup dondurma yemek çok zevkliydi. Diana şehir hayatı için doğduğuna inandığını söyledi. Bayan Barry benim de fikrimi sordu ama ben ona bu konu hakkında detaylı bir şekilde düşünmeden cevap veremeyeceğimi söyledim. O yüzden yattıktan sonra iyice düşündüm. Bir şeyleri düşünmek için en iyi vakit yatma vakti. Nihayet şehir hayatı için doğmadığım sonucuna vardım ve bundan çok mutluydum. Arada sırada gecenin on birinde şık bir lokantada dondurma yemek çok güzel ama onun yerine gecenin on birinde buradaki odamda olmayı ve uyusam bile Dışarıda yıldızların parladığını, nehrin kenarındaki köknar ormanlarından açıklara doğru rüzgârın estiğini bilmeyi tercih ederim. Ertesi sabah kahvaltıda bunları Bayan Barry'ye anlattığımda kadın bana güldü. Zaten Bayan Barry genelde söylediğim her şeye gülüyor hatta çok ciddi şeyler söylesem bile. Bundan hoşlandığımı hiç sanmıyorum Marilla çünkü komik olmaya çalışmıyorum. Fakat kendisi çok misafirperver bir hanımefendi ve bizi çok iyi ağırladı."

Cuma günü eve dönüş vakti gelmiş ve Bay Barry kızları alıp Avonlea'ya geri getirmişti.

Bayan Barry onları uğurlarken, "Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir," dedi.

"Hem de nasıl!" diye cevap verdi Diana.

"Ya sen, Anne?"

"Her dakikasımdan çok keyif aldım," dedi Anne içgüdüsel olarak kollarını ihtiyar kadının boynuna dolayıp kırışık yanaklarından öperken. Diana böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezdi ve Anne'in bu özgür davranışını azıcık kıskandı. Fakat Bayan Barry çok mutlu oldu ve arabaları gözden kaybolana dek verandasında durup kızların arkalarından baktı. Sonra derin bir iç çekip kocaman evine girdi. O genç ve tatlı kızların yokluğunda evi epey yalnız ve sessiz görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Bayan Barry biraz bencil bir ihtiyardı ve genelde kendisinden başka hiç kimseyi pek düşünmezdi. Sadece kendisine hizmet eden ya da onu eğlendiren kişilere değer verirdi. Anne de onu eğlendirdiği için bu ihtiyar hanımefendi ona çok değer veriyordu. Fakat Bayan Barry, Anne'in kendisini eğlendiren konuşmalarından daha ziyade kızın heyecanlı hâllerini, saklamadığı duygularını, minik oyunlarını ve tatlı dudaklarıyla gözlerini düşünmeye başlamıştı.

"Marilla Cuthbert'in yetimhaneden bir kız çocuğunu evlat edindiğini duyunca onun aptal olduğunu düşünmüştüm," dedi kendi kendine. "Fakat sanırım kadın hata yapmamış. Eğer benim de evimde Anne gibi bir çocuk olsaydı çok daha mutlu ve iyi bir kadın olurum."

Anne ile Diana eve dönüş yolculuğunda da en az kasabaya gidişleri kadar eğlendiler... Hatta daha çok eğlendiler zira yolun sonunda evlerine varacak olmanın tatlı huzurunu yaşıyorlardı. White Sands'ten geçip sahil yoluna dönerlerken güneş batıyordu. Safran rengi gökyüzünün altında uzanan tepelerin hemen ilerisin-

de Avonlea onları bekliyordu. Denizin üzerinden doğmaya başlayan ay ışığını etrafa saçmaya başlamıştı. Minik yoldaki her kovuğa dans eden dalgaların muhteşem yansıması çarpıyordu. Dalgalar altlarındaki kayalıklara yumuşak bir sesle çarpıyor ve tertemiz havadaki tuzlu deniz kokusunu hissediyorlardı.

“Ah, yaşamak ve eve dönüyor olmak ne güzel!” diye iç çekti Anne.

Nehrin üzerindeki köprüden geçerken Green Gables’ın mutfak ışığı ona hoş geldin der gibi göz kırptı. Kapıyı açınca karşılaştığı şömine ateşi serin sonbahar akşamında, sıcacık ve kızıl kollarını açmış adeta onu sevgiyle karşılıyordu. Anne koşarak tepeyi tırmandı ve mutfakta kendisini bekleyen sıcak yemeğin başına koştu.

Örgüsünü kaldıran Marilla, “Demek döndün?” dedi.

“Evet ve geri dönmek o kadar güzel ki,” dedi Anne neşeyle. “Her şeyi öpebilirim hatta saati bile. Marilla, ızgara tavuk mu? Sakın bunu benim için pişirdiğini söyleme!”

“Evet, senin için pişirdim,” dedi Marilla. “O uzun yolculuktan sonra aç olacağını düşündüm ve sana güzel bir yemek hazırlamak istedim. Haydi, hemen üzerini değiştir de Matthew gelir gelmez yemeğe oturalım. İnan döndüğüne çok sevindim. Burası sensiz çok sessizdi. Yokluğuna dört günden fazla dayanamazdım.”

Yemekten sonra Anne, Marilla ile Matthew’un arasına geçip ateşin başına oturdu. Onlara dört günlük ziyaretiyle ilgili detaylı bir bilgi verdi.

“Muhteşem vakit geçirdim,” diye bitirdi sözlerini. “Ve bu dört günden sonra hayatımda yeni bir dönem başladığını hissediyorum. Fakat en iyi yanı eve geri dönmektir.”

BÖLÜM 30

QUEEN'S SINIFININ OLUŞUMU

Marilla örgüsünü kucağına koyup sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Gözleri çok yorulmuştu ve bu son zamanlarda çok sık olduğu için kasabaya bir dahaki gidişinde gözüklerini değiştirmesi gerektiğine karar verdi.

Hava kararmak üzereydi. Kasım ayının alaca karanlığı Green Gables'ın üzerine çökmüştü ve tek ışık mutfaktaki ocakta dans ederek yanan kızıl alevlerden geliyordu.

Anne kilimin üzerinde kıvrılmış yatıyor, ocakta yanan ve yazın toplanmış olan akçaağaç dallarından çıkan alevlere sanki yıldızları izliyormuş gibi, hayranlıkla bakıyordu. Kitap okuyordu ama kitabı kayıp yere düşmüştü ve Anne şu an hafif aralık dudaklarında bir gülümsemeyle bir şeyler hayal ediyordu. Hayalinde İspanya'daki parlak kaleler, sislerin ardından yükseliyor, bulutlar âlemindeki heyecanlı maceralar onu bekliyordu. Bu maceralarda hep Anne galip gelir ve asla gerçek hayattaki gibi başını belaya sokmazdı.

Marilla hafifçe yanan ateşin gölgesindeki bu küçük kıza şefkat ve sevgi dolu gözlerle baktı. Hissedilen sevgiyi bakışlarla ifade etmek ve kelimelere dökmek konusu Marilla'nın asla öğrenemediği bir şeydi. Yine de bu zayıf, gri gözlü kıızı derin ve güçlü bir şefkatle sevmeyi öğrenmişti. Yine de ona olan sevgisi kıızı şımartacak diye korkuyordu. Hatta birine bu denli büyük bir sevgiyle bağlanmanın günah olduğunu düşünüp rahatsız da oluyor ve belki de bu yüzden kıza sert ve eleştirel yaklaşıp sanki Anne'i hissettiğinden daha az seviyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Elbette Anne'in Marilla'nın kendisi ne kadar çok sevdiği hakkında bir fikri yoktu. Bazen Marilla'yı memnun etmenin çok zor olduğunu ve kadının

anlayıştan biraz yoksun olduğunu da düşünüyordu. Fakat Marilla'ya çok şey borçlu olduğunu hatırlayıp kadına daima saygıyla yaklaşıyordu.

“Anne,” dedi Marilla. “Sen öğleden sonra Diana ile dışarıdayken Bayan Stacy buraya geldi.”

Anne iç çekip irkilerek hayal dünyasından, gerçek dünyaya geri döndü.

“Öyle mi? Burada olmadığımı üzüldüm şimdi. Neden beni çağırmadın Marilla? Diana ile Hayaletli Orman'a kadar gitmiştik. Bugünlerde orman çok güzel. Otlar, saten gibi yapraklar, vahşi üzümler sanki hepsi uykuya dalmış da biri onları bahara kadar yapraklardan yapılmış bir yorganın altına yatırmış gibi. Bence dün geceki ay ışığında parmak uçlarına basarak gelen minik, gri bir peri yaptı bunu. Gerçi Diana bu konuda fazla konuşmuyor çünkü annesinin Hayaletli Orman'la ilgili hayallerimizden sonra koyduğu yasağı asla unutmuyor. Bu durum Diana'nın hayal gücünü çok kötü etkiledi. Onu kararttı. Bayan Lynde, Myrtle Bell'in kararmış biri olduğunu söylüyor. Ruby Gillis'e Myrtle'nin neden kararmış olduğunu sorduğumda Ruby herhâlde sevgilisi onu terk ettiği içindir, dedi. Ruby Gillis erkeklerden başka hiçbir şey düşünmüyor ve yaşı büyüdükçe daha da beter oluyor. Genç adamlar oldukları yerde kalsınlar, her konuda onları gündeme getirmeye hiç gerek yok. Öyle değil mi? Diana ile ikimiz ciddi anlamda evlenmemeyi ve tatlı ihtiyar bekârlar olarak birlikte yaşamaya söz vermeyi düşünüyoruz. Gerçi Diana henüz tam karar vermedi çünkü vahşi, çılgın ve yaramaz bir genç adamla evlenip onu yeni baştan yaratmanın çok asil bir davranış olacağını düşünüyor. Biliyorsun artık Diana ile çok önemli konulardan konuşur olduk. Kendimizi eskisinden çok daha büyümüş hissediyoruz ve artık çocukça şeyler konuşmak istemiyoruz. Neredeyse on dört yaşında olmak çok harika bir şey Marilla. Geçen çarşamba Bayan Stacy bizim yaşlarımızdaki tüm genç kızları nehir kenarına götürdü ve bizimle bu konu hakkında biraz konuştu. Gençliğimizde edindiğimiz alışkanlıklarımızın ve

ideallerimizin farkında olmamızı çünkü karakterlerimizin yirmi yaşımıza geldiğimizde artık oturmuş olacağını ve bunun da tüm geleceğimizi etkileyeceğini anlattı. Eğer temelimiz sağlam olmazsa üzerine asla değerli bir şey inşa edemeyeceğimizi de söyledi. Okul dönüşü Diana ile bu konu hakkında konuştuk. Çok ağırbaşlı olduğumuzu hissediyoruz, Marilla. Ayrıca çok dikkatli olmaya da karar verdik. Saygın alışkanlıklar edinecek, her şeyi öğrenip mümkün olduğunca mantıklı davranacağız. Böylece yirmi yaşına geldiğimizde karakterlerimiz çok güzel gelişmiş olacak. Yirmi yaşında olmayı düşünmek bile çok heyecanlı bir şey, Marilla. Kulağa korkunç derecede yaşlı ve yetişkinmiş gibi geliyor. Fakat bugün Bayan Stacy evimize neden geldi?”

“Eğer izin verirsen ben de seninle bu konu hakkında konuşacaktım Anne. Senden söz etti.”

“Benden mi?” Anne korkmuşa benziyordu. Sonra heyecanla bağırdı:

“Ah, ne söylediğini biliyorum. Aslında sana anlatacaktım, Marilla, gerçekten anlatacaktım ama unuttum. Bayan Stacy dün öğleden sonra okulda beni *Ben Hur* okurken yakaladı ama aslında Kanada tarihi dersini çalışıyor olmam gerekiyordu. Kitabı Jane Andrews’tan ödünç almıştım ve öğlen teneffüsünde okuyordum ama ders başlarken tam atlı araba yarışı bölümüne gelmiştim. Neler olduğunu öğrenmeye can atıyordum. Gerçi *Ben Hur*’un kazanağından emindim çünkü olmasaydı adaletsizlik olurdu, o yüzden ben de tarih kitabını sıramın üzerine açıp, *Ben Hur*’u da kucağıma sıkıştırdım. Bakıldığında Kanada tarihi çalışıyor gibi görünüyordum oysa aslında *Ben Hur*’u okuyordum. Kendimi o kadar kaptırmışım ki Bayan Stacy’nin geldiğini fark etmedim. Başımı kaldırdığımda Bayan Stacy’nin bana içerlemiş gözlerle baktığını gördüm. Ne kadar utandığımı sana anlatamam Marilla, özellikle de Josie Pye’in kıkırdadığını duyunca. Bayan Stacy, *Ben Hur*’u aldı ama tek kelime bile etmedi. Dersten sonra benimle konuştu. Bana iki konuda çok büyük yanlış yaptığımı söyledi. Öncelikle derslerime

çalışmam gereken vakti boşuna harcadığımı, ikinci olarak da ders çalışıyormuş gibi görünüp aslında başka bir kitap okuyarak öğretmeni kandırmaya çalıştığımı söyledi. Çok kötü bir şey yaptığımı ve bir yalancı gibi göründüğümü o ana hiç fark etmemiştim, Marilla. Şok oldum. Çok ağladım ve Bayan Stacy'den beni affetmesini istedim. Ona bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı hatta bunun karşılığında bir hafta boyunca *Ben Hur*'un sayfasını bile açmayacağımı ve yarışın nasıl bittiğini öğrenmeyeceğimi de söyledim. Fakat Bayan Stacy buna gerek olmadığını söyleyip beni hemen affetti. O yüzden buraya gelip olanları sana anlatması hiç hoş olmamış.”

“Bayan Stacy bana böyle bir şeyden hiç söz etmedi Anne, sen kendini suçlu hissettiğin için anlattın. Zaten okula hikâye kitabı götüremezsın. Hem çok fazla roman okuyorsun. Ben senin yaşındayken romana bakmama bile izin verilmezdi.”

“*Ben Hur*'a nasıl roman dersin? O dini bir kitap,” diye karşı çıktı Anne. “Elbette pazar günü okunmayacak kadar heyecanlı o yüzden ben de hafta içi okuyorum. Hem şimdiye kadar Bayan Allan ile Bayan Stacy'nin on üç buçuk yaşındaki bir kızın okumasına uygun bulmadığı hiçbir kitabı okumadım. Bayan Stacy bana söz verdim. Bir gün beni *Perili Binanın Korkunç Gizemi* adlı bir kitabı okurken gördü. Ruby Gillis'in ödünç verdiği kitaplardan biriydi ve ah Marilla çok büyüleyici ve korkunçtu. Resmen kanımı donduruyordu ama Bayan Stacy bunun çok aptal ve yararsız bir kitap olduğunu ve bana bir daha ne onu ne de onun gibi kitapları asla okumamamı söyledi. Ben de buna söz verdim ama sonunun nasıl bittiğini öğrenmeden kitabı geri vermek canımı çok yaktı. Fakat Bayan Stacy'ye olan sevgim yüzünden bunu yaptım. Marilla, sevdiğin birini memnun etmek için bir şey yapmak gerçekten harika bir duygu.”

“Şey, sanırım lambayı yakıp işe koyulsam iyi olur,” dedi Marilla. “Görüyorum ki Bayan Stacy'nin söylediklerini öğrenmek istemiyorsun. Kendi anlattıklarından başka hiçbir şeyle ilgilendiğin

yok.”

“Hayır, hayır Marilla. Öğrenmeyi çok istiyorum,” diye haykırdı Anne. “Tek kelime daha etmeyeceğim... Bir tane bile. Çok konuştuğumun farkındayım ama bunu düzeltmek için gerçekten çabalıyorum ve ne kadar çok konuşsam da yine de söylemek istediğim pek çok şeyi söylemiyorum. Lütfen beni anla, Marilla. Haydi, ne olur anlat.”

“Bayan Stacy, Queen’s Academy’ye girmek isteyen büyük öğrenciler için yeni bir sınıf oluşturmak istiyor. Okuldan sonra onlara birer saat fazladan ders vermeyi düşünüyor. Matthew ile bana senin de bu sınıfa katılmak isteyip istemediğini sormaya gelmiş. Ne dersin Anne? Queen’s Academy’ye gidip öğretmen olmak ister misin?”

“Ah, Marilla!” Anne dizlerinin üzerine doğrulup ellerini birleştirdi. “Bu benim en büyük hayalim... Yani son altı aydır Ruby ve Jane giriş sınavı hakkında konuşmaya başladıklarından beri. Fakat bir işe yaramayacağını sandığım için bu konuda hiçbir şey söylemedim. Öğretmen olmayı çok isterim. Ama çok pahalı olmaz mı? Bay Andrews, Prissy’yi okutmanın kendisine yüz elli dolara mal olduğunu söyledi. Üstelik Prissy geometri dersinde çok başarılıydı.”

“Bence o konuda endişelenmene gerek yok. Matthew ile seni evlat edindiğimizde, seni en iyi şekilde yetiştirip en güzel eğitimi vereceğimiz konusunda anlaştık. Bence bir kızın ihtiyacı olsa da olmasa da kendi ayakları üzerinde durup para kazanması gerekir. Matthew ile ben burada olduğumuz sürece Green Gables daima senin yuvan olarak kalacak ama bu belirsiz dünyada neler olacağını hiç kimse bilemez, o yüzden her duruma hazırlıklı olmak gerekir. O yüzden istersen Queen’s sınıfına katılabilirsin Anne.”

“Ah, Marilla teşekkür ederim.” Anne kadının beline sarıldı ve sevgi dolu gözlerle yüzüne baktı. “Sana ve Matthew’a çok ama çok minnettarım. Sizi gururlandırmak için çok çalışacak ve başarılı ol-

mak için elimden geleni yapacağım. Fakat geometri konusunda çok fazla şey beklemeyin ama çok çalışırsam diğer tüm derslerde başarılı olacağımı düşünüyorum.”

“Bence gayet başarılı olacaksın. Bayan Stacy senin parlak ve çalışkan bir öğrenci olduğunu söylüyor.” Marilla kızın kibrini kabartmamak için Anne’e Bayan Stacy’nin kendisi hakkında anlattıklarının hepsini söylememiştir. “Kendini kitaplarının arasında öldürmene gerek yok. Acele etme. Giriş sınavına daha bir buçuk yıl var. Fakat Bayan Stacy çalışmaya erkenden başlayıp hazır olmak gerektiğini söylüyor.”

“Artık derslerimle her zamankinden çok daha fazla ilgileneceğim,” dedi Anne neşeyle “çünkü hayatta bir amacım var. Bay Allan hayatta herkesin bir amacının olması ve bu amaç doğrultusunda inançla hareket etmesi gerektiğini söylüyor. Bence Bayan Stacy gibi bir öğretmen olmayı hedeflemek çok değerli bir amaç, sence de öyle değil mi Marilla? Bence öğretmenlik çok kutsal bir meslek.”

Queen’s hazırlık sınıfı oluşturuldu. Sınıfta Gilbert Blythe, Anne Shirley, Ruby Gillis, Jane Andrews, Josie Pye, Charlie Sloane ve Moody Spurgeon MacPherson vardı. Anne ve babası onu Queen’s Academy’ye göndermek istemediğinden Diana Barry bu sınıfa katılmamıştı. Bu, Anne’i çok üzmüştü. Minnie May’in hastalandığı gecedan bu yana Diana ile hiç ayrılmamışlardı. Queen’s sınıfının okuldaki ilk akşamında Anne Diana’nın diğer öğrencilerle birlikte yavaşça sınıftan çıktığını gördü. Kız Huş Ağacı Patikası’ndan Menekşe Vadisi’ne tek başına gidecekti. Anne koşup arkadaşına sıkıca sarılmamak için kendini zor tuttu. Boğazına bir şey oturdu ve gözlerindeki yaşları gizlemek için Latince kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı. Anne, Gilbert Blythe ya da Josei Pye’in gözyaşlarını görmelerini hayatta istemezdi.

“Ah, Marilla Diana’yı tek başına giderken görünce tıpkı geçen pazar Bay Allan’ın vaazında söylediği gibi, gerçekten ölümün tadını hissettim,” diye homurdandı o gece. “Diana da giriş sınavı için ha-

zırlansaydı bunun ne kadar muhteşem olacağını düşündüm. Ama Bayan Lynde'in de dediği gibi bu mükemmel olmayan dünyada, her şey mükemmel olamıyor. Bayan Lynde bazen insanı rahatsız etse de çok doğru şeyler söylediğine hiç şüphe yok. Sanırım Queen's sınıfı aşırı ilginç olacak. Jane ve Ruby de öğretmenlik okumak istiyor. Bu konuda çok hırslılar. Ruby okuldan mezun olduktan sonra sadece iki yıl öğretmenlik yapacağını sonra evleneceğini söylüyor. Jane ise tüm hayatını öğretmeye adayacak ve asla ama asla evlenmeyecekmiş çünkü öğretmenlik yaparak alacağı maaşı evlenerek kocasından alamamış. Böylece yumurta, yağ gibi ihtiyaçları için kimseden para istemesine de gerek kalmamış. Bence Jane yaşadıkları yüzünden böyle konuşuyor çünkü Bayan Lynde onun babasının epey huysuz bir ihtiyar olduğunu söyledi. Josie Pye akademiye sadece iyi bir eğitim almak için gideceğini söylüyor çünkü kendi parasını kazanmaya ihtiyacı yokmuş; bu durumun elbette evlatlık edinilen yetimler için farklı olduğunu söylüyor... Onların çalışmaları gerekiyormuş. Moody Spurgeon rahip olacakmış. Bayan Lynde o isimle hiçbir şey olamaz diyor. Umarım bu kötü bir şey değildir Marilla ama Moody Spurgeon'ın rahip olduğunu düşününce bile içimden gülmek geliyor. Çok komik bir görüntüsü var. Kocaman, şişko bir suratı ile minik mavi gözleri, hele o bayrak gibi fırlayan kulakları yok mu? Belki de büyüyünce daha entel görünür. Charlie Sloane politikaya atılıp meclis üyesi olacakmış ama Bayan Lynde onun asla başarılı olamayacağını çünkü Sloanların çok dürüst insanlar olduklarını ve günümüzde sadece yalancılardan politikada başarılı olduklarını söylüyor."

"Gilbert Blythe ne olacakmış?" dedi Marilla, Anne'in rahatsız olduğunu fark ederek.

"Onun hayattaki amacının ne olduğunu bilmiyorum... Tabii bir amacı varsa," dedi Anne suratını asarak.

Artık Gilbert ile Anne arasında bariz bir rekabet vardı. Daha önce bu rekabet tek taraflıydı ama artık Gilbert'in da sınıfta Anne'i geçmek gibi bir hırsının olduğu açıkça belliydi. Anne ile yarı-

şabilecek düzeyde biriydi. Sınıfın diğer üyeleri bu ikisinin başarısını takdir ediyor ve onlarla yarışmaya asla cüret etmiyorlardı.

Gilbert'in göl kenarında kendisini affetmesi için yalvardığı günden beri çocuk Anne Shirley'nin varlığını görmezden geliyordu ve her anlamda kızın zorlu bir rakibi hâline gelmişti. Diğer kızlarla konuşup şakalaşıyor, onlarla kitap ve bulmacalarını değiş tokuş ediyor, dersleri ve planlarını tartışıyor, bazen eve, vaaza ya da Münazara Kulübü'ne giderken bir ya da ikisiyle birlikte yürüyordu. Fakat Anne Shirley'yi görmezden geliyordu ve bu durum Anne'in hiç de hoşuna gitmiyordu. Kibirle başını havaya kaldırıp hiç de umurunda olmadığını söylüyor ama o minik, kadınsı yüreğinin derinliklerinde aslında çok umursamadığını biliyordu. Parlak Sular Gölü'ndeki o konuşmayı yeniden yapma şansı olsa, farklı bir cevap vermeyi çok isterdi. Bir anda çocuğa karşı hissettiği o eski duygularının yok olup gittiğini şaşkınlıkla fark etti... Tam da bu duygunun kendisinde yarattığı o itici güce ihtiyacı varken. Her seferinde o anı anımsayıp çocuğa yeniden öfke duymak istiyordu ama gölün kıyısındaki o gün içinde kalan son alevi de söndürmüştü. Anne hiç farkında olmadan olanları unutup aslında çocuğu affettiğini anladı. Fakat artık çok geçti.

En azından ne Gilbert, ne başkası, hatta ne de Diana Anne'in ne kadar üzgün olduğunu ve bu denli gururlu ve kötü davrandığı için çok pişman olduğunu bilmiyordu! Anne duygularını yüreğinin derinliklerinde gizlemeye kararlıydı ve bunu öylesine başarıyla yapıyordu ki muhtemelen görüldüğünden pek de farklı olmayan Gilbert, Anne'in pişmanlık duyduğunu anlamıyordu. Çocuğun tek avantajı Anne'in Charlie Sloane'a sürekli olarak ve acımasızca haddini bildirmesiydi.

Bunun dışında kış mevsimi tatlı görev ve çalışmalarla dolu geçti. Anne'e göre günleri altın bir kolyenin boncukları gibi akıp gitmişti. Mutlu, hevesli ve ilgiliydi; öğrenilmesi gereken dersler, kazanılması gereken bir başarı; okunması gereken güzel kitaplar, Pazar Okulu korosu için çalışması gereken yeni eserler; Bayan Al-

lan ile rahip evinde geçireceği tatlı pazarlar vardı. Derken neredeyse Anne hiç farkında olmadan Green Gables'a yine ilkbahar gelmiş ve dünya çiçek açmaya başlamıştı.

Dersler eski tadını ve heyecanını kaybetti. Diğerleri yeşil yapraklı, sıcacık ormanlarda dolaşırken Queen's sınıfı okulda kalıp çalışmaya devam ediyordu. Pencereden dışarıdaki baş döndürücü manzarayı izlerken artık Latince fiillerin ve Fransızca egzersizlerinin serin kış aylarındaki heyecanlarını bir şekilde kaybettiğini hissediyorlardı. Anne ve Gilbert bile dersleri gevşetmiş ve farklı görünür olmuşlardı. Öğretmenlik ve öğretme arzuları sanki bitmiş gibiydi ve önlerinde harika bir tatil vardı.

"Fakat bu yıl çok iyi iş çıkarttınız," dedi Bayan Stacy son akşamlarında sınıfa. "Ve iyi bir tatili hak ettiniz. Dışarıda çok güzel vakit geçirin ve bir sonraki yıl için sağlığınıza dikkat edip hırsınızı toplayın. Giriş sınavından önceki son yıl sizler için tam bir savaş olacak, biliyorsunuz."

"Gelecek yıl yine bizimle olacak mısınız, Bayan Stacy?" diye sordu Josie Pye.

Josie Pye soru sormaktan hiç çekinmez ve sınıf onun bu özelliğini takdir ederdi. Hiçbiri Bayan Stacy'ye bu soruyu sormaya cesaret edemiyor ama hepsi bunu bilmek istiyordu. Zira son zamanlarda okul koridorlarında gelecek yıl Bayan Stacy'nin okulda olmayacağıyla ilgili söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Kendi memleketindeki büyük bir okuldan teklif aldığı ve bu teklifi kabul ettiği konuşuluyordu. Queen's sınıfı nefesini tutup kadının cevabını bekledi.

"Evet, sanırım olacağım," dedi Bayan Stacy. "Aslında başka bir okula gidecektim ama Avonlea'ya geri dönmeye karar verdim. Gerçeği söylemek gerekirse buradaki öğrencilerime çok bağlandım ve onları bırakamayacağımı fark ettim. O yüzden kalıp yine sizlerle birlikte olacağım."

“Oley!” dedi Moody Spurgeon. Moody Spurgeon’ın daha önce hislerini hiç bu kadar coşkulu şekilde ifade ettiği görülmemişti. Daha sonra bu yaptığını düşünüp yaklaşık bir hafta boyunca utançtan yanakları kızardı.

“Ah, çok sevindim!” dedi Anne parlayan gözleriyle. “Sevgili Bayan Stacy eğer geri dönmeyecek olsaydınız bu korkunç olurdu. Başka bir öğretmenle bu kadar yürekten çalışamazdım diye düşünüyorum.”

Anne o gece eve geldiğinde bütün kitaplarını tavan arasındaki eski bir sandığa koyup kilitledi ve kilidi battaniye kutusunun içine fırlattı.

“Tatilde tek bir ders kitabı bile açmayacağım,” dedi Marilla’ya. “Elimden geldiğince çok çalıştım ve geometrinin ilk kitabını yürekten ezberledim hatta rakamların yeri değişse bile. Artık mantıklı olan her şeyden o kadar yoruldum ki yaz boyunca hayal gücümü serbest bırakacağım. Ah, telaşlanmana gerek yok, Marilla. Belirli sınırlar çerçevesinde serbest bırakacağım. Fakat bu yaz çok eğlenmek istiyorum çünkü bu küçük bir kız olarak geçireceğim belki de son yaz olabilir. Bayan Lynde gelecek yıl da şimdiki gibi uzamaya devam edersem daha uzun etekler giymek zorunda kalacağımı söyledi. Bacak ve gözden ibaret olduğumu söylüyor. Uzun etek giydiğimde ona göre hareket edip çok terbiyeli olmam gerekecek sanırım. Korkarım o zaman perilere de inanmamam gerekecek, o yüzden bu yaz bütün kalbimle onlara inanacağım. Sanırım çok güzel bir tatil olacak. Yakında Ruby Gillis’in doğum günü partisi var, gelecek ay Pazar Okulu pikniği ile konser de olacak. Bay Barry bir akşam Diana ile beni White Sands Oteli’nde yemeğe götürmek istediğinde söyledi. Akşamları otelde yemek veriyorlar biliyorsun. Jane Andrews geçen yaz bir kere gitmiş. Baş döndüren ışıkları, çiçekleri ve güzel giysiler içindeki bayan misafirleri görmek muhteşemdi diyor. Jane bunun yüksek sosyete geçişinin ilk adımı olduğunu söylüyor, o akşamı ölene kadar da asla unutmayacakmış.”

O öğleden sonra Bayan Lynde, geçen perşembe Marilla'nın neden Yardım Derneği toplantısına gelmediğini öğrenmek için eve uğradı. Marilla Yardım Derneği toplantısına gelmediğinde, herkes Green Gables'ta bir sorun yaşandığını bilirdi.

“Perşembe günü Matthew'un kalbinde kötü bir ağrı vardı,” diye açıkladı Marilla. “Ben de onu bırakmak istemedim. Ah, evet şu an iyi ama bu ağrıların eskisinden daha sık olmaya başladığını söylüyor ve ben onun için çok endişeleniyorum. Doktor heyecandan uzak durması gerektiğini söyledi. Zaten heyecanla işi olmadığı için bu Matthew için pek zor bir şey değil ama ağır iş de yapmaması gerekiyormuş ama Matthew'u bilirsin. Onun için çalışmak nefes almak gibidir. Gel de eşyalarını şuraya bırak Rachel. Çaya kalır mısın?”

“Seni çok tedirgin gördüm. Kalsam iyi olur sanırım,” dedi başka bir şey yapmaya en ufak bir niyeti bile olmayan Bayan Rachel.

Bayan Rachel ile Marilla salonda otururken Anne de onlara çay ve Bayan Rachel'in eleştirisinden bile iyi puan alacak kadar şişkin, beyaz ve sıcak bisküviler hazırlayıp ikram etti.

“Anne gerçekten çok zeki bir kız oldu,” diye itiraf etti kadın Marilla gün batımında kendisine çimenliğine kadar eşlik ederken. “Sana çok yardım ediyor olmalı.”

“Ediyor,” dedi Marilla. “Üstelik artık çok daha dengeli ve güvenilir bir kız oldu. O akıllı havada hâllerinden hiç kurtulamayacak diye korkuyordum ama kurtuldu ve artık hiç korkmadan ona her şeyi emanet edebiliyorum.”

“Üç yıl evvel buraya geldiğim o ilk gün Anne'in bu denli zeki bir kıza dönüşeceğini asla tahmin edemezdim,” dedi Bayan Rachel. “Tanrım, o fırtına gibi estiği anı asla unutamam! O gece eve gittiğimde Thomas'a, ‘Şu sözümü bir kenara yaz Thomas. Marilla Cuthbert bu yaptığına çok pişman olacak,’ demiştim. Fakat yanılmışım bundan çok memnunum. Ben hatasını asla kabul etmeyen-

lerden biri değilim, Marilla. Çok şükür asla böyle biri olmadım. Anne'i yanlış yargılamışım ama bu kadar değişik ve garip bir çocuğu kim görse aynını yapardı. Onu yetiştirirken diğer çocuklara uygulanan kurallar Anne'de işe yaramadı. Bu üç yılda ne kadar geliştiğini görmek muhteşem bir şey, hele de dış görünüşünün. Gerçekten çok güzel bir kız oldu, gerçi teni çok açık, gözleri de kocaman. Ben Diana Barry ya da Ruby Gillis gibi daha renkli tenleri severim. Ruby Gillis gerçekten çok gösterişli bir kız oldu. Fakat bilmiyorum ama Anne ile ikisi yan yanayken her ne kadar Anne onun gibi gösterişli olmasa da Ruby onun yanında sıradan kalıyor. Anne hani onun nergis dediği şu temmuz leylakları gibi ya da şu büyük, kızıl şakayıklar gibi görünüyor.”

BÖLÜM 31

DERE İLE NEHRİN BULUŞTUĞU YER

Anne tüm kalbiyle eğlendiği çok “iyi” bir yaz geçirdi. Diana ile birlikte sürekli dışarıda Âşıklar Yolu’nun, Orman Perisi Köpüğü’nün, Willowmere ve Victoria Adası’nın kendilerine sunduğu tüm güzelliklerin tadını çıkarttı. Marilla Anne’in hiçbir uçarılığına karşı çıkmadı. Tatilde bir öğleden sonra Minnie May hastayken ona bakmaya gelen Spencervaleli doktor Anne ile bir hastanın evinde karşılaştı ve başını iki yana sallayıp çenesini ovalayarak kıza dikkatle baktıktan sonra başka biri aracılığıyla Marilla Cuthbert’a şu mesajı gönderdi:

“Şu kızıl saçlı kızınızı yaz boyunca açık havada tutun ve neşesi biraz daha artana dek kitap okumasına izin vermeyin.”

Bu mesaj Marilla’yı çok korkuttu ve adamın söylediğini yapmaya karar verdi. Sonuç olarak Anne hayatının en özgür ve en mutlu yazını yaşadı. Yürüdü, nehirde sandalla gezdi, canı neyi istiyorsa onu yaptı. Eylül geldiğinde gözleri pırıl pırıl ve çok heyecanlıydı. Yüreği hırsla doluydu, bu sonuç Spencervaleli doktoru tatmin etmişti. Anne amacı için çalışmaya hazırды.

“Canım gece gündüz ders çalışmak istiyor,” dedi kitaplarını tavan arasından aşağıya indirirken. “Ah, güzel eski dostlarım benim. O dürüst yüzlerinizi bir kez daha görmekten çok mutluyum. Evet, seni bile geometri. Mükemmel bir yaz geçirdim Marilla ve tıpkı Bay Allan’ın geçen pazar dediği gibi yarışa dönmeye hazırım artık. Sence de Bay Allan’ın vaazları muhteşem değil mi? Bayan Lynde onun her gün geliştiğini ve bir gün bir şehir kilisesinin onu kapıp elimizden alacağını söylüyor. O zaman biz de yine sıradan bir rahip bulmaya çalışacakmışız. Ama ben daha ortada bir şey yokken

canımızı sıkılamamızın gerekli olduğunu hiç sanmıyorum Marilla, sen? Henüz Bay Allan bizimleyken onun vaazlarının tadını çıkartmamız çok daha iyi olur bence. Erkek olsaydım rahip olmak isterdim. Eğer teolojileri sağlamsa insanları çok iyi etkileyebiliyorlar. Hem muhteşem vaazlar verip dinleyicilerinin yüreğine dokunmak çok heyecanlı bir şey olmalı. Kadınlar niye rahip olamıyor, Marilla? Bayan Lynde'e bunu sorduğumda kadın şok oldu ve bunun bir skandal olacağını söyledi. Amerika'da kadın rahipler olabileceğinden hatta olduğunu bildiğinden söz etti. Çok şükür ki Kanada'da henüz böyle bir şey yokmuş ve hiçbir zaman da olmasını istemezmiş. Ama ben nedenini anlamıyorum. Bence kadınlardan muhteşem rahipler çıkar. Mesela sosyal bir organizasyon veya bir kilise çayı olduğunda veya herhangi bir şey için para toplanması gerektiğinde kadınlar harika işler çıkartıyor. Hem eminim Bayan Lynde de en az Bay Bell kadar iyi dua eder ve birazcık çalışmayla çok da güzel vaaz verir."

"Evet, bence de öyle," dedi Marilla. "Zaten gayri resmi olarak durmadan vaaz veriyor. Avonlea'de hiç kimse Rachel ile ters düşüp vaazlarını görmezden gelmek istemez."

"Marilla," dedi Anne büyük bir özgüvenle. "Sana bir şey söylemek ve bu konuda ne düşündüğünü sormak istiyorum. Beni çok endişelendiriyor, özellikle pazar günleri bu tip konuları düşünürlen. Ben gerçekten iyi biri olmak istiyorum. Seninle, Bayan Allan ya da Bayan Stacy ile birlikteyken bunu çok daha fazla istiyorum. Sizi memnun etmek, sizin onaylayacağınız biri olmak istiyorum. Ama genelde Bayan Lynde'in yanında kendimi çok kötü hissediyor ve onun asla izin vermeyeceği şeyleri yapmak istiyorum. Buna karşı koymakta zorlanıyorum. Sence böyle hissetmemin sebebi nedir? Sence kötü ve yaramaz biri olmam mı?"

Marilla bir an için şaşırdı. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Eğer sen öyleysen sanırım ben de öyleyim, Anne. Zira Rachel benim üzerimde de sık sık aynı etkiyi yaratıyor. Bazen ben de

onun iyi bir etkisi olduğunu düşünüyorum tabii doğru şeyi yapmaları konusunda insanların başının etini yemediği sürece. Bençe insanların başının etini yeme konusunda özel bir yasak filan olmalı. Fakat bu şekilde konuşmam doğru olmaz. Rachel iyi bir Hristiyan ve iyi niyetli biri. Avonlea'de onun gibi cömert bir ruh daha yok, her şeyini paylaşmayı seven biri o.”

“Benimle aynı şeyleri hissetmene çok sevindim,” dedi Anne kararlı bir ifadeyle. “Bu bana cesaret verdi. Artık bu konuya daha fazla kafa yorup endişelenmeyeceğim. Fakat beni endişelendiren başka şeyler olduğunu da söylemeliyim. Sürekli eklenerek artıyorlar... İnsanı ambale eden şeyler, bilirsin. Tam bir soruya cevap buluyorsun ki yeni bir soru daha türüyor. Büyümeye başlayınca üzerinde düşünüp karar vermen gereken pek çok soru oluyor. Sürekli onları düşünüp hangisinin doğru olduğuna karar vermek beni çok meşgul ediyor. Büyümek çok ciddi bir iş, öyle değil mi Marilla? Fakat sen, Matthew, Bayan Allan ve Bayan Stacy gibi iyi dostlarım olduğu sürece başarıyla büyümem gerekir ve bunu yapamazsam bu kesinlikle benim hatam olur. Tek bir şansım olduğu için bu konuda üzerimde ağır bir sorumluluk hissediyorum. Zira düzgün bir şekilde büyümezsem yeniden başa dönme şansım yok. Bu yaz tam beş santim uzadım Marilla. Ruby'nin partisinde Bayan Gillis boyumu ölçtü. Yeni elbiselerimi daha uzun dikiğin için çok mutluyum. Koyu yeşil olan çok güzel ve volanlı yapman da çok hoş olmuş. Elbette gerekli olmadığını biliyorum ama bu sonbahar volan çok moda ve Josie Pye'ın bütün elbiseleri volanlı. Ben de volanlı elbiselerim olduğu için çok daha iyi ders çalışacağımın farkındayım çünkü volan konusunda içim çok rahat.”

“Bunu duymak güzel,” dedi Marilla.

Okula geri gelen Bayan Stacy tüm öğrencilerini çalışmaya istekli görünce çok sevindi. Özellikle Queen's sınıfı çok motiveydi çünkü senenin sonunda gidecekleri yol, kaderlerini belirleyecek olan “giriş” sınavına çıkıyor ve bunu düşününce her birinin yüreği sıkışıyordu. Ya geçemezlerse? Bu düşünce Anne'i kış sabahının er-

ken saatlerinde uyandırıyor ve pazar günleri de dâhil olmak üzere içini sıkıyordu. Anne rüyalarında kendisini giriş sınavını geçenlerin listesini incelerken buluyor ve listenin en tepesinde Gilbert Blythe'in adının parladığını ama kendi adının listede yer almadığını görüyordu.

Yine de o kış son derece neşeli, yoğun ama mutlu geçmişti. Dersler ilginç, sınıftaki rekabet güçlüydü. Yepyeni bir düşünce, his ve hırs dünyasına girmişti. Anne'in hevesli gözlerinin önünde henüz keşfedilmemiş muhteşem bir bilgi ormanı yatıyordu.

"Tepeler tepelerin üzerinden bakıyor, Alpler Alplerin üzerinde yükseliyordu."

Tüm bu zorluklar Bayan Stacy'nin titiz ve açık fikirli kılavuzluğu sayesinde kolaylaşıyordu. Sınıfının düşünüp keşfetmesine izin veriyor ve onları daha iyi bir seviyeye çıkarmak için bilindik eski yöntemleri uygulamaktan kaçınıyordu, öyle ki yeni olana şüpheyle yaklaşan Bayan Lynde ve velileri şaşkına uğratıyordu.

Marilla'ya göre okul dışında Anne sosyal anlamda da çok gelişmişti. Aklı başında Spencervaleli doktorun tavsiyeleri meyve vermiş benziyordu. Münazara Kulübü birkaç konser verdi; büyükler için bir ya da iki tane parti düzenlendi, araba gezintileri ve buz pateni etkinlikleri yapıldı.

Bu sırada Anne giderek büyüyor ve Marilla'yı şaşırtıyordu. Bir gün ikisi yan yanayken kızın kendisinden daha uzun olduğunu fark edince şok geçirdi.

"Anne, nasıl da çabuk büyüdün!" dedi şaşkınlık içinde. Sözlerini derin bir iç çekiş izledi. Marilla kızın bu kadar hızlı büyümesine biraz üzülüyor gibiydi. Sevmeyi öğrendiği çocuk bir şekilde kaybolmuş ve yerini ciddi görünümlü, uzun boylu, on beş yaşında, düşünceli, başı dik, gururlu bir kız almıştı. Marilla bu kızı da en az o çocuğu sevdiği kadar çok seviyordu ama yine de çocuğun yokluğu onu üzmekteydi. O gece Anne, Diana ile duaya gidince Marilla

kışın alaca karanlığında tek başına oturup ağlamaya başladı. Elinde lambaya eve gelen Matthew onu görünce ağlayan kadın, adamı endişelendirmemek için gülümsemek zorunda kaldı.

“Anne’i düşünüyordum,” diye açıkladı. “Çok büyüdü ve muhtemelen önümüzdeki kış bizimle olmayacak. Onu çok özleyeceğim.”

“Eve sık sık gelir,” diye rahatlattı onu Matthew. Anne onun için hâlâ dört yıl evvelki o haziran akşamında Bright River’den eve getirdiği o minik, heyecanlı küçük kızdı ve hep öyle kalacaktı. “O zamana kadar Carmody’ye tren yolu döşenir.”

“Sürekli evde olmaya benzemez ama,” diye hüznle iç çekti Marilla. “Erkekler böyle şeylerden ne anlar?”

Anne’de fiziksel değişiklikler dışında başka değişiklikler de vardı. Mesela artık çok daha sessiz biri olmuştu. Belki de her zamanki gibi çok düşünüp hayal kuruyordu ama kesinlikle daha az konuştuğu inkâr edilemezdi. Bunu fark eden Marilla onunla bu durumu da paylaştı.

“Artık eskisi kadar gevezelik etmiyorsun Anne hatta eskiden kullandığın o büyük kelimelerin yarısını bile kullanmıyorsun. Sana ne oldu böyle?”

Yanakları kızaran Anne hafifçe güldü. Sonra kitabını bırakıp buğulu gözlerle pencereden dışarıya, bahar güneşinin altında ışıldayan şişman, kırmızı meyveli ağaçlara baktı.

“Bilmem... Artık eskisi kadar çok konuşmak istemiyorum,” dedi işaret parmağını çenesine götürerek. “Güzel ve değerli şeyler düşünüp onları yüreğinin derinliklerinde birer hazine gibi saklamak bence daha iyi. Hiç kimsenin bana gülmesini ya da anlattıklarımı merak etmesini istemiyorum. Büyük kelimeler kullanmak da istemiyorum nedense. Oysa artık büyüdüm ve onları kullanabilirim. Bunu yapmıyor olmam ne acı, değil mi? Aslında büyümek bazı açılardan çok eğlenceli ama bu benim beklediğim tarzda

bir eğlence değilmiş, onu anlıyorum Marilla. Yapacak, öğrenecek ve düşünecek o kadar çok şey var ki büyük kelimeler kullanmaya vakit kalmıyor. Üstelik Bayan Stacy kısa kelimelerin çok daha güçlü ve etkili olduğunu söylüyor. Bütün kompozisyonlarımızı mümkün olduğunca sade bir dille yazdırıyor. Başlarda bu bana çok zor gelmişti çünkü bir sürü süslü kelimeyle dolu kalabalık cümleler kuruyordum ama artık alıştım ve bu daha çok hoşuma gidiyor.”

“Hikâye kulübünüze ne oldu peki? Uzun süredir bu konudan bahsettiğini duymadım.”

“Hikâye kulübü artık yok. Buna vaktimiz yok... Hem galiba biraz sıkıldık. Aşk, cinayet, entrika ve gizemli şeyler hakkında hikâye yazmak zaten çok aptalcaydı. Bayan Stacy bazen kompozisyon dersinde bize hikâye yazdırıyor ama Avonlea'deki yaşamlarımızda gerçekleşebilecek olası şeyler dışında hiçbir şey yazmamıza izin vermiyor. Üstelik hikâyelerimizi çok sert bir şekilde eleştirip, bizim de eleştirmemizi istiyor. Kendim inceleyene dek kompozisyonlarımda bu kadar çok hata olduğunu hiç fark etmemiştim. O kadar utandım ki bir daha hiç yazmak istemedim ama Bayan Stacy eğer kendi eleştirimini yapmayı öğrenirsem çok iyi yazabileceğimi söyledi. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum.”

“Giriş sınavına iki ayın kaldı,” dedi Marilla. “Sence geçebilecek misin?”

Anne ürperdi.

“Bilmiyorum. Bazen geçeceğim diyorum, sonra birden çok korkuyorum. Çok çalıştık ve Bayan Stacy bizi çok iyi eğitti ama tüm bunlara rağmen yine de sınavı geçemeyebiliriz. Hepimizin takıldığı konular var. Mesela benimki geometri tabii ki, Jane'ninki Latince, Ruby ve Charlie'ninki cebir, Josie'nin de aritmetik. Moody Spurgeon İngiliz tarihinden geçemeyeceğini kemiklerine kadar hissettiğini söylüyor. Bayan Stacy hazıranda bize sınavlar yapacak. En az giriş sınavı kadar zor sınavlar olacak. Aynen onlar gibi de titizlikle puan verecek, böylece ne durumda olduğumuzu

bir eğlence değilmiş, onu anlıyorum Marilla. Yapacak, öğrenecek ve düşünecek o kadar çok şey var ki büyük kelimeler kullanmaya vakit kalmıyor. Üstelik Bayan Stacy kısa kelimelerin çok daha güçlü ve etkili olduğunu söylüyor. Bütün kompozisyonlarımızı mümkün olduğunca sade bir dille yazdırıyor. Başlarda bu bana çok zor gelmişti çünkü bir sürü süslü kelimeyle dolu kalabalık cümleler kuruyordum ama artık alıştım ve bu daha çok hoşuma gidiyor.”

“Hikâye kulübünüze ne oldu peki? Uzun süredir bu konudan bahsettiğini duymadım.”

“Hikâye kulübü artık yok. Buna vaktimiz yok... Hem galiba biraz sıkıldık. Aşk, cinayet, entrika ve gizemli şeyler hakkında hikâye yazmak zaten çok aptalcaydı. Bayan Stacy bazen kompozisyon dersinde bize hikâye yazdırıyor ama Avonlea'deki yaşamlarımızda gerçekleşebilecek olası şeyler dışında hiçbir şey yazmamıza izin vermiyor. Üstelik hikâyelerimizi çok sert bir şekilde eleştirip, bizim de eleştirmemizi istiyor. Kendim inceleyene dek kompozisyonlarımda bu kadar çok hata olduğunu hiç fark etmemiştim. O kadar utandım ki bir daha hiç yazmak istemedim ama Bayan Stacy eğer kendi eleştirimini yapmayı öğrenirsem çok iyi yazabileceğimi söyledi. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum.”

“Giriş sınavına iki ayın kaldı,” dedi Marilla. “Sence geçebilecek misin?”

Anne ürperdi.

“Bilmiyorum. Bazen geçeceğim diyorum, sonra birden çok korkuyorum. Çok çalıştık ve Bayan Stacy bizi çok iyi eğitti ama tüm bunlara rağmen yine de sınavı geçemeyebiliriz. Hepimizin takıldığı konular var. Mesela benimki geometri tabii ki, Jane'ninki Latince, Ruby ve Charlie'ninki cebir, Josie'nin de aritmetik. Moody Spurgeon İngiliz tarihinden geçemeyeceğini kemiklerine kadar hissettiğini söylüyor. Bayan Stacy hazıranda bize sınavlar yapacak. En az giriş sınavı kadar zor sınavlar olacak. Aynen onlar gibi de titizlikle puan verecek, böylece ne durumda olduğumuzu

görebilecek ve bir fikir sahibi olacağız. Keşke her şey bitmiş olsaydı, Marilla. Çok korkuyorum. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp geçemezsem ne yaparım diye merak ediyorum.”

“Seneye bir daha denersin,” dedi Marilla rahat bir tavırla.

“Ah, buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum. Başarısız olmak çok gurur kırıcı olur özellikle de Gil ve diğerleri geçmişse. Üstelik sınavlarda öyle geriliyorum ki her şeyi birbirine karıştırıyorum. Keşke Jane Andrews gibi sağlam sinirlerim olsaydı. Hiçbir şey onu yıpratmıyor.”

Anne derin bir iç çekip gözlerini ilkbahar dünyasının mavi gökyüzüyle yeşil bahçelerinden çekip kitaplarına yöneltti. Başka baharlar da olacaktı ama eğer giriş sınavını geçemezse onların tadına asla varamayacağından kesinlikle emindi.

BÖLÜM 32

SINAVI KAZANANLARIN LİSTESİ AÇIKLANIR

Haziran sonuyla birlikte okulun ikinci dönemi bitmiş ve Bayan Stacy'nin eğitimi tamamlanmıştı. Anne ile Diana o gece eve hayli üzgün bir hâlde yürüdü. Kırmızı gözleri ve ıslak mendilleri Bayan Stacy'nin veda konuşmasının da tıpkı üç yıl önce Bay Phillips'inki kadar acıklı ve dokunaklı olduğunun kanıtıydı. Diana arkasını dönüp tepeden okul binasına baktı ve derin bir iç çekti.

“Sanki her şeyin sonu gibiydi, öyle değil mi?” dedi kederle.

“Benim kadar üzgün olamazsın,” dedi mendilinde kuru bir yer arayan Anne. “Sen seneye geri geleceksin ama galiba ben canım okulumu sonsuza dek bıraktım... Tabii eğer şansım yaver giderse.”

“Kesinlikle aynı olmayacak. Ne Bayan Stacy, ne sen, ne Jane, ne de Ruby burada olacaksınız. Senden sonra başka bir sıra arkadaşını asla istemeyeceğim için de tek başıma oturmak zorunda kalacağım. Ah, ne güzel zamanlarımız oldu öyle değil mi Anne? Bittiğini düşünmek çok acı.”

Diana'nın burnunun üstüne iki büyük gözyaşı tanesi düştü.

“Ağlamayı bırakmazsan ben de ağlayacağım,” dedi Anne. “Tam mendilimi kaldırıyım diyorum aklıma yine hüznü şeyler geliyor ve yine ağlamaya başlıyorum. Bayan Lynde'in de dediği gibi, ‘eğer neşelenemiyorsan, elinden geldiğince neşelenmeye çalış.’ Belki de gelecek yıl ben de geri dönerim. Zira giriş sınavından geçemeyeceğimi biliyorum. Bu sıralar bu duyguyu çok fazla hissetmeye başladım.”

“Ama Bayan Stacy’nin sınavlarında muhteşemdin.”

“Evet ama o sınavlar beni germiyordu. Gerçeğini düşününce yüreğimin nasıl dehşetle kaplandığını hayal bile edemezsin. Hem numaram on üç ve Joise Pye bunun şanssız numara olduğunu söyledi. Batıl inançlı biri değilim ama böyle olmamam hiç fark etmiyor. Yine de numaram keşke on üç olmasaydı diyorum.”

“Keşke ben de seninle gelebilseydim,” dedi Diana. “Çok hoş vakit geçirmez miydik? Fakat sanırım akşamları çalışmak zorundasın.”

“Hayır, Bayan Stacy tek bir kitap bile açmayacağımıza dair bize söz verdirtti. Bunun bizi yorup aklımızı karıştırmaktan başka bir işe yaramayacağını söyledi. Dışarı çıkıp yürümeli ve sınavı bir an bile düşünmeden erkenden yatmalıymışız. Bence bu çok güzel bir tavsiye ama uymak zor olacak. Güzel tavsiyeleri uygulamak zor bence. Prissy Andrews bana giriş sınavı haftasında her gece uyanıp ders çalıştığını anlattı, o yüzden ben de en az onun kadar geç yatmalıyım. Josephine teyzenin ben kasabadayken kendisinin yanında kalmamı teklif etmesi çok güzeldi.”

“Oradayken bana yazarsın, değil mi?”

“Salı gecesi sana yazıp ilk günün nasıl geçtiğini anlatacağım,” diye söz verdi Anne.

“Çarşamba günü hemen postaneye koşacağım,” diye yemin etti Diana.

Anne bir sonraki pazartesi kasabaya gitti ve Diana çarşamba günü kararlaştırdıkları şekilde postaneye koşup mektubunu aldı.

Sevgili Diana (diye yazmıştı Anne),

Şu anda burada salı gecesi ve sana bu mektubu Beechwood’daki kütüphanede yazıyorum. Dün gece odamda tek başıma ve çok yalnızdım, yanımda olmanı çok ama çok istedim. ‘Ders çalışamadım’ çünkü Bayan

Stacy'ye bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim fakat eskiden ödevlerimi yapmadan önce nasıl bir hikâye kitabını açmamak için kendimi zor tutuyorsam, bu defa da tarih kitabını açmamak için kendimi zor tuttum.

Bu sabah Bayan Stacy benim için buraya gelip Queen's Academy'ye gitti. Giderken Jane, Ruby ve Josie'yi de çağırdı. Ruby elini tutmamı istedi, elleri buz gibi soğuktu. Josie bana sanki hiç uyumamış gibi görüldüğümü söyledi ve her ne kadar öğretmene verdiğim sözü tutmuş olsam da tuttuğuma inanmadığını belirtti. Bazen asla Josie Pye gibi olmayı beceremediğimi düşünüyorum!

Okula vardığımızda adanın dört bir tarafındaki okullardan gelen pek çok öğrenciyle karşılaştık. İlk gördüğümüz kişi merdivende oturmuş kendi kendine bir şeyler mırıldanan Moody Spurgeon'dı. Jane ona ne yaptığını sorunca çocuk çarpım tablosunu tekrarladığını ve kendini yatıştırmaya çalıştığını söyledi. Tanrı aşkına beni rahatsız etmeyin dedi. Bir an için duracak olursa korkup bildiği her şeyi unutmmuş ama çarpım tablosu tüm bilgilerin aklında kalmasını sağlıyormuş!

Sınıflarımıza geçince Bayan Stacy gitmek zorunda kaldı. Jane ile yan yana oturduk. Jane o kadar rahat ki onu çok kışkandım. Mantıklı, dengeli ve başarılı Jane'nin çarpım tablosunu tekrarlamasına gerek yoktu! Acaba hissettiğim gibi görünüyor muyum diye merak ettim ya da kalp atışlarım sınıfın öbür ucundan duyuluyor mu diye. Derken bir adam geldi ve İngilizce sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladı. Kâğıdı alırken ellerim soğudu, başım döndü. Bir an için Diana kendimi tıpkı dört sene evvel Marilla'ya Green Gable'ta kalabilir miyim diye sorduğum zamanki gibi hissettim fakat sonra zihnimdaki her şey netleşti ve kalbim yeniden atmaya başladı. Tamamen durduğunu söylemeyi unutmuşum!

O kâğıttakileri yapabileceğimi bir şekilde biliyordum.

Öğle yemeği için eve gidip öğleden sonraki tarih sınavı için tekrar geri döndük. Sınavı oldukça zordu ve ben tarihleri biraz karıştırdım. Yine de bugün iyi iş çıkarttığımı düşünüyorum. Ama ah, Diana yarın geometri sınavı var ve bunu düşününce öklid kitabımı açmamak için kendimi çok zor tutuyorum. Eğer çarpım tablosunun bir faydası olacağına inansam sabaha kadar tekrar ederim.

Bu akşam diğer kızları görmeye gittim. Giderken kendi kendine ortalıkta dolanan Moody Spurgeon ile karşılaştım. Bana tarih sınavından kaldığından emin olduğunu ve ailesi için tam bir hayal kırıklığı olduğunu söyledi. Sabah treniyle eve dönüyormuş. Marangoz olmak rahip olmaktan daha kolaymış. Onu neşelendirip sınavın sonuna dek kalması için ikna ettim yoksa Bayan Stacy'e haksızlık etmiş olursun dedim. Bazen keşke erkek olarak doğsaydım diyorum ama Moody Spurgeon'ı görünce iyi ki kız olmuşum ve onun kardeşi olmamışım diye seviniyorum.

Yanlarına gittiğimde Ruby yine krize girmişti çünkü İngilizce sınavında bir hata yaptığını fark etmiş. Dondurma yemeye çıkınca kendine geldi. Keşke sen de bizimle olsaydın.

Ah, Diana şu geometri sınavı bir bitse! Fakat Bayan Lynde'in de dediği gibi, sınavdan kalsam da kalmasam da güneş yarın yine doğacak. Bu doğru ama insanın içini hiç de rahatlatmıyor. Kalırsam güneşin hiç doğmamasını tercih ederim doğrusu!

Sonsuza dek arkadaşın,

Anne

Geometri ve diğer bütün sınavlar bitmiş ve Anne cuma akşamı

eve biraz yorgun ama zafer kazanmış edasıyla dönmüştü. Diana o gelir gelmez Green Gables'a koştu ve kızlar sanki yıllardır ayrılmış gibi birbirlerine sarıldı.

"Ah, eski dostum seni yeniden görmek muhteşem bir şey. Sanki kasabaya gideli asırlar oldu. Ah, Anne sınavların nasıl geçti?"

"Sanırım geometri hariç hepsi çok iyiydi. Geometriden geçip geçmediğimi bilmiyorum ama içimde geçmediğime dair kötü bir his var. Ah, geri dönmek ne güzel! Bence Green Gables dünyanın en güzel, en tatlı yeri."

"Diğerleri ne yaptı?"

"Kızlar geçemediklerinden emin olduklarını söylüyor ama bence gayet başarılıydılar. Josie geometri sınavının on yaşındaki bir çocuğun yapabileceği kadar kolay olduğunu söyledi! Moody Spurgeon hâlâ tarihten kaldığını düşünüyor, Charlie de cebirden kaldığını söylüyor. Ama hiçbir şey bilmiyoruz ve liste yayınlanana kadar da bilemeyeceğiz. İki hafta içinde açıklanır. Bu şüpheyle iki hafta nasıl dayanırım, bilmiyorum! Keşke uyusam ve liste açıklanana kadar da uyanmasam."

Diana, Gilbert Blythe'in sınavının nasıl geçtiğini sormasının bir yararı olmayacağını bildiği için şöyle dedi:

"Ah, geçeceksin. Merak etme."

"Eğer listede üst sıralarda olmayacaksam geçmesem de olur," dedi Anne. Diana da, o da kızın bunu söyleyerek aslında eğer Gilbert Blythe'ı geçemezse çok üzüleceğini anlatmak istediğini biliyordu.

Anne sınavlarda çok gerilmişti. Gilbert da öyle. Yolda birçok kez karşılaşmışlar ama birbirlerini görmezden gelmişlerdi. Anne her seferinde başını biraz daha havaya dikse de içinden keşke o gün Gilbert'in arkadaşlık teklifini kabul etseydim diyordu. O yüzden şimdi sınavda onu geçmek için daha da kararlıydı. Avonlea'deki tüm öğrencilerin kimin birinci geleceğini merak ettiklerinin

farkındaydı hatta Jimmy Glover ile Ned Wright'ın iddiaya girdiklerinden bile haberi vardı. Josie Pye, Gilbert'in kesinlikle birinci olacağını söylüyor ve Anne eğer geçemezse rezil olacağını hissediyordu.

Fakat sınavda başarılı olmayı istemesinin başka bir nedeni daha vardı. Matthew ve Marilla'nın hatırına "yüksek bir notla" geçmeyi çok istiyordu... Özellikle de Matthew'un. Matthew ona en yüksek puanı alacağını söylemişti. Anne en vahşi rüyalarında bile bunu ummanın aptallık olacağını düşünüyordu. En azından ilk ona girmeyi, böylece Matthew'un iyilik dolu kahverengi gözlerini gururla parlatmayı umuyordu. Hem böylece tüm o zor denklemler ve işlemleri çalışarak geçirdiği yorucu dönemin hakkını da vermiş olacaktı.

İki hafta sonra Anne de "koşarak" postaneye gitti. Jane, Ruby ve Josie ile birlikte Charlottetown gazetesinin sayfalarını buz gibi ellerle açıp tıpkı giriş sınavının haftasında olduğu gibi korku dolu bir heyecanla listeye baktılar. Charlie ile Gilbert da onlardan geri kalmamıştı ama Moody Spurgeon ortalıkta görünmüyordu.

"Girip o gazeteye bakacak cesaretim yok," dedi Anne'e. "Biri gelip bana geçip geçmediğimi söylesin diye burada bekleyeceğim."

Üç hafta geçmiş ve liste hâlâ yayımlanmamıştı. Anne artık bu strese daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. İştahı kaçmıştı, canı Avonlea'deki gündelik aktivitelerini yapmak istemiyordu. Bayan Lynde Tory hükümetinden daha iyi bir şeyin beklenmeyeceğini söylerken, her akşam solgun bir suratla postaneden eve dönen Anne'i gören Matthew bir sonraki seçimlerde artık Grit'e oy vermemeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Fakat bir akşam haber geldi. Anne açık penceresinin önünde durmuş sınav sonuçlarını ve dünya dertlerini unutmaya çalışarak, aşağıdaki bahçenin çiçeklerinden gelen mis kokulu yaz akşamını içine çekiyor, kavak yellerinin esintisiyle keyiflenmeye çalışıyordu. Kavakların üzerinde yükselen gökyüzü pembenin çeşitli tonlarını

yansıtıyordu. Anne bir an için bu renk cümbüşü içinde kavakların arasından koşarak gelen Diana'yı gördüğünü sandı. Kız elindeki gazeteyi sallayarak kavakları geçip uzun köprüden yamaca doğru hızla geliyordu.

Gazetede ne olduğunu bilen Anne ayağa fırladı. Liste yayınlanmıştı! Başı dönmeye, kalbi canını yakacak kadar hızlı bir şekilde atmaya başladı. Bir adım bile atamıyordu. Diana'nın koridordan geçip kapıyı bile çalmadan büyük bir heyecanla odasına dalması ona bir ömür gibi uzun geldi.

"Anne, geçmişsin!" diye haykırdı. "Hem de birinci olmuşsun. Gilbert ile ikiniz... İkiniz de birincisiniz ama ilk sırada senin adın yazıyor. Ah, seninle gurur duyuyorum!"

Diana gazeteyi masaya fırlatıp kendini Anne'in yatağına attı. Nefes nefese ve konuşamayacak hâldeydi.

Anne lambayı yakmak için kibriti çakmaya çalıştı ama elleri o kadar titriyordu ki en az yarım düzine kibriti heba etti.

Sonra gazeteyi kaptı. Evet, geçmişti! İki yüz kişilik listenin en tepesinde adı yazıyordu! O an tüm bunları yaşadığına değdiğini hissetti.

"Muhteşem bir iş çıkartmışsın, Anne," dedi kendine gelip dik oturmaya çalışan Diana. Anne tek kelime bile edemiyor, parlayan gözlerle gazeteye bakmayı sürdürüyordu. "Babam on dakika önce gazeteyi Bright River'dan getirdi... Öğleden sonraki trenle gelmiş ve posta ile ancak yarın buraya ulaşacakmış. Listeyi görünce deli gibi sana koştum. Hepiniz geçmişsiniz, her biriniz. Tarih sınavıyla sorun yaşadığı hâlde Moody Spurgeon da dâhil. Jane de Ruby de iyi not almış, listenin ortasındalar. Charlie de öyle. Josie sadece üç puanla listeye girmeyi başarmış ama kim bilir ne hava atar artık. Sence de Bayan Stacy buna çok sevinmeyecek mi? Ah, Anne böyle bir listenin en tepesinde ismini görmek nasıl bir his? Eğer ben olsam eminim sevinçten deliye dönerdim. Gerçi şimdi de öyle sa-

yılırım ama sen bir bahar akşamı kadar sakın ve soğuksun.”

“İçimde fırtınalar kopuyor,” dedi Anne. “Yüzlerce şey söylemek istesem de doğru kelimeleri bulamıyorum. Bunu hiç hayal etmemiştim... Şey, aslında etmiştim ama sadece bir kere! Sadece bir kere, ‘Ya birinci gelirse?’ diye hayal ettim. Ama bu çok kibirli bir düşünce olurdu diye bir daha yapmadım. Bana bir dakika izin ver, Diana. Matthew’a söylemek için tarlaya koşmam gerek. Sonra yola çıkıp iyi haberi diğerlerine de veririz.”

Ahırın aşağısındaki buğday tarlasına koştular. Matthew buğdayları biçiyor ve şansa bakın ki Bayan Lynde de çitlerin orada Marilla ile sohbet ediyordu.

“Ah, Matthew!” diye haykırdı Anne. “Geçmişim ve birinci olmuşum! Ya da birincilerden biri diyelim! Hiç böbürlenmiyorum, çok minnettarım.”

Listeye keyifle bakan Matthew, “Ben söylemiştim zaten,” dedi. “Hepsini kolayca yeneceğini biliyordum.”

“Çok başarılı olduğunu söylemem gerek Anne,” dedi sevincini Anne’den ve Bayan Rachel’in eleştiri dolu gözlerinden gizlemeye çalışan Marilla. Fakat iyi ruhlu bu kadın tüm yüreğiyle şöyle söyledi: “Zaten başarılı olacağını tahmin ediyordum ama bunu söylemiyordum. Arkadaşlarına çok güzel bir örneksin, Anne. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz.”

O gece rahip evinde Bayan Allan ile ciddi bir sohbet yaparak keyif dolu akşamını tamamlayan Anne yavaşça açık duran penceresinin önünde diz çöküp ıslıl ıslıl parlayan ay ışığının altında yüreğinden gelen bütün şükranlarını dua ederek dile getirdi.

Duasında geçmiş ve geleceği için şükretti ve beyaz yastığının üzerinde uyurken her genç kızın arzuladığı kadar güzel, parlak ve muhteşem rüyalar gördü.

BÖLÜM 33

OTEL KONSERİ

“Lütfen beyaz elbiseni giy Anne,” dedi Diana kararlı bir şekilde.

Birlikte Anne’in odasındaydılar. Dışarıda daha alacakaranlık vardı... Çok güzel sarımsı bir alaca karanlıktı bu ve gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi. Kocaman ve yuvarlak ayın solgun rengi yanık bir gümüş rengine doğru dönüyor ve Hayaletli Orman’ın üzerinde parlıyordu. Hava yazın tatlı sesleriyle doluydu... Uykulu kuşlar cıvıldıyor, hafif bir rüzgâr uğulduyor, uzaktan sesler ve gülücükler geliyordu. Fakat Anne’in odasındaki panjurlar kapalıydı. Önemli bir olay için süslendiklerinden lambayı yakmışlardı.

Evin doğu yakasındaki bu oda artık dört yıl önce Anne’in ruhunu daraltan o soğuk görünümünden çok farklıydı. Yavaş yavaş başlayan değişiklikleri Marilla da bir şekilde kabul etmiş sonunda oda tatlı ve düzenli, güzel bir genç bir kız yuvasına dönüşmüştü.

Anne’in daha önce hayallerini süsleyen ve üzerinde pembe güller olan kadife bir halıyla pembe, kadife perdeler asla hayata geçirilmemişti. Ama Anne büyüdükçe hayalleri de onunla birlikte büyümüş ve kız odasını yeni hayalleri doğrultusunda süslemişti. Yer şık bir el örgüsü halıyla kaplıydı ve hafif meltem esintisiyle uçuşarak yüksek pencereleri yumuşatan perdeler soluk yeşil tül-den yapılmıştı. Duvarlarda gümüş ve altın goblenler yoktu, onun yerine elma tomurcuğu deseniyle kaplı şık bir duvar kâğıdı vardı. Bayan Allan’ın Anne’e hediye ettiği birkaç muhteşem resim de asılıydı. Bayan Stacy’nin fotoğrafı onur köşesinde duruyor ve Anne sık sık fotoğrafın altına taze çiçekler koyarak kadını yâd ediyordu. Bu gece odanın içi tıpkı rüyalarındaki bir parfüm gibi, leylak çiçeklerinin kokusuyla kaplıydı. Odada hiç “maun mobilya”

yoktu ama içi kitaplarla dolu, beyaz boyalı bir kitaplıkla yumuşak yastıklı bir sallanan sandalye vardı. Üzerinde beyaz, ince bir örtü olan küçük bir tuvalet masası, eskiden misafir odasında asılı olan etrafı şişman Eros figürleriyle dolu, en tepesinde bir demet üzüm figürü bulunan pembe çerçeveli bir ayna ve beyaz, alçak bir yatak da mevcuttu.

Anne White Sands Oteli'ndeki konser için giyiniyordu. Misafirlerden Charlottetown Hastanesi için bağış toplanacaktı, o yüzden çevredeki tüm amatörler yardıma çağırılmıştı. White Sands Kilise Korosu'ndan Bertha Sampson ile Pearl Clay'den düet yapmaları istenmişti. Newbridgeli Milton Clark bir viyolonsel solo su yapacaktı. Carmody'den Winnie Adella Blair bir İskoç baladı söyleyecek, Spencervale'dan Laura Spencer ile Avonlea'den Anne Shirley de birer şiir okuyacaklardı.

Anne'in bir zamanlar "bu hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı," dediği gibi şu anda da heyecandan içi ürperiyordu. Matthew'un gururdan koltukları kabarmıştı. Marilla da onunla aynı durumdaydı ama bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi ve her zamanki gibi yine, başlarında bir sorumlu olmadan onca genç insanın otelde bir araya gelmesinin hiç de doğru bir şey olmadığını söylemişti.

Anne ile Diana çift koltuklu arabaları olan Jane Andrews ve erkek kardeşi Billy ile birlikte gidecekti. Avonlea'den birkaç kız ve erkek daha konsere gidiyordu. Kasaba dışından gelen misafirler için bir parti verilecek, konserden sonra sahne alanlara özel bir yemek düzenlenecekti.

"Sence beyaz elbise güzel olur mu?" diye sordu Anne endişeyle. "Bence mavi çiçekli elbisem kadar güzel değil... Ve kesinlikle son moda da değil."

"Ama sana çok yakışıyor," dedi Diana. "O kadar yumuşak ve uçuş uçuş ki... Diğerinin kumaşı daha sert, seni fazla süslü gösteriyor. Ama beyaz elbisen sanki senin bir parçan gibi duruyor."

Anne derin bir iç çekti. Diana giyim konusundaki zevkiyle nam salmıştı ve bu konularda çok iyi tavsiyeler veriyordu. Bu özel gecede Diana'nın kendisi de çok güzel görünüyordu. Üzerinde çok hoş, gül pembesi bir elbise vardı. Anne bu elbiseye hayrandı. Fakat Diana konserde sahne almayacağı için nasıl göründüğünün pek bir önemi yoktu. Şu an tüm dikkatini Anne'e vermiş ve Avonlea'yı iyi temsil etmek için tıpkı bir kraliçe gibi giyinip süslenmesini sağlayacağı konusunda ona yemin etmişti.

"Şu fırfırı biraz daha çek. Dur kuşağını bağlayayım, şimdi de terliklerini giydireyim. Saçlarını iki kalın örgü yapacağım ve sonra onları büyük, beyaz bir fiyonkla bağlayacağım... Hayır, alnından tek bir lüle bir indirme... Öyle sade kalsın. Anne saçlarını hiç kendine yakışır şekilde yapmıyorsun. Bayan Allan ortadan ikiye ayırdığında tıpkı bir Meryem Ana gibi göründüğünü söylüyor. Şu küçük, beyaz gülü kulağının arkasına takacağım. Bahçemde bir tane kalmıştı, onu da sana ayırdım."

"İnci kolyemi takayım mı?" diye sordu Anne. "Matthew geçen hafta bana kasabadan zincir almış, üzerimde görmeyi çok isteyeceğinden eminim."

Diana dudaklarını büzüp kızı eleştirir gibi kafasını yan yatırdı ve sonunda incileri takabileceğini söyledi ve Anne'in ince, süt gibi beyaz boynuna inci kolyesini taktı.

"Sende çok tarz bir şey var, Anne," dedi Diana. Arkadaşını hiç kıskanmıyordu, aksine ona hayrandı. "Başını o kadar havalı tutuyorsun ki. Sanırım senin vücut şeklin böyle. Ben çok kısa boyluyum. Hep kısa boylu olmaktan korkmuştum ve şimdi öyle oldum. Sanırım buna alışmaktan başka çarem yok."

"Ama senin de çok güzel gamzelerin var," dedi yanındaki muhteşem yüze şefkatle bakıp gülümseyerek. "Tıpkı kremanın içindeki küçük delikler gibi, harika gamzelerin var. Artık ben gamze umudumu kaybettim. Gamze hayalim asla gerçekleşmeyecek ama o kadar çok hayalim gerçek oldu ki, bundan şikâyetçi olmamam gerekir. Artık hazır mıyım?"

“Hazırsın,” dedi Diana. Tam o sırada kapı eşiğinde sıska figürü, eskisinden daha kır saçları ama aynı köşeli fakat çok daha yumuşak ifadeli yüzüyle Marilla belirdi. “Gel de şu kızımıza bir bak, Marilla. Çok güzel görünmüyor mu?”

Marilla homurdanır gibi bir ses çıkarttı.

“Çok temiz ve düzgün görünüyor. Saçını bu şekilde yapmanı çok seviyorum. Fakat oraya gidene kadar elbisen tozlanır, üstelik böylesine serin bir gece için çok ince giyinmişsin. Zaten bu kumaşla dikiş dikmek dünyanın en zor işi, aldığımda Matthew’a da aynı şeyi söylemiştim. Fakat bugünlerde Matthew’a bir şey söylemenin hiçbir faydası yok. Eskiden her tavsiyeme uyardı ama artık Anne için ne olursa alıyor. Zaten Carmody’deki satıcılar da bunun farkında, ellerinde olanı Matthew’a kolayca satacaklarını biliyorlar. Ona bu güzel ve moda desinler yeter. Matthew hemen bütün parasını verir. Lütfen eteğini tekerleklerle bulaştırma Anne, bir de şu kalın ceketini giy.”

Sonra Marilla, kızın ne kadar da güzel görüldüğünü düşünüp gururla aşağıya indi. “*Alnında bir tacı eksik,*” diye geçirdi içinden. Konsere gidip tatlı kızını dinleyemeyeceği için çok üzüldü.

“Acaba bu elbise için hava çok mu soğuk?” dedi Anne endişeyle.

“Hiç de değil,” dedi panjuru açan Diana. “Hava mükemmel ve bu gece nem filan yok. Şu ay ışığına bak.”

“İyi ki pencerem doğuya bakıyor. Güneşin doğuşunu görebiliyorum,” dedi arkadaşının yanına giden Anne. “Sabahları bu geniş arazilerden yükselip, köknar ormanlarının tepesine doğru çıkan güneşi görmek muhteşem bir şey. Her sabah yeni bir gün doğuyor ve ben her doğan gün ışığıyla birlikte ruhumu yıkadığımı hissediyorum. Ah, Diana bu minik odayı o kadar çok seviyorum ki! Önümüzdeki ay kasabaya gittiğimde odam olmadan ne yapacağım, bilmiyorum.”

“Bu gece gitmekten bahsetme,” diye yalvardı Diana. “Bunu düşünmek istemiyorum çünkü moralim bozuluyor. Bu akşam çok güzel vakit geçirmek istiyorum. Ne okuyacaksın, Anne? Gergin misin?”

“Hiç değilim. Topluluk önüne çok sık çıktığım için artık buna alıştım. İzleyicilere Bakirenin Yemini’ni okumaya karar verdim. Çok acıklı. Laura Spencer komik bir şey okuyacak ama ben insanları güldürmektense ağlatmayı tercih ediyorum.”

“Ya seni ikinci kez sahneye çağırırlarsa ne okuyacaksın?”

“Bunu hayal bile etmezler,” diye suratını astı Anne ama içten içe sahneye ikinci kez davet edilmeyi umuyordu. Hatta kendisini ertesi sabah kahvaltıda Matthew’a olanları anlatırken çoktan hayal etmişti. “Billy ile Jane geldi... Tekerlek seslerini duyuyorum. Haydi.”

Billy Andrews, Anne’in onunla birlikte öne oturması konusunda ısrar edince Anne de isteksiz bir şekilde ön koltuğa geçti. Arkada kızlarla birlikte oturmayı daha çok isterdi zira yol boyunca gülüp sohbet edebilirlerdi. Billy ile gülüp sohbet edecekleri bir şey yoktu. Çocuk iri yarı, şişman, yuvarlak ve manasız yüzlü, yirmi yaşında bir delikanlıydı. Üstelik sohbet yeteneği de pek gelişmemişti. Fakat Anne’e çok hayrandı ve yanında bu ince, uzun, güzel kızla birlikte White Sands’e gitmek onu çok gururlandırıyordu.

Anne omzunun üzerinden geriye dönüp kızlarla sohbet ediyor, ara sıra Billy’ye bakıp bir şeyler söylüyordu. Çocuk sırtıp kıkırdamaktan kıza cevap verecek kelime bile bulamıyordu. Anne her şeye rağmen yolculuktan keyif almıştı. Zaten çok eğlenceli bir geceydi. Yolda otele giden bir sürü araba vardı. Gümüş rengi gökyüzünün altında hepsinden kahkahalar yükseliyordu. Baştan aşağı ışıklarla kaplı otele vardılar ve konser komitesindeki hanımefendiler tarafından karşılandılar. İçlerinden biri Anne’i sahne alacakların soyunma odasına götürdü. İçerisi Charlottetown Senfoni Kulübü’nün üyeleri ile doluydu. Anne onların arasında kendini birden

yalnız hissedip korktu. Hatta utandı. Odasında gözüne çok şık ve güzel görünen elbisesi şu an oldukça düz ve basit görünüyordu. Hatta çevresinde dolaşan onca ipekli, dantelli elbisenin arasında çok düz ve basit diye düşündü. Yanındaki şu güzel kadının pırlantalarıyla karşılaştıınca, kendi boynundaki bu inci kolye hiçbir şeydi. Diğerlerinin üzerindeki görkemli çiçeklerin yanında, onun kulağındaki beyaz gül ne kadar da zavallı kalıyordu! Anne şapkasıyla ceketini çıkartıp bir köşeye büzüldü. Green Gables'taki beyaz odasında olmayı diledi.

Otelin sahnesi daha da berbattı. Elektrikli ampullerden çıkan ışık gözlerini kamaştırdı, uğultular ve parfüm kokuları başı döndürdü. O an Diana ve Jane ile birlikte izleyicilerin arasında oturuyor olmayı diledi zira kızlar arkada muhteşem vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Anne pembe, ipek elbise giymiş tıknaz bir hanımla, beyaz dantelli bir elbise giymiş uzun boylu, asık suratlı bir kızın arasında sıkışıp kalmıştı. Tıknaz hanımefendi durmadan yuvarlak kafasını çevirip gözlüklerinin arkasından Anne'i süzüyordu. Kendisini gözlem altında hisseden Anne neredeyse çılgılık atacaktı. Beyaz dantelli kız durmadan izleyicilerin arasındaki kapı komşusundan söz ediyor; sahneye çıkacak olan amatörler "köy kabakları" veya "bayağı hatunlar" deyip programdaki yerel yeteneklerin "onları çok eğlendireceğini" söyleyerek dalga geçiyordu. Anne ömrünün sonuna kadar bu beyaz dantelli kızdan nefret edeceğini düşündü.

Maalesef o gün otelde profesyonel bir hatip vardı ve Anne'in şanssızlığına bakın ki kendisi de o gece sahne alacaktı. Siyah gözlü, kıvrak bir kadındı. Ay ışığı gibi parlak ve gümüşü, muhteşem bir tuvalet giymişti. Boynunda ve koyu renkli saçlarında mücevherler vardı. Kadının son derece muhteşem ve esnek bir ses tonu vardı, yüz ifadesi de çok güçlüydü. Seyirciler onu dinlerken çılgına döndü. O an kendini ve tüm sorunlarını tamamen unutan Anne de kadını ıslıl ıslıl ve hayranlık dolu gözlerle dinliyordu. Kadının okuması bitince Anne elleriyle aniden yüzünü kapattı. Bu kadından

sonra asla o sahneye çıkamazdı... Asla. Bunu yapabileceğini nasıl düşünmüştü zaten? Ah, keşke şu an Green Gables'a geri dönebilseydi!

Anne tam da bu talihsiz düşüncelerle boğuşurken ismi anons edildi. Anne bir şekilde ayağa kalkıp sahneye doğru yürüdü. Baş hafifçe dönüyordu. Yüzü o kadar solgundu ki seyircilerin arasında oturan Diana ile Jane endişeyle birbirlerini ellerini sıktı.

Anne şu an fena hâlde sahne korkusuna kapılmıştı. Sık sık topluluk önünde konuşmaya alıştı ama daha önce hiç bu kadar kalabalık bir seyirci ile karşılaşmamıştı. Bu manzara onu felç etti. Her şey çok garip, çok abartılı, çok parlaktı... Tuvalet giymiş hanımefendilerin görkemi, eleştiri dolu yüzler, çevresini saran zengin ve kültürlü insanların yarattığı ağır atmosfer onu çok etkiledi. Burası Münazara Kulübü'ndeki sahnelerden çok farklıydı. Arkadaşlarının, komşularının tanıdık ve sempatik yüzleri yoktu. Bu insanlar zalim birer eleştirmene benziyorlar, diye düşündü. Belki de o beyaz dantelli kız gibi, "bayağı" çabasıyla dalga geçeceklerdi. Kendini çok kötü ve çok çaresiz hissetti. Dizleri titriyordu, başı öne düştü, üzerine korkunç bir baygınlık çöktü. Tek kelime bile edemiyordu, her ne kadar büyük rezillik de olsa sahneden koşarak kaçmayı düşündü.

Fakat birden, korkulu gözlerle seyircilere bakarken odanın en arkasında yüzünde bir gülümsemeyle eğilmiş duran Gilbert Blythe'ı gördü. Bu gülümseme Anne'e çok kibirli ve sanki çocuk zafer kazanmış gibi geldi. Oysa aslında hiç ilgisi yoktu. Gilbert aslında genel olarak içinde bulunduğu ortamdan keyif aldığı ve Anne'in sahnedeki o ince vücudu, güzel yüzünden etkilendiği için gülümsüyordu. Kendisini otele getiren Josie Pye çocuğun yanına oturmuştu. Kızın yüzünde kesinlikle haris ve kibirli bir ifade vardı. Ama Anne Josie'yi görmedi, zaten görseydi bile umursamazdı. Derin bir nefes alıp gururla başını havaya kaldırdı. Cesaret ve kararlılık bir elektrik akımı gibi vücudunu sardı. Gilbert Blythe'in önünde başarısız olamazdı... Çocuğu asla kendisine güldüremez-

di. Asla, asla, asla! Korkusu ve gerginliği yok oldu. Şiirine başladı. Berrak ve tatlı sesi gayet gür bir şekilde çıkıyor ve salonun en arka sıralarına kadar ulaşıyordu. Kendine çok hâkimdi ve az evvel yaşadığı o zayıflığı sanki hiç ama hiç hissetmemiş gibiydi. Okuması bitince salon alkıştan inledi. Anne yanakları utançtan kızarmış ama mutlu bir şekilde yerine oturdu. Yanındaki pembe, ipek elbiseli tıknaz kadının da avuçları patlayana dek kendisini alkışladığını gördü.

“Canım, muhteşemdin!” dedi kadın. “Tıpkı bir bebek gibi ağladım, gerçekten ağladım. Bak, seni istiyorlar... Tekrar sahneye çıkmanı istiyorlar!”

“Ah, gidemem!” dedi Anne şaşkınlıkla. “Ama yine de gitmeliyim yoksa Matthew hayal kırıklığına uğrar. Zira beni yeniden sahneye davet edeceklerini söylemişti.”

“O hâlde Matthew’u hayal kırıklığına uğratma,” dedi pembe ipekli kadın gülerek.

Anne yanakları kıpkırmızı bir şekilde gülümseyerek yeniden sahneye çıktı ve seyirciyi daha da coşturan minik, komik bir şiir okudu. Akşamın geri kalanı onun için tam bir zafer coşkusu içinde geçti.

Konser bitince, pembeli tıknaz kadın -Amerikalı bir milyonerin karısıydı- Anne’i kanadının altına aldı ve onu herkesle tanıştırdı. Herkes Anne’e karşı çok kibardı. Profesyonel hatip Bayan Evans gelip Anne ile sohbet etti. Ona çok güzel bir sesi olduğunu ve okumalarını “son derece seçkin” bir şekilde yaptığını söyledi. Büyük, şık dekore edilmiş yemek salonunda akşam yemeklerini yediler. Anne ile birlikte geldikleri için yemeğe Diana ile Jane de katıldı ama Billy’yi bulamadılar. Çocuk yemeğe davet edileceği için çok korkmuş ve ortadan kaybolmuştu. Her şey bittiğinde arkadaşlarıyla birlikte onları bekliyordu. Üç genç kız sakin ay ışığının altında keyifli bir yolculuk yaparak evlerine geri döndü. Anne derin bir nefes alıp koyu renkli köknarların üzerindeki berrak gökyüzüne baktı.

Ah, sessiz ve sakin bir gecede dışarıda olmak ne kadar da güzeldi! Her şey ne kadar muhteşem ve sakindi. Denizin mırıltısına büyümlü sahilleri koruyan devler gibi duran karanlık kayaların yankıları eşlik ediyordu.

Giderlerken Jane, "Sizce de muhteşem bir gece olmadı mı?" dedi. "Keşke çok zengin bir Amerikalı olup tüm yazı bir otelde geçirebilseydim. Mücevherler takar, açık yakalı elbiseler giyer ve her gün dondurmayla tavuklu salata yerdim. Eminim bu okulda öğretmenlik yapmaktan çok daha eğlenceli olurdu. Anne, ilk önce asla başlayamayacağını düşünüp korksam da sahne performansı muhteşemdi. Bence Bayan Evans'inkinden bile daha iyiydi."

"Ah, hayır lütfen böyle şeyler söyleme Jane," dedi Anne. "Zira kulağa aptalca geliyor. Bayan Evans'inkinden daha iyi olamazdı, biliyorsun çünkü o bir profesyonel. Bense daha bu konuda çok az tecrübesi olan basit bir öğrenciyim. Fakat insanlar benimkini de güzel buldularsa bu hoşuma gider."

"Sana bir iltifat geldi Anne," dedi Diana. "En azından bence ses tonundan anladığım kadarıyla bu bir iltifattı. Bir kısmı yani. Jane ile ikimizin arkasında oturan Amerikalı bir adam vardı. Kömür gibi gözleri ve saçlarıyla çok romantik görünüyordu. Josie Pye onun çok önemli bir sanatçı olduğunu söyledi ve annesinin Boston'daki kuzeni o adamla aynı okula gitmiş biriyle evliymiş. Şey, adamın *'sahnedeki şu muhteşem Titian saçlı kız da kim?'* dediğini duyduk. Öyle değil mi, Jane? *'Yüzünün resmini yapmayı çok isterim,'* dedi. İşte böyle, Anne. Titian saçlı ne demek?"

"Sanırım kızıl demek," diye güldü Anne. "Titian kızıl saçlı kadınların resmini yapmayı çok seven ünlü bir ressamdı."

"O hanımların taktığı pırlantaları gördünüz mü?" diye iç çekti Jane. "Baş döndürücüydü. Siz de zengin olmak istemez miydiniz kızlar?"

"Zaten zenginiz," dedi Anne gururla. "On altı yaşındayız, kraliçeler kadar mutluyuz ve fevkalade bir hayal gücümüz var, daha

ne olsun? Şu denize bakın kızlar... Gümüş gibi ama gölgeler pek çok şeyi örtmüş. Milyonlarca dolarımız, bir sürü pırlantamız, süslü giysilerimiz bile olsa bu muhteşem manzaraya değişmezdim. Eğer o kadınların yerinde olsanız siz de değişmezsiniz. O beyaz dantelli kız gibi olup hayatınız boyunca yüzünüzde ekşi bir ifade olmasını ve sanki dünyaya küs gibi doğmuş olmayı diler miydiniz? Ya da her ne kadar iyi ve nazik de olsa o pembeli kadın gibi kısa ve tıknaz olup güzel bir vücudunuz olmamasını mı? Hatta gözlerinde o çok ama çok kederli bakışla Bayan Evans gibi olmayı mı? Öylesine bir bakışa sahip olmak için çok mutsuz olmak gerekir. İstemeyeceğini sen de biliyorsun, Jane Andrews.”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi ikna olmayan Jane. “Bence elmaslar insanı gayet rahat yaşatır.”

“Ben kendim dışında hiç kimse olmak istemezdim hatta hayatım boyunca elmasım olmayıp rahat yaşamasam bile,” dedi Anne. “Green Gables’li Anne olmaktan epey mutluyum ve inci kolyemden de çok memnunum. Zira Matthew’un onları bana en az Madam Pembe’nin mücevherleri kadar büyük bir sevgiyle aldığını biliyorum.”

BÖLÜM 34

QUEEN'S KIZI

Green Gables'ta sonraki üç hafta çok meşgul geçti; zira Anne, Queen's Academy'ye gitmek için hazırlık yapıyordu. Dikilecek bir sürü dikiş, konuşulup ayarlanacak çok fazla şey vardı. Anne'in kıyafeti gayet şık ve güzeldi. Matthew elbiseyi çok beğenmiş ve yine Marilla'ya danışmadan almıştı. Dahası da geldi. Marilla bir akşam kucağında soluk yeşil bir kumaşla Anne'in odasına çıktı.

"Anne, güzel ve hafif bir elbise için sana bir şey getirdim. Bence ihtiyacın yok zira çok fazla güzel elbisen var ama akşam kasabada bir partiye filan davet edilir ve hakikaten güzel bir şey giymek istersen bunu kullanabilirsin diye düşündüm. Duyduğuma göre Jane, Ruby ve Josie'nin kendi deyimleriyle 'akşam elbiseleri' varmış, ben de onlardan geri kalmanı istemedim doğrusu. Geçen hafta Bayan Allan ile birlikte kasabaya gidip bunu seçtik. Emily Gillis diyecek. Emily hem çok zevkli hem de çok iyi dikiş dikeyor."

"Ah, Marilla bu çok güzel!" dedi Anne. "Çok teşekkür ederim. Bana karşı bu kadar nazik olmana inanamıyorum. Buradan gitmek her geçen gün daha da zorlaşıyor."

Yeşil elbise Emily'nin zevki doğrultusunda bir sürü fırfır, volan ve dantelle donatıldı. Anne bir akşam Marilla ve Matthew görsün diye elbiseyi giydi ve onlar için mutfakta 'Bakirenin Yemini' şiirini okudu. Marilla bu parlak ve güzel yüzlü, asil kızı izlerken onun Green Gables'a geldiği ilk akşamı hatırladı. Üzerinde çirkin sarımsı kahve bir elbise vardı, garip ve ürkmüş bir çocuktu, yaşlı gözlerinden yaşadığı onca acı gayet net anlaşılabilirdi. Bunu hatırlayınca Marilla'nın da gözleri yaşlarla doldu.

“Performansıma ağladığına eminim, Marilla,” dedi Anne ve kadının yanağına kelebek gibi hafif bir öpücük kondurdu. “İşte ben buna zafer derim.”

“Performansına ağlamıyordum ki,” dedi bir şiir için ağlayacak kadar zayıf olduğunun düşünülmesine kızarak. “Küçüklüğünü düşünmeden edemedim, Anne. Onca tuhaflığına rağmen hiç büyümemiş olmanı çok isterdim. Ama artık büyüdün ve gidiyorsun. Çok uzun boylu, çok şık görünüyorsun ve... Ve... O elbisenin içinde çok farklı görünüyorsun. Sanki Avonlea’ya ait değilmişsin gibi. Bunları düşününce kendimi çok yalnız hissettim.”

“Marilla!” Anne kadının yumuşacık kucağına oturup Marilla’nın çizgilerle dolu yüzünü ellerinin arasına aldı ve şefkat dolu gözlerle gözlerinin içine baktı. “Ben hiç değişmedim... Hem de hiç. Sadece biraz yontuldum, hepsi bu. Gerçek ben tam burada ve aynı. Nereye gittiğimin ya da dışarıda ne kadar değişik şeyler yapacağımın hiçbir önemi yok. Kalbimde daima senin minik Anne’in olarak kalacağım ve hem seni, hem Matthew’u hem de Green Gables’ı yaşadığım her gün daha da çok seveceğim.”

Anne taze yanağını Marilla’nın ihtiyar yanağına dayayıp eliyle de Matthew’un omzunu sıvazladı. Marilla o an tüm duygularını kelimelere dökmeye hazırdı ama doğası ve alışkanlıkları gereği maalesef bunu yapamadı. Sadece kızına azıcık sarılıp elini şefkatle kalbine götürdü ve keşke gitmesine hiç izin vermeseydim diye düşündü.

Gözlerinde garip şekilde nemlenen Matthew ayağa kalkıp dışarı çıktı. Mavi yaz gecesindeki parlak yıldızların altında kavakların altındaki çite doğru kederle yürüdü.

“Hiç de şımarık bir kız olmadı,” diye mırıldandı kendi kendine gururla. “Sanırım bazen araya girmemin hiçbir zararı olmamış. Hem zeki hem güzel, hem de sevgi dolu biri o. Ki zaten bu her şeyden çok daha önemli. O bizim için büyük bir lütuftu ve Bayan Spencer bundan daha talihli bir hata yapmış olamaz... Bu resmen

talihli. Başka bir şey olduğuna asla inanmıyorum. Tanrı ona ihtiyacımız olduğunu görüp onu bize verdi.”

Anne’in kasabaya gitmesi gereken gün nihayet gelip çattı. Gözyaşlarıyla Diana’ya ve gözyaşları olmadan Marilla’ya -en azından Marilla için öyleydi- veda ettikten sonra, Matthew ile birlikte güzel bir eylül sabahı yola çıktılar. Anne gidip Diana gözyaşlarını sildikten sonra kuzenleriyle birlikte Carmody’deki White Sands Oteli’nin pikniğe katıldı ve çok eğlendi. Marilla ise gün boyu kendini meşgul etmek için gereksiz ne kadar iş varsa yaptı. Yüreğinde yana acı dolu alev gözyaşlarıyla sönmüyordu. O gece Marilla perişan hâlde yatağına yattığında evin doğusundaki odanın tazecik ve genç bir nefesle dolu olmadığını bildiğinden yüzünü yastığa gömdü ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Herhangi bir insanı bu denli sevmenin günah olduğu öğretisiyle büyümüş bu kadın şimdi Anne’in gidişine ağlıyordu.

Anne ile tüm Avonlea’dan gelen öğrenciler Queen’s Academy’ye tam zamanında geldi. İlk gün çok heyecanlı ve güzel geçti. Bütün yeni öğrencilerle tanışıp profesörleri bizzat gördüler ve sınıflarına yerleştiler. Anne Bayan Stacy’nin tavsiyesiyle İkinci Yıl çalışmalarına katılmaya karar verdi. Gilbert Blythe de aynısını yaptı. Bunun anlamı eğer başarılı olurlarsa öğretmenlik için İlk Yılın derslerini iki değil tek bir yılda alıp tamamlamaktı. Tabii bunun için diğerlerinden daha çok çalışmaları gerekiyordu. Jane, Ruby, Josie, Charlie ve Moody Spurgeon o kadar hırslı olmadıkları için İkinci Sınıf derslerini almaya niyetlenmedi. Anne kendisini diğer elli öğrenciyle aynı sınıfta bulunca çok yalnız hissetti. Sınıfın en ucunda duran uzun boylu, kahverengi saçlı çocuk dışında içlerinden birini bile tanımıyordu. Onu tanıması da bir işe yaramıyordu, kötümser bir ruh hâlineydi. Yine de onunla aynı sınıfta olmak içini rahatlatmıştı, elbette eski rekabet devam edecekti zira Anne bu rekabet de olmasa ne yapacağını hiç bilmiyordu.

“Bu duygu olmadan kendimi rahat hissedemem,” diye düşündü. “Gilbert fena hâlde kararlı görünüyor. Eminim o madalyayı

kazanmak için bile neler yapacağını düşünüyordur hep. Ne kadar muhteşem bir çenesi var! Daha önce bunu hiç fark etmemiştim. Keşke Jane ve Ruby de bu sınıfta olsaydı. Gerçi yeterince hırslanırsam kendimi çatı katına düşmüş bir kedi gibi hissetmeyeceğimi sanıyorum. Acaba burada kimlerle arkadaş olacağım? Bu gerçekten ilginç bir tecrübe. Elbette ne kadar hoşlansam da hiçbir Queen's kızını Diana kadar sevmeyeceğime dair ona söz verdim ama en iyi ikinci arkadaşımı edinmeye de can atıyorum doğrusu. Kahverengi gözlü, kırmızı elbiseli şu kıızı sevdim. Çok canlı görünüyor, gül kırmızısını andırıyor. Bir de pencereden dışarıya bakan şu sarışın kız var. Saçları çok güzel ve hayaller hakkında bir iki şey biliyor gibi. İkisini de tanımayı, iyi tanımayı çok isterim. Onlarla kol kola dolaşıp lakaplar takacak kadar iyi tanımayı hem de. Ama şu an ne ben onları tanıyorum ne de onlar beni. Muhtemelen özellikle beni tanımak da istemiyorlardır. Ah, çok yalnızım!”

Anne o gece alaca karanlıkta kendisini yurt odasına tek başına bulunca, daha da yalnız hissetti. Diğer kızların kasabada akrabaları vardı ama Anne tek başına kalıyordu. Bayan Josephine Barry onu yanına almak istemişti ama Beechwood Queen's arası çok uzak olduğundan bu mümkün değildi. O yüzden Bayan Barry de ona yurt ayarladı ve Matthew ile Marilla'ya hiç endişe etmemelerini söyledi.

“Bu yurdu işleten kadın son derece nazik ve akıllı başında biri,” dedi Bayan Barry. “Kocası İngiliz bir memur olduğundan yurda alacağı kişileri titizlikle seçer. Anne bu çatı altında asla kötü biriyle karşılaşmaz. Yemekleri güzeldir, üstelik yurt tam da Akademi'nin yanında. Burası sessiz ve iyi bir mahalledir.”

Kadının tüm söyledikleri doğru olmalıydı, hatta doğru olduğu ortaya çıktı ama bu Anne'in yuva hasreti çekmesine engel olmuyordu. Bu daracık, küçük odada kendini çok yalnız hissediyordu. Duvarlar bomboştu, tek bir resim bile yoktu. Odada minicik, demir bir yatak ve boş bir kitaplık vardı. Green Gables'taki kendi beyaz odasını düşününce boğazına korkunç bir şey oturdu.

Muhteşem yeşillikteki arazilerini, bahçede büyüyen tatlı çiçeklerini, orkidelerin üzerine vuran ay ışığını, vadinin altındaki nehri, gece rüzgârla kokusunu içine çektiği bahar tomurcuklarını, geniş ve yıldızlı gökyüzünü ve ağaçların arasından Diana'nın odasındaki pencereden parlayan ışığı düşündü. Burada bunların hiçbirisi yoktu. Pencereden bakınca sadece bir cadde görüyordu, gökyüzü telefon telleriyle kaplanmıştı, binlerce yabancı ayak sesi ve binlerce ışık yabancı gözlerden etrafa saçılıyordu. Ağlayacağını farkındaydı fakat buna direndi.

"Ağlamayacağım. Bu hem aptallık hem de zayıflık olur. Of, üçüncü gözyaşım da burnumdan aşağı aktı. Dahası da geliyor! Onları durdurmak için komik şeyler düşünmeliyim. Ama bütün komik şeyler Avonlea ile ilgili ve bu işimi daha da zorlaştırıyor... Dört, beş... Haftaya cuma eve gidiyorum ama daha yüz yıl varmış gibi geliyor. Ah, Matthew şu an eve gelmiştir... Marilla da çitlerde onun tarladan dönüşünü izliyordur... Altı, yedi, sekiz... Of, bunları saymanın hiç faydası yok! Sel gibi geliyorlar. Neşelenemiyorum, neşelenmek istemiyorum! Kötü hissetmek daha güzel!"

Gözyaşları sel gibi akarken birden Josie Pye ortaya çıktı. Tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle Anne kızı pek de sevmediğini unuttu. Avonlea'nın bir parçası olduğu için bir Pye'ı bile görmekten mutluluk duydu.

"Gelmene çok sevindim," dedi içtenlikle.

Acır gibi yüzüne bakan Josie, "Ağlıyordun," dedi. "Sanırım evini özledin, bazı insanlar kendilerini hiç kontrol edemiyor doğrusu. Sana söyleyeyim benim ev özlemi çekmek gibi bir niyetim yok. O sıkıcı ve eski Avonlea'den sonra kasaba bana çok hareketli ve neşeli geldi. Orada nasıl bu kadar uzun süre yaşadığımı merak ediyorum doğrusu. Ağlama Anne. Sana hiç yakışmıyor, hem burnun ve gözlerin kıpkırmızı olmuş hatta bütün yüzün kızarmış. Bugün Akademi'de müthiş vakit geçirdim. Fransızca profesörümüz tam bir ördek. Adamın bıyıkları insanın içini gıcıkıyor. Yiyecek bir

şeylerin var mı Anne? Açlıktan ölüyorum. Herhâlde tatlı Bayan Marilla yanına bir sürü kek koymuştur. Zaten o yüzden sana uğradım. Yoksa parka gidip Frank Stockley ile birlikte bandoyu dinleyecektim. O da benimle aynı yurttta kalıyor ve sportmen biri. Bugün sınıfta seni görmüş. Bana şu kızıl saçlı kız kim diye sordu. Ona senin Cuthbertlar tarafından evlat edinilen bir yetim olduğunu, önceki yaşamını hiç kimsenin bilmediğini söyledim.”

Tam Anne, Josie Pye’in yarenliği yerine gözyaşlarını tercih edeceğini düşünürken Ruby ile Jane geldi. İkisi de üçer santimlik Queen’s Academy kurdelesinden takmıştı. Yakalarına iğneledikleri mor ve kırmızı renkli fiyonklar kabanlarının üzerinde gururla sallanıyordu. Josie, Jane ile “konuşmadığı” için birden sus pus oldu.

“Eee,” dedi Jane iç çekerek, “daha sabaha çok var. Aslında evde Virgil çalışmam gerekiyordu, şu korkunç ihtiyar profesör yarınki ders için yirmi satır ezberlememizi istedi. Ama ben bir türlü oturup çalışmıyorum. Anne, yanaklarında izler görüyorum. Ağlıyordun herhâlde, Ruby gelmeden önce ben de ağlıyordum ama artık kendimi toparladım. Başkası da benim gibi sulu gözlü olunca, kendi sulu gözlülüğümü o kadar takmıyorum. Kek? Bana ince bir dilim verirsin, öyle değil mi? Teşekkür ederim. Bu gerçek bir Avonlea keki olmuş.”

Masada duran Queen’s takvimini gören Ruby, Anne’in altın madalya hedefinin olup olmadığını öğrenmek istedi.

Yanakları kızaran Anne, madalyayı almayı hedeflediğini itiraf etti.

“Ah, aklıma gelmişken,” dedi Josie, “Queen’s, Avery Bursu veriyormuş. Haberi bugün geldi. Bana da Frank Scotley söyledi, amcası yönetim kurulundaymış. Yarın okulda duyurulacaktı.”

Bir Avery Bursu! Anne kalbinin hızlandığını hissetti, hırsı sanki büyü yapılmış gibi aniden yükselmeye başladı. Josie bu haberi vermeden önce Anne’in en büyük hedefi erkenden öğretmenlik

diplomasını almaktı ve sene sonunda muhtemelen altın madalyayı da! Fakat Anne bir anda kendini bursu kazanıp Redmond Üniversitesi'nde sanat eğitimi almaya giderken hayal etti. Oradan büyük bir başarıyla mezun oluyordu. O bunları hayal ederken Josie'nin sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Avery Bursu İngilizceydi ve Anne ayaklarının memleketinin topraklarına bastığını hissetti.

New Brunswickli zengin bir tüccar ölmüş ve servetinin büyük bir kısmını lise ve Maritime Bölgesi'ndeki saygın akademilerde okuyan başarılı öğrencilere burs olarak paylaştırılması için bırakmıştı.

Queen's Academy'de bu bursu alacak birinin olup olmadığı bilinmiyordu ama sonunda konu çözüme kavuşmuş ve dönem sonunda İngilizce ve İngiliz Edebiyatında en yüksek puanı alan öğrenciye burs verileceği açıklanmıştı. Redmond Üniversitesi'nde dört yıllık bir eğitim için, senede iki yüz elli dolarlık bir bursu bu. Anne'in o gece heyecanla yatağa girmesine hiç şaşmamak gerekirdi doğrusu!

"Eğer çok çalışırsam o bursu kazanırım," dedi kendi kendine. "Üniversiteye girersem Matthew benimle çok gurur duymaz mı? Ah, insanın hırslının olması çok güzel bir şey. Bu kadar hırslı olduğum için çok mutluyum. Üstelik hırslarımın hiç sonu yok gibi... Zaten en iyi yanı da bu. Tam bir hırsa kapılıyorsun ki karşına pırıl pırıl parlayan bir yenisi çıkıyor. Bu durum hayatı çok ilginç hâle getiriyor."

BÖLÜM 35

QUEEN'S ACADEMY'DE KIŞ

A nne hafta sonları evine yaptığı ziyaretler sayesinde artık Ayuva hasreti çekmiyordu. Güzel havalar sona erene dek Avonlea’lı öğrenciler cuma gecesi bile Carmody’de açılan yeni tren yoluyla evlerine seyahat ettiler. Diana ve birkaç Avonlealı çocuk daha onları karşılıyor ve hepsi birden köye kadar sevinçle yürüyordu. Anne cuma akşamları Avonlea’daki evlerden yükselen ışıkların eşliğinde, bu serin sonbahar tepeleri ve altın sarısı gökyüzünün altında yaptıkları yürüyüşlerin haftanın en güzel ve en iyi saatleri olduğunu düşünüyordu.

Gilbret Blyhte neredeyse her zaman Ruby Gillis ile birlikte yürüyor ve kızın çantasını taşıyordu. Ruby artık çok güzel bir genç kız olmuştu ve artık büyüdüğü için annesi izin verdiği sürece etek giyiyor ama kasabadayken topladığı saçlarını eve döndüğünde açmak zorunda kalıyordu. Kocaman, parlak mavi gözleri, muhteşem bir teni ve hafif toplu bir vücudu vardı. Çok neşeli, hep gülen ve uyumlu biriydi. Hayatın kendisine sunduğu tüm güzelliklerden keyif alıyordu.

“Fakat bence o Gilbert’in tipi değil,” diye fısıldadı Jane, Anne’e. Anne de aynı şeyi düşünüyordu ama Avery bursunu hedeflediği için bunu asla dile getirmiyordu. Öte yandan sohbet edip güleceği, kitaplarını, hedeflerini ve fikirlerini paylaşabileceği Gilbert gibi bir arkadaşının olmasının çok güzel olacağını da düşünüyordu. Gilbert’in da kendisi gibi hedefleri olduğunun farkındaydı ve Ruby Gillis bu tip konulardan bahsedebilecek tipte bir kız değildi.

Anne’in Gilbert hakkındaki düşüncelerinin altında aptalca bir duygusallık filan yatmıyordu. Ona göre erkeklerden iyi arkadaşlar

çıkması muhtemeldi. Eğer Gilbert ile ikisi arkadaş olsa çocuğun kaç arkadaşı olduğunu ya da kiminle yürüdüğünü hiç kafasına takmazdı. Zira Anne arkadaşlığa önem veren biriydi. Bir sürü kız arkadaşı vardı ama karşı cinsten bir arkadaşının olması hem bakış açısını genişletir hem de kıyaslama yapabilmesini sağlardı. Gerçi Anne bu konudaki hislerini açıkça ifade etmiyordu. Fakat Gilbert bir kez bile trenden eve giderken yeşil çimenliklerden, serin tarlalardan kendisiyle birlikte yürüse ikisinin de önlerinde açılan yeni dünya ile ilgili çok güzel sohbet edeceklerinden, umut ve hedeflerini paylaşacaklarından emindi. Gilbert zeki bir delikanlıydı, olaylarla ilgili kendine ait fikirleri vardı ve elinden gelenin en iyisini yapıp hayatın ona sunduklarının en iyisini elde etmekte kararlıydı. Ruby Gillis Anne'e çocuğunun anlattıklarının yarısını bile anlamadığından söz etmiş ve Gilbert'ın tıpkı Anne gibi konuştuğunu söylemişti. Eğer kafasına bir şey taktıysa o da tıpkı Anne Shirley gibi kitaplarla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Frank Scotley de epey tatlı bir çocuktı ama Gilbert yarısı kadar bile yakışıklı değildi, o yüzden Ruby hangisinden daha çok hoşlandığına bir türlü karar veremiyordu!

Anne'in okulda az ama öz arkadaşı vardı. Hepsi de kendisi gibi düşünceli, hırslı ve hayal gücü yüksek öğrencilerdi. "Gül kırmızı" kız Stella Maynard ve "hayalci kız" Priscilla Grant ile kısa süre içinde çok yakınlaşmış ve aslında çok sessiz, hüzünlü gibi görünen bu genç kızın epey eğlenceli ve şakacı biri olduğunu anlamıştı. Hareketli ve siyah gözlü Stella'nın kalbiyse bir sürü güzel hayal ve fantazilerle doluydu. O da tıpkı Anne'inki gibi rengarenk hayaller kuruyordu.

Noel tatilinden sonra Avonleali öğrenciler cuma akşamları eve gitmeyi bıraktı ve kendilerini derslere verip çok çalışmaya başladı. Bu süre zarfında tüm öğrencilerin aldığı puanlarla seviyeleri belirlenmiş ve sınıflardaki tüm bireyler sıkı ve disiplinli bir çalışmaya girişmişti. Kesin gerçekler genel anlamda kabul görmeye başlamıştı. Yani madalyayı alabilecek kişi sayısının sadece üç oldu-

ğunu herkes itiraf ediyordu. Gilbert Blythe, Anne Shirley ve Lewis Wilson. Avery Bursu içinse durum biraz daha belirsizdi. Bu bursu kazanma ihtimali olan altı kişi vardı. Matematik dersindeki bronz madalyanın şişman, komik, çıkık alınlı ve yamalı kabanı olan bir köylü çocuğunun alması bekleniyordu.

O yıl Queen's Academy'nin en güzel kızı Ruby Gillis idi, İkinci Sınıfların en güzel kızı ünvanına sahip olansa Anne Shirley'e oranla çok küçük bir farkla da olsa, Stella Maynard'dı. Ethel Marr herkese göre en tarz saç modellerini uygulayan kızdı ve Jane Andrews, sade, hantal ama vicdanlı Jane, fen dersinde birincilik bayrağını elinde tutuyordu. Josie Pye bile o keskin ve sivri diliyle Queen's enler listesine girmeyi başarmıştı. Kısacası Bayan Stacy'nin eski öğrencilerinin neredeyse tamamı akademik dünyanın geniş arenasında kendilerini ön plana çıkartabilmişti.

Anne düzenli ve çok çalışıyordu. Gilbert ile rekabeti tıpkı Avonlea'de olduğu gibi yoğunlu. Gerçi bu sefer sınıfın çoğunluğunun bundan haberi yoktu ama bir şekilde rekabetin tadı kaçmış gibiydi. Anne artık sadece Gilbert'ı yenmek için kazanmak istemiyordu, onun yerine güzel bir zaferle ailesini gururlandırmak istiyordu. Kazanmak onun için dünyalara bedel de olsa artık kazanamasa da hayatın çekilmez olacağına inanmıyordu.

Öğrenciler derslerin dışında gayet güzel vakit geçirecek pek çok fırsata da sahipti. Anne boş zamanlarının çoğunu Beechwood'da geçiriyor; pazar yemeklerini orada yiyip, kiliseye Bayan Barry ile birlikte gidiyordu. Kadın yaşlandığını itiraf etse de ne siyah gözlerinin pırıltısından ne de keskin dilinden hiçbir şey kaybetmemişti. Fakat eleştiriyi seven bu ihtiyar hanım daima bir numaralı konuğu olan Anne'e karşı asla sert bir dil kullanmıyordu.

"Şu Anne denen kız durmadan gelişiyor," dedi. "Diğer kızlardan sıkılıyorum... Hepsi birbirinin aynısı. Fakat Anne bir gökkuşağı kadar renkli ve her rengi birbirinden güzel. Çocukluğundaki kadar komik mi bilmiyorum ama bana kendini sevdireyor ve ben

kendini sevdiren insanlardan çok hoşlanırım. Bu şekilde onları sevmeye çalışarak fazla zorlanmıyorum.”

Derken neredeyse hiç kimse fark etmeden ilkbahar geliverdi. Avonlea’de kışın kar yığınlarının parladığı çorak topraklardan şimdi pembe alıçlar fırlıyordu. “Yeşil bir sis” ormanları ve vadileri kaplamıştı. Fakat Charlettetown’daki hırslı öğrencilerin konuştukları tek şey sınavlardı.

“Dönemin bitiyor olmasına inanamıyorum,” dedi Anne. “Geçtiğimiz sonbahar bana çok uzun geldi... Bütün kış ders çalışmakla geçti. Ama işte ilkbahardayız ve haftaya sınavlarımız başlıyor. Kızlar, bazen bu sınavlar sanki dünyadaki her şey demekmiş gibi hissediyorum ama şu kestane ağaçlarının üzerinde kabaran tomurcuklara ve sokakların üzerinde uzanan sisli, mavi gökyüzüne bakınca sınavları hiç de önemsemiyorum.”

Anne’in yanına uğrayan Jane, Ruby ve Josie konuya bu açıdan bakmıyordu. Onlara göre sınavlar çok ama çok önemliydi... Kestane tomurcuklarından ya da bahar havasından çok daha önemliydi. Sınavları geçeceğinden emin olan Anne için her şey yolundaydı ve bu anların tadını çıkartabiliyordu ama tüm geleceğiniz sınavlara bağlıysa -ki kızlar kendi geleceklerinin öyle olduğunu düşünüyordu- hiçbir şeye felsefi açıdan bakamazdınız.

“Geçtiğimiz iki hafta içinde tam üç kilo verdim,” diye iç çekti Jane. “Endişelenme demenin hiçbir faydası yok. Endişeleneceğim. Hem endişe az da olsa işe yarıyor. Sanki endişeliyken bir şeyler yapıyormuşum gibi hissediyorum. Bütün kış boyunca Queen’s Academy’ye gidip bir sürü para harcamışken, sınavlardan geçemezsem çok kötü olur.”

“Benim umurumda değil,” dedi Josie Pye. “Bu sene geçemezsem seneye gene gelirim. Babamın yeterince parası var. Anne, Frank Stockley Profesör Tremaine’nın madalyayı kesinlikle Gilbert’in, Avery Bursu’nu da Emily Clay’in alacağını söylediğinden bahsetti.”

“Bu söylediklerine belki yarın üzülebilirim Josie,” diye güldü Anne. “Fakat şu an Green Gables’ta menekşelerin çıkmaya ve tüm vadiyi mor renge bürümeye, Âşıklar Yolu’ndaki otların başlarını topraktan çıkartmaya başladıklarını bildiğim için Avery Bursu’nu kazanıp kazanmamam hiç fark etmiyor. Ben elimden gelenin en iyisini yaptım ve artık ‘kavganın tadını çıkartmanın’ ne anlama geldiğinin farkındayım. Çabalayıp kazanmaktan daha önemli olan şey kazanamasan da çabalamandır. Kızlar, lütfen artık sınavlardan söz etmeyin! Şu evlerin üzerinde uzanan soluk yeşil gökyüzüne bakın ve kendinizi şu an Avonlea’daki mor renge bürünmüş ormanlarda hayal edin.”

“Diploma töreninde ne giyeceksin, Jane?” diye sordu Ruby.

Jane ile Josie aynı anda cevap verip bir sürü son moda şey saydılar. Fakat pencere pervazına dirseklerini dayamış Anne, yumuşak çenesini ellerinin üzerine koymuş hayaller kuruyordu. Gözleri şehirdeki çatıların üzerinde geziniyor, muhteşem gün batımını izliyor ve gençliğinin vermiş olduğu iyimserlikle geleceği ile ilgili pek çok güzel olasılık düşünüyordu. Bütün olasılıklar önünde sonsuz bir deniz gibi uzanıyordu... Ve her yıl yeni bir hedef çelengine taktığı pembe bir gül gibi açıyordu.

BÖLÜM 36

İHTİŞAMLI ZAFER VE HAYALLER

Queen's Academy'deki son sınavların sonuçlarının açıklandığı sabah Anne ile Jane caddede birlikte yürüyordu. Jane mutluydu ve gülümsüyordu, sınavlar bitmişti ve hepsinden geçtiğinden emindi. Daha fazlasıyla ilgilenmiyordu zira büyük hırsları yoktu. Bu dünyadan aldığımız ve bu dünyaya verdiğimiz her şeyin bir bedeli olduğundan, her ne kadar hırslı olmak iyi bir şey de olsa, hedefleri elde etmek ucuza mal olmazdı. Çok çalışmanın dışında, bazen kendimi adamak ve bunun sonucunda sürekli tedirgin olup cesaretini kaybetmek de vardı. Anne çok solgun ve sessizdi çünkü on dakika sonra madalyayı ve Avery Bursu'nu kimin kazandığını öğrenecekti. Bu on dakika haricinde hiçbir şey Anne için zaman diye adlandırılmaya değmezdi.

"İkisinden birini nasılsa kazanacaksın," dedi Jane. Bir yandan da bunu yapmazsa fakültenin haksızlık edeceğini düşünüyordu.

"Avery için hiç umudum yok," dedi Anne. "Herkes bursu Emily Clay'in kazanacağını söylüyor, o yüzden tabloya koşup sonuçlara herkesten evvel bakmaya ne niyetim ne de cesaretim yok. Doğrudan soyunma odasına gideceğim. Sen sonuçları okur ve gelip bana söylersin, Jane. Dostluğumuzun hatırına senden rica ediyorum elini çabuk tut. Eğer kaldıysam nezaketi bırakıp bana hemen söyle ve sakın bana acıma. Söz ver Jane."

Jane ona söz verdi ama zaten böyle bir söze gerek kalmadığı sonucu ortaya çıktı. Queen's girişindeki merdivenlere geldiklerinde oğlanların bağırarak omuzlarında Gilbert Blythe'ı taşıdığını gördüler. "Yaşasın! Madalyayı kazanan, Blythe!" diye tezahürat yapıyorlardı.

Anne bir an için kendini yenilmiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi hissetti. Demek madalyayı o değil, Gilbert kazanmıştı! Matthew buna üzülecekti... Çünkü Anne'in kazanacağından çok emindi.

Ve sonra!

Biri bağırdı:

“Avery Bursu’nu kazanan Bayan Shirley için üç kez bağırın!”

“Ah, Anne!” diye haykırdı Jane ve çılgın tezahüratlar eşliğinde koşarak soyunma odasına gittiler. “Ah, Anne seninle gurur duyuyorum! Bu çok muhteşem değil mi?”

Derken kızlar çevrelerini sardı ve Anne gülerek grubun tebriklerini kabul etti. Durmadan omzuna vuruluyor, eli heyecanla sıkılıyordu. Herkes onu kendine çekip sarılırken bu curcuna arasında Jane’e şunları fısıldamayı başardı:

“Ah, Marilla ve Matthew çok sevinecekler! Hemen eve bir mektup yazıp onlara bu güzel haberi vermeliyim.”

Daha sonra gerçekleşen en önemli olay diploma töreniydi. Tören, Queen’s Academy’nin büyük toplantı salonunda gerçekleşti. Herkes birbirine adreslerini verdi, kompozisyonlar okundu, diploma, ödül ve madalya töreni gerçekleşti.

Matthew ve Marilla da oradaydı, tüm dikkatlerini sahnedeki tek bir öğrenciye vermişlerdi. Soluk yeşil elbiseli, uzun boylu, hafif kırmızı yanaklı, yıldız gözlü, en iyi kompozisyonu okuyan ve herkesin Avery’yi kazandığı için parmakla gösterip hakkında fısıldaştıkları kıza...

Anne kompozisyonunu okumayı bitirdiğinde, “Onu geri göndermediğimiz için çok sevinçlisin, değil mi Marilla?” diye fısıldadı salona girdiği andan beri ilk kez konuşan Matthew.

“Buna ilk kez sevinmiyorum,” dedi Marilla sertçe. “Eskileri deşmeye bayılıyorsun, Matthew Cuthbert.”

Arkalarında oturan Bayan Barry hafifçe eğilip elindeki güneş şemsiyesiyle Marilla'yı dürttü.

"Anne ile gurur duymuyor musunuz? Ben duyuyorum," dedi.

O akşam Anne, Avonlea'ya Marilla ve Matthew ile birlikte gitti. Nisandan beri eve gelmemiştii ve bir gün daha beklemek istemiyordu. Elma tomurcukları patlamış, her yer taptaze bir gençliğe bürünmüştü. Diana, Green Gables'ta onu karşıladı. Marilla'nın pencere pervazına güller yerleştirdiği beyaz odasında Anne etrafına bakıp derin bir nefes çekti. Çok mutluydu.

"Ah, Diana geri dönmek çok güzel. Şu yeşil çimenlerin pembe gökyüzüne doğru yükseldiklerini görmek çok güzel... Şu beyaz meyve bahçelerini ve bu ihtiyar Karlar Kraliçesi'ni görmek de öyle. Rüzgârın nefesi ne kadar leziz, değil mi? Ya şu çay gülü... Sanki hem şarkı hem umut hem de duayı kendinde birleştirmiş gibi. Seni yeniden görmek de çok güzel, Diana!"

"Stella Maynard'ı benden daha çok sevdiğini sandım," dedi Diana içlerleyerek. "Josie Pye öyle söyledi. Josie ona delicesine düşkün olduğunu anlattı."

Anne bir kahkaha atıp çiçek buketindeki solmuş "Temmuz ley-lakları" ile kıza hafifçe vurdu.

"Stella Maynard bir kişi dışında dünyadaki en tatlı kız ve o bir kişi de sensin Diana," dedi. "Seni çok ama çok seviyorum ve sana anlatacak çok şeyim var. Ama şu an sadece yanına oturup sana bakmak istiyorum. Yorgunum... Bu hırslı halim ve çok çalışmak beni yordu. Yarın en az iki saat orkidelerin üzerinde uzanıp hiç ama hiçbir şey düşünmeden yatacağım."

"Muhteşem bir iş başardın, Anne. Artık Avery'yi kazandığına göre sanırım öğretmenlik yapmayacaksın?"

"Hayır. Eylülde Redmond'a gidiyorum. Çok harika, değil mi? Üç görkemli tatil ayının ardından cebimde başarılacak yepyeni hedeflerim olacak. Jane ile Ruby öğretmenlik yapacak. Hepimizin,

hatta Josie Pye ile Moody Spurgeon'ın bile bunu başarmış olmamız muhteşem bir şey değil mi?"

"Newbridge çoktan Jane'e okullar için bir teklif yaptı," dedi Diana. "Gilbert Blythe da öğretmenlik yapacak. Mecbur. Ne de olsa babasının onu seneye üniversiteye gönderecek durumu yok, o yüzden artık kendi parasını kazanmak zorunda. Eğer Bayan Ames giderse sanırım buradaki okulda öğretmen olur."

Anne biraz şaşırmıştı. Bunu bilmiyordu. Gilbert'ın da Redmond'a gideceğini sanıyordu. Kendisine ilham veren rekabetleri olmadan ne yapacaktı? Saygın bir üniversitede önemli bir diploma almak, düşman olduğu arkadaşı olmadan pek bir işe yaramazdı.

Ertesi sabah kahvaltıda Anne aniden Matthew'un iyi görünmediğini fark etti. Adam sanki çökmüştü.

Matthew dışarıya çıkınca çekinerek, "Marilla," dedi. "Matthew iyi mi?"

"Hayır, değil," dedi Marilla endişeli bir sesle. "Bu bahar kalbiyle ilgili bazı problemleri oldu. Ona rağmen bir dakika bile dinlenmiyor. Onun için gerçekten çok endişeleniyordum ama bu aralar biraz daha iyi görünüyor. Hem bir sürü de işçi kiraladık, o yüzden artık biraz dinlenir diye umut ediyorum. Artık sen evde olduğun için onu neşelendirirsin."

Anne eğilip Marilla'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Sen de çok iyi görünmüyorsun, Marilla. Yorgunsun. Korkarım çok fazla çalışmışsın. Artık evde olduğuma göre, sen de biraz dinlenmelisin. Sadece bir günlüğüne gidip eski yerlerimi göreceksin ve eski hayallerimi anacağım. Sonra bütün işleri ben yaparım ve tembellik etme sırası sana gelir."

Marilla kızına sevgiyle gülümsedi.

"Sorun işler değil, başım. Baş ağrılarım çok arttı artık. Gözlerimin arkası ağrıyor. Doktor Spencer yeni gözlükler verdi ama

hiçbir işe yaramadı. Temmuz sonunda adaya ünlü bir göz doktoru gelecek. Doktor Spencer onu görmem gerektiğini söyledi. Sanırım haklı. Artık rahatça ne kitap okuyabiliyor ne de dikiş dikebiliyorum. Anne, Queen's Academy'de çok iyi iş çıkarttığını söylemeliyim. Birinci Sınıf Lisansını bir yılda almak ve Avery bursu'nu kazanmak... Bayan Lynde gururun çabuk tükenen bir şey olduğunu söylüyor ve kadınların fazla eğitilmiş olmaları gerekmediğine inanıyor. Kadınların gerçek doğasına uygun değilmiş. Ama ben onu sözlerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Rachel demişken... Abbey Bankası ile ilgili bir şeyler duydun mu, Anne?"

"İyi durumda değilmiş," dedi Anne. "Neden?"

"Rachel da öyle söyledi. Geçen hafta bir gün buraya geldi ve bu konu hakkında bazı söylentiler olduğunu anlattı. Matthew çok endişelendi zira bütün birikimimiz... Son kuruşuna kadar o bankada. Aslında Matthew'a daha en baştan onları Savings Bankası'na yatırmasını söylemiştim ama ihtiyar Bay Abbey babamızın çok eski bir dostuydu ve babam da hep o bankaya yatırım yapardı. Matthew başında Bay Abbey'in olduğu her banka başarılı olur demişti."

"Bence Bay Abbey yıllardır sadece göstermelik olarak o bankanın başında," dedi Anne. "Kendisi çok yaşlı, işi çoktan yeğenleri devraldı zaten."

"Rachel olanları anlatınca Matthew'a derhâl paramızı oradan çekmesini istediğimi söyledim, o da bana düşüneceğim dedi. Gerçi dün Bay Russel ona bankanın iyi durumda olduğunu söylemiş."

Anne dışarıda kendi kendine çok güzel bir gün geçirdi. O günü hiç unutmadı. Çok parlak, altın sarısı ve açık bir gündü. Gölgelerden uzak, tomurcuklarla dolu bir gündü.

Anne vaktinin büyük bir kısmını meyve bahçesinde geçirdi. Orman Perisi Baloncuğu'na, Willowmere'ye ve Menekşe Vadisi'ne gitti. Rahip evine uğrayıp Bayan Allan ile çok güzel sohbet etti ve

nihayet akşam olunca Matthew ile birlikte otağa inekleri almaya gidip Âşıklar Yolu'ndan eve geri döndü.

Ormanlar gün batımının altında görkemle parlıyor, ağaçların arasından esen ılık rüzgâr çiçeklerin kokusunu batıdaki tepelere doğru taşıyordu. Matthew başını eğmiş, ağır adımlarla yürürken uzun boylu, heyecanlı Anne adımlarını onunkine uydurmaya çalıştı.

“Bugün çok çalıştın, Matthew,” dedi içerleyerek. “Neden işleri biraz daha hafiften almıyorsun?”

“Belli ki yapamıyorum,” dedi ineklerin geçmesi için bahçe kapısını açan Matthew. “Sadece yaşılanıyorum Anne ve bunu unutup duruyorum. Hayatım boyunca hep çok çalıştım, buna alışkınım.”

“Eğer yetimhaneden almayı istediğin erkek çocuğu olsaydım,” dedi Anne kederle, “sana çok yardım eder ve yüzlerce farklı şekilde dinlenmeni sağlardım. İnana bana sırf bunun için erkek çocuğu olmayı çok isterdim.”

“Ben seni bir düzine erkek çocuğuna değişmem, Anne,” dedi kızın elini sıvazlayan Matthew. “Bunu sakın unutma... Bir düzine erkek çocuğuna bile değişmem seni. Herhâlde Avery Bursu'nu kazanan bir erkek çocuğu değildi, ha? O bir kızdı... Benim kızım... Gurur duyduğum kızım.”

Bahçeye girerken o utangaç gülümsemesiyle Anne'e baktı. Anne o gece odasında Matthew'un yüzündeki bu ifadeyi düşünüp penceresinin önüne oturdu ve geçmişini anıp geleceği ile ilgili hayaller kurdu.

Karlar Kraliçesi ay ışığının altında bembeyaz görünüyordu. Orkide Vadisi'nden kurbağaların sesleri geliyordu. Anne o gümüş renkli, mis kokulu güzel geceyi sonsuza dek hatırlayacaktı.

Çünkü o gece kederin hayatına dokunduğu geceydi ve hiç kimsenin o korkunç, soğuk dokunuştan sonra aynı kalamazdı.

BÖLÜM 37

ADI ÖLÜM OLAN ORAKÇI

“Matthew... Matthew... Ne oldu? Matthew, hasta mısınız?”

Konuşan her kelimesinde büyük bir telaşla bağırarak Marilla idi. Anne kucağı beyaz nergislerle dolu bir şekilde koşarak kadının yanına geldi. Anne beyaz nergislerin mis kokusuna bayılırdı. Matthew eşikte iki büklüm durmaya çalışıyordu. Elinde bir kâğıt vardı. Yüzü garip bir hâl almıştı ve çok griydi. Elindeki çiçekleri yere fırlatan Anne ile Marilla aynı anda adamın yanına koştu. Ama ikisi de geç kalmış, daha onlar yetişmeden Matthew yere devrilmişti.

“Bayıldı,” diye çığlık attı Marilla. “Anne, koş Martin’i getir... Çabuk... Çabuk! Ahırda.”

Az evvel postaneden eve gelen kiralık işçi Martin hemen doktora koştu. Orkide Vadisi’nden geçerken Bay ve Bayan Barry’ye seslenerek onlara da haber verdi. O sırada Barrylere bir şey götürmek için uğrayan Bayan Lynde de geldi. Anne ile Marilla’yı perişan bir hâlde, Matthew’u ayıltmaya çalışırken buldular.

Bayan Lynde onları kibarca yana itip adamın nabzını kontrol etti. Sonra kulağını Matthew’un kalbine yasladı. Etrafındakilerin telaşlı yüzlerine kederle baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

“Ah, Marilla!” dedi hüznle. “Sanırım... Onun için yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Bayan Lynde siz Matthew’un... Yani onun...” Anne o korkunç kelimeyi söyleyemedi. Yüzü bembeyaz oldu, midesi bulanmaya başladı.

“Çocuğum, evet korkarım öyle. Yüzüne baksana. Sen de böyle bir yüzü benim kadar çok görseydin, ne anlama geldiğini bilirdin.”

Anne adamın kıpırtısız yüzüne baktı ve Yüce Varlık'ın mührünü gördü.

Doktor geldiğinde Matthew'un ölümünün ani ve acısız olduğunu, sebebinin muhtemelen ani şoktan kaynaklandığını söyledi. Şokun gizemi Matthew'un elinde tuttuğu ve Martin'in sabah postaneden getirdiği kâğıtla birlikte çözüldü. Abbey Bankası'nın battığı yazıyordu.

Haberler Avonlea'ya hızla yayıldı ve Green Gables'a taziyelerini iletmeye onlarca dost ve tanıdık gelip gitti. Sessiz ve utangaç Matthew Cuthbert ilk kez herkesin odak noktasındaydı. Beyaz ölüm efendisi üzerine düşmüş ve onu taçlandırarak dünyadan ayırmıştı.

Sessiz gece yavaşça Green Gables'ın üzerini kaplarken eski ev suskun ve sakindi. Matthew Cuthbert salonda, tabutunun içinde yatıyordu. Uzun, kır saçları uyurken güzel rüyalar görüyor gibi hafifçe gülümseyen sakin yüzünün çevresini kapatıyordu. Etrafında çiçekler vardı. Bunlar annesinin özle günler için küçük bahçeye diktiği ve Matthew'un gizli bir aşkla sevdiği çiçeklerdi. Anne onları toplayıp Matthew için getirmişti. Bembeyaz yüzünün üzerindeki kederli ve kupkuru gözleri alev alev yanıyordu. Bu Matthew için yaptığı son şeydi.

Barryler ile Bayan Lynde o gece onlarla birlikte kaldı. Diana Anne'in odasına gitti. Penceresinin önünde duran kıza nazikçe, “Anne canım, bu gece seninle uyumamı ister misin?” diye sordu.

“Teşekkür ederim Diana.” Anne sevgi dolu gözlerle arkadaşının yüzüne baktı. “Sanırım yalnız kalmak istediğimi söylersem beni yanlış anlamazsın. Korkmuyorum. Olaydan beri bir dakika bile yalnız kalamadım ve yalnız olmak istiyorum. Sessiz kalıp olanları kabullenmek istiyorum. Henüz bunu yapamadım. Bazen Matthew ölmüş olamaz gibi geliyor, bazen de uzun süre önce ölmüş gibi geliyor. Olaydan beri korkunç bir boşluktayım sanki.”

Diana tam olarak ne demek istediğini anlamadı. Marilla'nın yası ise bir fırtına gibi hayatı boyunca edindiği tüm alışkanlık ve öğretileri yıkmış ve bu davranışı Matthew'un ölümüyle Anne'den daha iyi başa çıkmasını sağlamıştı. Diana yine de arkadaşını kederiyle baş başa bırakmak için nazikçe denileni yaptı ve odadan çıktı.

Anne gözyaşlarını sel gibi akmasını umut ediyordu. Matthew için tek bir gözyaşı bile dökememiş olması korkunç bir şeydi. Oysa onu çok seviyordu, Matthew ona karşı daima kibar ve iyi olmuştu. Dün akşam gün batımında yan yana yürüdüğü Matthew şu anda yüzünde o huzur dolu ifadeyle, alt kattaki tabutun içinde yatıyordu. Penceresinin önüne diz çöküp tepelerin üzerinde yükselen yıldızlara bakarak dua etse bile ilk başta hiç gözyaşı akmadı. Hem de hiç, sadece o korkunç hüznü boşluk hissi vardı. Yaşadığı günün yoğunluğundan yorgun düşen Anne sızana dek o his içinden hiç çıkmadı.

Gece bir anda uyandı. Her yer zifirî karanlık ve çok sessizdi. Olanları hatırlayınca içini dalga dalga bir hüznün kapladı. O son akşam bahçe kapısında ayrılırlarken Matthew'un kendisine gülümseyerek bakan yüzünü gördü. Adamın, "Benim kızım, benim gurur duyduğum kızım," diye fısıldadığını duyuyordu. Derken Anne'in gözyaşları sel gibi aktı. Sesini duyan Marilla kızı sakinleştirmek için yanına geldi.

"Şşşş... Sakın ağlama canım. Bu onu geri getirmez. Bu kadar ağlamak... Doğru bir şey değil. Gerçi bunu bildiğim hâlde kendime engel olamayıp bugün ben de çok ağladım. O bana hep çok güzel abilik etmişti. Çok nazik ve çok iyi biriydi. Fakat Tanrı en iyisini bilir."

"Ah, bırak da ağlayayım Marilla," diye hıçkırdı Anne. "Gözyaşları canımı içimdeki acı kadar yakmıyor. Lütfen biraz yanımda kal ve bana sarıl. Diana kalsın istemedim. O çok iyi, çok tatlı ve çok kibar biri ama bu onun acısı değil. Diana bu acının dışında ve yüreğimde kopan fırtınayı anlayamaz. Bu acı bizim, senin ve benim. Ah, Marilla onsuz biz ne yapacağız?"

“Birbirimize sahibiz ya, Anne? Burada olmasaydın... Buraya hiç gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum. Ah, Anne biliyorum sana karşı çok sert davrandım ama sakın seni Matthew kadar sevmediğimi düşünme. Şu an söyleyebiliyorken bunu sana söylemek istedim. Benim için duygularımı kelimelere dökmek hiçbir zaman kolay olmadı ama böyle zamanlarda daha kolay oluyor. Seni sanki kendi kanımdan, kendi canımdanmışsın gibi çok seviyorum. Green Gables’a geldiğinden beri sen benim daima huzurum ve neşem oldun.”

Matthew Cuthbert’ı ekip biçtiği tarlalardan, çok sevdiği meyve bahçelerinden ve ektiği ağaçlardan ayırıp mezarına taşıdıktan iki gün sonra Avonlea gündelik hayatına geri döndü. Green Gables da eski hâlini aldı ve her zamanki gibi tüm işler yapılıp bütün görevler tamamlanmaya başladı. Buna rağmen herkesin içinde “alışık oldukları şeyi kaybetmiş olmanın” yarattığı bir hüznün vardı. Yasla daha yeni tanışan Anne bunun normal olduğunu ve Matthew olmadan da eskisi gibi yaşayabileceklerini düşünüyordu. Köknarların üzerinden doğan güneşi, bahçede açan pembe çiçekleri görünce seviniyor ve bunu hissettiği için biraz pişmanlık ve utanç da duyuyordu. Diana’nın gelişinin onu neşelendirmesi, sözlerinin onu güldürmesi... O yasla ama güzel tomurcuklarla dolu dünyasında arkadaşına duyduğu sevgi gücünden hiçbir şey kaybetmemiş ve Anne’in yüreğini heyecanla doldurmaya devam etmişti. Hayat hâlâ onu ısrarlı bir sesle çağırıyordu.

“Güzel şeylerle mutlu olunca kendimi Matthew’a ihanet etmiş gibi hissediyorum,” dedi bir akşam rahip evinin bahçesinde kederle sohbet ettiği Bayan Allan’a. “Onu çok özlüyorum... Hem de sürekli... Fakat buna rağmen Bayan Allan hayat gözüme hâlâ çok güzel ve çok ilginç görünüyor. Bugün Diana komik bir şey söyleyince kendimi kahkaha atarken buldum. Oysa bir daha hiç gülemeyeceğimi sanıyordum. Hatta bazen bunu asla yapmamalıymışım gibi geliyor.”

“Matthew burada olsaydı senin güldüğünü görmekten çok hoşlanırdı ve etrafındaki güzel şeylerden mutlu olmandan da,”

dedi Bayan Allan nazikçe. “O artık uzaklarda ve her şeyin eskisi gibi olduğunu bilmek hoşuna giderdi. Eminim doğanın bize sunduğu şifalı etkilere yüreklerimizi kapatmamalıyız. Fakat hislerini anlıyorum. Sanırım hepimiz aynı şeyleri yaşıyoruz. Artık çok sevdiğimiz ve neşemizi paylaşamayacağımız biri gittiğinde, neşelendiğimiz için utanıp pişman oluyoruz. Sanki yeniden yaşamaya başlayınca kederimize sadık kalmamışız gibi hissediyoruz.”

“Bu öğleden sonra Matthew’un mezarına gül dikmeye gittim,” dedi Anne hayaller kurar gibi. “Annesinin çok uzun zaman önce İskoçya’dan getirdiği beyaz güllerden bir parça aldım. Matthew en çok o gülleri severdi, çok güzel ve çok tatlı göründüklerini söylerdi. Mezarına o gülleri dikmek beni çok mutlu etti. Kendimi sanki onu memnun edecek bir şey yapmış gibi hissettim. Umarım cennete de böyle güller vardır. Belki de pek çok yaz büyük bir sevgiyle baktığı tüm o beyaz güller onu cennete karşılamaya gelmiştir. Artık eve gitmeliyim. Marilla tek başına ve alaca karanlık çökünce kendini çok yalnız hissediyor.”

“Korkarım sen üniversiteye gidince daha da yalnız kalacak,” dedi Bayan Allan.

Anne cevap vermedi, sadece hoşça kalın deyip sessizce Green Gables’a geri döndü. Marilla ön kapının merdivenlerinde oturuyordu. Anne de yanına oturdu. Arkalarındaki kapı açıktı. Kapının açık durması için önüne kumsaldaki gün batımının izlerini taşıyan kocaman, pembe bir deniz kabuğu koymuşlardı.

Anne birkaç tane sarı çiçek kopartıp saçına taktı. Onların leziz kokusunu çok seviyordu. Sanki her hareket ettiğinde başında havalı ve ilahi bir taç varmış gibi hissediyordu.

“Sen yokken Doktor Spencer geldi,” dedi Marilla. “Uzmanların yarın kasabaya geleceğini söyledi ve gidip gözlerimi muayene ettirmem konusunda ısrar etti. Sanırım gidip şu işi halletsem iyi olur. Adam bana doğru gözlüğü verirse ona minnettar olurum. Ben yokken burada tek başına kalabilirsin, öyle değil mi Anne? Beni Martin götürecektir ama evde ütü ve yemek yapılması lazım.”

“Bana bir şey olmaz. Diana yanıma gelir. Hem ütüyü hem yemeği gayet güzel yaparım. Mendilleri kolalayacağımı ya da pastaya merhem katacağımı sanıp korkma sakın.”

Marilla güldü.

“O günlerde ne çok hata yapan bir kızdın Anne. Başını hep belaya sokardın. Buna alıştığını düşünmeye başlamıştım. Saçını boyadığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki ve asla da unutmayacağım,” dedi Anne, başını çevreleyen gür örgüsüne dokunarak. “Saçımın beni ne çok endişelendirdiğini hatırlayınca gülüyorum ama çok değil çünkü o zamanlar saçım benim için gerçekten büyük bir sorundu. Saçım ve çillerim yüzünden çok acı çekiyordum. Çillerimin hepsi gitti ve artık insanlar saçlarımın çok güzel bir kahverengi olduğunu söyleyerek iltifat ediyor. Josie Pye hariç herkes. Dün bana saçlarımın eskisinden çok daha kızıl olduğunu söyledi. Ya da en azında siyah elbise giydiğim için öyle görünüyormuş ve bana kızıl saçları insanlar saçlarına hiç alışabiliyorlar mı diye sordu. Marilla, sanırım artık Josie Pye’ı sevmeyi çalışmaktan vazgeçtim. Bir zamanlar dediğim gibi, onu sevmek için kahramanca bir çaba harcıyordum ama Josie Pye sevilemez.”

“Josie, Pye soyadını taşıyor,” dedi Marilla sertçe. “O yüzden böyle huysuz. Bence bu tip insanlar iyi bir amaçla topluma hizmet etmek için yaratılmış ama onlar için dikenli kelimesi dışında söylenecek başka bir şey aklıma gelmiyor. Josie öğretmenlik yapacak mı?”

“Hayır, gelecek yıl Queen’s Academy’ye geri dönüyor. Moody Spurgeon ile Charlie Sloane de öyle. Jane ile Ruby öğretmenlik yapacaklar ve ikisi de okullarını ayarladılar. Jane, Newbridge’de, Ruby de batıda bir yerde çalışacak.”

“Gilbert Blythe da öğretmenlik yapacak, öyle değil mi?”

“Evet,” diye kestirip attı Anne.

“Ne yakışıklı bir delikanlı,” dedi Marilla. “Geçen pazar onu kilisede gördüm. Çok uzun boylu ve çok erkeksi bir genç olmuş. Babası da onun yaşındayken aynıydı. John Blythe iyi bir çocuktur. Onunla gerçekten çok iyi arkadaşlık. O ve ben. İnsanlar onu benim sevgilim sanıyordu.”

Anne ilgiyle kadının yüzüne baktı.

“Ah, Marilla! Ne oldu peki? Neden?”

“Tartıştık. Kendisini affetmemi istediğinde onu affetmedim. Bir süre sonra pişman oldum ama o kadar öfkeliydim ki önce onu cezalandırmak istedim. Bir daha da asla geri dönmedi. Blythelar özgürlüğüne düşkün insanlardır. Ama ben kendimi hep üzgün hissettim. Şansım varken onu affetmediğim için hep üzölmüşümdür.”

“Demek senin de hayatında biraz romantizm oldu,” dedi Anne yumuşak bir sesle.

“Evet, sanırım böyle de denilebilir. Ama bana bakınca hiç de öyle sanmazsın, değil mi? Fakat sakın bunları başka birine anlatma. Herkes John ile beni çoktan unuttu. Ben bile unutmuştum. Ama geçen pazar Gilbert’ı görünce her şeyi yeniden hatırladım.”

BÖLÜM 38

YOLDAKİ DÖNEMEÇ

Marilla ertesi gün kasabaya gitti ve akşam eve döndü. Anne, Diana ile birlikte Orkide Yamacı'na gidip geri geldiğinde Marilla'yı başını ellerinin arasına almış, mutfak masasında otururken buldu. Yüreği birden buz kesildi. Marilla'yı hayatında hiç bu kadar hareketsiz görmemişti.

“Çok mu yorgunsun, Marilla?”

“Evet... Hayır... Bilmiyorum,” dedi bitkin bir hâlde başını kaldıran kadın. “Sanırım yorgunum ama bu önemli değil. Konu bu değil.”

“Göz doktoruna gittin mi? Ne dedi?” diye endişeyle sordu Anne.

“Evet, gittim. Gözlerimi muayene etti. Eğer kitap okumayı ve dikiş dikmeyi bırakır ve ağlamamaya dikkat edersem ve bana verdiği gözlükleri de takarsam gözlerim daha da kötüleşmez, baş ağrılarım da geçermiş. Fakat dediklerini yapmazsam altı ay içinde kör olacağımı söyledi. Kör! Anne, bir düşünsene!”

Bir an için çok şaşırان Anne kendisini berbat hissetti. konuşamaz hâldeydi. Ama sonra büyük bir cesaretle fakat sesi hafifçe çatlayarak:

“Marilla, bunu düşünme. Sana umut vermiş işte. Eğer dikkatli olursan görme yetini kaybetmezsin. Hem gözlükleri baş ağrını iyileştirecekse, bu harika olur.”

“Ben buna pek de umut diyemem doğrusu,” dedi Marilla üzülerek. “Okumayacak ya da dikiş dikmeyeceksem neden yaşayayım

ki? Kör olur ya da ölürüm daha iyi. Hem yalnız kaldığımda elimde olmadan ağlıyorum. Neyse, bunu konuşmanın bir faydası yok. Bana bir fincan getirirsen sana minnettar olurum. Çok yoruldum. Şu an bundan hiç kimseye söz etme. Kimsenin yanıma gelip bana soru sormasını ya da acımasını çekemem.”

Marilla yemeğini yedikten sonra Anne onu yatağına gitmesi için ikna etti. Sonra kendisi de odasına çekilip pencerenin önünde, yüreğinde büyük bir ağırlıkla ağlamaya başladı. Eve döndüğü gecedan beri işler nasıl da böyle kötüye gitmişti! O zamanlar içi umut ve sevinç doluydu, geleceği ona pembe hayaller vaat ediyordu. Anne o günden bugüne yıllar geçtiğini hissetti ama yatmadan önce yüreğine huzur, dudaklarına yine güzel bir gülümseme yerleşmişti. Görevinin yüzüne cesaretle bakınca onun dostu olduğunu fark etti... Zaten her görevi dürüstçe karşılayınca, hepsi insana dost olurdu.

Birkaç gün sonra Marilla ön bahçede biriyle konuşup yavaşça eve girdi. Anne bu adamı daha önce de görmüştü. Carmody’li Bay Sadler idi. Adamın Marilla’ya yüzünü bu hâle getirecek ne söylemiş olabileceğini merak etti.

“Bay Sadler ne istiyormuş, Marilla?”

Pencerenin yanına oturan kadın Anne’e baktı. Göz doktorunun tavsiyesinin aksine gözlerinde yaşlar vardı. Çatlak bir sesle şöyle söyledi:

“Green Gables’ı satacağımı duymuş, almak istiyormuş.”

“Almak mı? Green Gables’ı mı?” Anne kadını doğru duyup duymadığını anlayamadı. “Ah, Marilla, Green Gables’ı satmayacak sın değil mi?”

“Anne, başka ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Bu konuyu çok düşündüm. Eğer gözlerim güçlü olsaydı kalıp birkaç işçi ile buradaki bütün işleri idare ederdim. Ama yapamam. Tamamen kör olabilirim ve hiçbir işi beceremem. Ah, evimi satacağım günü

göreceğim aklıma bile gelmezdi. Ama işler her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Yakında hiç kimse burayı almak istemeyecek. Paramızın her kuruşu o bankayla birlikte gitti, hem Matthew geçen sonbaharda ödenmesi gereken bazı borçlar da bırakmıştı. Bayan Lynde bana çiftliği satıp başka bir yere taşınmamı tavsiye etti... Sanırım kendisiyle birlikte. Zaten çok para etmez. Burası küçük bir yer, binalar da çok eski. Ama yaşamaya devam etmeme yetecek kadar para getirir diye düşünüyorum. O bursu almış olmana o kadar şükrediyorum ki Anne. Artık tatillerde gelecek bir evin olma-yacağı için çok üzgünüm ama bence sen bir şekilde idare edersin.”

Marilla kendine hâkim olamadı ve gözyaşlarına boğuldu.

“Green Gables’ı satmamalısın,” dedi Anne kararlı bir tavırla.

“Ah, Anne keşke buna mecbur olmasaydım. Ama sen de görüyorsun, burada tek başıma kalamam. Yalnızlıktan deliririm. Hem kör de olabilirim, bunu biliyorum.”

“Burada tek başına kalmana gerek yok, Marilla. Ben de yanın-da olacağım. Redmond’a gitmiyorum.”

“Redmond’a gitmiyor musun?” Marilla yorgun ellerinin arasına gömdüğü başını kaldırıp Anne’e baktı. “Ne demek istiyorsun sen?”

“Ne diyorsam onu. O bursu almayacağım. Buna kasabadan eve döndüğün gece karar verdim. Herhâlde seni tüm bu sorunlarla baş başa bırakacağımı sanmadın, Marilla. Benim için yaptığın onca şeyden sonra hem de? Bunu uzun süre düşünüp planladım. Dur sana planlarımı anlatayım. Bay Barry gelecek yıl çiftliği kiralamak istiyor. O yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Ben de öğretmenlik yaparım. Buradaki okula başvurdum ama sanırım Gilbert Blythe’a söz verdikleri için beni işe almayacaklar. Ama Carmody’deki okula gidebilirim. Dün gece Bay Blair bana dük-kânda söyledi. Elbette Avonlea’daki okul kadar rahat olmaz ama burada kalıp Carmody’ye arabayla gidip gelebilirim. En azından

sıcak havalarda. Hatta kışın cumadan bile gelebilirim. Bir atımızı bunun için ayırırız. Ah, ben her şeyi planladım, Marilla. Hepsini sana okuyup keyfini yerine getireceğim. Kendini kötü ve yalnız hissetmene gerek yok. Hem burada ikimiz de çok mutlu yaşarız. Sen ve ben.”

Marilla kızı rüya görüyormuş gibi dinledi.

“Ah, Anne burada kalacak olsaydın bu gerçekten çok iyi olurdu. Biliyorum. Ama benim için kendini feda etmene asla izin vermem. Bu korkunç olur.”

“Saçmalık!” diye neşeyle güldü Anne. “Feda etmek diye bir şey yok. Hiçbir şey Green Gables’tan vazgeçmek kadar kötü olamaz... Hiçbir şey beni bundan daha çok incitemez. Bu eski ve sevgi dolu yuvamızı satamayız. Ben kararımı verdim Marilla. Redmond’a gitmiyorum, burada kalıp öğretmenlik yapacağım. Sakın benim için endişelenme.”

“Ama ya hedeflerin...”

“Her zamankinden daha çok hırsım ve hedefim var. Sadece yönünü değiştirdim. Çok iyi bir öğretmen olacak ve gözlerini iyileştireceğim. Hem zaten evde de çalışıp üniversite derslerini alabilirim. Ah, bir sürü planım var, Marilla. Tam bir haftadır bunları düşünüyorum. Burada hayata elimden gelenin en iyisini vereceğim, onun da karşılığında bana en iyiyi sunacağından eminim. Queen’s mezunu olduğumda gelecek önümde dümdüz bir yol gibi uzanıyordu. Ucunu görebildiğimi sanıyordum. Ama şimdi bir dönemece rastladım. O dönemecin ardında ne var bilmiyorum ama en iyisinin olduğuna inanacağım. O dönemecin kendisi, başlı başına bir şaheser, Marilla. Onun ardındaki yol nereye gidiyor çok merak ediyorum. Acaba ne yeşillikler ne ışıklar, ne gölgeler, ne yeni manzaralar, ne yeni güzellikler, ne yeni kıvrımlar, ne yeni tepeler ve vadiler var?”

“Vazgeçmene izin vereceğimi sanmıyorum,” dedi Marilla bursu kast ederek.

“Ama bana engel olamazsın. On altı buçuk yaşımdayım ve Bayan Lynde’in bir zamanlar söylediği gibi katır gibi inatçıyım!” diye güldü Anne. “Ah, Marilla sakın bana acımaya kalkma. Bana acınmasını hiç sevmem, hem zaten buna gerek de yok. Canım Green Gables’imde kalacağım için çok ama çok mutluyum. Burayı hiç kimse senin ve benim gibi sevemez... O yüzden satmamalıyız.”

“Sen ne kadar kutsal bir kızsın!” dedi Marilla ağlayarak. “Sanki bana yeni bir hayat verdin. Oysa inat edip seni üniversiteye göndermem gerekir ama bunu yapamayacağımı biliyorum, o yüzden denemeyeceğim bile. Fakat bunu mutlaka telafi edeceğim Anne.”

Anne’in üniversiteye gitmekten vazgeçip evde kalmaya ve öğretmenlik yapmaya başlayacağı haberi Avonlea’de yayılınca, herkes bu konu hakkında konuşmaya başladı. Marilla’nın gözlerinden haberi olmayan pek çok iyi insan kızın bu seçiminin aptallık olduğunu düşündü. Bayan Allan ise böyle düşünmedi. Anne’e o kadar güzel şeyler söyledi ki, kızın sevinçten gözleri yaşlarla doldu. Bayan Lynde de iyi şeyler düşünüyordu. Bir akşam evlerine gittiğinde Marilla ile Anne’i sıcak ve mis kokulu yaz havasını içlerine çekip kapıda otururken buldu. Alaca karanlık başladığında orada oturmayı çok seviyorlar ve nemli havayı dolduran mis gibi kokularla bahçedeki beyaz çiçekleri izlemek hoşlarına gidiyordu.

Bayan Rachel arkasında uzun ve pembeli, sarılı gülhatmisinin durduğu, kapının yanındaki taş tabureye oturup yorgunluktan derin bir iç çekti.

“Oturacak bir yer bulduğuma çok sevindim. Bütün gün ayaktaydım ve bu ayaklar doksan kiloyu taşımakta epeyce zorlanıyor. Şişman olmamak çok güzel bir şey, Marilla. Umarım bunun için şükrediyorsundur. Anne, duyduğuma göre üniversiteye gitmekten vazgeçmişsin. Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Zaten bir kadın için yeteri derecede eğitim aldın. Ben kızların erkeklerle birlikte üniversiteye gidip kafalarını tüm o Latin ve Yunan saçmalıklarıyla doldurmalarına karşıyım.”

“Ama ben Latince ve Yunancayı yine aynı şekilde öğrenmeye devam edeceğim Bayan Lynde,” dedi Anne gülerek. “Sanat derslerimi burada yani Green Gables’ta alacak ve üniversitede göreceğim her dersi burada çalışacağım.”

Bayan Lynde dehşete kapılmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Anne Shirley, bir gün kendini öldüreceksin.”

“Hiç de değil. Aksine geliyeceğim. Hem hiçbir şeyi de geliştiremeyeceğim. Josiah Allan’ın karısının söylediği gibi tam ‘ortada’ olacağım. Hem uzun kış akşamlarında pek çok boş vaktim olacak ama boş işler yapmayacağım. Biliyorsunuz Carmody’de öğretmenlik yapacağım.”

“Bilmiyordum, ben senin Avonlea’de öğretmenlik yapacağını sanıyordum çünkü yönetim kurulu işi sana vermeye karar vermiş.”

“Bayan Lynde!” diye haykırdı Anne ve şaşkınlık içinde ayağa fırladı. “Ama ben Gilbert Blythe’a söz verdiklerini sanıyordum!”

“Öyleydi ama Gilbert senin okula başvurduğunu duyar duymaz kurula gidip, başvurusunu geri çekeceğini ve kendisi yerine seni işe kabul etmelerini söylemiş. White Sands’te öğretmenlik yapacağını anlatmış. Tabii, çocuk senin Marilla’nın yanında kalmayı ne çok istediğini bildiği için çok nazik ve düşünceli davranmış bence. Hem bu büyük bir fedakârlık zira White Sands’te kalmak için fazladan para ödeyecek ve herkes üniversiteye gitmek için çocuğun para kazanmak zorunda olduğunu biliyor. Böylece kurul seni işe almaya karar vermiş. Thomas eve gelip bana olanları anlattınca çok sevindim doğrusu.”

“Bence bu işi almam doğru olmaz,” diye mırıldandı Anne. “Yani Gilbert’in benim... Benim için böyle bir fedakârlık yapmasına izin vermemem gerekir.”

“Sanırım artık onu engelleyemezsin çünkü White Sands yönetim kuruluyla anlaşma imzalamış. Yani buradaki işi geri çevirmenin ona hiçbir faydası olmaz. Elbette işi alacaksın, etrafta artık

herhangi bir Pye de olmadığına göre, işini gayet güzel yaparsın. Zaten Josie sonuncularıydı. Hatta iyi ki öyleydi. Son yirmi yıl içinde Pye ailesinden birkaç kişi Avonlea okuluna gidip geldi ve sanırım bu hayattaki görevleri okul öğretmenlerine dünyanın kendi evleri olmadığını hatırlatmaktı. Aman Tanrım! Barrylerin evindeki şu pırıltılılar da neyin nesi?”

“Diana yanına gitmem için bana sinyal gönderiyor,” diye güldü Anne. “Bilirsiniz, eski alışkanlıklarımızı sürdürüyoruz. İzninizle ben bir gidip ne istiyormuş öğreneyim.”

Anne bir geyik gibi yamaçtan koşarak gitti ve Hayaletli Orman’ın gölgeleri içinde gözden kayboldu. Bayan Lynde kızın arkasından şefkatle baktı.

“Bu kızın içinde hâlâ bir parça çocuk var.”

“Bu kızın içinde bir parça da kadın var,” dedi Marilla sertçe o eski, sert hâline geri dönerek.

Fakat o gece Bayan Lynde’in Thomas’a da söylediği gibi artık sertlik Marilla’nın öne çıkan özelliklerinden biri değildi.

“Marilla Cuthbert resmen yumuşamış.”

Ertesi akşam Anne, Matthew’un mezarına taze çiçekler koyup İskoç güllerini sulamak için Avonlea mezarlığına gitti. Gün batımına kadar orada kaldı, bu ufak mekânın huzurlu ve sakin ortamını seviyordu. Mezarların etrafında büyüyen kavaklar sanki altlarındaki çiçeklerle sevgi dolu bir konuşma yapıyormuş gibi, alçak sesle hışırdıyordu. Nihayet mezarlıktan ayrılıp Parlak Sular Gölü’nün üzerindeki tepeden geçerken güneş batmıştı. Bütün Avonlea tıpkı bir rüya gibi ayaklarının altında uzanıyordu. “Eski bir uğrak yeri” gibi. Tatlı bal yoncalarıyla dolu araziden esen rüzgâr havayı tazeledi. Ağaçların arasından evlerin ışıkları parlamaya başladı. Biraz daha ilerdeki deniz mor bir renge bürünmüş, nemli bir mırıltıyla ufka kadar uzanıyordu. Batıdan yumuşak bir renk cümbüşü yükseliyor, gölün suyu bu renkleri daha da yumuşatarak

çevresine yansıtıyordu. Tüm bu güzellikler Anne'in yüreğini titretti ve kız büyük bir şükranla ruhunu bu güzelliklere açtı.

"Sevgili ihtiyar dünya," diye mırıldandı, "çok güzelsin ve ben üzerinde yaşıyor olduğum için çok mutluyum."

Tepenin yarı yolunda uzun boylu bir delikanlı ısıklık çalarak Blythelara evine doğru geldi. Bu Gilbert idi, çocuk Anne'i fark edince ısılığı yarım kaldı. Şapkasını hafifçe kaldırıp selam verdi. Eğer Anne durup elini uzatmasa kızın yanından öylece geçip gidecekti.

"Gilbert," dedi yanakları kızaran Anne. "Okuldan benim için vazgeçmişsin, bu yüzden sana teşekkür etmek istedim. Çok nazik bir davranıştı ve bunun için seni takdir ettiğimi bilmeni istedim."

Gilbert kendisine uzatılan eli hevesle sıktı.

"Büyük bir nezaket sayılmaz, Anne. Sadece sana ufak bir jest yapıyor olmak beni memnun etti. Artık arkadaş olacak mıyız peki? O eski hatam yüzünden beni gerçekten affettin mi?"

Anne güldü ve elini geri çekmeye çalıştı.

"Her ne kadar bunu o zaman bilmesem de aslında seni o gün göl kıyısında affetmiştim. İnatçı, minik bir kaz gibi davrandım. O günden beri... Aslında bu bir itiraftır... O günden beri bunu yaptığıma çok üzülüyorum."

"Biz çok iyi arkadaş olacağız," dedi Gilbert sevinçle. "Zaten biz iyi arkadaş olmak için doğmuşuz Anne. Kaderine yeterince direndin. Birbirimize pek çok açıdan yardımcı olabileceğimizi biliyorum. Ders çalışmaya devam edeceksin, öyle değil mi? Ben de. Gel, eve seninle birlikte yürüyelim."

Kız mutfağa girdiğinde Marilla merakla Anne'e baktı.

"Seninle birlikte buraya kadar gelen kimdi, Anne?"

"Gilbert Blythe," diye cevap verdi Anne. Birden yanaklarının kızardığını fark etti. "Onunla Barrylerin tepesinde karşılaştım."

“Gilbert Blythe ile kapıda durup yarım saat sohbet edecek kadar iyi arkadaş olduğunuzu bilmiyordum doğrusu,” dedi Marilla kuru bir gülümsemeyle.

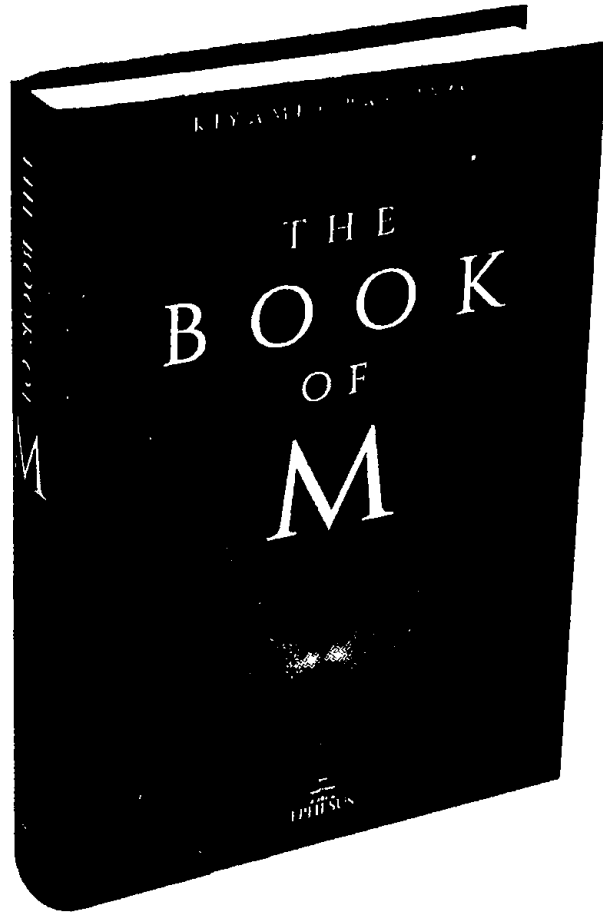
“Biz... Biz aslında iyi birer düşmandık. Fakat gelecekte iyi arkadaş olmamızın daha mantıklı olacağına karar verdik. Gerçekten orada yarım saat mi kaldık? Oysa bana birkaç dakika gibi geldi. Ama beş yıllık arayı kapatmamız gerekiyordu Marilla, bilirsin işte.”

Anne o gece içinde büyük bir mutlulukla pencerenin yanında oturdu. Rüzgâr kiraz dallarının arasından hafifçe esiyor, çiçek kokuları burnuna doluyordu. Yıldızlar kavakların tepesinden ona göz kırptıyor ve yamaçta Diana'nın ışığı parlıyordu.

Anne'in ufku Queen's Academy'den eve döndüğü gecedен beri kapalıydı ama önünde uzanan yol daralmış olsa bile, Anne o yolun üzerinde bir sürü çiçeğin açacağını da biliyordu. Kendini adayaarak yapacağı onca iş, çekeceği onca hasret ve güçlü dostluklar ona bu yolda eşik edecekti. Hiçbir şey gelecekle ilgili ideallerini yok edemez ve karartamazdı. Ve yolunun üzerine daima dönemeçler olacaktı!

“Cennetteki Tanrım, bu dünya için sana şükürler olsun,” diye usulca fısıldadı Anne.

Doğaüstü bir felaketin hüküm sürdüğü bir dünyada geçen The Book of M, sevdiklerini kurtarabilmek için her şeyini feda etmek zorunda kalan bir grup insanın etkileyici hikayesini konu ediniyor. Bir akşamüstü, Hindistan'da akıllara durgunluk veren bir olay yaşanır. Sıradan bir adam gölgesini kaybeder ve bu olay tüm dünyaya yayılmaya başlar. Gölgelelerini kaybedenler yepyeni güçlere kavuşsalar da bunun karşılığında ciddi bir bedel ödemek zorundadırlar: Bütün hatıralarını kaybetmek. Ory ve karısı Max, ormanın derinliklerinde terk edilmiş bir otele sığınarak şimdiye kadar Unutuş'tan kaçmayı başarmışlardır. Ama bir gün yaşadıkları beklenmedik bir olay, tüm planlarını altüst eder. Ory ve Max'i oldukça tehlikeli bir yolculuk beklemektedir. Bu kitap büyük bir özenle hazırlanmış, dünyanın sonunu anlatan bir gerilim romanı... Shepherd'ın beklenmedik gelişmelerle okuru şaşırttığı ve anılarımızın ne kadar değerli olduğunu bize ustalıkla anlattığı The Book of M, oldukça çarpıcı ve yaratıcı bir dille yazılmış.

